

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

LAVYRIE SPENCER

November
of the
Heart

Tháng mười một của trái tim

Lavyrle Spencer

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TẬP I

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

TẬP II

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG CUỐI

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

MỤC LỤC

TẬP I

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

TẬP II

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG CUỐI

TẬP I

CHƯƠNG 1

Hồ White Bear, bang Minnesota 1895.

Phòng ăn trong biệt thự nghỉ mát Rose Point ồn ào tiếng trò chuyện. Mười tám thực khách tụ tập xung quanh chiếc bàn gỗ gụ rất lớn, dưới ánh sáng ngọn đèn dầu hỏa. Họ đã ăn đến món măng tây ướp lạnh. Trên bàn bày bánh nhân thịt hình con thiên nga, những lát bơ gọt hình cánh hoa huệ. Khăn trải bàn bằng vải lanh Ai-len, thêu huy hiệu dòng họ Barnett. Thìa nĩa trên bàn đều bằng bạc nhãn Tiffany. Đĩa tách bằng men sứ nhãn Wedswood Queen. Giữa bàn bày giỏ hoa đựng năm chục bông hồng thuộc giống Bourbon Madam Isaac hái trong vườn nhà.

Đã thế, hương thơm từ ngoài vườn còn thoảng thoảng lọt thêm vào qua những cửa sổ mở rộng trong ra hồ White Bear.

Gideon Barnett ngồi đầu bàn, vị trí chủ nhà. Đó là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, to lớn vạm vỡ, ria mép hoa râm, cằm bạnh chắc nịch. Ông đang rót mứt táo pudding vào đĩa măng tây ướp lạnh. Đầu bàn đối diện là bà Levinia, ngồi vị trí nữ chủ nhân. Bà cũng to béo quá mức, bộ ngực đồ sộ được nâng cao trông như cánh buồm căng lên lúc gặp gió. Bà chải đầu kiểu thịnh hành thời đó, gọi là kiểu “tổ chim”: tóc quăn lại xếp cao trên đỉnh đầu, hai bên ốp vào, chéch phía sau, có hai chiếc lược giữ cho khỏi tụt xuống và mỗi bên cài một bông hoa hồng giả bằng nhựa khá to.

Bốn con của bà tuổi từ 12 đến 18 tối nay cũng được ngồi ăn với khách. Có cả hai bà cô già độc thân, chị ruột ông Gideon, tên là Henrietta và Agnes cùng ngồi dự tiệc. Hai bà đều không có chồng nên sống chung với gia đình em trai.

Ngoài các thành viên của gia đình Barnett là khách. Họ đều là bạn bè thân thiết nhất, hội viên Câu lạc bộ thuyền buồm “White Bear”. Họ cũng là những nhà kinh doanh giàu có ngoài thành phố Saint Paul, như Gideon Barnett. Cũng như gia đình ông, mùa hè họ ra nghỉ tại đây trong những biệt thự của họ bên hồ White Bear.

Bữa tiệc tối nay đúng ra là định ăn mừng chiến thắng. Chẳng là Câu lạc bộ thuyền buồm “Minnetonka” thách đấu với Câu lạc bộ “White Bear” trong liên ba kỳ Hội đua thuyền hàng năm tổ chức tại đây. Hôm nay là Hội thi đấu đầu tiên. Và Câu lạc bộ “White Bear” mà Gideon là chủ tịch đã thua.

Trong một cộng đồng mà môn thể thao thuyền buồm trở thành trò chơi được hâm mộ đến mức cuồng nhiệt thì vụ thất bại chiều nay đã để lại trong lòng các hội viên Câu lạc bộ thuyền buồm “White Bear” một dư âm thực sự cay đắng, không khác gì dư âm sau vụ thua kiện.

- Khốn khổ! - Gideon Barnet không ghìm nổi cơn uất ức, dấm mạnh xuống bàn, thét lên giận dữ - không thể tưởng tượng nổi là không một hội viên nào của Câu lạc bộ chúng ta đoạt giải!

Ông vẫn còn mặc trên người bộ đồng phục hội viên: quần trắng dây, áo phông xanh nước biển, trên ngực in chữ to tướng màu trắng “White Bear”. Ông cay cú nói tiếp:

- Xưa nay con thuyền Hung Bạo của tôi vẫn chạy nhanh hơn con Điều Hâu của họ. Điều đó ai cũng biết!

Giận quá ông lại dấm mạnh xuống bàn lần nữa khiến chiếc ly pha lê quý của bà Levinia rung rinh. Bà ngồi đầu bàn đối diện lườm chòng về trách móc. Bộ ly pha lê này nhãn Waterford, hiện còn đủ hai mươi tư chiếc. Chỉ cần vỡ một chiếc là giảm hẳn giá trị.

Gideon Barnet vẫn tiếp tục giận dữ:

- Chúng ta sẽ phải nghĩ cách cải tiến cách đóng thuyền thôi.

- Cải tiến? - Nathan Duval, một hội viên Câu lạc bộ nói - Cải tiến cách nào? Ông thừa biết buồm cao 20m mà thuyền dài 5m là quá ngắn rồi. Nếu giảm kích thước thuyền thì làm sao đỡ nổi buồm?

- Thế thì ta giảm trọng lượng buồm chứ sao? Kỳ này ta may bằng lụa xem sao. Tôi đã nói với các ông bao nhiêu lần rồi. Buồm bằng lụa thì mới giảm trọng lượng con thuyền được!

Nathan Duval nói tiếp, giọng cay cú hơn cả Gideon:

- Vấn đề không phải ở trọng lượng cánh buồm Gideon! Vấn đề là ở sức ì của bản thân con thuyền. Theo tôi, chiếc Hung Bạo của chúng ta đáy thuyền quá nặng.

- Nếu vậy ta giảm bớt trọng lượng của thuyền! Sang năm, các ông nhớ đấy. Chúng ta sẽ giảm trọng lượng của con thuyền và nhất định phải thắng trong Hội đua thuyền thứ hai.

- Nhưng vấn đề là giảm bằng cách nào?

- Cách nào à? - Gideon Barnet vung cả hai tay - Tôi chưa biết. Nhưng tôi nhất quyết không chịu mất mười ngàn đôla vào tay bọn Câu lạc bộ “Minnetonka” ấy, cho dù chính họ thách thức chúng ta đấu thuyền trong liên ba cuộc hội đua thuyền hàng năm này.

Bà vợ Levinia Barnett nói:

- Nhưng ai bắt anh phải đặt tiền thách đố lớn đến như vậy, Gideon? Lẽ ra anh đặt 100 đô là đủ rồi.

Khốn nhưng giải càng to thì cuộc đấu càng lý thú, cho nên các hội viên Câu lạc bộ “White Bear” đều vui vẻ góp cho đủ số tiền đặt giải ấy: 1000 USD.

Cô hầu bước đến bên trái Gideon khẽ nói:

- Ông chủ dùng xong món măng ướp lạnh rồi chứ ạ?

Gideon vẫy tay, gắt:

- Rồi, mang đi!

Quay sang vợ, ông nói:

- Tất cả những người ngồi đây đều thích thú bỏ tiền đặt cọc cho những hội đua thuyền như thế này, Levinia! Và không một ai trong chúng tôi muốn thua cuộc, nhất là thua vào tay cái đám ấy. Họ là Câu lạc bộ nổi tiếng. Có họ tham gia, báo chí khắp nước Mỹ sẽ đưa tin, chưa kể mình có sẵn nhiếp ảnh giới. Tim Iversen là tay chụp ảnh nổi tiếng thế giới.

Tim Iversen là hội viên Câu lạc bộ thuyền buồm đồng thời là tay nhiếp ảnh nhà nghề. Ông đã từng ghi lại trên phim toàn bộ hoạt động của Câu lạc bộ “White Bear” từ ngày thành lập đến nay.

- Tiền không quan trọng. Nhưng tôi là chủ tịch Câu lạc bộ này, tôi không muốn chịu thua. Toàn bộ vấn đề còn lại chỉ là chúng ta sẽ phải đóng một con thuyền ra sao để hội thi sang năm chúng ta thắng được họ.

Con gái lớn của Gideon tên là Lorna đã cắn môi mãi và bây giờ cô không nhịn được nữa. Ngồi ở gần cuối bàn cô nói rất to:

- Tại sao cha không đặt xưởng “Hai anh em nhà Herreshoff” thiết kế và đóng cho ta một con thuyền?

Mọi cặp mắt trong phòng đều quay nhìn cô gái xinh đẹp 18 tuổi đang hướng đôi mắt nâu về phía cha nàng. Làn tóc vàng sậm của Lorna búi cao kiểu “tổ chim” lúc này hơi chúc xuống làm nổi rõ các cổ cao và thon, trông duyên dáng hơn cả cách làm đầu cầu kỳ của bà mẹ. Lorna bắt đầu chải tóc kiểu như vậy từ mùa hè năm ngoái, khi họa sỹ thiết kế nổi tiếng Charles Dana Gibson đích thân đến thăm và nghỉ tại biệt thự Rose Point của gia đình nàng. Nhà thiết kế trang phục nổi tiếng kia rất mến Lorna. Ông kể nhiều chuyện về những cô mẫu của ông. Gibson bảo ông thích loại con gái có cá tính, dám sống độc lập đồng thời vẫn không giảm bớt nữ tính. Do ảnh hưởng của họa sỹ Gibson, Lorna không chỉ thay đổi cách làm đầu mà thay đổi cả cách ăn mặc. Nàng bắt đầu dùng lụa và may kiểu áo, váy đơn giản nhưng làm nổi thân hình non trẻ của nàng. Tối nay Lorna đã mặc theo đúng cách như thế. Lúc cau mày nhìn cha, cặp mắt nàng lộ rõ vẻ thách thức.

- Không được sao, thưa cha?

- “Anh em nhà Herreshoff” à? - Ông Gideon trầm ngâm nhắc lại - Ở tận thành phố Providence trên miền New England đấy ư?

- Vâng. Chắc chắn cha đến đặt thì họ nhận thôi.

- Nhưng sao con biết xưởng đóng tàu ấy? Con nghe ai nói đến “Anh em nhà Herreshoff”?

- Con đọc thấy trên báo. Gần như số nào của tạp chí Du ngoạn cũng nhắc đến thiết kế của “Anh em nhà Herreshoff”. Hay cha biết có ai thiết kế thuyền buồm giỏi hơn họ?

Lorna rất biết cha nàng không thích con gái quan tâm đến môn thể thao hoàn toàn không thích hợp với phụ nữ là môn thuyền buồm. Phụ nữ chơi quần vợt còn tạm chấp nhận được. Nếu cha nàng có cách giải quyết khó khăn của ông thì Lorna đã ngồi yên, cắn răng trong suốt buổi tiệc hôm nay đúng như một cô gái nhu mì. Thật ra Lorna đã ngán nhìn thấy những phụ nữ “ngoan ngoãn” kiểu như vậy lắm rồi. Nhân dịp này nàng cũng muốn buộc cha nàng phải nghĩ lại về chuyện luôn mắng con gái là say mê thể thao, điều mà họa sỹ Gibson luôn khuyến khích nàng.

Họa sỹ Gibson mới đến hôm trước, thì hôm sau Lorna tán thành ngay quan điểm về cái đẹp của y phục thể thao trên thân thể nữ giới. Và nàng lập tức áp dụng loại quần áo mà nhiều người bảo là “quần áo con trai”. Bản thân ông Gideon thấy rất chướng. Ông thường nói:

- Nhìn con gái tôi mặc quần soọc hở cả bắp chân chạy nhảy trên sân quần vợt sao tôi chướng mắt thế. Nó còn định rủ mấy đứa bạn gái định lập nhóm chơi thuyền buồm trong Câu lạc bộ White Bear nữa chứ. Đúng là điên rồ. Phụ nữ là phải dịu dàng và vị trí là phải trong phòng khách chứ?

Vậy mà hôm nay, trước mặt tất cả bạn bè của ông, con gái ông dám táo tợn góp ý với cha về hướng giải quyết khó khăn của ông trong môn thể thao thuyền buồm!

- Hay cha biết người nào giỏi hơn “Anh em nhà Herreshoff”? Lorna nhắc lại câu hỏi lúc “nãy”.

Cha nàng vẫn dăm dăm nhìn con gái. May có chàng trai Taylor Duval ngồi bên cạnh Lorna đỡ lời cho nàng.

- Ông phải công nhận, thưa ông Barnett, là cô Lorna gợi lên một ý rất hay đấy chứ!

Gideon quay cặp mắt sang lườm Taylor. Chàng trai hai tư tuổi này giống hệt cha cậu ta cả hình dáng lẫn tài tháo vát trong kinh doanh. Rõ ràng Taylor là chàng trai đầy triển vọng và sẽ thành nhà kinh doanh cỡ lớn. Mọi người ngồi xung quanh bàn tiệc bây giờ đều đưa mắt nhìn nhau. Họ gồm có Taylor, Nathan Duval, Percy Tufts, Georges Whiting và Joseph Armfield, đều là hội viên chủ chốt của Câu lạc bộ thuyền buồm White Bear. Đồng thời, họ cũng là những nhà kinh doanh giàu có nhất của bang Minnesota. Họ giàu lên được là nhờ kinh doanh đường sắt, khai thác kim loại, xay bột và như trường hợp ông Gideon Barnett, khai thác gỗ. Lorna biết họ thừa tiền để thuê xưởng của hai anh em Herreshoff thiết kế và đóng cho họ một chiếc thuyền buồm có khả năng chiến thắng trong ngày hội đua thuyền sang năm trừ những trường hợp các bà vợ họ phản đối...

Nhưng các bà vợ sẽ không phản đối. Bà Levinia có cầu nhàu thì cũng chẳng có tác dụng gì. Bà giống như các bà vợ khác, thích được vênh vang về chuyện các ông chồng họ chơi thuyền buồm. Ảnh chụp chồng họ đăng trên các báo thường có cả vợ bên cạnh. Cho nên sẽ không bà nào phản đối chồng góp tiền vào để đặt một trong những nhà thiết kế thuyền buồm danh tiếng

nhất nước Mỹ.

Gideon Barnett nói:

- Có lý. Thôi được, chúng ta sẽ đặt hai anh em nhà Herreshoff.
- Họ có biệt tài về đóng thuyền buồm đấy.
- Họ rất giỏi cách tính toán hợp lý giữa trọng lượng buồm và trọng lượng con thuyền.
- Mai ta đánh điện ngay đến New England cho họ.
- Làm sao để cuối vụ hè này có bản thiết kế và tháng 5 sang năm chúng ta có thuyền để dự hội đua kỳ sau...

Không khí u uất cay cú lúc này giờ biến thành không khí hồ hởi náo nhiệt. Mọi người sôi nổi bàn về triển vọng tốt đẹp năm sau. Về phần khởi lộ ra trên nét mặt tất cả những người ngồi xung quanh bàn tiệc.

Trong lúc đó hầu bàn đã bê đi món thứ ba trong thực đơn bữa tiệc. Một hầu bàn nam đến bên trái bà Levinia nói nhỏ:

- Bây giờ đến món chủ chốt, thưa bà chủ!

Levinia ngẩng đầu, cau mày nhìn chàng trai đang đứng sau lưng, chếch bên trái bà, tay bưng chiếc đĩa quý viền vàng có nắp đậy bằng bạc.

- Vậy đặt xuống - bà khẽ ra lệnh.

Jens Harken từ từ đặt đĩa xuống, nhưng chỉ cách mặt bàn chưa đầy gang tay thì do đĩa nóng quá anh tuột tay. Chiếc nắp bằng bạc bật ra tạo một tiếng kêu như chuông.

Levinia quắc mắt nhìn người vừa bưng thức ăn đến. Cũng như mọi bà vợ khác, bình thường bà chỉ là cái bóng của chồng, nhưng hôm nay, trong bữa tiệc đãi khách, Levinia là “bà chủ nhà” và là người đảm nhiệm việc thù tiếp. Bây giờ chỉ sự vụng về của người làm mà bà phải chịu xấu hổ trước khách khứa. Lòng tự trọng và niềm tự hào của bà bị tổn thương mạnh mẽ.

- Thế Chester đâu? - Bà cố nén giận hỏi. Chester là bác quản gia của bà.
- Thưa bà chủ, hôm nay bác ấy nghỉ. Cụ thân sinh bác ấy ốm nặng.
- Thế Glynnis? Glynnis là cô giúp việc trong nhà bếp.
- Thưa bà, Glynnis cũng nghỉ. Cô ấy sung mộng răng.
- Thế anh là ai?

- Thừa bà, tôi tên Jens Harken, mới vào làm chân giúp việc vặt trong bếp.

Mặt bà Levinia đỏ bừng. Bữa tiệc quan trọng như thế này mà một thằng cha “giúp việc vặt” không có chuyên môn gì hết lại đảm nhiệm nấu nướng và bung bê! Ta phải mắng cho chị đầu bếp một trận mới được. Bà nhìn Jens, cố nhớ xem bà đã thấy mặt anh ta lúc nào rồi nhỉ. Rồi bà gắt:

- Thôi được, nhắc nắp lên ta xem!

Jens nhắc cái nắp bằng bạc. Levinia ngấm đĩa thức ăn. Đây là món chính của bữa tiệc hôm nay: con chim quay được chặt thành hai nửa nằm ở giữa đĩa xung quanh bày hành, tỏi, rau thơm trông rất mỹ thuật. Trên hai nửa con chim quay được rưới một thứ nước sốt màu đỏ nâu sánh, trông rất ngon lành. Ngoài cùng là một lớp khoai tây rán xếp rất khéo. Levinia ngấm đĩa thức ăn. Bà hài lòng thấy quả là một tác phẩm đáng giá của nghệ thuật nấu ăn. Bà gật đầu với Jens nói:

- Được đấy! Anh bắt đầu tiếp mọi người đi.

Jens vội vã chạy ra, qua cánh cửa xoay tròn. Đến ngoài, anh co chân chạy dọc theo một hành lang dài, qua thêm một cánh cửa xoay tròn nữa để vào bếp.

- Đúng là điên rồ. Bố trí bếp cách phòng ăn những năm sáu mét thế này chỉ cốt để mùi thơm trong bếp khỏi bay lên! Giàu quá đâm vẽ chuyện - Jens lẩm bẩm.

Bác đầu bếp Schmitt đặt hai đĩa chim quay lên hai bàn tay để ngửa của Jens.

- Mang đi - Bác ta ra lệnh.

Tám lần Jens bung đĩa thức ăn lên bàn tiệc, cả tám lần anh phải chạy và trước khi vào cửa phòng ăn anh phải đứng lại một chút để thở rồi lấy dáng bình thản bước vào, lấy vẻ mặt tươi vui đặt lên bàn cho khách. Mỗi lần vào đây Jens Harken đều nghe thấy từng mẩu bàn tán của mọi người về hội đua chiều nay, nguyên nhân tại sao chiếc thuyền buồm Hung Bạo của ông Gideon Barnett thua cuộc, triển vọng cuộc đua sang năm, chắc chắn họ sẽ thắng. Jens Harken nghe câu được câu chẳng họ bàn về tỷ lệ giữa cánh buồm và con thuyền, trọng lượng những bao cát phân bố trên thuyền thế nào là hợp lý nhất, về những thủy thủ họ thuê để điều khiển chiếc thuyền buồm đó. Qua những mẩu rời rạc lọt vào tay, Jens Harken thấy rõ mọi người đều rất cay cú. Họ khao khát xây dựng Câu lạc bộ White Bear của họ thành Câu lạc bộ thuyền buồm đầu bảng của bang Minnesota. Mà Jens Harken lại là người biết cách giúp họ đạt được mục tiêu ấy.

- Bác Schmitt, kiểm cho tôi mẩu giấy - Jens Harken nói, lúc chạy vào bếp để nhận hai đĩa chim quay cuối cùng bung ra cho khách.

Người phụ nữ to béo đứng tuổi ngừng thổi vào chiếc ống để làm rời những miếng..., ngạc nhiên nhìn chàng trai giúp việc:

- Giấy để cậu làm gì?

- Bác cứ kiểm cho tôi, cả bút chì nữa. Nếu bác kiểm được nhanh cho tôi thì tuy mai là ngày tôi được nghỉ thì tôi vẫn xin làm công không giúp bác. Bác cứ kiểm cho tôi đi, đừng hỏi tôi dùng làm gì!

Bác đầu bếp to béo quay sang bảo một cô giúp việc:

- Được rồi đấy. Cô rắc thêm bột hạnh nhân vào rồi bỏ tủ lạnh thêm chút nữa. Đến phần tráng miệng ta mang ra là vừa.

Nói xong bác quay ra, đặt hai đĩa chim quay cuối cùng lên hai bàn tay Jens. Lát sau anh ta chạy vào bếp:

- Bác Schmitt kiểm cho tôi mảnh giấy đi. Tôi biết ơn bác trọn đời đấy!

Bác đầu bếp hiền lành bật cười:

- Tờ thực đơn treo trên tường kia kìa, còn trắng nửa dưới đấy. Cậu xé lấy một mẫu mà dùng. Bút chì cũng gài ngay chỗ đó.

Jens Harken vội vã xé phần dưới còn trắng của tờ thực đơn, viết vào dòng chữ bằng mẫu tự in rất đẹp: “Tôi biết nguyên nhân nào làm các Ngài thua cuộc chiều nay. Tôi có thể giúp các Ngài thắng cuộc trong Hội đua thuyền sang năm!”

- Bây giờ bác đặt mẫu giấy này vào giữa một đĩa kem hoa quả cho tôi.

- Sao lại thế? Cậu điên đấy à? Ông bà chủ sẽ đuổi việc cả cậu lẫn tôi đấy. Nhưng trong giấy cậu viết những gì vậy Jens?

- Ôi, giấy viết gì chẳng liên quan đến bác đâu.

Nhưng bác đầu bếp người Đức to béo không chịu.

- Cậu làm chuyện vớ vẩn, tội vạ gì là tôi chịu lấy đấy. Nói đi, cậu viết những gì trên giấy?

Biết không thể không nói, Jens đành bảo:

- Tôi viết cho Ngài Gideon Barnett, mách ông chủ cách thắng cuộc sang năm.

- Ôi, lại chuyện tàu với thuyền. Đầu óc các người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tàu với thuyền thôi.

- Tôi không muốn làm mãi chân giúp việc vặt trong bếp thế này. Một lúc nào đấy người ta sẽ biết đến khả năng của tôi.

- Tất nhiên rồi. Tôi chẳng hạn, lúc nào đấy tôi cũng sẽ lấy ông thống đốc và trở thành đệ nhất

phu nhân của bang Minnesota!

- Bác yên tâm, nếu xảy ra chuyện gì tôi xin chịu hoàn toàn trách nhiệm. Tôi sẽ nhận chính tôi nhét mảnh giấy đó vào trong món kem mặc dù bác Schmitt đã can tôi.

Bà Levinia đợi mãi không thấy món tráng miệng bung lên. Bà lắc chuông gọi. Thấy tiếng chuông, bác đầu bếp cuống quýt:

- Đây mãi nói chuyện đâm quên bằng món kem.

Bác ta vội mở tủ lạnh, bày kem ra đĩa. Đó là món kem đào. Bên trên bác đổ một lần kem mơ lỏng, Jens giúp bác ta và trong đĩa kem anh dấu mẫu giấy viết lúc nãy vào giữa hai lớp kem đào và kem mơ. Đĩa kem được anh bung lên phòng ăn.

Món kem làm rất khéo. Bà Cecelia, vợ Percy Tufts, khen bà chủ nhà:

- Món tráng miệng của bà tuyệt quá! Bà kiếm đâu ra đầu bếp khéo như vậy đây, bà Levinia?

- Chính chị ta tự đến xin việc ở nhà tôi, cách đây đã mười bốn năm rồi.

Lúc đầu tôi thử thuê chị ta ít ngày xem sao. Ai ngờ chị ta nấu ăn rất khéo. Thế là tôi giữ chị ta lại làm cho tôi suốt từ ngày đó đến nay. Gần đây chị ta đòi xin thôi. Lớn tuổi quá rồi. Năm nay tròn năm chục. Nhưng tôi chưa cho đi. Thiếu chị ta tôi chẳng còn biết xoay trở ra sao nữa.

- Tôi hiểu, thưa bà Levinia. Ngày nay bất cứ ai chỉ nấu chín được nồi súp cũng vỗ ngực tự xưng có nghề đầu bếp. Khó tìm đầu bếp cho hẳn hoi lắm. Loại như...

- Levinia! - Đó là tiếng ông chồng bà ngồi đầu bàn bên kia gọi - Giọng ông rào rào như gió thổi căng cánh buồm. Miệng ông mím chặt - Anh muốn nói riêng chuyện này với em được không?

Nghe giọng chồng, Levinia giật mình. Bà đoán thấy có chuyện gì phật ý ông đây. Bà nhìn qua những bông hồng trong chậu hoa giữa bàn, cố đoán xem chồng bức tức chuyện gì.

- Ngay bây giờ à?

- Ngay bây giờ.

Gideon đẩy ghế đứng lên, trong khi bà Levinia nuốt nhanh miếng kem đang trôi trong cổ họng rồi vội vã với khăn bàn lau miệng

-Xin lỗi các vị - Bà nói rồi hấp tấp đứng dậy đi theo chồng ra hành lang, lối đi xuống bếp.

Các khách phụ nữ đều nhìn theo bà chủ nhà chưa hiểu chuyện gì.

- Gì thế Gideon? - Bà hỏi chồng, trong lòng hồi hộp, bởi chắc hẳn đã có sơ xuất nào trong bữa ăn, Gideon mới gọi vợ ra ngoài thế này.

- Em không chịu trông nom gì hết, để nhà bếp muốn làm gì thì làm?

- Khẽ chứ Gideon - Bà không muốn người ngoài nghe thấy bà bị chồng mắng. Mà sao Gideon lại mắng vợ ở đây, ngay ngoài cửa phòng ăn thế này? Sao ông không kéo bà sang phòng thư viện ngay gần đây có phải kín đáo không?

- Việc của tôi là lo đủ tiền cho bà chi tiêu, may mặc. Tôi đã lo cho bà hai tòa nhà khang trang, lại biệt thự nghỉ mát ở bên hồ thế này. Vậy mà bây giờ bà bắt tôi phải trông nom cả nhà bếp nữa hay sao?

Bây giờ Levinia mới nhìn thấy trong tay chồng một mẫu giấy còn dính kem. Kem rây ra cả ngón tay cái của ông. Bà vội giật mẫu giấy định đọc.

- Trong đĩa kem của tôi đấy!

Levinia trợn mắt:

- Sao lại trong đĩa kem được? Có đúng trong đĩa kem không, Gideon?

- Chứ còn gì nữa. Tôi nói bà biết. Một kẻ nào đó đã cố tình nhét vào giữa hai lớp kem. Tôi đang xúc ăn thì thấy lòi ra. Vậy là sao, Levinia? Bếp núc là thuộc về trách nhiệm của bà. Đúng vậy không?

- Đúng là em lo chuyện bếp núc. Duy có điều... tại sao lại như thế được? Bác Chester đâu? Chester!

Chester là quản gia phải chịu trách nhiệm về toàn bộ đầy tớ, cả dưới bếp lẫn các chị hầu phòng lo việc quét dọn giặt giũ.

- Chester hôm nay nghỉ! Bà quên rồi sao?

- À, phải!

- Thế đầu bếp? Tên chị đầu bếp là gì? - Gideon quát.

- Schmitt. Nhưng Gideon, anh hãy từ từ để em hỏi xem tại sao lại có chuyện như vậy.

Nhưng Gideon đã xăm xăm xuống bếp, không nghe vợ nói. Levinia đành chạy theo chồng.

- Bất cứ đứa nào viết mẫu giấy này tôi cũng tổng cổ nó ra khỏi nhà này. Nhưng tôi không tin là một con nấu bếp lại dám táo gan gợi ý với chủ nhà là nó biết cách tạo cho ai thắng cuộc trong hội đua thuyền buồm! Không con nấu bếp nào lại dám quả quyết rằng Câu lạc bộ White Bear không thể thắng cuộc!

Gideon đã đập cánh cửa bếp, bước vào. Theo sau là Levinia.

- Schmitt! Ai là Schmitt?

Trong bếp có bốn người thì ba người run cầm cập nghe tiếng ông chủ quát. Gideon nhìn đắm đắm vào người thứ tư đang đứng thản nhiên, không có vẻ sợ hãi chút nào. Chính là thằng cha lúc nãy đánh rơi nắp đĩa chim quay làm bật nắp ra bàn.

- Tôi nhắc lại! Ai là Schmitt? - Gideon gầm lên.

Người phụ nữ béo tròn như cối xay và mặt đỏ như than hồng lí nhí đáp:

- Tôi ạ, thưa ông chủ.

Gideon quắc mắt nhìn bác ta:

- Chị nhận trách nhiệm về cái này chứ? - Ông nói và hất đầu về phía bàn tay vợ đang cầm mẫu giấy.

Chiếc mũ trắng đầu bếp trên đầu Schmitt run run trong khi hai bàn tay bác ta bấu chặt tấm tạp dề trắng dài quét đất.

Jens Harken lên tiếng:

- Thưa ông chủ, không phải bác Schmitt đâu. Mà tôi. Tôi xin nhận trách nhiệm về chuyện đó.

Gideon quay sang nhìn chàng trai, cặp mắt ông lộ vẻ khinh bỉ.

- Cậu là Jens Harken à?

- Vâng thưa ông chủ.

Jens Harken không hề run sợ. Anh chỉ hơi lùi lại đứng lễ phép bên cạnh chậu kem, đầu vẫn thẳng và hai tay bình thản đặt trên hai đường chỉ ở ống quần. Khuôn mặt khô ngô của Jens bóng nhẫy. Một dòng mồ hôi đang chảy từ gáy bên trái xuống cằm. Cặp mắt Jens xanh biếc, nhìn thẳng. Làn tóc anh mềm mại và da mặt nhẵn nhụi. Levinia lúc này mới nhận thấy cậu làm việc vất dưới bếp của bà rất đẹp trai.

- Anh đã bị đuổi việc! - Gideon nói. - Thu xếp đồ đạc rồi cuốn xéo khỏi cái nhà này ngay!

- Vâng, thưa ông chủ. Nhưng nếu ông chủ muốn thắng cuộc trong Hội đua thuyền sang năm ông chủ hãy chịu khó nghe tôi phân tích.

- Không! Anh nghe tôi thì có! Tôi không có gì để nghe anh hết! - Gideon sải chân bước đến ấn ngón tay trở vào ngực Jens Harken quát rất to:

- Tôi là chủ cái nhà này! Anh là đứa làm công. Tôi cấm anh không được làm cái trò bậy bạ là nhét những mẫu giấy vào thức ăn rồi bùng lên cho những người sở hữu một nửa số biệt thự ở bờ hồ White Bear này! Và tôi cũng cấm anh lên mặt dạy dỗ tôi cách thức đua thuyền buồm. Anh hiểu rồi chứ?

- Hiểu ạ! - Jens bình thản đáp - Nhưng ông chủ có muốn đoạt giải không ạ?

Gideon nắm chặt bàn tay quắc mắt nhìn vợ khiến Levinia hốt hoảng tránh vội sang một bên.

- Tôi ra lệnh cho bà trong vòng một tiếng đồng hồ, thằng cha hỗn láo này phải cút khỏi cái nhà này! Chị nghe rõ chưa, Schmitt? Cả chị nữa, tôi cũng cho chị thôi việc luôn! Lương hậu còn bao nhiêu tôi sẽ gửi đến cho các người sau.

Gideon nhảy đến và nắm ống tay áo Gideon níu lại đúng lúc ông quay gót định ra khỏi bếp.

- Thưa ông chủ! Nguyên nhân ông chủ thua cuộc không phải ở trọng lượng buồm, cũng không phải do thủy thủ, cũng không tại những bao cát trên thuyền. Ông Taylor Duval đã nói đúng. Nguyên nhân là đáy thuyền cản nước. Đáy thuyền đua của ngài cản nước! Ông chủ cần sử dụng loại thuyền có đáy lướt nhanh. Tôi biết cách thiết kế loại thuyền như thế cho ông chủ!

Gideon từ từ quay lại nhìn Jens.

- Vậy ra mẫu giấy kia chính là của anh? Tôi đã nghe một số người nói về anh!

Jens buông cánh tay Gideon:

- Đúng, tôi cũng đoán có thể Ngài đã nghe thấy.

- Tất cả các Câu lạc bộ thuyền buồm ở bang Minnesota đều không chấp nhận ý kiến của anh.

- Ngài nói đúng. Cả một số Câu lạc bộ ở bờ biển phía Đông nữa. Nhưng sẽ đến ngày có người chịu nghe tôi và thuyền buồm của ông ta sẽ là chiếc buồm chạy nhanh nhất thế giới!

- Ra thế! Anh tự tin gớm nhỉ! Nhưng nếu anh có tài thế tại sao lại chịu làm chân giúp việc vặt ở bếp nhà tôi?

- Bởi tôi phải có cái để ăn.

- Vậy thì anh kiếm chỗ khác làm để có cái mà ăn! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh trong nhà tôi nữa.

Nói xong, Gideon bước nhanh ra hành lang dẫn lên phòng ăn. Bà vợ túm tay ống tay áo chồng chạy theo. Cửa bếp khép lại. Bà hét lên:

- Gideon! Nghe em nói đã!

Tiếng bà kêu to vọng đến tận phòng ăn. Lorna thấy khách khứa đưa mắt nhìn nhau. Chắc họ nghe được cha nàng to tiếng, bởi mọi người đều ngừng ăn lắng nghe. Lorna nhìn chằm chằm ra cửa phòng.

- Gideon! Em bảo anh hãy đứng lại kia mà!

Thấy chồng vẫn đi. Levinia nắm khuỷu tay chồng giữ lại. Gideon cau mặt nhìn vợ.

- Levinia, khách khứa đang chờ chúng ta trong kia.

- Sao bây giờ anh mới nghĩ đến khách? Lúc này anh quát mắng em và người làm, anh đâu nghĩ đến khách? Vừa rồi anh đã làm em mất mặt với đầy tớ. Em không để Schmitt thôi việc đâu. Người giúp việc, chị ta có lỗi thì đâu phải đuổi chị ta? Em không thể tìm được đầu bếp nào nấu ăn giỏi như Schmitt đâu.

Levinia nắm ống tay áo chồng quá mạnh đến mức làm ông đau.

Ông nhăn mặt thét:

- Ái, đau! Tôi không thể nuôi thứ đầy tớ...

- Chúng đã nhìn thấy anh can thiệp thô bạo vào công việc của vợ. Nếu đầy tớ thấy em không được toàn quyền chỉ huy việc nội trợ thì chúng còn coi em ra cái gì nữa? Em làm sao điều khiển được nhà bếp? Em yêu cầu anh quay lại, vào nhà bếp và bảo vừa rồi anh nóng. Anh bảo Schmitt ở lại làm việc như cũ. Anh tuyên bố bỏ cái lệnh thải chị ấy ban này. Nếu anh không làm như thế...

Giọng bà Levinia mỗi lúc một gay gắt đến nỗi Lorna xấu hổ thay cho cha mẹ. Nàng không thể ngồi yên được nữa. Tại sao cha mẹ nàng lại nóng nảy đến mức to tiếng với nhau ngay ngoài hành lang, giữa một bữa tiệc đãi khách quan trọng như thế này?

Lorna đứng dậy:

- Xin lỗi, cháu ra ngoài một chút. Xin các vị cứ ngồi ăn uống bình thường.

Nàng đẩy cánh cửa ra hành lang, đúng lúc cha nàng quát:

- Levinia! Bà nói lằng nhằng gì thế hả?

- Kìa, cha mẹ! Có chuyện gì đấy ạ? - Lorna đóng cửa phòng ăn lại, nói khẽ - Cha mẹ làm khách khứa ngừng ăn và họ nhìn hết cả ra cửa đấy! Cha mẹ không nghĩ rằng họ nghe thấy hết những câu cha mẹ to tiếng hay sao? Con không ngờ cha mẹ ra hành lang này để tranh cãi ầm ầm như thế! Có chuyện gì dưới nhà bếp phải không ạ?

Gideon kéo mạnh ống tay áo dệt kim xuống. Ông đã lấy lại được điềm tĩnh. Ông nói với con gái:

- Cha phải vào bếp một lát. Con mời mọi người sang phòng khách và làm thứ gì đó giải trí cho họ, chẳng hạn con chơi piano. Được không, Lorna?

Lorna nhìn cha mẹ như thể họ là hai kẻ điên. Rồi nàng quay ra phòng ăn, khép cửa lại.

Con gái vừa ra xong, Gideon đã lấy lại được giọng bình tĩnh:

- Thôi được Levinia, anh đồng ý cho chị Schmitt ở lại.

- Cả bác Chester nữa. Em hoàn toàn không muốn bỏ cả vụ nghỉ hè này để huấn luyện một quân gia mới.

- Được, được... - Ông Gideon giơ cả hai tay lên trời tỏ vẻ đầu hàng - Hai người đó có thể ở lại, nhưng em phải bảo họ rằng... - Ông chìa ngón tay run run về phía phòng bếp - Riêng thằng khốn kiếp kia phải cút khỏi ngay đây. Trong vòng một tiếng đồng hồ! Em rõ chứ, Levinia?

Levinia khịt mũi rồi đi nhanh về phía nhà bếp.

Trong bếp mọi người đang tranh nhau nói. Khi cửa mở và Levinia bước vào, mọi người im bặt. Mấy cô giúp việc nhà bếp đang rửa bát đĩa ngừng tay lắng nghe. Không khí căng thẳng nặng nề. Levinia bỗng thoáng có ý nghĩ là thà ăn thịt sống còn hơn là ăn thịt chín tại cái bếp này.

- Vừa rồi ông chủ hơi nóng. Chị Schmitt, tôi mong chị đừng để bụng. Các món hôm nay chị nấu rất ngon và tôi rất mong chị lại tiếp tục làm việc với chúng tôi.

Bác đầu bếp Schmitt thở dài rồi chuyển đứng sang chân bên kia. Bác kéo gấu tạp dề lên lau mồ hôi chảy xung quanh miệng.

- Thật là tôi chưa biết nên thế nào, thưa bà chủ. Mẹ tôi gần tám mươi rồi. Cụ ở nhà có mỗi một mình. Từ sau khi cha tôi qua đời mẹ tôi rất buồn. Tôi nghĩ đã đến lúc tôi nên nghỉ công việc nặng nhọc này để về chăm nom bà cụ. Và thú thật với bà chủ, bản thân tôi cũng thấy yếu sức lắm rồi.

- Đâu có? Tôi thấy chị vẫn khoẻ khoắn nhanh nhẹn y hệt ngày chị mới đến đây làm. Cứ nhìn vào bữa tiệc tối nay đủ biết chị làm ăn rất chu đáo, không mấy may có khiếm khuyết nào.

Bác đầu bếp Schmitt làm một động tác lần đầu tiên từ khi bác đến làm ở đây: ngồi ngay khi bà chủ có mặt. Bác gieo tẩm thân đồ sộ, nặng nề xuống chiếc ghế nhỏ và cặp mông phì nộn của bác ta chìa cả ra ngoài mặt ghế nhỏ xúu giống như đái trứng trắng miệng chồm ra ngoài thành đĩa.

- Tôi không biết nữa - Bác lắc đầu mỗi mệ - Gần đây tôi thấy người yếu rồi, làm việc hơi vất vả một chút là đã mệt... Thỉnh thoảng tim lại đập mạnh.

- Bác Schmitt! Chị chịu khó làm với chúng tôi thêm một thời gian nữa. - Levinia nói, hai tay chấp trước bụng, giống như diễn viên opéra khi diễn một đoạn lĩnh xướng - Chị không làm nữa thì khó khăn cho tôi quá. Hiện đang mùa hè, gia đình ra nghỉ ở bờ hồ này, tôi làm sao kiếm được người thay chị bây giờ?

Bác đầu bếp đặt cánh tay mũm mĩm lộ ra ngoài ống tay áo xắn cao lên bàn bếp, nhìn bà chủ

nghĩ ngợi.

Levinia bóp chặt hai bàn tay vào nhau.

Schmitt đưa mắt nhìn Ruby, nhìn Cleen, ra hiệu cho hai cô giúp việc này tiếp tục rửa thìa nĩa. Bác ta vẫn ngồi yên không nói gì.

Levinia nói:

- Vậy tôi trả bác mỗi tuần thêm ba đô la[1] thì bác chịu ở lại chứ, Schmitt?

- Bà chủ tốt quá. Kể ra như vậy tôi cũng đành cố ở lại. Nhưng nếu cậu Jens thôi không làm ở đây nữa, thì bao việc nặng nhọc ai làm đỡ cho tôi?

- Tôi sẽ muốn thêm một đứa con gái nữa cho bà

- Thú thật với bà chủ, tôi rất ngại lại phải dạy dỗ một đứa con gái bỡ ngỡ chưa biết gì để nó làm được công việc ở đây. Tôi ghi nhận số tiền lương bà chủ tăng thêm, nhưng tôi chỉ ở lại đây làm nếu như cậu Jens Harken cũng ở lại. Cậu ta làm rất tốt. Tôi chưa thấy ai giúp đỡ tôi trong nhà bếp được nhiều việc như cậu ta. Và cậu ta lại rất nhiệt tình. Bữa tiệc tối nay chẳng hạn, lẽ ra Jens được nghỉ, vậy mà vẫn vui vẻ đến làm giúp tôi. Cậu ấy đảm nhiệm toàn những công việc nặng: khuôn vác, bổ củi, đốt lò than... Nhất là khi những thùng lớn được chở đến, cậu ấy khuôn tất cho tôi.

Levinia nghẹn thở. Và bà đột ngột quyết định một điều hoàn toàn bất ngờ. Bà nói giọng đầu hàng:

- Cũng được. Nhưng tôi yêu cầu anh làm thế nào để chồng tôi đừng nhìn thấy mặt anh. Và anh hãy hứa với tôi, anh Jens Harken, là từ nay trở đi không bao giờ làm cái việc anh vừa làm tối nay...

- Tôi sẽ không làm như thế nữa, thưa bà chủ.

- Anh chỉ được quanh quẩn dưới bếp và ngoài vườn rau không được lên nhà. Anh hiểu chứ?

Jens Harken không trả lời, chỉ hơi cúi đầu về chấp thuận.

- Vậy là xong, Schmitt, tôi muốn sáng mai chị làm món trứng luộc ăn với măng chua. Ông chồng tôi rất thích món ấy.

- Trứng luộc, vâng thưa bà chủ.

Không nói gì thêm nữa. Levinia bước nhanh khỏi bếp. Lúc đi trong hành lang mờ tối, tim bà đập mạnh, nghĩ đến việc vừa rồi bà đã dám quyết định một điều trái với lệnh của chồng. Nếu biết chuyện này, Gideon sẽ nổi cơn thịnh nộ cho mà xem. Nhưng bếp núc là phạm vi trách nhiệm của bà. Gideon có công việc chính trị, việc kinh doanh, có Câu lạc bộ đua thuyền buồm

của ông, còn bà lo chuyện nội trợ. Mỗi khi nhà bếp bùng lên bàn tiệc món ăn ngon lành nhất là món kem hoa quả tuyệt vời kia thì ông càng vinh dự trước mặt bạn bè, khách khứa chứ sao.

Đến trước cánh cửa vào phòng ăn, Levinia đứng lại một lát. Bà sửa lại ngực áo, sờ trán và thấy lấm tấm mồ hôi vì vừa rồi trong bếp quá nóng bức, ngột ngạt. Bà bèn lấy khăn tay trong túi khâu kín trong váy, lau trán, rồi sửa lại mái tóc vấn cao, bước vào phòng ăn.

Tất nhiên bữa tiệc đã tan. Tuy khách làm ra vẻ không nghe thấy cuộc to tiếng giữa hai vợ chồng chủ nhà, nhưng thật ra họ nghe được gần hết. Khách phụ nữ bao giờ cũng tranh đẹp tranh khôn mỗi khi dự những cuộc họp mặt đông người, bây giờ họ đưa mắt nhìn nhau thầm cười khi thấy bà Levinia bước vào với bộ mặt đờ đẫn, như thể thợ may thời trang của bà vừa đột ngột qua đời.

Lorna ngồi đàn piano, quan sát mẹ nàng quay ra tiếp khách. Giọng bà điềm tĩnh khi bà ra lệnh cho hai đứa em nàng, Daphné và Theron đi ngủ. Mẹ mình vẫn còn đang bực bội, Lorna thầm nghĩ, và bà đang cố dấu đi tâm trạng đó nhưng không nổi. Nguyên nhân gì vậy? Hay mẹ bực về vụ anh chàng đẹp trai tóc vàng bùng thức ăn lên, và tuột tay làm rơi nắp đĩa? Mà anh ta là ai? Có phải hầu bàn đâu, mà ai đã sai anh ta bùng thức ăn lên như vậy?

Để mọi người thôi quan tâm đến Levinia, Lorna nói to:

- Mời tất cả các vị đến đây ta cùng hát bài " Sau vũ hội ".

Taylor Duval lập tức đến đứng sau lưng Lorna, đặt tay lên hai vai nàng và cất tiếng hát giọng rất khoẻ. Taylor là nhà thể thao cừ khôi, luôn sẵn sàng hưởng ứng mọi điều Lorna đề xuất. Tuy nhiên các khách khác hưởng ứng một cách khá hờ hững, khiến Lorna đành đóng nắp đĩa đàn lại, nhường quyền chủ trì cho mẹ. Nàng rủ Taylor ra hiên.

Lập tức em gái nàng tên là Jenny bật đứng dậy, nói:

- Em đi với!

Lorna khó chịu. Con bé mười sáu tuổi kia đúng là quá đáng! Mãi đến vụ hè năm này bà Levinia mới cho phép Jenny được ngồi cùng bàn tiệc trong những dịp tiếp khách như thế này. Thế là từ đó con bé cứ bám chặt lấy Taylor. Không những con bé làm đủ trò điệu bộ trước mặt Taylor mà mỗi lần về đều khoe hết với mẹ nàng.

- Đến giờ em phải đi ngủ rồi, đúng chưa nào? - Lorna bực tức lườm em gái.

- Mẹ bảo hôm nay cho em thức đến mười hai giờ đêm - Jenny cãi.

Lorna đưa mắt hỏi ý kiến Taylor, nhưng đứng sau lưng Jenny, anh ta chỉ nhún vai và vẫy tay, ý nói đành vậy chứ biết làm sao. Lorna dẫu một nụ cười nói:

- Tốt thôi, nếu vậy thì em cùng đi với chị.

Hiên chạy dài cả trước mặt tòa nhà và chạy vòng qua hai đầu hời. Ghế tựa bàn và ghế vải kê rải rác. Ánh sáng mờ mờ trong nhà hắt ra. Thoang thoang mùi hoa hồng và mùi nho chín trên dàn cây leo.

Dinh cơ nay nằm ở tận cùng phía Đông của đảo Manitou, bên cạnh bờ hồ White Bear. Hồ rất lớn và chạy vòng, bao bọc cả mặt Bắc, mặt Đông và mặt Nam tòa nhà. Làng White Bear thì nằm dọc theo bờ Tây Bắc của vũng Snyder, bên kia hồ. Biệt thự gia đình Barnett cách mặt hồ khoảng hai chục mét. Một con đường trải sỏi chạy xung quanh nhà. Có cả một nhà kính trồng hoa được một tốp thợ làm vườn chăm sóc, cung cấp hoa quả tươi cho bà Levinia và cả gia đình, mùa hè cũng như mùa đông.

Đêm hè nóng bức. Thành quả lao động của những người thợ làm vườn tạo nên mùi hương thơm ngát. Đang tháng Sáu, cây trong vườn nở hoa thơm ngát. Những vòi phun nước nhập từ Italia về tạo nên tiếng nước liên tục róc rách làm nền cho mọi thứ. Trăng đã lên cao, tỏa vệt ánh sáng vàng óng xuống mặt hồ trông như chiếc kèn đồng nằm chìm dưới nước.

Khung cảnh thơ mộng nhưng đêm nay không có giá trị gì. Lúc họ đi vào bóng cành lá của những cây to, Jenny nắm cánh tay chị hỏi:

- Lúc này dưới bếp có chuyện gì thế, chị Lorna? Cha chạy xuống đấy làm gì vậy? Chị kể em nghe đi.

- Ai lại kể chuyện ấy trong lúc có anh Taylor ở đây? Jenny, em đến là lạ.

- Không sao đâu, - Taylor nói - Tôi là người thân với gia đình, tôi nghe có sao đâu?

- Chị kể đi Lorna.

- Chị không rõ lắm. Nhưng đại khái là cha đòi đuổi anh giúp việc dưới bếp nhưng mẹ lại không chịu.

- Anh giúp việc dưới bếp? Tại sao? Hôm nay nhà bếp làm rất tốt. Ai cũng khen thức ăn nấu rất ngon cơ mà.

- Chị không biết tại sao? Có bao giờ cha xuống dưới bếp đâu, nhất là đang giữa buổi tiệc. Mẹ giận lắm và hai cha mẹ cãi nhau ầm ĩ.

- Chuyện ấy thì em biết. Ngồi trong phòng ăn nghe thấy hết, phải không, anh Taylor?

Lorna kể lại những gì mà nàng nghe thấy, nhưng hai chị em vẫn không hiểu được tại sao hai cha mẹ to tiếng. Hai chị em bàn tán mãi mà không đoán ra. Đúng lúc ấy ông Tim Iversen trong nhà bước ra hiên cắt đứt câu chuyện giữa hai chị em. Ông ta đốt tẩu thuốc và có vẻ chỉ định đứng ngoài hiên một lát. Câu chuyện chuyển sang xoay quanh những tấm ảnh Tim Iversen chụp chiều nay và báo chí sẽ bình luận như thế nào về Hội đua thuyền hôm nay.

Lát sau mọi người trong nhà kéo ra hiên. Thế là hai chị em không bàn về vụ cha mẹ cãi nhau

được nữa.

Đến lúc khách lục đục ra về, Lorna vẫn chưa hiểu được nội dung sự việc diễn trong bếp ban tối. Nàng cùng Jenny lên gác trước, trong khi ông Gideon và bà Levinia vẫn còn đứng dưới nhà chào tiễn khách khứa.

Lúc hai chị em bước lên thang gác, Jenny khẽ hỏi:

- Mẹ có kể gì với chị về chuyện xảy ra dưới bếp không?

- Không.

- Và chị cũng chưa đoán được chút nào?

- Chưa. Nhưng chị sẽ dò xem là chuyện gì.

Lên đến phòng, Lorna hôn má em gái.

- Chúc em ngủ ngon, Jenny.

Hai chị em hai phòng khác nhau. Jenny ngủ chung với Daphne còn Lorna ngủ phòng riêng. Trong phòng nóng bức, mặc dù trần cao và các cửa sổ lớn mở rộng. Nàng tháo hoa tai đặt trên bàn trang điểm rồi cởi giày, đặt cạnh ghế. Trên người vẫn còn đầy đủ áo quần, Lorna ngồi xuống ghế chờ cho những tiếng động dưới nhà im hẳn. Thấy cha mẹ và Jenny rửa ráy trong phòng tắm xong đã lên giường, Lorna vẫn lắng nghe thêm một chút nữa cho bảo đảm. Khi thấy bên trong hoàn toàn im ắng, nàng mới rón rén lên ra ngoài.

Không một tiếng động. Đèn ngoài hành lang đã tắt. Hai bà bác nàng lên phòng sớm hơn mọi người và bây giờ chắc đã ngủ say.

Trong bóng tối, Lorna rón rén đi ngang qua đầu cầu thang lớn dẫn xuống phòng khách dưới nhà. Nàng đến cuối hành lang, chỗ có cầu thang phụ hình xoáy ốc chỉ dành cho đầy tớ. Cầu thang này chạy từ tầng ba, nơi có các phòng ngủ của đầy tớ xuống thẳng gian bếp. Chỗ tầng hai, cầu thang bị chặn lại bởi một cửa thường xuyên đóng.

Lorna mở cánh cửa đó và xộc vào mũi nàng mùi chua của những thứ rau muối cất dưới hầm. Nhưng nàng vẫn cố đi xuống.

Lúc Lorna mở cửa bếp nhìn vào trong, nàng thấy vẫn còn bốn người trong đó: hai chị giúp việc, bác đầu bếp Schmitt và Jens Harken, anh chàng đã làm rơi đĩa thức ăn của mẹ nàng trong bữa tiệc. Bác đầu bếp thái giăm bông, Jens Harken quét sàn bếp. Ôi, anh ta đẹp trai quá, Lorna thầm nghĩ, ngắm nghía Jens một lúc cho đến khi anh ta nhìn thấy nàng đứng ở ngoài cửa.

Thấy mình ngấm anh chàng giúp việc là điều không hay ho gì, Lorna vội nói át đi:

- Chào tất cả!

Mọi người sững sốt chứng cả lại.

Bác đầu bếp Schmitt là người đầu tiên lên tiếng:

- Chào cô chủ!

Lorna bước vào bếp, nhẹ nhàng khép cửa lại:

- Đến bao giờ các người mới được đi ngủ? - Nàng hỏi.

- Sắp rồi, thưa cô chủ. Dọn dẹp xong là chúng tôi đi ngủ thôi.

Trên tường treo chiếc đồng hồ hình bát giác, to bằng cái đĩa. Lorna nhìn lên đó.

- Chắc phải mười hai giờ rồi?

- Ngày mai chủ nhật chúng tôi được nghỉ, thưa cô. Sáng mai sau bữa điểm tâm là chúng tôi được thảnh thơi và đi lễ nhà thờ. Tất cả công việc của chúng tôi từ giờ cho đến lúc đó là chuẩn bị thức ăn nguội cho vào tủ lạnh để ông bà và các cô cậu dùng hai bữa.

- Bây giờ tôi mới biết các người phải làm việc khuya thế này đấy.

- Tại hôm nay nhà có việc đấy thôi, thưa cô chủ.

Mọi người im lặng. Hai cô giúp việc nấu bếp đứng ngây người, tay mỗi cô cầm một ấm đun nước. Jens Harken thì ngưng quét, đứng chống cán chổi. Mười giây đồng hồ ngỡ ngàng, không ai nói với ai một lời.

- Cô cần thứ gì không cô Lorna? - Bác đầu bếp Schmitt hỏi.

- Ồ... Không! Tôi chỉ muốn hỏi... - Nhưng Lorna nhận thấy ngay là những người làm công này đâu muốn kể về những lỗi họ đã phạm khiến ông chủ nổi nóng. Nhất là lúc này họ đều mệt rã rời, mồ hôi mồ kê đầy người.

Lorna nói chệch đi:

- Trên phòng tôi nóng quá. Tôi xuống xem có ít nước quả tươi ướp lạnh nào không.

- Chúng tôi đã ép sẵn một số nước quả tươi để dùng cho buổi điểm tâm sáng mai. Nhưng cũng khá nhiều, cô có thể dùng một ít không ảnh hưởng gì. Vậy tôi lấy một tách cho cô nhé?

Trong nước quả tươi có pha chút rượu vang và rượu rum. Lorna chưa bao giờ được phép uống rượu.

- Không có rượu đâu, tôi chỉ pha thêm chút trà xanh và một chút bạc hà thôi.

- Ôi, nếu vậy thì được. Một tách là quá đủ rồi.

Bác đầu bếp Schmitt đi lấy. Lúc bác ta ra ngoài, Jens Harken nói:

- Tôi hỏi thế này hơi sỗ sàng, nhưng phải chăng cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra dưới bếp lúc ban tối?

Lần đầu tiên Lorna nhìn thẳng vào mắt Jens Harken. Mắt anh ta xanh biếc như vệt sáng đọng lại trong mi mắt nàng sau khi nhìn thấy một ánh chớp lóe.

Jens nhìn lại, cũng thẳng vào mắt Lorna, bởi nàng quá đẹp đến mức anh không thể bỏ qua một thích thú lớn: được chiêm ngưỡng một bức tranh tuyệt đẹp.

Jens nói thẳng:

- Hai ông bà chủ giận dữ chính là với tôi. Tôi đã dấu một mẫu giấy trong đĩa kem của ông chủ.

- Một mẫu giấy? Trong đĩa kem của cha tôi? - Lorna sững sốt, há hốc miệng trong lúc Jens tiếp tục quét - Anh nói thật đấy chứ?

Jens liếc nhìn nàng, nói rất nhanh:

- Thật, thưa cô chủ.

- Anh dấu một mẫu giấy trong đĩa kem của cha tôi? - Hai mép nàng run run rồi nàng bật cười, cười rũ rượi. Mấy cô giúp việc trong bếp đưa mắt nhìn nhau.

Lorna vẫn chưa nín được cười. Nàng che miệng cười ngật nghẻo. Cuối cùng hình như thấy không nên cười thêm nữa nàng cố nén lại nói tiếp:

- Trong đĩa kem của cha tôi? Của ông Gideon Barnett?

Jens đã ngừng quét để hưởng ứng niềm thích thú của cô gái trẻ xinh đẹp.

- Đúng thế, - Anh nói.

- Anh viết gì trong đó?

- Tôi viết rằng tôi có cách làm ông chủ đoạt giải nhất trong Hội đua thuyền buồm sang năm.

Lorna đã ngừng cười, nàng cau mặt hỏi:

- Vậy cha tôi bảo sao?

- Ông chủ đuổi việc tôi.

- Thế à... - Lorna chột hiều. Chàng trai đẹp như tranh kia đang rơi vào tình thế khó khăn,

không có gì đáng cười hết - Tôi lấy làm tiếc.

- Cô không phải tiếc. Bởi bác Schmitt đã cứu tôi. Bác thưa với bà chủ là nếu tôi bị đuổi thì bác cũng xin thôi việc.

- Vậy là anh vẫn ở lại?

Jens chậm rãi gật đầu.

Lorna ngẫm nghĩ người con trai:

- Nhưng có thật là anh biết cách giúp cha tôi thắng trong Hội đua thuyền sang năm không?

- Thật. Nhưng ông chủ không muốn nghe tôi trình bày.

- Tất nhiên rồi. Cha tôi có tính tự ái, không chịu nghe ai bao giờ. Anh dám góp ý với cha tôi là anh liều lĩnh quá đấy.

- Bây giờ tôi mới hiểu tính của ông chủ.

- Anh thử nói tôi nghe, cách của anh thế nào?

- Đơn giản thôi. Đó là thay đổi hình dạng của con thuyền. Tôi có thể làm chuyện đó giúp ông chủ. Tôi làm được.

Bác đầu bếp Schmitt đã quay vào với chiếc tách đựng chất nước trong vắt màu vàng nhạt.

- Mời cô chủ.

- Ôi, cảm ơn bác - Lorna nói và đỡ lấy bằng cả hai tay.

Khi có bác đầu bếp, Lorna đột nhiên hiểu nàng không nên đem chuyện gia đình ra nói ở đây, trước người làm, cho dù nàng quan tâm đến môn thể thao thuyền buồm đến mấy. Lorna liếc nhìn hai cô phụ việc, lúc này họ vẫn đang đứng im vẻ lễ độ trước sự có mặt của cô chủ. Lorna thấy ngay rằng vì nàng mà họ phải thức khuya hơn. Nên ra để họ chuẩn bị đi ngủ.

- Thôi, một lần nữa cảm ơn bác, - Lorna bình thản nói - Chúc mọi người ngủ ngon.

Hai cô phụ việc khẽ khụy đầu gối chào nàng và mặt hơi ửng đỏ.

- Chúc cô chủ ngủ ngon!

- Chúc cô ngủ ngon, cô Lorna.

Lorna ngừng lại chút ít:

- Chào anh, Jens Harken.

Nàng liếc nhìn lần nữa cặp mắt xanh biếc của chàng trai. Jens không cười cũng không đỏ mặt, chỉ tỏ thái độ kính cẩn của người làm công với chủ. Chàng hơi cúi đầu ý nói chúc ngủ ngon. Nhưng Lorna vừa quay đi thì Jens đưa mắt nhìn theo ngắm thân hình cô gái từ đầu đến gót chân. Tay chàng đột nhiên nắm chặt cán chổi.

Khi Lorna ra đến cửa, đang nắm vào quả nắm định mở cửa, Jens vội ngăn lại:

- Thưa cô tôi xin được hỏi một câu. Tôi nghe nói ông bà chủ có ba con gái, cô là thứ mấy?

Lorna dừng lại, ngoái đầu phía sau nhìn chàng trai:

- Tôi là Lorna, lớn nhất.

- Vậy là cô lớn nhất, Jens thăm nghĩ, cố không để lộ niềm thán phục.

- Ra thế, - Anh bình thản nói - Vậy xin chúc cô ngủ ngon, cô Lorna.

Đêm hôm đó Lorna ngủ nhưng không ngon chút nào. Đầu óc nàng vẫn vơ suy nghĩ. Hình ảnh chàng trai có cặp mắt xanh biếc hiện lên trong óc ngăn không cho nàng ngủ. Chính anh đã táo tợn dám nhét vào đĩa kem để chuyển cho cha nàng mẫu giấy gợi ý cách đoạt thắng lợi trong Hội thi thuyền buồm sang năm Trong khi bản thân Lorna cũng đang nát óc nghĩ cách giúp cha nàng thắng cuộc.

Đêm nay xảy ra chuyện đó khiến cha mẹ nàng to tiếng với nhau và chắc chắn sáng mai khách khứa có mặt trong bữa tiệc tối nay sẽ bàn tán sôi nổi. Nghĩ thế, Lorna thấy xấu hổ cho cha mẹ. Tối nay nàng đã làm nhiệm vụ nữ chủ nhân, tiếp khách một lúc khá lâu trong khi cha mẹ nàng mãi tranh cãi ngoài hành lang. Lorna đã phải chơi đàn piano để giữ cho khách vui vẻ. Nàng đã trao đổi kín đáo vài câu với Taylor ngoài hiên và cảm nhận rất rõ là anh ta chỉ rình lúc không có ai để hôn nàng.

Cô gái mười tám tuổi làm sao ngủ được vào đêm hè ấm áp, giữa lúc sự sống trong đáy tâm hồn nàng đang rộn ràng giống như đôi cánh của con ngài lúc tìm cách phá vỡ tổ kén để bay ra ngoài không trung thoáng đãng?

CHƯƠNG 2

Trong ngôi nhà chính của biệt thự mùa hè Rose Point, bà Levinia đã mặc áo ngủ dài, ống tay rộng. Mặc dù trời nóng bức, bà vẫn cài khuy kín lên đến tận cổ trước khi bước ra khỏi tấm vách ngăn với gian thay quần áo. Bà sẽ phải sang phòng ngủ. Cô hầu phòng Mattie đang đợi bà bên bàn trang điểm.

Bà Levinia lặng lẽ ngồi xuống ghế, Mattie gỡ bông hoa hồng nhựa và những chiếc lược nhỏ cài trên mái tóc bà Levinia thành một đuôi sam dày. Khi buộc xong đầu đuôi sam, Mattie hỏi:

- Bà còn muốn làm gì nữa không ạ?

Levinia trang trọng đứng lên, dáng như nữ hoàng. Bà hiếm khi cảm ơn người làm. Trả lương cho họ là cách cảm ơn họ rồi. Không những thế, lời cảm ơn dễ khiến đầy tớ không đánh giá được vị trí của họ đậm nhờn. Bà khẽ nhếch mép gần như thành một nụ cười, nói

- Không, cô đi ngủ đi.

- Chúc bà chủ ngủ ngon.

Levinia ngồi ngây người như pho tượng, đợi cho đến lúc cửa khép lại mới lật áo ngủ, chà xát thật mạnh vào những vết đỏ trên ngực và bụng do dây nịt vú quá chật tạo nên. Bà chà xát cho đến khi da đỏ ửng rồi cài khuy vào, tắt đèn sang phòng ngủ.

Ông Gideon vẫn đang ngồi trên giường hút xì gà, hình như đang cố gạt đi một ý nghĩ nào đó vẫn bám riết trong đầu.

Nệm giường cao, Levinia mỗi khi leo lên thường cảm thấy cặp mắt chồng nhìn mình thèm muốn...

- Sao anh hút cái thứ thổ tả ấy ở đây? Khét lẹt khó ngủi quá!

- Đây là giường của anh, Levinia! Khi nào muốn anh có quyền hút chứ?

Levinia nằm xuống phía bên ông, quay lưng lại chồng, kéo tấm chăn mỏng đắp lên tận nách, mặc dù trời rất nóng và bà thấy bắp chân bà đang đổ mồ hôi. Lúc này bà không muốn nằm lên tấm vải vì mỗi lần nhìn thấy như vậy ông đều mò đến, kích thích vợ để làm chuyện kia. Đã hàng chục hàng lần, Levinia tự hỏi đàn ông phải già đến mức nào mới giảm đi cái nhu cầu ấy.

Gideon vẫn thả khói khét lẹt bên trên người vợ, bởi ông biết lúc này bà đang rất giận ông.

Chính ông cũng rất bức chuyện tối nay và cũng đang giận bà.

Không sao, Levinia thầm nghĩ, vậy là cả hai đều giận.

- Em thấy phải kể cho anh nghe, Gideon, Schmitt không chịu ở lại nếu không có thằng Jens kia cùng ở lại giúp việc. Cho nên em đã cho thằng Jens Harken tiếp tục làm.

Bà thấy Gideon ho húng hắng sau lưng bà.

- Em... đã làm cái trò gì vậy, Levinia?

- Em đã bảo cho thằng Jens Harken ở lại. Bởi nếu nó đi và Schmitt cũng đi nữa thì ai nấu ăn cho nhà mình?

Gideon nắm hai vai vợ, lật ngửa bà ra.

- Sao em dám làm thế?

Levinia kéo chăn lên che ngực, nhìn chồng:

- Tối nay anh làm cho em ngượng chín cả người, Gideon. Anh biến hai vợ chồng mình thành trò cười. Ai đời giữa bàn tiệc, đông đủ khách khứa mà anh quát tháo ầm ỉ. Mà vì gì kia chứ? Chỉ vì có người muốn góp ý với anh một việc. Anh có thôi không chịu để ai góp ý bao giờ. Em nói cho anh biết, cách duy nhất cứu vãn tình thế là cho thằng Jens ở lại.

Bà nói luôn một tràng:

- Bởi anh thừa biết chuyện gì rồi cũng lọt ra ngoài. Đầy tớ nhà mình sẽ kể lại với đầy tớ nhà Duval, rồi đầy tớ nhà Duval lại kể với đầy tớ nhà Tufts... chẳng bao lâu khắp khu vực bán đảo này mọi người đều biết Levinia Barnett không sai bảo được kẻ ăn người làm trong nhà. Cho nên em giữ Schmitt lại, cả Jens Harken nữa. Còn nếu anh không bằng lòng và giận em đến nỗi phả thứ khói khét lẹt ấy khắp phòng này thì em sẽ sang phòng thay quần áo, ngủ trên ghế bành vậy.

- Em nói thật đấy à? Sao em bảo không ôm anh em không ngủ được, Levinia?

- Buông em ra, Gideon. Nóng quá!

- Thì hôm nào chẳng nóng, cứ gì hôm nay? Hay đêm nay em mệt quá rồi? Hay em sợ các con nghe thấy? Hay sợ hai bà già nghe thấy? Em giận anh đến mấy thì cũng phải tha thứ cho anh chứ?

Một tay giữ hai cổ tay vợ đang đặt trên ngực, một tay Gideon kéo chăn ra ông thọc tay vào trong, bắt đầu cởi khuy quần lót của vợ, dỗ:

- Thôi, đừng giận anh nữa.

- Không, Gideon! Trời nóng quá mà em thì đang rất mệt.

- Anh không cần biết em mệt hay không. Anh là chồng em kia mà! Vả lại đã ba ngày rồi. Ít nhất thì ba ngày chồng cũng có quyền đòi vợ một lần chứ?

Levinia biết rằng không thể từ chối được. Bà không chống cự nữa. Bà nằm yên như khúc gỗ, mặc cho chồng cởi đồ lót và ve vuốt. Lúc Gideon áp miệng để hôn vợ, Levinia mím chặt môi. Ông không ép, không cố cạy môi vợ ra như mọi lần mà chỉ làm phần chủ chốt trong cuộc ái ân. Làm xong, Gideon lăn trên người vợ xuống, thở dài rồi thiếp ngủ như đứa trẻ. Trong khi đó Levinia nằm bên cạnh chồng, môi mím chặt và trái tim khô héo.

Trong phòng của họ, hai bà cô già Agnes và Henrietta cũng bước vào sau bức tường ngăn gian thay sang quần áo ngủ. Henrietta thay trước. Bà tự thấy mình có quyền làm mọi thứ trước, vì bà ra đời sớm hơn Agnes. Bà sáu mươi chín tuổi, trong khi Agnes mới sáu mươi bảy. Bà đã chăm nom em gần suốt từ nhỏ. Bây giờ thay quần áo xong, Henrietta giục bà em:

- Nhanh lên, Agnes! Rồi tắt đèn đi. Chị mệt quá rồi.

- Em còn chưa chải tóc.

Henrietta đành lên giường, ôm hai chiếc gối to, nhắm mắt lại chịu đựng đèn sáng. Bà lắng nghe tiếng động từ bên gian thay quần áo đưa sang. Agnes có thói chuẩn bị rất lâu trước khi lên giường và không nể nang gì cả, cứ làm ầm ầm khiến người trong cùng phòng không sao ngủ được.

Agnes ngồi xuống ghế trước bàn trang điểm, rút trâm cài tóc, bắt đầu chải. Một con muỗi bay đến, vo ve xung quanh thông phong ngọn đèn dầu hỏa. Nhưng bà không quan tâm đến, vẫn loay hoay chải làn tóc mượt mà, đầu hơi nghiêng về một bên.

Cặp mắt Agnes xanh nhạt, lông mày cong và mảnh, giống như thời bà còn ở tuổi hai mươi. Duy có điều tóc và lông mày ngày đó màu nâu sẫm thì bây giờ đã ngả sang hoa râm. Vóc người Agnes thanh mảnh, tinh tế và trong bốn chục năm qua bà đã khiến bao nhiêu đàn ông phải ngoái lại nhìn bà lần nữa rồi mới đi tiếp. Gần đây giọng nói của bà thêm một âm sắc run rẩy của người già và cặp mắt của bà cũng nhiễm cái tật đó.

- Em thấy hình như thằng Taylor Duval mê con Lorna nhà mình!

- Ôi dào, không có đâu, Agnes! Cứ thấy thằng con trai nào nói chuyện với một đứa con gái là cô đã nghĩ là thằng ấy mê con bé.

- Nhưng thằng Taylor này thì mê con Lorna thật đấy. Chị không thấy tối nay hai đứa dắt nhau lên ra hiên à?

Henrietta ngóc đầu dậy, mở mắt nhìn em gái:

- Chị có nhìn thấy. Mà không phải chỉ nhìn, chị còn nghe thấy chúng nói với nhau những gì.

Nói cô biết thêm, chính con Lorna rủ thằng Taylor ra hiên. Chị đã định báo Levinia biết. Ai đòi con gái đang tuổi mười tám mà trơ trẽn đến thế. Không thể để nó tự do thoải mái như thế được!

- Con Lorna nhà mình đâu còn trẻ con, Henrietta? Nó đã là người lớn. Con gái mười tám là người lớn rồi. Chị quên rồi sao, Henrietta? Hồi đại úy Dearsley ngỏ lời cầu hôn em, em mới mười bảy.

Henrietta quay mặt vào tường, ôm gối, nói:

- Bây giờ mà cô vẫn còn nhắc đến đại úy Dearsley à?

- Em không bao giờ quên hình dáng anh ấy tối hôm đó. Những vạch kim tuyến trên hai cầu vai anh ấy lấp lánh dưới ánh trăng và đôi găng tay...

Henrietta tiếp lời em gái:

- Đôi găng tay anh ấy trắng như lông thiên nga chứ gì? Này Agnes! Tôi mà còn nghe thấy cô nhắc lại cậu ấy một lần nữa thì tôi bịt tai đấy! Thôi tắt đèn rồi lên giường mà ngủ.

Agnes vẫn tiếp tục chải tóc. Bà đang mơ màng.

- Nếu như Dearsley không hy sinh trong cuộc chiến tranh ở Ấn Độ thì chắc chắn trở về anh ấy đã cưới em rồi. Chắc chắn là như thế. Và bây giờ em đã có một ngôi nhà, có đầy tớ, có ba đứa con trai, ba đứa con gái. Em đã đặt tên thằng đầu là Malcolm, thằng thứ hai là Mildred... Đại úy Dearsley đã bàn cả chuyện con cái với em. Anh ấy bảo thích có nhiều con và em bảo anh ấy em cũng thích như thế. Nếu tất cả cái đó thành sự thật thì thằng Malcolm năm nay ngoài bốn mươi và em đã có cháu nội, cháu ngoại đầy đàn. Ôi, Henrietta, nghĩ mà buồn cười: em lên chúc "Bà"!

Henrietta bĩu môi khó chịu. Agnes vẫn nói tiếp:

- Và em có cháu nội, cháu ngoại... - Bà thở dài, đặt lược xuống bàn, bắt đầu tết tóc thành một đuôi sam to.

- Trùm lược vào! - Henrietta ra lệnh.

- Nhưng đêm nay oi quá.

- Phụ nữ quý phái ban đêm phải trùm lược. Bao giờ cô mới hiểu cho được cái nguyên tắc ấy?

- Nếu em lấy đại úy Dearsley, chắc chắn nhiều đêm em sẽ để tóc xõa chứ không bọc trong lược. Em tin anh ấy sẽ yêu cầu em để xõa tóc ban đêm.

Tết tóc xong, Agnes tắt ngọn đèn dầu, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài khu nhà lợp kính và vườn bên cạnh nhà, nơi Levinia trồng những giống hồng quý có mùi hương hăng hắc. Bà kéo rèm cửa sổ sang một bên, lắng nghe tiếng vòi phun nước. Bà thở một hơi rất sâu. Sau đó bà đi

chân không đến giường, nằm xuống cạnh bà chị.

Hai phụ nữ già không chồng chưa ngủ được. Họ nghe thấy tiếng người ở phòng bên cạnh.

- Hình như hai vợ chồng cậu Gideon vẫn còn đang cãi nhau!

Đột nhiên tiếng xì xào ngưng bật và có tiếng cử động nhịp nhàng đập khẽ vào bức tường ngăn hai gian phòng. Henrietta nhồm đầu, lắng nghe một lúc, rồi nằm xuống, kéo gối bịt tai lại.

Agnes nằm ngửa nhìn vào bóng tối, lắng nghe tiếng động phòng bên cạnh. Bà mỉm cười thông hiểu.

Trong phòng bên kia hành lang Jenny Barnett ngồi khoanh chân trên giường em gái cô là Daphne. Cả hai đều mặc quần áo ngủ và đã tắt đèn, Jenny quên phức chuyện cha mẹ cãi nhau và đang huyền thuyên chung quanh đề tài cô thích nhất.

- Sao chị Lorna may thế! - Jeeny nói. Cô nằm ngửa, tay thọc vào mái tóc, một chân gát lên mép giường, chân kia buông thõng xuống đưa đi đưa lại. - Anh Taylor đẹp trai quá chừng!

- Em mách mẹ cho mà xem, - Co bé Daphne mười bốn tuổi, nói.

- Không đâu, mày không dám mách đâu. Bởi nếu mày mách, tao sẽ mách chuyện mày hút râu ngô ở đằng sau nhà kính.

- Em hút bao giờ?

- Thằng Theron nhìn thấy, kể lại với tao. Mày và con Betsy.

Betsy là con gái của ông Whiting.

- Em sẽ cho thằng Theron một trận!

Jenny vẫn đung đưa chân.

- Mày có thích kiểu ria mép của anh Taylor không Daphne?

- Em ghét thì có. Con trai để ria mép là ngốc!

Jenny xoay người nằm sấp, đặt cằm lên hai bàn tay chắp lại.

- Nhưng anh Taylor để ria thì lại rất đẹp - Cô thở một hơi rất dài - Lạy Chúa, tao ước gì được biến thành chị Lorna. Thằng Theron kể với tao nó trông thấy anh Taylor hôn chị Lorna ngoài

vườn hồng tuần trước, hôm hai người đi xem dạ hội về.

- Xì! Chị thì sẽ không bao giờ bắt gặp em hôn anh Taylor Duval đâu. Chị cũng không thể bắt gặp em hôn bất cứ đứa con trai nào. Em ghét bọn con trai lắm.

- Tao thì mong được anh Taylor hôn. Tao sẽ há miệng cho anh ấy hôn.

- Há miệng ư, chị Jenny? Chị ăn nói thế mà không ngượng à?

Jenny ngồi dậy co chân lên giường. Cô ngửa đầu để tóc rủ xuống chấm thắt lưng, giơ cao hai tay lên và uốn cặp vú phồng lên dưới làn vải áo ngủ.

- Là tao nói thế thôi. Tao đã được hôn ai bao giờ đâu. Con Sissy bảo với tao rằng khi lớn lên, ai cũng hôn như thế. Thậm chí người lớn còn thọc lưỡi vào miệng nhau.

- Em sẽ mách mẹ là chị nói như thế.

Jenny buông hai tay, chống xuống nệm, vẫn uốn bộ ngực tròn trĩnh.

- Mà mách đi. Con Sissy kể rằng người lớn ai cũng hôn như thế.

Sissy là con gái ông Tufts, bạn thân nhất của Jenny và cũng mười sáu tuổi như cô.

- Nhưng sao chị Sissy biết?

- Nó hôn rồi. Nó với Mitchell Armfield. Nó bảo hôn thọc lưỡi như thế sướng lắm, run cả người.

- Chị nói dối. Không ai làm cái trò bẩn thỉu như thế.

- Ôi, Daphne...

Jenny tụt ra khỏi giường, đứng kiễng chân như diễn viên ba lê đóng vai nàng công chúa đi đến với hoàng tử trong vở thần thoại.

- Mà còn trẻ con lắm!

Cô đi kiêu vũ nữ như thế ra đến cửa sổ, ngồi lên bậc cửa. Ánh trăng vàng vạc bên ngoài rọi vào người Jenny, cô co chân lên ôm đầu gối.

- Em hết tuổi trẻ con rồi. Năm nay em mười bốn, em kém chị có hai tuổi thôi.

Jenny quay tròn, miệng nhắm điệu nhạc của Tchaikovsky.

- Tao đang nghĩ, thằng con trai nào muốn hôn tao, tao cho nó hôn ngay, để thử xem cảm giác thế nào. Nếu thằng đó muốn thọc lưỡi vào miệng tao, tao cũng cho nó thọc.

- Không biết chị Lorna có hôn thọc lưỡi như thế với anh Taylor không nhỉ? - Daphne nói.

Jenny ngừng nhảy, lại ngồi lên cửa sổ, co chân ôm đầu gối.

- Thằng Theron chỉ nhìn lên thôi. Nó dùng ống nhòm.

- Nó hư quá. Giá bác Agnes đừng cho nó ống nhòm đó thì phải. Đi đâu nó cũng mang theo. Nó cầm ống nhòm chĩa vào mấy đứa bạn em rồi cười hô hố. Đúng là xấu thói.

Hai chị em im lặng, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ. Theron là em trai họ, năm nay mười hai tuổi. Nó rất tinh nghịch. Lát sau Jenny nói:

- Daphne này...

- Chị bảo gì?

- Mà có biết lúc hôn con trai thì để mũi thế nào không?

- Làm sao em biết được?

- Liệu có ngạt thở không nhỉ?

- Em không biết. Lúc các bác Henrietta và Agnes hôn em, em thấy mũi em chẳng làm sao hết.

- Đây là hôn thường. Còn con trai hôn con gái thì chúng hôn lâu hơn nhiều.

Hai chị em lại im lặng. Jenny nói:

- Daphne này...

- Chị bảo gì?

- Lỡ con trai nó hôn chúng mình, chúng mình không biết cách thì sao?

- Lúc ấy hãy hay.

- Chắc không? Tao nghĩ tao với mày phải tập trước.

Daphne quay ngoắt đi.

- Em không muốn.

- Không! Em không muốn tập với chị đâu! Chị tìm đứa nào khác mà tập.

- Nhưng sẽ có lúc mày phải hôn con trai chứ, Daphne? Lúc ấy mày lại thộn ra chẳng biết hôn thế nào thì xấu hổ.

- Em không cần. Em không tập hôn với chị đâu.

- Nào, Daphne! Tao với mày làm thử thôi mà.

- Chị hư lắm. Em thấy chị tán tỉnh anh Taylor ghê quá đấy.

- Tao với mày móc ngoặc. Từ đây đến chết không đứa nào được lộ chuyện của đứa kia.

- Em không lộ đâu - Daphne nói giọng khuất phục - Em sẽ không làm chuyện đó chị đừng lo.

- Giả sử lần đầu tiên thằng David Tufts hôn mày, mày bị ngạt và quay đầu đi để thở. Trong khi nó muốn thọc lưỡi vào miệng mày thì sao?

- Sao chị biết rõ thằng David thế?

- Thằng Theron không chỉ dùng ống nhòm nhìn trộm chị Lorna...

- David không bao giờ đòi hôn em đâu. Gặp em nó chỉ kể về bộ sưu tập côn trùng của nó thôi.

- Có thể hè năm này thì chưa, nhưng thế nào thì nó cũng hôn mày.

Daphne suy nghĩ và thấy Jenny phần nào có lý

- Thôi được, nhưng em không ôm chị đâu.

- Tất nhiên rồi. Tao với mày thử làm như con Sissy và thằng Mitchell ấy. Hai đứa ngồi chơi ở cổng và thế là tình cờ hôn nhau.

- Vậy chị bảo em làm thế nào? Em ra cửa sổ và ngồi bên cạnh chị à?

- Chứ còn gì nữa?

Daphne bước ra khỏi giường, đến ngồi cạnh Jenny trên bậc cửa sổ. Hai chị em ngồi bên nhau, bốn đầu bàn chân chạm xuống sàn nhà. Ánh trăng chiếu vào hai mái tóc. Hai đứa nhìn nhau lúng túng chưa biết làm thế nào. Chúng vẫn im lặng.

- Làm thế nào nhỉ? Nghe bảo khi hôn người ta phải nhắm mắt, có đúng thế không, chị Jenny? - Daphne hỏi.

- Chắc thế. Bởi lúc hôn nhau mà mở mắt trừng trừng như mắt con cá mắt câu lúc ta nhấc cần câu lên thì vô lý quá.

Daphne nói:

- Thôi được. Chị hôn em đi. Nhanh lên. Em chẳng thích thế tí nào.

- Vậy mày nhắm mắt lại. Ngửa đầu ra.

Hai đứa ngửa đầu, chạm hai đôi môi vào nhau, nhàn môi ra trông như chiếc xúc xích. Vừa

chạm vào nhau chúng đã vội buông nhau ra, mở mắt.

- Mày thấy thế nào, Daphne? - Jenny hỏi;

- Nếu hôn mà như thế thì thà em xem bộ sưu tập côn trùng của thằng David còn hơn.

- Đúng là chẳng ra làm sao, công nhận không? Hay tao với mày làm lại và thọc lưỡi vào miệng nhau?

- Phải đấy.

Hai chị em bèn lấy vạt áo ngủ chùi sạch lưỡi rồi ngửa đầu, nhắm mắt, áp miệng vào nhau, cố thọc lưỡi vào miệng nhau, đúng như cách chúng đoán trai gái phải hôn nhau như vậy.

Hai giây sau, chúng buông nhau ra và Daphne bật cười.

- Im! - Jenny bực tức gắt. Nhưng rồi cô cũng cười theo và nhích ra xa.

Daphne nhổ nước bọt vào quần ngủ, rồi lấy vạt áo ngủ lau lưỡi như thể nó vừa uống phải thứ thuốc gì khó nuốt, vẫn còn dính trên lưỡi...

- Ôi, khiếp quá! Nếu hôn là như thế thì em sẽ chỉ xem bộ sưu tập của thằng David thôi. Khiếp quá!

Chúng cười rung cả người, đau cả bụng, dưới ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ. Chúng cười lăn cười lộn. Cuối cùng Jenny nói:

- Không được! Nếu giống như tao với mày vừa rồi thì chán quá! Chắc phải con trai nó hôn thì mới thấy thích được.

- Chắc thế! - Daphne nói, mắt nhìn lên các vì sao.

Hương hoa hồng từ ngoài vẫn bay vào thơm ngát. Trăng sáng vàng vạc. Tiếng sóng hồ vỗ vào bờ nghe nhịp nhàng êm ái. Xa xa có tiếng người ra thành phố Saint Paul[2], đêm khuya trở về.

Hai chị em lên giường ngủ. Lưỡi chúng không để lại dư âm gì của nụ hôn mà chỉ có vị vải áo ngủ.

Trong phòng cậu bé Theron, con út và là con trai duy nhất của ông bà Barnett, ngọn đèn dầu treo cao soi sáng các dụng cụ thể thao dưới nước. Thermackon nằm ngửa trên giường. Tấm gỗ đầu giường và gỗ chân giường đều làm theo hình bánh lái tàu thủy. Cổ chân nhỏ nhắn bên phải

của nó đặt lên đầu gối bên trái. Tay phải Theron cầm ống nhòm được kéo ra hết mức. Nó chỉ lên trời miệng phát ra những tiếng phì phò. Mùa đông năm vừa rồi Theron đã học đến bài về cuộc nội chiến Nam Bắc và rất mê trận giao chiến trên biển giữa hai con tàu Monitor và Merrimack.

Vrrrrtt - Theron bắt chước tiếng động cơ tàu thủy đồng thời xoay vòng ống nhòm cho đến khi cánh tay nó thông xuống bên ngoài thành giường.

Theron đang tưởng tượng nó là thuyền trưởng một tàu chiến đang đấu pháo trên mặt biển. Nó vừa nổ một phát đại bác và ngồi phất dậy giữa giường, nhìn vào ống nhòm quan sát phía trước. Đột nhiên Theron nghe thấy tiếng khúc khích phòng bên cạnh. Cậu vội đứng lên thối tắt đèn trên cao, chạy ra cửa sổ lắng nghe. Cậu chìa ống nhòm qua phòng hai chị nhưng không nhìn thấy gì bởi bên ấy tắt đèn.

Tiếng cười hết và Theron nghe thấy tiếng nói rất khẽ, cậu không nghe rõ hai chị cậu nói gì. Phòng bên cạnh đã lại yên tĩnh. Theron thở dài, đặt ống nhòm bằng đồng xuống ngáp rồi lên giường.

Sinh hoạt buổi sáng chủ nhật ở biệt thự Rose Point bắt đầu vào tám giờ sáng. Mọi người ngồi vào bàn ăn điểm tâm. Mười giờ họ đi lễ nhà thờ.

Lorna dậy từ sáu giờ rưỡi, xem lại đồng hồ rồi nhảy ra khỏi giường. Bác Schmitt bảo mọi người làm trong nhà bếp đều được nghỉ hôm nay, kể từ sau bữa điểm tâm. Cho nên Lorna tính nếu cần hỏi gì Jens Harken thì nàng phải hỏi anh ta trước tám giờ sáng.

Bấy giờ bốn mươi lăm, ăn mặc và chải đầu gọn gàng để đi lễ nhà thờ, Lorna chạy xuống bếp theo lối cầu thang xoáy ốc. Cô phụ bếp Glynnis đã đi làm, đang bung một chồng đĩa sạch lên phòng ăn. Bác Schmitt đứng luộc trứng, Jens Harken quỳ trước tủ lạnh, lấy những miếng nước đá ra bằng cái kẹp.

- Xin lỗi, Lorna nói.

Lập tức mọi người dừng tay quay ra nhìn. Sau vài giây ngỡ ngàng, bác đầu bếp Schmitt đã lấy lại điềm tĩnh. Bác nói:

- Chào cô Lorna! Bữa điểm tâm chưa dọn xong. Đúng tám giờ chúng tôi sẽ bung lên.

- Ôi, tôi xuống không phải vì chuyện ăn đâu. Tôi cần nói chuyện với Jens Harken.

Jens Harken bỏ viên nước đá ra chậu, từ từ đứng lên.

- Cô hỏi gì tôi? - Anh lẽ phép nói.

- Tôi muốn anh kể tôi nghe cha tôi phải làm cách nào để thắng được trong Hội đua thuyền?

- Ngay bây giờ à, thưa cô?

- Đúng thế, nếu có thể được.

Jens đưa mắt nhìn bác Schmitt. Bác đầu bếp nhìn lên đồng hồ treo tường.

- Tôi sẵn sàng thôi, thưa cô - Jens nói. - Nhưng vì bác Chester đi vắng, lại sắp đến giờ điểm tâm nên tôi phải giúp bác Schmitt một tay.

Lorna cũng nhìn đồng hồ.

- Phải rồi, bây giờ còn ít thời gian quá. Để sau vậy. Được không? Vì chuyện này đối với tôi rất quan trọng.

- Tất nhiên là được, thưa cô.

- Vậy sau khi đi lễ nhà thờ về?

- Thật ra... - Jens Harken chuyển trọng lượng sang chân bên kia, ngón tay cái mân mê chiếc kẹp nước đá.

Bác Schmitt đã quay ra tiếp tục luộc trứng. Bác vừa cho trứng vào xoong vừa đỡ lời Jens.

- Hôm nay chủ nhật ngày nghỉ, cô ạ. Jens đã có kế hoạch đi lễ nhà thờ xong sẽ đi đánh cá. Mấy cô kia - Bác quay sang hai cô giúp việc - Hai cô kia mau tay lên chứ!

- Thấy mọi người tắt bật, Lorna nhận ra nàng quấy rầy họ. Nàng nói:

- Tất nhiên rồi, tôi không định chiếm cả ngày của anh ấy đâu. Tôi chỉ muốn nghe anh ấy kể rõ thêm về kế hoạch cải tiến cách đóng thuyền thế nào để chạy nhanh hơn. Anh dành cho tôi vài phút là đủ. Anh đánh cá ở đây, ngoài hồ này chứ?

- Vâng, tất nhiên rồi, thưa cô. Tôi đánh cá với ông Tim.

- Tim Iversen, ông nhiếp ảnh? Có phải ông ấy không?

- Đúng thế, thưa cô.

- Ôi, nếu thế thì càng tiện! Đi lễ nhà thờ xong tôi sẽ bơi thuyền buồm sang nhà ông Tim. Tôi chỉ yêu cầu anh kể cho tôi nghe trong vòng vài phút thôi, sau đấy anh hoàn toàn tự do, đánh cá hết cả buổi chiều tùy ý. Như thế được không? Có tiện cho anh không?

- Tiện, thưa cô.

- Vậy tôi sẽ gặp anh ở nhà ông Tim, lúc nào tôi xong việc và có thể đến được.

Lorna chạy ra ngoài. Bác Schmitt lờm Jens Harken. Bác ta đang chuẩn bị món xúc xích chấm nước sốt và trong khi làm, cái cầm hai lớp của bác rung rung như cổ con gà tây.

- Jens, cẩn thận đấy. Hôm qua cậu đã chọc tức ông chủ, suýt bị đuổi việc rồi. Lần này cậu bị đuổi nữa thì tôi không cứu nổi cậu đâu.

- Nhưng tôi làm cách nào được? Chẳng lẽ từ chối cô ấy à?

- Tôi không biết. Duy có điều cô ấy là chủ còn cậu là đầy tớ. Hai người là hai giai tầng. Đừng nên quên chuyện ấy.

- Nhưng tôi có hẹn hò cô ấy lén lút đâu? Giữa ban ngày ban mặt, lại có ông Tim Iversen ở đó.

Bác đầu bếp chắc lưỡi rồi thả chiếc muối vào xoong trứng.

- Tôi chỉ nhắc cậu cẩn thận. Định làm gì thì cân nhắc kỹ càng. Cậu hai mươi lăm, cô ấy mười tám, cho nên đi với nhau người ta để nghĩ này nghĩ nọ.

Đến bữa điểm tâm, Lorna thoáng chút không vui, khi thấy người bụng thức ăn lên là cô hầu Glynnis chứ không phải Jens Harken. Sáng nay cha mẹ nàng chỉ lặng lẽ ngồi ăn, không nói một lời, Jenny, Daphne và Theron thì như thể ngáy ngủ, chắc do đêm qua thức quá khuya.

Bà Henrietta mãi thì thầm với bà Agnes khuyên nên dùng ít gia vị thôi kéo khó tiêu. Bà Agnes thì như thường lệ, luôn trò chuyện với người làm.

- Cảm ơn chị Glynnis! - Bà nói, lúc cô gái bụng đến trước mặt bà tách cà phê - Răng đỡ đau chưa?

- Levinia lờm bà chị chồng, nhưng Agnes coi như không nhìn thấy vẫn tươi cười với cô giúp việc mặc tạp dề trắng và đội mũ vải trắng, Glynnis rất trẻ, chưa quá mười tám tuổi, có khuôn mặt tàn nhang và chiếc mũi tẹt nhỏ nhắn đáng yêu.

- Cháu đỡ nhiều rồi, thưa bà.

- Chị nghe được tin gì thêm về bác Chester không?

- Không ạ, thưa bà.

- Tội nghiệp ông cụ bác ta. Lâu nay hay ốm đau.

- Thì cụ già quá rồi còn gì, thưa bà. Bác Chester bảo cụ năm nay đã bảy mươi bảy.

Bà Levinia hắng giọng, nhắc tách cà phê lên rồi đặt xuống đĩa.

- Bữa điểm tâm toàn đồ nguội, may mà chị hâm cà phê lên đấy, Glynnis.

- Vâng, thưa bà chủ.

Mặt Glynnis hơi ửng đỏ và cô vội vã chạy tiếp những người khác. Lúc cô rời khỏi phòng ăn, bà Henrietta cau mày nói với bà Agnes:

- Tôi không thích cái kiểu cô thăm hỏi kẻ ăn người làm nhiều quá như vậy đâu Agnes!

Bà Agnes hồn nhiên quay sang nhìn bà chị:

- Sao thế nhỉ? Em chỉ hỏi thăm cái răng đau của con bé thì có gì sai? Còn bác Chester làm với nhà ta bao nhiêu năm rồi. Chị không quan tâm gì đến bệnh tật ông cụ bác ấy sao?

Bà Levinia nói:

- Tất nhiên quan tâm là đúng, chị Agnes! Nhưng chị Henrietta nói thế có nghĩa trong bữa ăn, không nên thăm hỏi người giúp việc nhiều.

Agnes đáp luôn:

- Mợ không thích nhưng tôi lại thích. Con bé Glynnis rất dễ thương, tôi rất mến nó. Cháu cho bác xin bát bơ nào Daphne.

Bà Levinia đưa mắt với bà Henrietta. Một bên lông mày của bà nhướng lên.

Lorna ra tủ lấy món dâu ướp lạnh. Nàng nhớ lại lúc Jens Harken quỳ xuống lấy khai đá trong tủ lạnh ra cách đây mười lăm phút. Lúc quay vào bàn nàng nói:

- Hôm nay nếu không ai dùng chiếc thuyền buồm nhỏ, con xin phép được dùng nó sau buổi lễ đi nhà thờ. Được không ạ, thưa cha?

Ông Gideon từ đầu bữa chưa nói một câu, bây giờ mới lên tiếng. Nhưng ông không ngẩng đầu mà vẫn cúi gằm, vừa cắt xúc xích trên đĩa vừa nói:

- Cha không tán thành phụ nữ chơi môn thuyền buồm, Lorna. Con thừa biết rồi.

Ông đưa miếng xúc xích lên miệng, một giọt mỡ dính vào ria mép.

Lorna nhìn cha, cố giữ bình tĩnh. Nếu như cha nàng vẫn giữ kiểu suy nghĩ như thế, nàng sẽ phải sống cuộc đời của người phụ nữ phụ thuộc không hơn gì mẹ nàng hiện nay. Lorna rất muốn tranh luận với cha nhưng biết không kết quả gì, bởi định kiến đó đã ăn quá sâu trong đầu óc ông.

- Con chỉ cho thuyền chạy ven bờ, không ra xa đâu, thưa cha. Và con hứa đội mũ hắt hơi.

- Đúng rồi - Bà Henrietta nói luôn - Cháu nhất thiết phải đội mũ đấy, chứ con gái nhà tử tế ra

đường ai lại đầu trần, tóc rũ rượi coi sao được và nhớ cài cả chiếc trâm nhọn nữa.

Bà Henrietta luôn miệng nhắc phụ nữ bao giờ cũng phải đem theo chiếc trâm dài và nhọn dùng làm vũ khí để khi cần có thể tự vệ. Lorna nhiều lúc rất ngạc nhiên, bởi người đàn ông nào lại nghĩ đến chuyện làm hại gì bà bác nàng kia chứ? Nhất là hôm nay chủ nhật, giữa buổi trưa, ai dám trêu chọc gì Lorna ngoài hồ White Bear.

- Vâng, thưa bác. Cháu sẽ mài thêm cho chiếc trâm thật nhọn. - Lorna trả lời ngoan ngoãn tuân theo lời dặn của bà bác. - Và con xin về nhà vào đúng giờ cha mẹ qui định.

Gideon đang lau rìa mép, mắt nhìn con gái lớn. Ông với tay lấy tách cà phê. Lorna thấy rõ cha nàng đang rất cáu.

- Con dùng chiếc xuống thì được.

Ông rất giận dữ khi nghe Theron mách với cha rằng Lorna đã năn nỉ thằng Mitchell, con trai của bạn ông là Armfield, dạy nàng điều khiển thuyền buồm.

- Xuống dùng bơi chèo ấy ạ, thưa cha? - Lorna ngao ngán, - Nhưng thưa cha...

- Nếu cô không chịu dùng xuống thì thôi, không được đi đâu hết. Tôi chỉ cho cô đi hai tiếng đồng hồ thôi. Phải đem theo phao. Lỡ vướng váy là có khi nhào xuống hồ, không lên nổi đâu.

- Vâng, thưa cha - Nàng nói. Quay sang mẹ, Lorna nói thêm - Nếu được, mẹ cho con đem theo giỏ thức ăn nguội để con ăn bữa trưa dưới xuống.

Chủ nhật là ngày đầy tớ được nghỉ nên mọi công việc nội trợ đều giảm đến mức tối đa. Bữa ăn cũng đơn giản và đều là đồ nguội.

- Được, - Bà Levinia nói - Nhưng mẹ vẫn thấy lo đấy, con đi một mình trên mặt hồ...

- Mẹ cho con đi với chị Lorna! Theron vội nói.

- Không được! - Lorna kêu lên.

- Mẹ cho con đi với chị nhé mẹ? - Theron đập vào chân bà Levinia dưới gầm bàn.

- Mẹ ạ, - Lorna vội vã nói. - Hôm nọ đáng lẽ con được đi một mình thì con đã phải mang nó đi cùng. Rồi hôm vừa rồi anh Taylor rủ con đi xem hội trong làng, nó cũng lại nằng nặc đòi đi và chúng con cũng đành phải cho nó đi theo. Nhưng hôm nay thì con không chịu đâu. Thế là con nhịn nó quá nhiều rồi.

Bà Levinia nói:

- Chị mày nói đúng. Hôm nay mày phải ở nhà, Theron!

Lorna thở phào nhẹ nhõm. Nàng vội vã ăn thật nhanh, xong đầu tiên. "Mình phải xuống nói

với bác Schmitt mới được", nàng nghĩ thầm rồi bước nhanh ra khỏi phòng ăn, chỉ sợ cha mẹ đột nhiên đổi ý, không cho nàng đi nữa.

Lúc Lorna xuống bếp, Jens Harken đang ở đó. Nàng bước vào thấy anh đang quỳ lấy ra khay đựng nước thải trong tủ lạnh. Thấy cửa bật mở, Jens ngược mắt, bắt gặp luồng mắt Lorna. Nàng thấy mắt anh ta xanh biếc y hệt như nàng nhớ. Mặt khô ngồ đặc biệt. Hai vai rộng.

Jens đứng, tay bưng khay nước, lặng lẽ gạt đầu chào nàng rồi đi lối cửa ra vườn để đổ nước ra bãi cỏ.

- Bác Schmitt! - Lorna gọi và đưa mắt nhìn xung quanh.

Bác đầu bếp vội vã chạy vào, vừa đi vừa đếm lại thìa nĩa bằng bạc dùng trong bữa tiệc tối qua, bởi bác quản gia Chester đi vắng.

- Ôi, cô lại xuống đây à?

- Vâng, - Lorna mỉm cười thầm nghĩ, từ hôm qua đến giờ mình vào bếp hơi nhiều.

Đúng lúc đó Jens Harken bưng khay của tủ lạnh vào, quỳ xuống lồng chiếc khay vào tủ.

- Bác bỏ cho tôi ít thức ăn nguội vào giỏ để trưa nay tôi ăn ngoài thuyền được không bác Schmitt?

- Tất nhiên là được thưa cô.

- Chuẩn bị xong, bác đặt ngoài cửa sau, tôi sẽ ra lấy đem đi.

- Tôi sẽ bỏ thêm vào giỏ hai chiếc bánh nhân mứt quả cô vẫn thích.

Lorna ngạc nhiên. Chưa bao giờ nàng nói với bác đầu bếp là nàng rất thích thứ bánh nhân mứt quả ấy.

- Tại sao bác biết tôi thích thứ bánh ấy?

- Có người nói. Tôi cần biết trong nhà ta ai thích thứ gì để còn liệu chứ. Đúng vậy không, thưa cô?

Lorna cười vui vẻ:

- Cảm ơn bác Schmitt. Bác cho nhiều nhiều một chút nhé.

Nàng bước ra ngoài, không nhìn Jens Harken. Tuy nhiên khi cửa đã khép lại. Lorna vẫn còn như nhìn thấy cánh tay chắc nịch của anh thò ra ngoài ống tay áo xắn cao. Và nàng nhận thấy mắt Jens luôn luôn lướt qua nàng mỗi khi định tìm thứ gì đó trong bếp

Khoảng mười hai giờ trưa, Lorna bước lên xuồng cùng với giỏ thức ăn nguội. Nàng đội mũ vải, cài chiếc trâm mới được mài lại cho thật nhọn. Hai dải ruy băng màu xanh da trời rủ xuống lưng, rất ăn nhập với váy nàng bằng xa tanh kẻ sọc... Nàng chọn đôi giày nhẵn Prince Alberts trắng tiện lợi là chỉ dùng vải dính chứ không phải cài khuy hay khóa.

Ra cách bờ chừng sáu mét thì Lorna buông mái chèo, kéo váy lên cho hở hai bắp chân, tháo giày, tất, nhét vào giỏ đựng thức ăn. Cầm lại mái chèo, nàng lấy chuẩn lên trên bờ hồ phía sau lưng rồi bơi thẳng phía trước, sang bên kia hồ.

Tim Iversen là một trong những người được mọi người đều mến. Do công việc của ông, Tim có điều kiện xóa bớt ranh giới phân biệt người giàu kẻ nghèo. Bởi là nhà nhiếp ảnh, ông chụp cho cả hai tầng lớp đó. Ông không giàu, vậy mà ông lại là người có ngôi nhà nghỉ bằng gỗ đầu tiên trên hồ White Bear. Sau đó các gia đình giàu có ngoài thành phố mới bắt đầu đua nhau xây nhà nghỉ tại đây.

Tim Iversen đặt tên cho ngôi nhà gỗ của ông là Biệt Thự Bạch Dương. Ông luôn mở rộng cửa đón bất cứ ai muốn vào thăm. Tim không những chơi môn thuyền buồm với người giàu, ông còn săn bắn, đánh cá và kết thân với mọi người. Ông ghi hình ảnh hoạt động của họ, từ khi dân giàu có coi đất này là nơi vui chơi, nghỉ ngơi.

Do đấy dân lao động cũng coi Tim là bạn của họ. Ông khởi nghiệp từ người nghèo và bây giờ ông không coi rẻ họ. Thêm vào đó, ông sống không tham vọng và bản thân cũng không đẹp đẽ gì. Hồi trẻ ông đã bị hỏng một mắt và bây giờ một bên là mắt giả bằng thủy tinh. Tuy vậy mắt còn lại của ông vẫn giúp ông chụp ảnh rất đạt cho cả hai tầng lớp giàu và nghèo.

Tim có hiệu ảnh ngoài thành phố Saint Paul đã đành, nhưng đồng thời ông cũng nổi tiếng khắp nước về tài chụp ảnh hình nổi. Máy ảnh của ông có hai ống kính và tạo nên những bức ảnh kép, dùng thứ kính đặc biệt có thể nhìn thành hình ảnh có chiều sâu. Những ảnh hình nổi của ông được trưng bày trong vô số phòng khách sang trọng và trở thành môn giải trí ưa thích của dân chúng nước Mỹ một thời gian dài.

Tuy nhiên trong lúc Lorna đến đây, Tim Iversen không cầm máy ảnh trong tay. Ông đang cùng Jens Harken, ống quần xắn cao, mỗi người cầm một đầu lưới đánh cá, đang lội dọc theo bờ hồ. Còn cách bờ khá xa, Lorna đã buông mái chèo, xỏ chân vào tất và giày, chỉnh đốn quần áo lại. Chèo thêm một đoạn nữa, nàng nhìn thấy Tim Iversen giơ tay vẫy, Lorna vẫy tay đáp lại. Jens Harken hai tay đang bận giữ lưới, chỉ lặng lẽ nhìn con xuồng của Lorna bơi đến gần.

Lúc xuồng đến sát cầu tàu, hai người đàn ông đứng dưới nước đợi, Jens Harken nắm đầu sợi dây thừng, kéo xuống vào sát cầu tàu, trong khi Tim cười, nhe hàm răng trắng bóng.

- Chà sao có sự bất ngờ thú vị thế này Lorna?

Nàng đứng lên, xạng hai chân giữ thăng bằng, bởi con xuồng trông trơn.

- Bất ngờ đâu? Chào ông Tim Iversen. Tôi tin chắc Jens Harken đã báo ông biết trước rồi!

- Đúng thế. Cậu ta báo rồi, - Tim Iversen cười vang rồi nhảy lên cầu tàu chìa tay cho Lorna nắm. - Nhưng tôi nghĩ ông Gideon rất phản đối phụ nữ chơi môn thuyền buồm, chắc gì đã cho cô đi.

- Ông thấy đấy, do vậy mà tôi phải đi bằng xuồng và dùng mái chèo

Lorna nói rồi nắm tay Tim bước lên cầu tàu.

- Và tôi phải hứa với cha tôi là chỉ được đi trong hai giờ.

Đến lúc này nàng vẫn còn tránh luồng mắt của Jens Harken. Anh đang buộc xuồng vào bến tàu.

- Chào anh, - Lorna bình thản nói.

Jens ngẩng đầu nhìn cô gái. Anh để đầu trần. Mái tóc vàng không có gì che. Hai ống quần ướt đến tận bẹn. Sơ mi nhàu nát, mất cả cổ và vai áo xơ xác. Anh nghiêng răng buộc nốt nút dây cuối cùng.

- Chào cô.

- Tôi đâm phá cuộc đánh cá của hai người?

- Ô, không đâu! - Jens đưa mắt nhưng chưa đến được mục tiêu. - Việc ấy để sau cũng không sao.

Lorna bước chân trên cầu tàu bằng gỗ trắng. Tim Iversen theo sau để lại những vết chân ướt trên đường. Jens Harken lội dưới nước cùng đi. Họ lên đến bờ cát. mặt trời như đổ lửa và sóng hồ hiền hòa vỗ vào bờ yếu ớt, không lan đến chân họ.

Trời ban trưa nóng bức. Cây trong cánh rừng gần đó cũng như thần thờ. dọc theo bờ hồ, những cây liễu rũ xuống mặt nước như thè lưỡi hút nước.

Lorna hỏi Tim:

- Jens Harken có kể với ông là tôi đến đây để nghe anh ấy nói có cách nào để thắng cuộc trong Hội đua thuyền buồm?

- Có. Nhưng cậu ta có kể với cô rằng cậu ta đã đưa ý kiến đó cho khoảng nửa tá hội viên câu lạc bộ White Bear và tất cả những người đó đều bảo là cậu ta điên không?

Lorna quay sang nhìn chàng trai vóc cao, tóc vàng:

- Anh có điên không đấy, Harken?
- Có thể. Nhưng riêng tôi thì không nghĩ thế.
- Ý kiến anh cụ thể là thế nào?
- Một kiểu thiết kế thuyền buồm mang tính cách mạng.
- Nghĩa là sao?

Lần đầu tiên Jens Harken nhìn thẳng vào mắt Lorna và anh ngạc nhiên thấy một cô gái xinh đẹp nhường kia lại quan tâm đến tàu thuyền. Liệu cô ấy có hiểu được không? Harken đã trình bày nhận định của anh với bao nhiêu tay điều khiển thuyền buồm giàu kinh nghiệm gấp bội cô, vậy mà còn không hiểu nổi lập luận của anh. Thêm vào đó, nếu cha cô ta phát hiện ra cuộc gặp gỡ bí mật này, chắc chắn anh sẽ mất việc, đúng như bà đầu bếp Schmitt báo trước. Nhưng Lorna đang đứng đó trân trân nhìn anh vẻ chờ đợi. Cặp mắt nàng trong sáng dưới lưới trai của chiếc mũ vải. Lông mày lấm tấm những hạt mồ hôi li ti. Mồ hôi trong nách nàng chảy ra ướt đầm cả nửa trên hai ống tay áo.

Jens Harken nhìn cô gái. Từ thắt lưng trở xuống, vóc người cô thon thả. Nhưng từ thắt lưng trở lên, cô được thừa hưởng của bà mẹ cô bộ ngực đồ sộ. Phải ai cả hai mắt đều bằng thủy tinh mới không nhìn thấy cặp vú nở nang của cô bên trong làn vải áo. Cộng thêm vào đó là một bộ mặt xinh đẹp, duyên dáng.

Tuy nhiên Jens Harken biết thân phận mình. Anh cần giữ khoảng cách, đối xử với cô đúng như người làm công đối xử với chủ. Tuy nhiên Jens Harken không muốn bỏ qua một dịp được trình bày nhận định của anh về thuyền buồm với thêm một người nữa. Biết đâu ý đồ của anh được tán thưởng và áp dụng

Jens Harken tin như thế, cũng như anh biết lẽ ra anh không nên đứng chân đất trên bờ cát như thế này bên cạnh một cô gái mặc váy sọc sang trọng và đội mũ nổi bật tiền. Vị trí anh chỉ là vị trí một kẻ giúp việc vặt trong nhà bếp và rất có thể cô gái kia không tin anh còn có tài năng nào khác. Tuy nhiên, Jens Harken quyết định cứ nói.

- Được thôi - Jens nói, nhắc chiếc giỏ đan, dìm xuống nước để nước lọt vào đầy giỏ.
- Cẩn thận đấy! Jens nhắc giỏ lên đem đến, cho nước chảy trên cát khô, tạo thành một mảng cát ẩm màu nâu sẫm giống như mặt bảng đen.

Jens bẻ một cành cây khô trong bụi cây gần đó, quay sang phía Lorna. Anh ngồi xuống, kiểu nửa quỳ nửa ngồi, mông dè lên một bên gót chân.

- Cô có biết sử dụng thuyền buồm chút ít chứ? - Jens hỏi trước khi trình bày.
- Chút ít, đúng thế. Chỉ khi nào lừa được lúc cha tôi đi vắng...

Jens mỉm cười, mắt vẫn đắm đắm nhìn xuống mảng cát ẩm.

- Đây là kiểu thuyền buồm ông chủ vẫn dùng. Nó là một thứ thuyền thông thường và cô đã biết phần dưới của loại thuyền này ra sao... - Jens kẻ một đường mảnh bên dưới - Hình vẽ này cho thấy cả khoảng từ đây đến đây, - Anh vẽ ngăn nước - Cản nước. Trong khi đó, lúc dùng thuyền để chạy thì do tận dụng sức gió thổi vào buồm, người ta phải dùng những thỏi chì và thép để tạo gia trọng dưới đáy. Chính do thế mà thuyền bị đảo sang hai bên, ngăn thuyền không tiến nhanh được. Cô hiểu rồi chứ?

- Hiểu. Tôi hiểu khá rõ về tác dụng của những vật nặng làm gia trọng.

- Hay lắm. Bây giờ cô thử hình dung thế này...

Jens đã quỳ hẳn hai gối xuống cát và vẽ sơ đồ con thuyền thứ hai.

- Tôi tin rằng nếu ta không đóng kiểu thuyền có đáy nhọn mà bố trí đáy phẳng thì thuyền sẽ không phải giữ thăng bằng và không bị nước cản. Chúng ta sẽ bỏ được phần gia trọng và gió đẩy buồm đến đâu, con thuyền không vướng víu gì hết sẽ chạy theo đến đó. Ta giả sử cánh buồm cao mười hai mét, nếu như đóng theo kiểu cũ thì con thuyền phải nặng tám tạ trong khi đóng theo kiểu đáy phẳng thì chỉ cần nặng hai tạ hai. Tàu sẽ nhẹ được gần sáu tạ, tất nhiên sức cản cũng giảm đi ghê gớm.

- Nhưng nếu anh không dùng gia trọng bằng chì thì thuyền rất dễ bị lật?

- Vấn đề lật hay không là do hình thù của thân tàu - Jens liếc nhanh Lorna và anh lại sôi nổi nói tiếp.

Tay vẽ luôn trên cát ẩm con thuyền thứ ba, Jens say sưa nói:

- Tôi tính đóng con thuyền hình dạng như điều xì gà rơi xuống đất bị ai vô ý giẫm lên. Cô hình dung ra rồi chứ? Tức là bẹt: từ thành, hoặc sàn thuyền xuống đến đáy chỉ khoảng một mét.

- Nông vậy sao?

- Chúng ta sẽ không dùng rầm néo buồm quá dài như hiện nay. Chúng ta sẽ không dùng loại buồm quá lớn một cách vô tích sự. Chúng ta sẽ dùng nhiều buồm nhỏ.

- Nhưng như thế mũi thuyền sẽ đâm xuống mặt nước.

- Không. Không đâm xuống.

- Chính đó là điều anh khó thuyết phục cha tôi nhất.

- Cô nói đúng. Mọi người đều quen với cách suy nghĩ cũ, thấy đáy thuyền nông là họ lo thuyền bị lật, thấy rầm neo buồm ngắn là lo mũi thuyền đâm xuống nước. Thật ra không phải. Bởi

những nhược điểm kia rất dễ khắc phục.

Jens ngồi thẳng dậy, bàn tay đặt trên đùi chăm chú nhìn Lorna. Cặp mắt anh được ánh sáng mùa hạ chiếu vào càng xanh biếc hết như màu da trời sau lưng anh. Hơi thở Jens hỗn hển do bị kích động.

- Do đâu anh biết tất cả những điều anh vừa kể.
- Tôi không biết do đâu. Nhưng tôi quan sát và nhận thấy như thế.
- Hay anh đã được học ở đâu?
- Tôi không học ở đâu hết.
- Vậy do đâu anh biết?

Jens nhìn ra xa, nhặt một mẩu gỗ ném ra biển rồi xoa hai bàn tay.

- Tôi gốc Na Uy. Tôi nghĩ có lẽ nghề đi biển nằm trong máu tôi. Tôi ngồi thuyền buồm từ khi còn rất nhỏ. Cha tôi đã dạy tôi về gió, về sóng, về buồm, về mớn nước. Và trước đó ông tôi lại đã dạy cho cho cha tôi.

- Ở đâu?
- Bên Na Uy trước, sau đó ở đây, khi chúng tôi di cư sang Mỹ.
- Anh là người nhập cư?

Jens gật đầu:

- Từ năm tôi lên tám.

Thì ra vì thế mà tiếng Mỹ của Jens không thấy có vết tích gì của giọng ngoại quốc. Nhưng bây giờ nhìn mặt Jens, Lorna nhận ra đường viền nhìn nghiêng của khuôn mặt anh mang nhiều nét Bắc Âu: mũi thẳng, trán cao, miệng nhỏ, tóc vàng và mắt xanh biếc.

- Cha anh có đồng ý với anh không?

Jens liếc nhìn Lorna không đáp.

- Cụ có tán thành suy nghĩ của anh cải tiến hình dáng thuyền buồm không?
- Cha tôi mất rồi.
- Ôi, xin lỗi.

Jens lại nhắc cành cây, buồn bã cắm nó xuống cát.

- Cha tôi mất năm tôi mười tám tuổi, trong một vụ hỏa hoạn tại xưởng đóng tàu tại New Jersey. Hồi đó tôi cũng làm tại đó. Tôi đã trình bày nhận xét của tôi và đề nghị họ thử làm theo ý tôi đề xuất. Nhưng họ cười âm lên, cho tôi là thẳng đở hơi. Giống như hiện giờ, mấy người ở Câu lạc bộ White Bear khi nghe tôi nói cũng cười nhạo như vậy.

- Mẹ anh thì sao?

- Mẹ tôi cũng mất rồi, trước cả cha tôi. Tôi còn một người anh, hiện vẫn ở New Jersey.

Jens đã lấy lại được nụ cười trên môi, nhưng giọng nói của anh lúc này như người có lỗi:

- Tôi bảo anh tôi rằng tôi đi Minnesota để tìm người chịu nghe tôi. Khi tìm được một người chịu làm theo thiết kế của tôi, tôi sẽ giàu có và nổi tiếng là nhà thiết kế loại tàu thuyền chạy nhanh nhất thế giới. Khi đó tôi sẽ báo anh tôi và rủ anh tôi về cùng làm việc với tôi. Anh ấy đã có gia đình, một vợ hai con. Cho nên anh ấy không dễ bỏ đi như tôi. Một ngày nào đó tôi sẽ kéo anh tôi về đây. Cô hãy tin lời tôi.

Lúc này cả hai đều quỳ gối trên bãi cát ven hồ. Cả hai đều quên bằng khái niệm thời gian. Jens đặt bàn tay lên cành cây một đầu cắm xuống cát, Lorna đặt bàn tay nằm yên trên đùi. Mắt Jens chan hòa ánh nắng. Mắt Lorna chìm trong bóng của lưới trai chiếc mũ mềm.

Lorna dường như tiêu biểu cho nữ tính, chiếc áo sơ mi bó sát người làm nổi rõ cổ cao của nàng. Hai ống tay áo rất rộng tạo cho nàng vẻ mềm mại tha thướt đặc biệt. Trong khi đó Jens lại dường như tiêu biểu cho chất nam tính trong chiếc sơ mi nhàu nát, đôi dây đeo quần và hai bàn chân trần.

Đúng giây phút này họ biến thành một cặp trai gái lý tưởng. Nàng tiêu biểu cho chất phụ nữ hoàn chỉnh, chàng tiêu biểu cho chất đàn ông mạnh mẽ. Họ nhìn nhau say đắm tận hưởng niềm sung sướng được chiêm ngưỡng nhau.

Nhưng hoàn cảnh thực tế đã thức tỉnh họ, Jens Harken cụp mắt xuống nói khẽ:

- Cô làm bắn váy mất rồi, cô chủ.

- Ồi, - Lorna vội nhìn xuống, - Không sao, cát thì lát nữa khô, phủi một cái là xong.

Nàng nghiêng người về phía những hình vẽ trên cát, đưa ngón tay tô lại.

- Harken! Đóng một con thuyền như thế này phải tốn bao nhiêu tiền?

- Có lẽ khoảng bảy trăm đô la.

- Ôi, số tiền lớn đấy.

- Nhất là người ta lại tin rằng đóng theo kiểu này thuyền sẽ lật và đắm.

- Phải thú thật có một số điểm tôi chưa hiểu. Nhất là về đáy phẳng. Anh giảng cho tôi hiểu thêm để tôi thuyết phục cha tôi.

Jens trợn mắt ngạc nhiên:

- Cô nói thật đấy chứ?

- Tôi sẽ cố thuyết phục cha tôi.

- Và cô cũng kể với ông chủ là cô đến đây gặp tôi nói chuyện với tôi?

- Không. Tôi sẽ bao cha tôi rằng tôi đến đây thăm ông Tim Iversen và ông Tim tin rằng đóng thuyền theo kiểu đó sẽ chạy nhanh hơn nhiều.

Miệng Jens Harken há hốc, thành một chữ "O" lớn. Anh kêu lên:

- Cô quả là một cô gái dũng cảm.

Lorna nhún vai:

- Chưa hẳn đâu. Anh Harken, đã bao giờ anh nghe thấy một nhà viết tiểu thuyết tên là Charles Kingsley chưa?

- Chưa.

- Nhà văn Kingsley cho rằng phụ nữ thời nay ốm yếu là do ba cái: ít nói, ít vận động, ít di chuyển. Tôi muốn tránh ba tình trạng đó để được khỏe mạnh. Có vậy thôi. Cha tôi không thích tôi làm theo thế. Nhưng phản đối tôi mãi nhiều lúc cha tôi phát ngán, thế là tôi làm theo ý tôi. Anh biết không, rất có thể hôm nay cũng là một trong những trường hợp như thế. Thôi! anh giảng lại cho tôi lần nữa đi, Harken!

Jens nhắc lại cho Lorna nghe những suy nghĩ của anh. Đột nhiên một tiếng nổ nhỏ ngay bên cạnh làm họ giật mình, vội ngẩng đầu lên. Tim Iversen đang đứng giữa làn khói mù mịt, bên cạnh tấm vải đen trùm lên chiếc máy ảnh có chân chống cao.[3]

- Ôi, ông làm gì vậy, ông Iversen? - Lorna kêu lên.

- Tôi có linh cảm những hình vẽ trên cát kia sau này sẽ có giá trị cho lịch sử lớn. Tôi bèn ghi lại cho hậu thế.

Lorna hốt hoảng đứng dậy, giơ tay nói:

- Ôi, lẽ ra ông không nên làm thế.

Tim Iversen mỉm cười:

- Cô đừng lo, Lorna. Tôi không đưa bức ảnh này cho cha cô xem đâu. Phải đến khi con thuyền

được đóng xong và cậu Jens đã dùng nó bơi sang bên kia hồ mà thuyền không lật.

Lorna thở phào. Nàng lại quỳ xuống cát.

- Thôi được. Nhưng ông phải hứa là giữ kín tấm ảnh ấy. Ông biết tính cha tôi rồi. Sau sự việc tối hôm qua, cha tôi rất căm Harken và nếu cha tôi biết tôi đến đây hỏi chuyện anh ấy thì cha tôi phát điên lên mất. Tôi cần phải giấu cha tôi chuyện này chỉ nói ông tán thành Jens Harken và tin vào kiểu thuyền buồm mới sẽ hiệu quả rất cao. Được chứ?

Tim Iversen mỉm cười nói:

- Tôi tin từ lâu rồi là kiểu thuyền buồm Jens đưa ra sẽ rất tốt!

Lorna nhìn Iversen rồi nhìn Jens, lại nhìn ông nhiếp ảnh lần nữa:

- Nếu vậy tại sao ông không nói ý kiến ấy với mọi người?

- Tôi nói rồi nhưng họ không nghe. Cô thừa biết tôi là loại thủy thủ xoàng, nói ai chịu tin?

Mà đúng thế thật. Trong các cuộc đua thuyền buồm, hầu như bao giờ thuyền của Tim Iversen cũng về cuối. Có lần bực quá, ông nhảy xuống nước vừa bơi vừa đẩy thuyền, bảo thuyền của ông đẩy còn hơn là dùng buồm.

Lorna đứng dậy bước đến gần Iversen.

- Thôi được. Vậy bây giờ ông có nhận lời cùng với tôi thuyết phục cha tôi không? Và nếu cha tôi chịu tiếp anh Jens Harken thì cả ba người chúng ta cùng đến gặp cha tôi.

- Tôi đồng ý.

- Ôi, cảm ơn! Cảm ơn ông. Tim Iversen! - Lorna nói và phấn khởi quá, nàng ôm chầm ông nhiếp ảnh. Nhưng liền sau đó Lorna giật mình, vội buông ông, ngượng ngịu nói:

- Ông đừng kể với mẹ tôi chuyện vừa rồi nhé.

Tim Iversen cười vang.

- Hoặc kể với bà Henrietta!

Khi Tim Iversen đã hết cười, Lorna nói thêm:

- Vậy là được rồi, nàng chấp tay trước bụng, nhìn hai người đàn ông - Tôi mang theo giỏ thức ăn nguội và tôi cũng đói rồi. Hai ông cùng ăn Picnic với tôi được không?

- Thức ăn của bác Schmitt à? Thế thì chắc chắn là ngon rồi - Tim Iversen mắt sáng lên - Vả lại tôi là kẻ độc thân, không cần cô mời đến lần thứ hai.

Jens Harken cũng đã đứng lên, vẫn đắm chiêu nhìn những hình vẽ sơ đồ con thuyền trên cát, không nói gì, Lorna nhìn anh:

- Anh thì thế nào, Harken?

Jens Harken ngẩng lên nhìn Lorna. Nàng đâu có biết lúc này nàng đẹp chừng nào và đáng yêu bao nhiêu. Ánh nắng rọi chéo xuống chiếc cằm của Lorna hình trái tim và hai dải mũ mềm mại rủ xuống lưng đang bay nhè nhẹ trong gió. Tất nhiên Harken sẵn sàng nhận lời mời của cô gái xinh đẹp nhường kia cùng ăn picnic. Thật ra anh có hơi ngại nhưng sự có mặt của Tim Iversen đã đánh tan nỗi ngại ngùng ấy.

Jens thừa biết một tiếng đồng hồ này vô cùng hiếm hoi: cả anh lẫn Lorna thoát ra ngoài sự kiểm soát của Gideon Barnett. Sau đây, Harken quay về gian bếp ở biệt thự mùa hè Rose Point, lại tiếp tục công việc nặng nhọc của người giúp việc vặt cho bác đầu bếp Schmitt...

- Được thế thì còn gì bằng - Jens Harken nói.

CHƯƠNG 3

Tim Iversen vào nhà lấy ra một tấm khăn trải bàn thêu của người da đỏ, trải xuống bãi cỏ dưới gốc cây. Ba người ngồi xếp vòng tròn trong khi Lorna lấy trong giỏ ra giăm bông, bánh nhân bơ, trứng luộc dẫu tươi, dưa hấu, muối chua và bánh nhân thịt.

Lorna xếp thức ăn bên cạnh gấu chiếc váy kẻ sọc của nàng, lúc này xòe ra như tấm vải dù thả xuống đất. Vải váy sọc xanh lam và trắng càng làm nổi bật màu sắc của các món ăn.

- Ngồi chỗ này ăn càng ngon miệng. Đúng vậy không, hai ông? - Nàng vui vẻ hỏi.

Jens cố nhìn vào các thức ăn để tránh nhìn vào Lorna nhưng khó quá. Nàng đã tháo trâm, bỏ mũ quàng lên bụi cây dại bên cạnh. Lorna quay đầu và lắc làn tóc để tạo thoải mái cho cái cổ cao tuyệt đẹp của nàng.

- Dưới bóng cây mát mẻ dễ chịu quá!

Lorna vừa reo lên vui vẻ vừa đưa hai tay sửa lại mái tóc. Động tác đó tạo cho cặp vú của nàng nhô cao và ống tay áo thụng của nàng tụt xuống gần vai để lộ ra hai cánh tay tròn lẳn trắng nõn. Lúc Lorna hạ tay xuống, nàng kéo gấu áo và Jens thấy lần vải áo ôm bộ ngực nở nang của nàng.

Lorna ngẩng mặt lên tình cờ bắt gặp Jens đang nhìn mình. Jens vội vàng nhìn đi chỗ khác.

- Được lắm! - Nàng xoa hai bàn tay ngắm các thức ăn, kiểm lại: Dẫu tươi, giăm bông, trứng... - Mời hai vị, ta dùng thứ nào trước đây?

Lorna cầm đĩa và nĩa, nhìn Tim Iversen:

- Ông dùng gì, ông Iversen?

- Mỗi thứ một ít.

Lorna lấy mỗi thứ một ít, bỏ vào đĩa và đưa nhà nhiếp ảnh. Lúc đưa nàng dướn người làm gấu áo kêu sột soạt.

- Còn anh, Harken?

- Tôi cũng vậy, mỗi thứ một chút trừ món dưa hấu muối.

- Nhưng món đó rất ngon, - Nàng nói rồi lấy trứng, quả dẫu đặt vào đĩa.

Jens nhìn bàn tay Lorna lấy thức ăn. Những ngón tay thon mảnh rất quý phái, nhất là khi chúng đặt trên những món ăn phong phú màu sắc này.

- Cô sẽ không thấy như vậy nếu cô phải giúp bác Schmitt xếp những miếng dưa hấu đó vào thùng để muối. Mùi chua bốc lên trong bếp nhiều lúc tưởng như không chịu nổi.

Lorna chậm chạp mút ngón tay cái và ngón giữa trong lúc đưa đĩa thức ăn cho Jens Harken.

- Anh cũng giúp bác Schmitt muối dưa đấy à?

- Hầu như toàn bộ công việc muối dưa đều là tôi làm. Từ khi bê hòm dưa trên xe xuống, đem rửa kỹ rồi xếp vào thùng. Bởi những hòm và thùng đó quá nặng đối với sức lực của phụ nữ. Cảm ơn cô.

Jens chậm rãi ăn trong khi Lorna ngắm món dưa hấu muối. Nàng thầm nghĩ nàng chỉ biết ăn chứ chưa bao giờ nhìn thấy thùng dưa, không hề biết những chiếc thùng đó nặng đến mức nào.

- Công việc của anh dưới bếp còn là những gì nữa?

Jens nhìn nàng, bốn con mắt gặp nhau. Anh bình thản nói:

- Tôi là chân giúp việc vặt dưới bếp, lại là đàn ông duy nhất ở đó, cho nên mọi việc nặng nhất đều đến tay tôi. Kể cả nhiều việc bên ngoài nhà bếp.

- Cụ thể anh làm những gì?

- Chẳng hạn sáng nay, bác làm vườn nghỉ, năm giờ rưỡi sáng tôi đã dậy, ra vườn hái dâu...

- Năm rưỡi?

- Bác Schmitt cho rằng dâu phải hái vào lúc mặt trời chưa mọc, bởi nắng lên, quả dâu bị sần vỏ, mất chất tươi mát. Sau đó tôi nhóm bếp lò, rửa thìa nĩa bẩn, ép nước cam, đến nhà máy nước đá chở một tảng về, đem đập nhỏ cho vào tủ lạnh. Sau khi cả nhà ăn điểm tâm xong, tôi quét dọn bếp, rồi tưới hoa...

Lorna tròn cặp mắt màu nâu của nàng:

- Chỉ mấy tiếng đồng hồ buổi sáng mà anh làm lắm việc thế? Tôi tưởng hôm nay là ngày nghỉ?

Jens đang phòng má, miệng đầy thức ăn. Anh vội vã nuốt rồi nói:

- Ngày nghỉ của tôi bắt đầu từ sau bữa điểm tâm, khi tất cả công việc tôi vừa kể đã hoàn thành.

- Ôi, lúc anh làm việc vất vả như vậy thì tôi vẫn còn ngủ trên giường.

- Sáng sớm là lúc làm được nhiều chuyện nhất. Bao giờ tôi cũng dậy rất sớm.

Cảm thấy hỏi chuyện Jens hơi nhiều mà quên bằng mất Tim Iversen, Lorna bèn quay sang nhà nhiếp ảnh gọi chuyện:

- Ông Tim Iversen! Ông là người sung sướng nhất đấy. Ảnh ông chụp luôn luôn xuất hiện trên báo chí.

Tim Iversen cười:

- Kể ra cuộc đời của tôi cũng không đến nỗi tồi.

- Nghe ông đã đi rất nhiều nơi.

Tim Iversen vui vẻ kể lại những kỷ niệm của ông. Ông đã đi gần như khắp thế giới, nhìn thấy bao nhiêu phong cảnh kỳ thú.

- Nghe đâu ông sang cả Ai Cập và nhìn thấy Kim Tự Tháp?

Trong khi chăm chú nhìn Tim Iversen và mãi mê nghe câu chuyện của ông, Lorna vẫn cảm thấy Jens Harken đang nhìn mình. Nhưng nàng cố không nhìn anh.

Bữa ăn diễn ra vui vẻ. Lorna chưa bao giờ hưởng cảm giác dễ chịu như hôm nay. Nghĩ đến lúc về nàng vô cùng luyến tiếc phải rời khỏi nơi này và chia tay với hai con người đáng mến.

Lúc Lorna đứng dậy, hai người đàn ông đưa nàng ra cầu tàu. Đứng bên chiếc xuồng, Lorna quay mặt lại, nhìn thẳng vào mắt Jens Harken.

- Trưa hôm nay thật tuyệt vời! - Nàng nhẹ nhàng nói với chút luyến tiếc - Cảm ơn ông Tim Iversen. Cảm ơn anh Harken.

Tim Iversen nâng bàn tay Lorna lên hôn.

- Chào tạm biệt. Chúc cô gặp may mắn với ông Gideon Barnett.

Jens đã tháo dây buộc xuồng:

- Chào cô, cô Lorna!

Anh đứng trên cầu tàu nhìn theo chiếc xuồng xa dần.

Đêm hôm đó nằm trong căn phòng hẹp trên lầu ba dành cho đầy tớ, Jens suy nghĩ về cuộc gặp gỡ ban trưa. Lúc chiếc xuồng khuất khỏi tầm mắt và Jens quay vào, Tim Iversen đã nói một câu với chàng:

Coi chừng đấy Jens!

Đúng là chàng phải cẩn thận. Mặc dù thái độ của Lorna hôm nay rất thoải mái và đầy thiện ý, Jens đâu điên rồ đến nỗi dám ôm hy vọng viễn vông về quan hệ giữa chàng và nàng. Lorna là con gái ông chủ, chắc chắn có bao nhiêu chàng trai giàu có theo theo đuổi. Những chàng trai gia đình cũng giàu như gia đình Lorna, cũng có thuyền buồm tranh giải Hội đua thuyền. Họ ăn mặc sang trọng và mỗi khi đến biệt thự của gia đình Barnett đều được bà Levinia niềm nở tiếp đón, được ông Gideon mang rượu quý ra đãi.

Jens Harken nhìn thấy một trong những chàng trai như vậy ngồi bên cạnh Lorna bên bàn tiệc tối qua.

Vậy ta nên làm thế nào bây giờ? Rõ ràng Lorna không có vẻ loại con gái dễ dãi. Jens thấy rõ ràng nàng có cảm tình khá đặc biệt với chàng và mối tình cảm đó đang tiến triển. Harken thấy được điều đó qua cuộc gặp gỡ hôm nay. Từ lúc Lorna đến tới lúc ra về thái độ nàng đã đổi khác rất nhiều. Jens Harken thấy mình có thể hy vọng. Chàng thì thật sự thấy mến Lorna rồi. Nàng không chỉ xinh đẹp mà có nét gì đó hết sức đáng quý, Jens chưa phân tích được đó là nét gì. Phải chăng cách suy nghĩ và cư xử của nàng khoáng đạt và dũng cảm?

Nhưng nét chủ yếu làm Jens Harken đặc biệt yêu mến là Lorna rất phụ nữ! Chất phụ nữ của Lorna không ảo lá, thụ động mà là kiểu phụ nữ khỏe mạnh, đam mê, dám sống theo ý riêng mình.

Tuy nhiên lời khuyên của Tim Iversen rất chính xác: phải cẩn thận! Muốn chinh phục được Lorna không thể dùng cách tấn công ào ạt mà phải dần dần từng bước. Và lại cách đó cũng ít nguy hiểm hơn đối với vị trí xã hội còn đang thấp kém của chàng hiện giờ.

Dù sao đi nữa thì mục tiêu trước mắt của Jens Harken chưa phải là tình yêu mà là sự nghiệp. Chàng thấy mọi cố gắng chỉ hướng vào việc tự khẳng định mình, tạo cho mình điều kiện để phát huy khả năng. Trước mắt phải tìm cho ra một người có thể giúp chàng thực hiện điều chàng đã khám phá ra: đóng một chiếc thuyền buồm kiểu mới, tốc độ vượt tất cả các thuyền buồm hiện nay không chỉ ở đất Mỹ mà trên khắp thế giới.

Jens Harken quyết định tạm gạt vấn đề Lorna ra khỏi óc. Chàng cố nhắm ngủ, nhưng mà vừa nhắm, hình ảnh Lorna lại chập chờn hiện ra và khuôn mặt kiêu diễm, cặp mắt vừa dịu dàng vừa thẳng thắn, với tấm thân tuyệt mỹ và bộ ngực nở nang, tròn trĩnh.

Đột nhiên Jens Harken tự hỏi, không biết lần này Lorna nằm trên giường nệm êm ái trong gian phòng sang trọng, nàng có nhớ lại những sự việc ban trưa không?

Tất nhiên là có. Lorna nằm ngửa trên giường, hai tay lồng vào nhau kê dưới gáy, dăm dăm nhìn vào quầng sáng trên trần xung quanh ngọn đèn dầu hỏa. Khi ra khỏi nhà để đến gặp Harken, nàng đâu có ngờ cuộc gặp đó để lại cho nàng ấn tượng mạnh đến thế.

Jens Harken!

Lorna nghĩ đến cái tên đó, cái tên nàng không dám gọi lúc này, bởi vẫn có một ranh giới! Mặc

dù Lorna là cô gái độc lập suy nghĩ nàng cũng không dám vượt qua ranh giới đó. Nhưng chỉ cần nghĩ đến Harken, đến cuộc gặp gỡ kỳ lạ trưa nay, Lorna cũng đã thấy sung sướng rồi.

Jens Harken, một người giúp việc vật ở nhà bếp!... Làm sao anh ta có thể choáng hết tâm trí Lorna như thế này được? Nàng thấy ở đây có sự gì ngang trái.

Lorna đến nhà Tim Iversen mục đích chỉ để hỏi chuyện Harken nhằm mở mang hiểu biết về thuyền buồm. Nàng say mê môn thể thao này. Tuy hiện giờ Lorna chưa được cha cho phép điều khiển thuyền buồm, nhưng sẽ đến ngày nào đó nàng thực hiện được điều nàng mong muốn. Sẽ đến lúc Lorna tổ chức một câu lạc bộ thuyền buồm dành riêng cho phụ nữ và nếu câu lạc bộ của nàng sử dụng loại thuyền buồm được cải tiến mang tính cách mạng như Harken đã đề xuất thì sung sướng biết mấy! Mà sao lại không? Cha nàng quá ư ương ngạnh, không chịu nghe những ý kiến của Jens Harken thì nàng sẽ nghe và sẽ áp dụng.

Lorna nhớ lại lúc nàng quỳ gối trước mặt Jens Harken nhìn vào cặp mắt xanh biếc của anh! Ôi sao cặp mắt anh trong sáng và hiền dịu đến thế. Jens Harken như một con người mới mẻ xuất hiện trong cuộc đời Lorna. Có vẻ anh không giống bất cứ một ai trong những người nàng quen biết. Lorna quen nhìn đàn ông để ria mép, để râu. Nhưng khuôn mặt Jens Harken lại hoàn toàn nhẵn nhụi. Đây cũng là một điều mới mẻ. Lúc anh ngồi nghiêng, đường viền từ trán cao mũi thẳng đến miệng nhỏ và cằm thon, sao Jens Harken khác mọi người đàn ông thường lui tới nhà cha mẹ nàng đến thế?

Lorna miên man suy nghĩ về Harken. Những bắp thịt nổi cuồn cuộn rắn chắc của anh rõ ràng là do hàng ngày phải làm nhiều công việc nặng nhọc. Jens Harken đến vùng này lâu chưa? Anh làm công cho gia đình nàng được bao lâu rồi? Mùa đông năm ngoái? Bỗng Lorna ao ước được biết mọi chi tiết về cuộc đời Harken. Mẹ anh là người thế nào? Tuổi thơ của Harken ra sao?. Những năm anh làm ở xưởng đóng tàu cùng với cha và anh tại New Jersey diễn ra như thế nào? Bạn bè Harken là ai? Tính nết họ ra sao?

Bao câu hỏi dồn dập hiện ra trong trí óc Lorna khiến nàng tỉnh táo hoàn toàn. Bao mệt mỏi cơn buồn ngủ lúc này bây giờ tan biến. Lorna vùng dậy, thả hai chân xuống sàn, gãi đầu mạnh mẽ làm rối tung làn tóc vì chán nản. Lạy Chúa! Sao những con đế kêu ra rả mãi? Sao trời oi bức đến thế này? Không một ngọn gió! Lorna cầm cả mớ tóc nàng nâng lên cao cho da đầu thoáng một chút. Nàng thở dài ngao ngán.

Không! Ta không được nghĩ đến Jens Harken. Có quá nhiều trở ngại ngăn cách hai người. Ranh giới chia cắt quá vững chãi làm sao ta có thể vượt qua? Đây là chưa kể, chắc gì Jens Harken đã yêu ta? Anh còn đang phải lo sự nghiệp, đến người anh hiện ở New Jersey đang mong em thành công, có xưởng riêng để đến nhờ cậy.

Không! Nhất quyết phải gạt Jens Harken ra khỏi tâm trí. Còn nếu mình cần yêu một người thì đã có sẵn rồi đấy. Đó là Taylor Duval. Yêu anh ấy thì đơn giản nhẹ nhàng biết bao! Cả cha lẫn mẹ đều mong mình lấy Taylor. Bản thân anh ấy cũng yêu mình và mình cũng mến anh ấy. Mới tối hôm qua, lúc rửa Taylor ra hiên để nói chuyện, mình chẳng chờ anh ấy hôn mình là gì? Nếu

không có con ranh Jenny ở đây và nếu ông Tim Iversen không ra hiên hút thuốc thì chắc hẳn Taylor đã hôn mình rồi. Lorna nằm vật xuống giường. Nàng nghiêng người đặt một bên má lên gối. Trời nóng quá. Lorna kéo gấu váy ngủ lên cao để hai chân thoáng một chút. Nhưng vẫn không ngủ được. Nàng cứ nghĩ đến Jens Harken...

Sáng hôm sau, Lorna dậy muộn, bỏ bữa điểm tâm. Lúc nàng xuống phòng ăn thì không còn ai. Khăn bàn đã bị lật ra. Lorna nhìn ra cửa dẫn vào hành lang xuống nhà bếp. Hay ta xuống đó xem có thứ gì ăn được không? Đây là một cái cớ hợp lý để nàng được nhìn Harken. Nhưng Lorna chợt thấy đó là hành động nguy hiểm.

Lorna bèn lên phòng mẹ. Bà Levinia đang ngồi bàn giấy viết thư. Phòng này khác với phòng ăn là tràn đầy ánh sáng. Đây là phòng được coi là tốt nhất trong cả ngôi nhà, trang trí đẹp mắt và có cửa ra bao lơn. Gió ngoài hồ thổi vào mát rượi.

- Chào mẹ! Con chúc mẹ một buổi sáng tốt lành.

Levinia ngược mắt lên nhìn con gái rồi lại cúi xuống viết tiếp.

- Chào con gái yêu của mẹ.

- Cả nhà đi đâu, thưa mẹ? Sao con chẳng thấy ai?

- Cha về thành phố. Hai bác ngồi chơi ở hiên sau. Hai em gái con thì sang chơi với con Betsy Whiting. Thằng Theron đi đâu mẹ không biết. Nó có ống nhòm, chắc lại trèo lên cái cây nào chĩa ống nhòm nhìn để bôi bẩn quần áo chứ gì!

- Tối nay cha có về đây không ạ?

- Không. Mai cha mới về. Con cần gặp mặt cha có chuyện gì không?

- Chuyện bình thường thôi ạ.

Lorna định ra cửa thì bà Levinia ngăn lại.

- Ngồi lại đã, Lorna. Mẹ có câu chuyện cần nói với con.

- Chuyện chiều hôm qua con về muộn phải không ạ? Tại ngoài hồ phong cảnh đẹp quá, con mãi chơi lỡ quên.

- Không phải chuyện ấy. Con khép cửa lại đã.

Lorna ngạc nhiên nhìn mẹ một lát rồi nàng mới ra khép cửa.

- Mẹ muốn nói về chuyện xảy ra tối thứ bảy vừa rồi...

- Tối thứ bảy ạ? - Lorna khẽ nhắc lại rồi từ từ ngồi xuống đi vắng gần bàn giấy của bà Levinia.

- Mẹ nhận thấy, bác Henrietta cũng nhận thấy cả khách khứa đều thấy, con rủ Taylor ra hiên. Con làm thế là không được.

- Thừa mẹ trong phòng lúc ấy có ít nhất là mười lăm người...

- Chính vì vậy con càng phải giữ ý tứ.

- Nhưng thừa mẹ...

- Con là lớn, con phải làm gương cho các em. Mẹ nói thật, năm vừa qua mẹ mỗi lúc một thêm lo. Cách cư xử của con quá thoải mái. Mẹ đã định nói với con điều đó nhưng như bác Henrietta nói...

- Ôi, mẹ nghe làm gì bác Henrietta! - Lorna la lên phản đối.

- Con có nói khê không nào?

Lorna hạ giọng nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt bà Levinia.

- Mẹ biết bác Henrietta là người thế nào không? Bác ấy căm ghét mọi nam giới. Bác Agnes kể với con rồi. Hồi bác Henrietta còn trẻ thì có một ông đẹp trai yêu bác. Hai người đã đính hôn nhưng ông kia phản bội, bỏ rơi bác Henrietta, cưới một bà khác. Từ ngày ấy, bác Henrietta căm ghét tất cả đàn ông trên đời.

- Cũng có thể là như thế. Nhưng khi bác Henrietta đề cập đến chuyện giữa con và Taylor bác ấy thật sự lo cho hạnh phúc của con.

- Thừa mẹ, con tưởng mẹ quý anh Taylor?

- Đúng thế, con ạ. Cả cha và mẹ đều quý Taylor. Thú thật là cha mẹ đã nhiều lần bàn đến Taylor và cho rằng đấy là đám tốt nhất đối với con. Con không thể lấy được người chồng nào hoàn hảo như Taylor.

Vậy là Lorna đoán đúng.

Bà Levinia lại cúi xuống bàn, nhúng ngòi bút vào lọ mực định viết tiếp lá thư.

- Trước đây mẹ chưa nói chuyện đó với con, nhưng năm nay con đủ mười tám tuổi và mùa hè năm nay, mẹ thấy Taylor tỏ vẻ rất mến con. Nhưng giữa lúc có mặt bố mẹ Taylor trong phòng khách nhà mình mà con rủ anh ấy ra hiên để nói chuyện riêng...

- Không phải như mẹ nghĩ đâu. Chỉ là do trời nóng bức và trong phòng khách khói thuốc lá mù mịt. Mà con có ra với anh Taylor không đau? Em Jenny lúc nào cũng ở bên cạnh con và anh Taylor.

- Chính thế lại rất không tốt. Con trò chuyện với Taylor trong lúc có em Jenny bên cạnh có

khác gì dạy cho nó chuyện trai gái không?

- Trai gái! - Lorna há hốc miệng ngạc nhiên - Đâu có chuyện gì tối hôm qua mà mẹ bảo chuyện trai gái?

- Thằng Theron đã nhìn thấy con và Taylor đã tình tự với nhau...

- Thằng Theron?

- Tối hôm nọ ấy, lúc con và Taylor đã đi xem hội trong làng về. Thằng Theron chĩa ống nhòm và nhìn thấy.

- Con sẽ đập vỡ cái ống nhòm của nó!

- Mẹ biết là con muốn thế! - Bà Levinia nói rồi đặt bút xuống nhìn con gái.

Lorna uất hận tỳ tay lên thành đi văng, nói:

- Anh Taylor hôn con. Thế thì có gì sai, thưa mẹ?

Bà Levinia đặt cả hai tay lên bàn.

- Sai thì không. Bọn trẻ khác hôn nhau là chuyện bình thường nhưng con thì không được. Con...

Bà nhìn xuống hai bàn tay chắp lại, dường như suy nghĩ xem nên nói với con gái như thế nào. Mặt bà hơi ửng đỏ và hai bàn tay bóp chặt nhau làm các đốt ngón tay trắng bệch ra.

- Con không được sao, thưa mẹ?

Bà Levinia vẫn nhìn vào hai bàn tay, nói rất khẽ:

- Con không được để con trai sờ soạng con.

Lorna cũng đỏ ửng mặt:

- Mẹ! Con đâu để ai sờ vào con?

Bà Levinia lúc này mới ngẩng lên nhìn con gái:

- Con phải hiểu điều này mẹ rất khó nói, nhưng trách nhiệm của mẹ, mẹ phải nhắc con cẩn thận. Đàn ông dễ lợi dụng - Bà bước đến gần Lorna, nhẹ nhàng cầm tay con nói tiếp - Ngay cả Taylor. Nó đứng đắn, nhưng nó cũng là đàn ông và đều muốn sờ soạng con gái. Cho nên nếu nó định làm gì thì con phải đẩy nó ra. Hoặc lảng vào nhà. Hoặc con bảo con phải về. Con hiểu mẹ nói chứ?

- Vâng, - Lorna ngoan ngoãn đáp. - Mẹ yên tâm là con bao giờ cũng làm như thế.

Bà Levinia có vẻ đã hơi yên tâm. Bà quay vào bàn ngồi xuống và ngã người ra lưng ghế, chấp tay đặt lên đùi. Mặt bà thôi không đỏ nữa.

- Thế thì mẹ yên tâm. Nếu con biết giữ gìn như thế, mẹ sẽ để cho Taylor đến nhà ta và theo đuổi con.

- Mẹ ạ, con chưa tin là anh ấy muốn đeo đuổi con.

- Nó muốn con, điều ấy rõ quá rồi. Nó chưa chính thức ngỏ lời chỉ là vì phải đợi con đến tuổi thành niên. Nhưng năm nay con đủ mười tám tuổi, Mẹ tin rằng việc giữa nó và con sẽ tiến triển rất nhanh trong mùa hè này.

Vậy là đã rõ. Cha mẹ nàng tán thành gả nàng cho Taylor. Biết mẹ chỉ định nói thế, Lorna nói:

- Mẹ còn bảo gì con nữa không ạ?

- Không. Con đi đi. Mẹ phải viết nốt lá thư...

Lorna từ từ ra cửa. Vậy là mẹ nàng bảo gì? Nàng không được để đàn ông sờ soạng. Nhưng sờ soạng tức là sờ vào đâu? Mẹ còn dặn quá mơ hồ. Nhưng lúc nói, mặt mẹ ửng đỏ, có nghĩa bản thân mẹ nàng cũng xấu hổ không dám nói cụ thể ra với nàng.

Tuy vậy một điều Lorna đã thấy rõ ràng. Mẹ nàng không tán thành việc Lorna chủ động rủ Taylor ra ngoài hiên. Nếu bà biết chuyện nàng hẹn gặp anh làm công trong bếp ở bờ hồ chắc chắn bà sẽ làm ầm lên. Nhất là nếu mẹ nàng biết nàng lại còn làm picnic với Harken ngoài đó.

Lorna quyết định từ nay sẽ không bén mảng xuống dưới bếp nữa để khỏi bị cha mẹ rầy la.

Ngày thứ hai đó không xảy thêm chuyện gì đặc biệt. Những hoạt động được phép của con gái như hái hoa, bắt bướm, đàn piano... chiếm hết thời gian của Lorna. Nàng muốn chơi quần vợt nhưng cô bạn thân Phoebe, con ông bà Armfield lại bận ra thành phố Saint Paul mua sắm. Hai em gái của nàng thì sang nhà ông bà Whiting chơi với Betsy. Còn bơi thuyền thì từ sau ngày hôm qua về muộn, Lorna không dám đung đến chiếc thuyền buồm nhỏ. Riêng chiếc xuồng dùng mái chèo thì không có Tim Iversen và Jens Harken đợi bên kia hồ, nàng không có hào hứng gì sử dụng.

Buổi chiều em trai nàng Theron đi đâu về cứ gào lên chế nàng:

- Chị Lorna với anh Taylor! Chị Lorna với anh Taylor!

May đến chập tối Phoebe mới cứu nguy cho nàng. Phoebe ghé vào nhà nàng. Cô bảo:

- Sang nhà mình chơi, mình cho bạn xem những thứ mình vừa mua được ở ngoài thành phố. Thú lắm!

Lúc tiễn Phoebe ra xa nhà một quãng, Lorna nói:

- Mình mong bạn quá! Mình đã tưởng sắp chết vì buồn!

Cha mẹ Phoebe, hai ông bà Armfield thân với cha mẹ Lorna và họ cũng có một biệt thự mùa hè chỉ cách nhà nàng vài trăm mét. Nhà nghỉ của họ cũng bằng gỗ nhưng khá lớn, có mười bảy phòng và nằm trên khu đất rộng gần một hecta. Cha Phoebe kinh doanh khai thác quặng sắt thuộc thế hệ thứ hai. Ông giàu lên nhanh chóng nhờ bán sắt cho các lò luyện thép của những công ty hỏa xa đang rất phát triển thời đó.

Phòng của Phoebe chót vót trên cao, nhìn ra hồ. Tủ áo mở rộng treo bên trong hai bộ đồ cô vừa đặt may. Một bộ để mặc trong cuộc bơi thuyền vào đêm trăng sắp tới, một để mặc trong đêm vũ hội tổ chức trên du thuyền Dispatch vào kỳ nghỉ cuối tuần này.

Phoebe ướm tấm áo của cô lên người, quay một vòng phẩn khởi nói:

- Mình sẽ đi với anh Jack.

Jack là con trai độc nhất của hai ông bà Lawless một nhà kinh doanh có cửa hiệu lớn ngoài thành phố Saint Paul. Họ cũng có biệt thự mùa hè bên hồ White Bear, nhưng thuộc khu Widwood bên kia hồ.

- Bạn sẽ đi với anh Taylor chứ? - Phoebe vẫn tiếp tục quay tròn trong gian phòng.

Phoebe người thấp bé, tóc màu vàng chanh và tính vui tươi.

- Chưa biết! Có lẽ thế, - Lorna đáp.

- Sao lại có lẽ? Bạn không thích Taylor à?

- Tất nhiên là thích. Mà không thích cũng không được, bởi gia đình anh ấy rất thân với gia đình nhà mình. Đi đâu cũng có nhau.

- Nếu bạn không muốn Taylor thì bảo mình. Taylor đẹp trai và giỏi giang lắm. Cha mình bảo bao giờ Taylor nắm quyền kinh doanh thay cha anh thì anh ấy sẽ tặng doanh nghiệp lên gấp đôi cho mà xem.

- Phoebe này! Mình hỏi thật nhé: làm con gái nhà triệu phú có lúc nào bạn thấy mệt không?

Phoebe ngưng nhảy, ngạc nhiên nhìn Lorna. Rồi cô treo bộ đồ lên mắc, gieo mình xuống giường, nói:

- Tại sao bạn nảy ra ý nghĩ lạ thế? Bạn muốn nhà bạn nghèo hay sao?

Lorna nhìn thẳng lên hình trạm khắc trên đầu giường Phoebe:

- Đâu phải thế! Chính mình cũng không hiểu tại sao lại đi hỏi bạn câu ấy. Có lẽ tại hôm nay

tâm trạng mình không bình thường. Nhưng đôi khi mình thoáng có ý nghĩ, nếu cha mình không giàu đến mức như thế này, có lẽ các cụ không khắc khe quá trong việc mình kết bạn với ai, cũng không cấm đoán mình chơi thể thao và bắt mình cứ phải sống theo kiểu tiểu thư khuê các. Nghe cha mình bảo ban đủ thứ mình ngán lắm rồi. Cả mẹ mình nữa chứ.

- Thì mình cũng vậy - Phoebe đột nhiên buồn bã - Đôi khi mình cũng có ý nghĩ như bạn đấy. Mình ngán cái kiểu cứ bị các cụ bắt ne bắt nét. Có lần mình đã nói thẳng là mình mười tám tuổi rồi, đâu là trẻ con nữa. Mình yêu cầu hai cụ phải để mình được làm thứ gì mình thích.

Nghe Phoebe nói thế, Lorna bỗng muốn dốc bầu tâm sự.

- Vừa rồi mình làm một việc dẫu các cụ đấy.

Phoebe ngồi phắt dậy:

- Thật không Lorna? Bạn vừa làm gì?

- Nhưng bạn phải tuyệt đối giữ bí mật đấy. Bởi nếu cha mình biết thì cụ tổng mình vào nhà tu kín ngay.

- Mình hứa không nói với ai đâu.

- Hôm qua, mình hẹn gặp anh giúp việc ở bếp nhà mình ngoài bờ hồ, còn ăn bữa picnic ngoài trời với anh ấy nữa.

Phoebe há hốc miệng:

- Thật hay đùa đấy, Lorna? Bạn dám làm thế à?

- Đúng ra thì không phải có mình với anh ta mà có cả ông Tim Iversen. Bọn mình trao đổi về các loại tàu thuyền. Câu chuyện rất lý thú. Jens Harken tin rằng anh ấy có thể...

- Jens Harken nào?

- Anh ấy làm chân giúp việc vặt dưới bếp nhà mình. Harken tin rằng anh ấy tìm ra được cách cải tiến thuyền buồm để nó chạy nhanh hơn, đạt tốc độ không chiếc thuyền nào hiện nay đạt được. Harken đã đề ý kiến này ra với nhiều hội viên Câu lạc bộ White Bear nhưng không ai tin và chịu nghe. Harken táo tợn đến nỗi trong bữa tiệc chiều thứ bảy vừa rồi, dám nhét mẩu giấy vào đĩa kem tráng miệng của cha mình, để xin cha mình nghe anh ấy trình bày. Thế là cha mình nổi cơn thịnh nộ quát tháo ầm ĩ.

- À, ra nguyên nhân là như thế. Mình có nghe người ta kháo chuyện, ông Gideon và bà Levinia to tiếng trong bữa tiệc tối thứ bảy ở biệt thự Rose Point.

Lorna bèn kể lại câu chuyện. Nghe xong Phoebe hỏi:

- Bạn còn định gặp lại Harken nữa không?

- Không! Nhưng mình sẽ thuyết phục cha mình để cụ chịu nghe Harken trình bày. Sáng nay lại thêm chuyện mẹ mình nói về anh Taylor nữa chứ. Mẹ mình bảo cả cha mẹ mình đều nghĩ Taylor là đám tốt, môn đăng hộ đối với gia đình mình.

- Điều ấy thì đã rõ ràng. Chính bạn cũng bảo mình như thế còn gì.

Lorna vẫn đang nghĩ tận đầu đầu.

- Phoebe, mình muốn hỏi bạn một câu.

- Hỏi gì, - Thấy Lorna im lặng, Phoebe giục - Hỏi gì thì hỏi đi chứ?

Lorna vẫn nhìn lên hình trạm khắc trên đầu giường, chậm rãi nói:

- Trong câu chuyện mẹ mình nói sáng nay, có một câu làm mình suy nghĩ, - Lorna quay sang nhìn Phoebe, nói tiếp: - Anh Jack đã hôn bạn bao giờ chưa?

Mặt Phoebe ửng đỏ:

- Đã hai lần rồi.

- Anh ấy có... sờ vào người bạn không?

- Tất nhiên là có. Lần hôn thứ nhất anh ấy nắm hai vai mình, còn lần thứ hai anh ấy còn ôm ngang người mình.

- Mình nghĩ mẹ mình nói "sờ" là theo nghĩa khác. Mẹ mình nói đàn ông thích "sờ soạng" con gái, ngay cả Taylor cũng vậy thôi. Và gặp trường hợp thế mình phải bỏ về nhà ngay. Lúc nói chữ "sờ soạng" mẹ mình có vẻ ngượng, mặt bà đỏ như và phải nói khuy áo ở cổ để dễ thở. Theo bạn thì chữ "sờ" mẹ mình nói có nghĩa là thế nào?

- Mẹ mình nói với mình hết vậy nhưng cách đây vài tháng rồi và lúc nói bà cũng nhìn đi chỗ khác, không nhìn thẳng vào mặt mình. Nhưng mẹ mình nói hơi rõ hơn mẹ bạn.

- Cụ thể là sao?

- Mẹ mình bảo mỗi khi đi chơi với Jack, phải ý tứ, ngồi bao giờ hai đầu gối cũng phải khép lại.

- Để làm gì?

- Mình không hiểu mình cũng như bạn thôi.

- Mẹ bạn còn nói gì nữa không?

Mẹ mình bảo thế nào Jack cũng muốn sờ soạng và mình không được để Jack làm thế. Cụ dặn

mình phải khép đầu gối chính là để Jack khỏi sờ vào chỗ đó.

- Ôi, tại sao đàn ông lại thích làm như vậy nhỉ?
- Chịu. Là mình đoán thế. - Phoebe nhún vai, nói.

Đôi bạn nhìn nhau, Lorna nói:

- Hay bạn thử hỏi thằng Mitchell xem.
- Có mà điên! Ai lại đi hỏi nó.

Mitchell là em trai Phoebe kém cô hai tuổi.

- Ừ, phải rồi. Ai lại đi hỏi thế bao giờ. - Lorna tán thành - Chắc là lúc hôn, con trai bị kích thích.
- Nhưng mẹ mình không cấm mình hôn Jack.
- Lorna này, đã lúc nào bạn nhìn thấy ông bà Gideon hôn nhau chưa?
- Chưa. Còn bạn, đã nhìn thấy cha mẹ bạn hôn nhau bao giờ chưa?
- Rồi, mỗi một lần thôi. Hai cụ hôn nhau trong phòng đọc sách. Hai cụ không biết mình nhìn thấy.
- Thế cha bạn có sờ mẹ bạn không?
- Mình không để ý bàn tay cha mình.

Lorna thở dài.

Phoebe cũng thở dài.

Vậy đấy vẫn còn là điều bí mật.

CHƯƠNG 4

Tối hôm nay là buổi vũ hội tổ chức trên du thuyền Dispatch. Lorna nấn ná mãi, bây giờ mới quyết định tối nay sẽ nói với cha về phát hiện của Jens Harken, lúc nào có Tim Iversen cùng đứng bên cạnh hai cha con.

Lúc chị hầu phòng Ernesta giúp Lorna mặc bộ đồ vũ hội, Jenny nhìn họ vẻ ganh tỵ:

- Lạy Chúa, sao chị Lorna gặp may đến thế.
- Sao mà may?
- Chị vừa mới lên mười tám tuổi là đã được đi vũ hội ngay.
- Thì em cũng vậy, bao giờ đủ mười tám tuổi cũng sẽ được đi dự chứ sao?
- Ôi, còn những hai năm nữa, lâu quá! - Jenny nhăn mặt.

Bé Daphne nhìn Jenny chế.

- Nhưng lúc đó anh Taylor lấy vợ rồi thì làm sao còn mời chị Jenny nhảy được nữa?
- Câm con ranh! - Jenny quát.

Daphne nhìn Lorna:

- Ôi, chị Lorna hôm nay đẹp quá! Chẳng trách anh Taylor mê chị!

Lorna ôm em, chạm hai mũi vào nhau:

- Ôi, em chị đáng yêu quá!

Jenny nhìn Lorna nói giọng ghen tỵ:

- Trông chị Lorna như nàng công chúa kiêu diễm ấy.

- Ôi, chị chẳng muốn kiêu diễm chút nào. Chị muốn được chơi thể thao, được tổ chức nhóm phụ nữ đua thuyền. Chị muốn được đi săn sư tử trong rừng rậm Châu phi. Chị không muốn ai khen "Ôi, cô Lorna Barnett xinh quá!" Chị muốn người ta khen: "Ôi, cô Lorna Barnett giỏi quá, chiếm giải nhất trong Hội đua thuyền!"

- Rồi chị sẽ được thế, - Jenny bấu môi. - Còn hôm nay chị hãy cố là người nhảy đẹp đôi với anh Taylor Duval.

Lorna cười vang, vẫy chào hai em, đi nhanh ra hành lang. Nàng gặp bà Agnes ở đó, cũng vừa bước trong phòng bà ra.

- Ôi, Lorna! Cháu đứng lại cho bác ngắm nào! - Bà cầm hai tay Lorna dang ra. - Cháu sẽ nhảy với cậu Taylor chứ gì? - Bà nháy mắt láu lỉnh nhìn đứa cháu gái.

- Vâng, thưa bác. Anh ấy đang đợi cháu ngoài bến.

- Bác tin rằng nhìn thấy cháu xinh đẹp như thế này, khéo cậu ta không nhường cho ai nhảy với cháu một điệu nào hết.

- Ôi, không được đâu bác ạ.

- Hồi ông đại úy Dearsley yêu bác, bác cố tình đợi người khác mời để nhận lời chọc tức ông ấy nhưng không được. Cháu biết tại sao không? Không chàng trai nào dám mời bác vì sợ đại úy Dearsley! Thế là bản nhạc nào bác cũng nhảy với ông ấy. Ôi, ông Dearsley nhảy rất giỏi nhé. Ông ấy quay tít làm bác hoa cả mắt. Cả gian phòng chao đảo và bác chẳng nhìn thấy gì ngoài hai cầu vai ông ấy lấp lánh những sợi chỉ kim tuyến.

- Vậy bây giờ cháu thay ông Dearsley! - Lorna nói rồi ôm bà Agnes quay tròn trong hành lang. Vừa quay họ vừa ra đến đầu cầu thang lớn dẫn xuống phòng khách.

- Cháu xuống đi kẻo cha mẹ đang đợi ngoài cổng - Bà Agnes buông đứa cháu.

Hai ông bà Gideon và Levinia đã ngồi trong cỗ xe ngựa. Lorna hớn hở bước lên. Xe chuyển bánh. Tiếng vó ngựa đập đều đặn trên con đường ven hồ. Những con hải âu cánh trắng bay lượn trên không trung. Trên mặt hồ những thuyền buồm rẽ sóng chạy băng băng. Chiều hôm nay trời rất đẹp.

Ông Gideon nói:

- Cha nghe mẹ bảo đã nói với con về Taylor Duval?

- Vâng, thưa cha.

- Vậy con đã biết thái độ của cha mẹ về nó. Hôm nay cha mẹ muốn Taylor sẽ làm vệ sỹ tháp tùng của con trong cuộc vũ hội

- Vâng, thưa cha.

- Tốt lắm.

- Nhưng thưa cha, theo con hiểu thì như vậy không có nghĩa là con chỉ được nhảy với anh

Taylor.

Gideon cau mày:

- Cha chỉ yêu cầu con một thứ, là đừng làm điều gì khiến Taylor hiểu lầm con không muốn lấy nó.
- Ôi, cha bảo con lấy anh Taylor? Nhưng anh ấy đã ngỏ lời với con bao giờ đâu?
- Con hãy xử sự coi như nó đã ngỏ lời. Taylor là thằng con trai nhiều triển vọng nhất ở đây. Và nó cũng đẹp trai nữa, cha nói không đúng sao?
- Con không phản đối. Nhưng Taylor chưa ngỏ lời làm sao con có thể coi như anh ấy đã ngỏ lời được thưa cha?
- Nó sẽ ngỏ lời, con yên tâm.

Tối nay mình chẳng nên gây sự với cha. Lorna trầm nghĩ và nàng im lặng.

Du thuyền Dispatch trang hoàng lộng lẫy, đã đợi ngoài biển của khách sạn Chateaugay. Mọi người tụ tập ở bến, dưới mái bằng gỗ. Con đường chạy trước cửa khách sạn tên là Đại lộ ven hồ, đường phố lớn nhất của khu nghỉ mát dành cho những người giàu nhất bang Minnesota.

Các cỗ xe ngựa sang trọng vẫn đang tấp nập đưa thêm khách đến. Tiếng vó ngựa đập rộn ràng trên mặt đường. Những tòa nhà, cửa hiệu hai bên đường nối dài chạy tít ra xa.

Ông bà Barnett Và Lorna vừa bước ra khỏi xe thì tiếng nhạc trên du thuyền Dispatch đã vang lên. Tối vũ hội bắt đầu. Taylor cùng cha mẹ anh đã đến trước. Nhìn thấy gia Barnett xuống xe, Taylor rời khỏi chỗ cha mẹ, đi nhanh đến. Anh nở nụ cười rạng rỡ.

- Chào hai bác!

- Chào anh! - Ông Gideon vui vẻ đáp.

Bà Levinia chỉ mỉm cười thân ái đáp lại.

Taylor quay sang Lorna:

- Lorna! Hôm nay em xinh quá!

Taylor nâng bàn tay, đặt lên đó một cái hôn, rồi lịch sự buông ra ngay. Hai ông bà Barnett nhìn thấy hai ông bà Duval bèn tiến về phía họ.

Taylor thì thầm:

- Em đẹp lắm Lorna! Trông em ngon lành như cái kem sữa vậy. Kem sữa pha nước quả nữa, bởi trên người em đầy màu đỏ, màu vàng, màu trắng...

- Anh cũng đẹp như bông hoa cam vậy, Taylor! - Lorna mỉm cười đáp.

- Và em thơm nữa chứ, một miếng trầm hương thơm ngát! Ta lên tàu chứ?

Taylor đưa khuỷu tay để Lorna khoác vào. Anh đúng là một vệ sĩ tháp tùng tuyệt vời. Lịch sự, niềm nở, tế nhị. Lúc hai người sóng đôi đi lên tàu, Lorna nhận thấy nhiều người nhìn họ. Nàng để ý thấy bộ râu và hàng ria mép của Taylor hôm nay cắt tỉa rất cẩn thận, hơi che một chút cái cằm chắc nịch và cái miệng đầy quyến rũ. Mũi anh hơi khoằm một chút tạo cho anh một vẻ tự tin. Mái tóc màu nâu sẫm rẽ ngôi chính giữa, chải lật sang hai bên đến sát vành tai to một cách khác thường. Hôm nay trông Taylor rất đẹp trai trong bộ dạ phục màu đen và cổ áo trắng.

Lúc khoác tay anh, Lorna nói:

- Bác Agnes em gửi lời hỏi thăm anh đấy.

- Ôi, bác Agnes đúng là người đáng yêu vô cùng.

- Lúc nãy em nhảy với bác một bài van trên hành lang trước khi lên xe ra đây.

Taylor cười vang:

- Nếu em cho phép, anh xin nói rằng em cũng vô cùng đáng yêu.

Họ sóng đôi bước lên sàn du thuyền.

Phoebe đã đứng trên đó cũng với Jack Lawless. Cô chạy đến hôn má Lorna rồi quay sang chào Taylor. Lorna nhận thấy Phoebe nhìn Taylor hơi lâu.

Bây giờ tối rồi mà mặt trời vẫn chưa lặn, vẫn dội ánh sáng chói chang. Nhưng chỉ lát sau ánh nắng đã giảm xuống đáng kể. Gió hồ thổi tung làn tóc Lorna và lật gấu váy nàng lên. Lorna đưa bàn tay lên che nắng, tìm Tim Iversen.

Ông Tim Iversen, nàng đã nhìn thấy ông đứng trong đám đông khách khứa.

Lorna vẫy tay chào và đi nhanh lại gần ông.

- Chào cô Lorna, - Tim Iversen bỏ tẩu thuốc trên miệng ra nói và ngấm nàng từ đầu đến chân.

- Ôi, tôi rất mừng thấy ông cũng đến đây, ông Tim.

- Tôi chẳng bảo cô tôi sẽ đến là gì?

- Đúng thế. Nhưng tôi rất lo ông gặp chuyện gì đột xuất không đến được. Tối nay ta sẽ thừa chuyện với cha tôi. Nhất định chứ?

- Cô vội vã thế Lorna!

- Ôi, ông đừng trêu tôi nữa. Thế nào? Ông có đưa chuyện ấy ra nói với cha tôi tối nay không?

- Tất nhiên là có, Jens cũng sốt ruột hết như cô vậy. Cậu ta rất nóng lòng muốn biết phản ứng ông Gideon ra sao?

- Nhưng ông Tim ạ. Ta đợi mặt trời lặn và khí trời mát mẻ một chút hãy nói. Bởi cha tôi rất ghét trời nóng. Nóng bức làm cụ khó chịu trong người và dễ cáu gắt. Đợi lúc nào mát mẻ và cha tôi đã uống xong hai ly rượu bạc hà, bấy giờ ta sẽ đến cạnh cụ trình bày.

Tim Iversen nhìn cô gái trẻ xinh đẹp, mỉm cười nói:

- Tôi mạn phép hỏi cô một câu nhé, lorna? Tại sao cô tha thiết chuyện này như vậy? Phải chăng cô nóng lòng muốn đánh tan định kiến của ông Gideon về Jens?

Lorna cố giữ vẻ thản nhiên. Nàng thở thật chậm sao cho má khỏi đỏ lên. Khi thấy đã lấy lại được bình tĩnh, Lorna nói:

- Tại tôi cho rằng Harken nhận xét chính xác và thuyền đóng theo cách anh ấy nói chắc chắn sẽ chạy nhanh hơn mọi thuyền khác. Mà tôi thì rất mong cho cha tôi thắng cuộc trong Hội đua thuyền sang năm.

- Điều đó tôi biết. Nhưng còn nguyên nhân nào khác nữa không? Bởi tôi thấy chủ nhật vừa rồi, xem chừng hai người có vẻ hút nhau.

Lúc này thì Lorna không ngăn được bản thân. Hai má nàng đỏ ửng:

- Ô, không phải đâu, ông Tim. Harken chỉ là người làm công cho nhà tôi.

- Đúng thế. Và tôi nghĩ tôi có bốn phận phải nhắc cô điều đó. Bởi tôi quý cả cha mẹ cô lẫn Jens.

- Tôi biết. Nhưng ông Tim này, tôi cũng nhắc ông không được nói gì đến bữa picnic hôm đó đấy.

- Tôi đã hứa với cô rồi. Tôi sẽ không nói đâu.

- Ông biết tính cha tôi đấy, - Nàng nói và nắm lấy ống tay áo ông Tim Iversen. - Ông thừa biết cha tôi quan niệm con gái là phải như thế nào. Chẳng thể thay đổi được quan niệm phong kiến cổ hủ của cha tôi đâu. Thói gia trưởng đã ăn sâu vào đầu óc cha tôi đến mức cụ cho rằng chỉ mỗi cụ đúng còn không ai đúng hết. Mọi người chỉ có việc răm rắp tuân theo lệnh cha tôi thôi.

Lorna buồn rầu nói tiếp:

- Tôi mong được một lần, chỉ một lần thôi, nói để cha tôi hiểu rằng tôi cũng có đầu óc của tôi. Rằng tôi không muốn chỉ lấy chồng, để con rồi lo việc nội trợ như mẹ tôi. Tôi muốn điều khiển thuyền buồm, tham gia Hội đua thuyền. Nhưng cha tôi không cho. Tôi muốn theo học đại học.

Tôi muốn đi du lịch sang châu Âu. Cha tôi bảo bao giờ cưới, tuần trăng mật hai vợ chồng có thể sang đó. Ông hiểu rồi chứ, ông Tim, không hy vọng gì thay đổi được quan niệm của cha tôi đâu. Tuy nhiên nếu cha tôi chịu nghe Jens Harken và làm theo ý kiến của anh ấy, bỏ tiền và đóng một thuyền đáy phẳng, khi đó may ra cha tôi sẽ nghĩ lại đôi chút chẳng. Khi đó rất có thể cha tôi cũng nhìn tôi khác đi nhiều.

Tim Iversen đặt bàn tay lên bàn tay Lorna lúc này đang nắm ống tay áo ông. Lorna thấy tàu thuốc ẩm ẩm chạm vào ngón tay nàng.

Ông mỉm cười nói:

- Bao giờ cô thấy đã sẵn sàng nói chuyện với cha cô, cô khẽ ra hiệu cho tôi biết.

Lorna cười, và rút nhẹ bàn tay ra khỏi bàn tay Tim Iversen. Nàng thầm nghĩ, ông ta quả là người đáng mến.

Lorna nhảy với Taylor, Jack và Percy con ông Tufts. Sau đó nàng nhảy với cha của Phoebe, rồi lại Taylor, một lần với Tim Iversen. Sau đó lại Taylor, rồi em trai của Phoebe là Mitchell. Cậu ta hỏi thăm việc nàng học điều khiển thuyền buồm đến đâu và ngỏ ý sẵn sàng hướng dẫn nàng thêm buổi nữa vào bất cứ thời gian nào cũng được.

Tuy Mitchell kém Lorna hai tuổi, nhưng nàng nhận thấy cậu ta có vẻ thích nàng. Điều này làm Lorna ngạc nhiên bởi xưa nay nàng vẫn coi Mitchell như em, không hơn gì thằng Theron em nàng là mấy. Tuy Mitchell ít tuổi nhưng vóc cậu ta cao lớn vai nở và cậu ta cố xoay trở cách nào đó không biết để cũng có được chòm râu bé xiu dưới cằm trông thật ngộ nghĩnh. Lúc hết bản nhạc buong Lorna để nhường cho Taylor, Mitchell bóp mạnh bàn tay nàng.

Mặt trời đã lấp sau đám mây màu tím ở chân trời, phóng ra những tia đỏ rực. Trời bắt đầu dịu mát. Du thuyền Dispatch vẫn chạy chầm chậm trên mặt hồ rộng mênh mang. Tuy trên tàu thấp nhiều ngọn đèn, nhưng nhìn chung đèn không cưỡng lại được bóng tối tràn vào. Những chấm lửa đầu thuốc hút của đám đàn ông tạo thành những chấm đỏ trong làn ánh sáng mờ tối ấy.

Lorna vẫn nhảy với Taylor và nàng chợt thấy cha nhìn nàng với vẻ hài lòng. Nàng bèn cười với Taylor cốt để lấy lòng cha. Lúc này Lorna vẫn băn khoăn, thuyền đóng đáy phẳng thì làm sao không bị lật nghiêng được? Rồi nàng nghĩ miên man đến chuyện phải mất bao lâu mới đóng xong một con thuyền như thế và không biết Harken đã suy nghĩ cặn kẽ chu đáo chưa? Không biết lúc này anh đang làm gì ở biệt thự Rose Point của gia đình nàng? Rất có thể Harken đang tán tỉnh một trong hai cô hầu và liệu anh có dẫn một cô đi đâu không?

Nhìn qua vai Taylor nàng nhận thấy Tim Iversen đang đến gần ông Gideon, bắt chuyện. Đợi cho hết bản nhạc, Lorna bảo Taylor:

- Em ra với cha em một lúc. Sau đây hai bản nhạc em sẽ lại nhảy với anh.

- Được anh dẫn em ra.

Lúc Taylor dẫn Lorna ra chỗ ông Gideon, nàng thấy anh ta dùng mấy ngón tay sờ vào chỗ bên trên hông nàng và đưa dần xuống mông bên phải nàng. Đột nhiên Lorna thấy mặt nóng bừng và toàn thân như bị điện giật. Nàng hốt hoảng nghe Taylor nói rất khẽ:

- Em cho anh xin phép cha em để lát nữa anh chở xe đưa em về nhé? Được không Lorna?

- Tất nhiên là không được, - Nàng đáp bụng nghĩ thầm, có lẽ vừa rồi chính là "sờ soạng" theo cách nói của mẹ nàng. Lorna rất ngạc nhiên thấy Taylor dám làm cử chỉ đó ngay trước mặt cha nàng.

Lorna vẫn đinh ninh cử chỉ "sờ soạng" kiểu như vậy chỉ có thể làm trong bóng tối, chỗ không có ai và theo cách lén lút thôi.

- Thừa bác Barnett, - Taylor nói lúc đưa nàng đến bên cha nàng. - Bác cho phép cháu lát nữa chở em Lorna về nhà, được không ạ?

Ông Gideon bỏ điếu xì gà ngậm trên miệng ra ho khẽ một cái nói:

- Được cháu ạ.

- Lát nữa anh đến đón em - Taylor thản nhiên nói rồi đi khuất vào đám đông.

Tim Iversen bảo Lorna:

- Ông Gideon với tôi vừa bàn về việc đóng một con thuyền mới để dự Hội đua thuyền sang năm.

- "Ôi, ông giỏi quá, Tim!" Lorna thầm nghĩ.

Ông Gideon nói:

- Thì ra ông Tim đã nghe thấy chuyện thằng cha giúp việc điên rồ ở nhà ta đề xuất ý kiến về một kiểu thuyền mới.

- Vâng, con biết. Hôm chủ nhật con có sang chơi bên nhà ông Iversen và được ông cho biết chuyện đó.

- Cha có nghe nói nghe bảo con chèo xuồng sang bên kia hồ?

- Hôm đó trời đẹp quá, thưa cha, con không tự kiềm chế được. Mẹ lại cho con khá nhiều thức ăn đựng trong giỏ, đủ hai người ăn. Thế là con mời ông Tim dùng luôn số thức ăn đó ngoài trời. Ông Tim và con có bàn đến ý đồ của Jens Harken.

Tim tiếp lời:

- Cậu ta đề ra sáng kiến đóng loại thuyền đáy phẳng. Tôi thấy ý đó rất hay, bởi kiểu đáy như thế không cản sức nước, sẽ chạy nhanh hơn loại thuyền đóng theo kiểu đáy khum như bây giờ.

Nếu ở địa vị ông, tôi sẽ thử nghe cậu ta trình bày xem sau.

- Bao nhiêu người đã nghe và đều phì cười rồi.

Lorna nói vào:

- Con nghĩ, nếu mọi người không nghe mà cha lại nghe và thành công thì cha là người đầu tiên sáng suốt. Cha lại là Chủ tịch Câu lạc bộ White Bear. Nếu thuyền đóng theo kiểu Harken đề xuất mà chạy tốt giống như anh ta nói thì cha sẽ nổi tiếng lừng lẫy.

Gideon hút một hơi xì gà, phả khói khoan khoái. Ông rất thích thú khi ai nhắc ông là Chủ tịch câu lạc bộ thuyền buồm, chỉ trừ trường hợp duy nhất vừa rồi, báo chí nhắc đến ông với tư cách chủ tịch một câu lạc bộ thua cuộc! Những bài báo ấy, kèm theo ảnh chụp của Tim Iversen không chỉ được đọc ở miền duyên hải phía Đông này mà khắp toàn quốc bởi cuộc thách đấu giữa hai câu lạc bộ thuyền buồm nổi tiếng này ai cũng quan tâm. Chưa kể cuộc thách đấu lại do Hiệp hội thuyền buồm Hoa kỳ bảo trợ và làm trọng tài.

Lorna lập luận:

- Xin cha nghe con nói. Nhìn trên du thuyền này cha cũng thấy mọi người giàu hơn ngày trước rất nhiều. Tiền để làm gì nếu không để tạo thú vui? Vài trăm đô la đối với cha có nghĩa lý gì đâu? Có mất cha cũng chẳng tiếc. Nhưng nếu thành công thì cha sẽ được biết bao nhiêu thứ? Harken bảo không thể đảm được. Ông Tim cũng vừa nói ông tán thành như thế. Vỏ thuyền ta sẽ đóng toàn bằng gỗ chứ không phải bằng sắt. Cột buồm thì rỗng chứ không đặc. Con nghĩ con thuyền như thế sẽ nhẹ và chạy rất nhanh. Harken bảo loại thuyền đó không cần cát hay sỏi chì làm gia trọng và chỉ cần năm thủy thủ điều khiển là đủ.

Ông Gideon im lặng. Lát sau Tim Iversen nói tiếp:

- Cậu ta bảo nếu buồm cao mười hai mét thì thuyền chỉ nặng hai trăm kí lô chứ không phải tám trăm như hiện nay. Ông thấy đấy, thuyền nhẹ như thế thì chỉ gió hây hây cũng đủ chạy vùn vụt.

- Cha ạ, ông Tim và con đề nghị cha nên nghe Harken trình bày.

- Cậu ta trực tiếp nói thì chính xác hơn tôi nói nhiều, thưa ông Gideon.

- Nếu thấy ý kiến của Harken không có giá trị thì cha không bỏ tiền. Nhưng theo con, đây là cơ hội tốt nhất để cha có thể thắng cuộc trong Hội đua thuyền sang năm. Và cha cũng thừa biết như thế.

Gideon khẽ ho, nhổ nước bọt ra ngoài lan can và gạt tàn thuốc xuống nước.

- Được để tôi suy nghĩ thêm.

Ông nói với Tim và con gái rồi bật ngón tay thành một tiếng động nhỏ.

- Con ra chơi đi và đừng làm rối óc cha thêm nữa. Tối nay là tối giải trí, không phải lúc bàn công việc. Con ra nhảy với Taylor đi.

Lorna cười hớn hở

- Vâng thưa cha.

Lúc con gái đi rồi, ông Gideon nói với Tim Iversen:

- Con bé có gì phấn khởi không biết.

Du thuyền Dispatch quay về bến lúc mười một giờ mười lăm. Đèn trên cầu tàu được thắp lên và khách kéo vào bờ tản ra thành từng tốp nhỏ. Một số ít người vào khách sạn Chateaugay tiếp tục uống rượu vui chơi. Cha mẹ Lorna và cha mẹ Taylor lên bờ cùng với hai con, Lorna hôn vào má Phoebe chia tay bạn. Rồi Taylor đưa cánh tay cho nàng khoác.

- Xe ngựa của anh đồ đằng kia.

- Anh có phải quay lại đây đón hai ông bà Duval không?

- Không, cha mẹ anh dùng xe riêng.

Họ nhảy như con chơi chơi trên hè đường, dưới ánh đèn phố. Sau lưng họ, con tàu đã tắt đèn, đứng lặng lẽ và trống rỗng trong bóng đêm. Mùi những cây đại bên hồ thoang thoảng trong không trung, chen với mùi ngựa chạy ngang bên cạnh. Xe của Taylor đậu trong bóng tối. Anh đỡ Lorna lên xe rồi đi vòng sang bên kia để ngồi cạnh nàng và cầm cương ngựa.

- Trời đêm hơi lạnh, - Taylor nói rồi với tay ra phía sau. Để anh kéo mui lên.

Lát sau vầng trăng lưỡi liềm lấp vào đám mây ta và mùi da thuộc thoang thoảng trên đầu nàng.

Taylor đưa dây cương lên cao, giật mạnh. Nhưng con ngựa xem chừng còn ngái ngủ chỉ chạy lơ dờ.

- Chà con Tulip hôm nay lười biếng quá. Tại nó bị đánh thức dậy nên bực tức đấy mà. Em chịu khó vậy nhé?

- Không sao, - Lorna đáp - Hôm nay thời tiết tuyệt đẹp.

Taylor cho xe chạy về phía đảo Manitou. Bây giờ trăng đã ló ra, lúc ẩn lúc hiện sau những đám mây bay lơ lững trên bầu trời. Mỗi lúc trăng hiện ra ánh sáng chiếu vào người Lorna, da nàng trắng bệch. Để ra đảo Taylor cho xe chạy theo một lối nhỏ hai bên là những cây tùng cổ thụ. Rồi đến con đường lớn chạy giữa, cắt hòn đảo ra hai phần bằng nhau với những ngôi nhà lớn nhỏ đủ kiểu chen lẫn những bãi cỏ rộng. Xa xa là rừng màu đen.

Bỗng Taylor cho xe rời khỏi đường lớn đi vào bãi cỏ bằng phẳng chỉ có những bụi cây nhỏ.

- Anh định đi đâu thế này, Taylor?

- Ra bờ nước. Em không nhìn thấy nước ở trước mặt à?

Xe đã dừng lại trên một bãi trống, tràn ánh trăng. Cách đó vài chục mét là hồ nước thấp thoáng sau rừng liễu. Sau lưng họ là mặt sau của một tòa nhà. Có tiếng ngựa hí đâu đấy.

- Hình như đây là bãi sau trại ngựa phải không anh? - Lorna lo lắng hỏi.

Taylor đang buộc dây cương vào càng xe.

- Đúng thế. Em nhìn xuyên qua những cành liễu kia sẽ thấy được cửa sổ phòng của Phoebe.

- Em không nhìn thấy.

Taylor mỉm cười, đặt một ngón tay lên vai Lorna

- Taylor! Ở đây nhiều muỗi đấy. - Lorna hốt hoảng nói.

- Anh cũng đoán vậy. Muỗi thì có nhưng không có mấy đứa nhỏ quấy rầy chúng ta.

Chiều ý Lorna, Taylor dắt nàng quay ra, ngồi lên xe. Anh cầm bàn tay trái nàng, thận trọng tháo găng tay của nàng. Anh tháo tiếp găng ở bàn tay phải Lorna. Khi hai bàn tay nàng không có gì bao bọc. Taylor nắm hai bàn tay đó, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Taylor! - Nàng thì thầm, tim đập mạnh. - Ta về thôi, anh!

- Đi đâu mà vội? - Taylor nói rồi cúi đầu xuống chắn ánh trăng rơi vào mặt Lorna, hôn nàng.

Chòm râu Taylor mềm mại. Môi anh nóng hổi, lúc anh kéo nàng áp người vào anh. Lorna đưa hai tay quàng cổ Taylor, nhận cái hôn. Taylor hé miệng. Lưỡi anh ướt và nóng khiến Lorna quên sạch muỗi vo ve bên cạnh cũng như cửa sổ phòng của Phoebe lấp ló sau những cành liễu.

Taylor nghiêng đầu để hai cái miệng áp vào nhau. Trong lúc lưỡi anh thọc vào miệng Lorna, bàn tay anh đặt lên hông nàng. Cái hôn mỗi lúc một tha thiết, mê mẩn. Bây giờ cả hai đều ngạt thở, hai vầng trán áp vào nhau và hai mũi đè vào nhau.

- Em có tha thứ cho anh không nếu anh đánh cắp em đem vào rừng, Lorna? - Taylor vừa nói vừa bập môi vào môi nàng.

- Ôi, Taylor, trước đây chưa bao giờ anh hôn em như lần này!

- Hôm nay anh đã thềm hôn em như thế này ngay từ lúc nhìn thấy em bước trong xe của cha mẹ em ra. Ngay lúc đó anh đã thầm nghĩ sẽ đưa em đến đây. Em đừng lo, các cụ ngồi ăn còn lâu mới chia tay. Em đoán bây giờ đến phần tráng miệng chưa?

- Em không biết, - Lorna thì thầm.

Taylor cúi đầu xuống lần nữa, Lorna đưa miệng lên đón. Lần hôn thứ hai này Taylor đưa bàn tay ôm sườn Lorna như thể sưởi ấm cho nàng. Lorna thầm nghĩ, chắc đây cũng chưa phải thứ "sờ soạng" mà mẹ nàng nói đến, bởi nàng thấy cảm giác vô cùng dễ chịu và nàng không muốn bỏ chạy về nhà chút nào.

Taylor tự chấm dứt cái hôn. Anh khẽ rên rỉ sung sướng, đồng thời đưa cả hai tay ôm ngang người Lorna, lật ngược vị trí. Bây giờ lại là đầu nàng che ánh trăng. Taylor nghiêng sang một bên, nằm ngửa xuống bãi cỏ để Lorna nằm đè trên ngực anh.

- Lorna! - Anh thì thầm trong cổ nàng - Em là cô gái đẹp nhất Thượng đế sinh ra trong cõi trần gian. Da thịt em ngon đến mức anh có thể ăn tươi nuốt sống em được.

Taylor liếm cổ Lorna, làm nàng ngạc nhiên và nàng cười khúc khích.

- Đứng, Taylor! - Nàng cố đẩy anh ngồi dậy, nhưng lưỡi Taylor đã để lại vết ướt trên cổ nàng và một mùi hương thoang thoảng làm nàng ngây ngất.

Bây giờ Lorna không cưỡng lại nữa. Nàng nhắm mắt mê mẩn.

- Ôi, ai lại liếm em như thế? Anh có thấy đắng miệng không? - Nàng nói và cố ngẩng mặt lên để thở.

Một cảm giác rạo rực xuất hiện dưới bụng nàng. Taylor bậm môi vào vào da nàng, vào vành tai nàng. Anh bậm môi dần xuống môi nàng.

- Đúng là đắng! - Taylor nói và đưa lưỡi chạm vào lưỡi nàng truyền sang cho nàng vị da thịt của nàng. Lưỡi Taylor đưa đến đâu, Lorna quay đầu lưỡi đến đó và nàng thấy toàn thân rạo rực.

Vậy ra đây là hôn mở miệng, Lorna thầm nghĩ, sao mà kỳ diệu đến thế. Bàn tay Taylor mở rộng vuốt ve bên ngoài áo nàng. Núm vú Lorna cứng lên và cảm giác sung sướng lan tỏa khắp cơ thể nàng.

Lorna nhấc miệng lên run rẩy thì thầm:

- Taylor. Em phải về. Anh đưa em về đi.

- Được thôi... Taylor thì thầm đáp rồi lại úp miệng vào miệng nàng.

Bàn tay anh đã thọc vào dưới lần áo

- Taylor, đưa em về đi. Em van anh...

Taylor vẫn thọc sâu thêm bàn tay. Nhưng một cơn muỗi đập xuống đốt trán anh và Taylor vội

lấy tay đập con muỗi. Thừa dịp ấy Lorna vùng đứng lên, nhưng bị vướng gấu váy vào bàn chân Taylor.

- Em không muốn về nhà sẽ bị cha mẹ em cho em một trận, Taylor.

- Không. Cha mẹ em không đánh đâu.

Taylor cũng đứng lên vuốt lại hai bên tóc mai.

- Em có làm gì sai đâu?

Lorna sửa lại đầu tóc, rồi kéo váy xuống, vuốt lại nếp áo.

- Em có xốc xếch lắm không?

Taylor đưa hai tay ôm lấy mặt nàng quay về phía anh. Cặp mắt anh nhìn lên mái tóc nàng rồi chuyển dần xuống miệng nàng.

- Không ai nhìn thấy chúng ta đâu! - Taylor nói rồi ôm chặt Lorna, dùng ngón tay cái nâng cằm nàng - Em đẹp tuyệt vời, Lorna! - Anh hôn vào mũi nàng - Tiểu thư Lorna Barnett - Anh nói đùa - Tiểu thư sẽ thấy tôi quanh quẩn trước cửa nhà tiểu thư suốt vụ hè năm nay cho mà xem.

Lorna ngược mắt nhìn Taylor, cái nhìn của một cô gái lần đầu tiên bước vào vương quốc của sự đụng chạm da thịt giữa nam nữ và nhận được bài học vỡ lòng do một chàng trai dạy.

- Thừa ông Taylor Duval - Nàng nói giọng nghiêm túc - Em cũng rất hy vọng là như thế.

CHƯƠNG 5

Chiều thứ ba sau buổi tối vũ hội trên du thuyền Dispatch, một túi nhỏ đựng tiền lẻ của bà Levinia được đưa xuống bếp kèm theo lệnh phải rửa kỹ từng đồng bằng xà phòng. Jens Harken đang loay hoay làm công việc ấy thì bác nữ quản gia Mary Lovik chạy vào.

Đó là một phụ nữ mặt choắt, lúc nào cũng cau có, miệng luôn mím chặt, chỉ nhỏ bằng một phần ba miệng người khác, cặp mắt nghiệt ngã. Bác ta đội mũ trắng trông như cái đèn xếp rất nhỏ so với mũ các đầy tớ khác.

Bác Lovik này bao giờ cũng đi đứng trịnh trọng. Về mặt chức tước trong đám kẻ ăn người làm thì bác ta đứng vị trí cao nhất ngang với bác nam quản gia Chester Poor. Lovik rất thích ra oai với mọi đầy tớ trong nhà.

- Harken! - Bác lớn tiếng gọi, đập mạnh vào cánh cửa bếp rồi chạy vào. - Ông chủ muốn gặp cậu trong phòng giấy của ông chủ đấy.

Hai bàn tay đang nhúng trong nước xà phòng chững lại, Harken hỏi:

- Gặp tôi?

- Ừ, gặp cậu! Nhà này ngoài cậu có ai tên là Harken đâu? Ông chủ không thích phải chờ cho nên cậu lên ngay đi.

- Vâng, rửa xong chỗ tiền lẻ này tôi sẽ lên.

- Để cô Ruby rửa nốt cho, Ruby! Rửa nốt và lau khô chỗ tiền lẻ này cho Harken. Chú ý đừng để thiếu một đồng nào lúc hoàn lại cho bà chủ đấy.

Jens Harken để chậu xà phòng và tiền lẻ đấy, với khăn lau bàn tay.

- Bác biết ông chủ gọi tôi lên có việc gì không, Bác Lovik?

- Nào ai biết. Rất có thể ông chủ đuổi cậu về tội dám nói năng về tàu thuyền thế nào đấy. Chị Schmitt, tôi vào mà chị không đứng lên hả? Không có trên dưới gì hết! Các cô làm việc đi, Ruby! Tạt dề bẩn thế kia mà cô không biết xấu hổ. Mau lên, Harken, ba chân bốn cẳng chạy lên để ông chủ gắt kinh lên bây giờ.

Harken chưa kịp đi thì bác Lovik đã mắng xa xả:

- Ăn mặc lôi thôi thế kia mà lên gặp ông chủ hả? Buông ống tay xuống, cài khuy cổ vào. Lên phòng giấy ông chủ chứ có phải ra vườn hái rau đâu?

Vừa bỏ ống tay áo xuống và cài khuy cổ, Jens Harken vừa nói:

- Tôi chỉ là thằng đầy tớ, ông chủ thừa biết rồi.

- Cậu đâu có biết thân, biết phận? Hôm nọ tôi chỉ đi vắng có một buổi mà ở nhà cậu dám nhét mẩu giấy vào đĩa kem tráng miệng bùng lên cho ông chủ! Cậu liều lĩnh quá đấy!

- Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến bác?

- Tôi chịu trách nhiệm về các cô, các cậu. Tôi phải liên đới chịu tội. Nhưng lên đi. Xong việc là xuống đây ngay đấy.

- À, phòng giấy của ông chủ ở đâu nhỉ, bác Lovik?

- Trên tầng hai!

Làm ở đây mấy tháng rồi nhưng Jens Harken chưa bao giờ lên tầng hai. Hôm nay anh lên và ân hận không hỏi kỹ phòng nào. Vì mùa hè và giữa ban ngày trời nóng bức nên các cánh cửa đều hé mở. Jens nhìn vào phòng đầu sát cầu thang, thấy bên trong là một bà già tóc hoa râm ngồi ngủ trong ghế xích đu, cuốn sách đặt trên đùi. Anh nhớ đã đem thức ăn lên tiếp bà trong bữa tiệc tối thứ bảy.

Harken vội rón rén chân ghé mắt vào phòng thứ hai. Đây là phòng tắm ốp đá men Trung Hoaraats sang. Anh sang phòng thứ ba. Chắc đây là phòng cậu con trai vì thấy sàn nhà quảng bừa bãi đủ thứ. Anh nhớ ông bà chủ có cậu con trai mười hai tuổi. Đồ chơi vứt bừa bãi trên giường.

Harken ghé mắt nhìn vào phòng thứ tư và anh đứng sững lại choáng váng.

Lorna ngồi ghế vải đang đọc báo. Ruột Jens quặn lại khi nhìn thấy Lorna. Nàng nằm ngay ở khoảng giữa hai cửa sổ lớn, ánh sáng bên ngoài rọi vào hai phía làm ánh lên làn tóc vàng sậm. Lorna để chân trần, hai đầu gối gấp lại đỡ tờ tạp chí. Nàng mặc váy xanh nhạt, sơ mi trắng không tay và không cài khuy cổ vì trời nóng bức.

Harken nhìn thấy được cái cổ thon và trắng nõn của cô gái trẻ. Gian phòng rộng rãi thoáng khí. Hai cửa sổ mở rộng trông ra hồ. Đúng lúc đó Lorna quay đầu lại. Nàng lộ vẻ sửng sốt và cả hai đều lặng người đi như hai pho tượng.

- Harken? - Lorna thì thầm, mắt nàng mở to.

Lát sau Lorna mới định thần được duỗi hai chân ra và ý tứ kéo váy phủ lên hai đầu gối.

- Anh tìm tôi có việc gì à?

- Không. Xin lỗi tôi đã làm phiền cô. Tôi đang tìm phòng giấy của ông chủ. Tôi tưởng ở trên này.

- Phòng giấy của cha tôi ở bên kia cầu thang, phòng thứ hai bên phải.

- Cảm ơn cô.

Jens định đi.

- Khoan đã, - Lorna gọi lại. Nàng quăng tờ tạp chí sang bên cạnh, đứng dậy.

Jens Harken đứng đợi ngoài hành lang, trong lúc Lorna bước ra gần cửa. Hai người cách nhau một khung cửa. Váy Lorna nhàu và sơ mi nàng rất mỏng gần như trong suốt. Bàn chân trần của nàng thò ra dưới gấu váy.

- Cha tôi bảo anh lên gặp à?

- Vâng, thưa cô.

Cặp mắt Lorna phấp khởi.

- Tôi cam đoan là cha tôi muốn hỏi anh về kiểu thuyền của anh đấy. Ôi, Harken, tôi tin là như thế.

- Tôi chưa biết ông chủ gọi lên có việc gì. Bác Lovik bảo tôi lên phòng giấy ông chủ. Bác ta chỉ dặn đừng làm chuyện gì dại dột.

Jens Harken nói và nhìn xuống ống quần rây đầy những vết bẩn.

- Ôi, bác Lovik ấy thì anh đừng tin. Nếu cha tôi muốn gặp anh thì chỉ về chuyện con thuyền thôi. Lúc này đầu óc cha tôi đang cay cú làm thế nào thắng cuộc trong Hội đua thuyền sang năm. Tính cha tôi xưa nay hiếu thắng, vụ thua cuộc hôm trước làm cha tôi rất uất. Cho nên anh nói cách nào có sức thuyết phục là cha tôi chịu bỏ tiền để anh đóng loại thuyền như anh nói thôi.

- Tôi sẽ cố gắng thưa cô.

- Và đừng để cha tôi áp đảo anh, - Lorna giơ một ngón tay vẽ như đe, - Anh không được mất tinh thần đấy! Bất kể cha tôi vặn vẹo quát tháo ra sao.

- Vâng, thưa cô, - Harken mỉm cười vờ tuân lệnh.

Ôi, Harken thầm nghĩ, cô gái này đúng là sôi nổi theo kiểu trẻ con. Ai lại để nguyên quần áo đơn giản thế kia nói chuyện với người lạ. Tóc tai vẫn bù xù. Làn tóc cô vàng thẫm và rất dày, chắc vừa rồi lúc đọc báo cô luôn thọc tay lên mái tóc. Nhưng dù ăn mặc đơn giản, không trang điểm nhưng Lorna vẫn lồ lộ sắc đẹp tự nhiên của cô. Jens Harken chưa từng thấy ai đẹp như

Lorna bao giờ.

- Tôi đi thôi, kéo ông chủ chờ.

- Anh đừng lo, - Lorna vịn hai tay vào khung cửa dưới người ra hành lang, trở về phía bên kia cầu thang lớn, - Đấy phòng có cửa đóng ấy.

- Vâng, tôi nhìn thấy rồi, cảm ơn cô. Jens định đi.

- Harken! - Lorna thì thầm.

Jens Harken đứng lại quay mặt nhìn cô gái.

- Chúc anh thành công. - Lorna thì thầm.

- Cảm ơn cô.

Lúc Harken bước đến trước cánh cửa khép của phòng giấy ông Gideon, anh ngoái đầu nhìn lại, thấy Lorna vẫn đang nhìn theo. Cô đưa lên hai ngón tay ra hiệu. Harken giơ bàn tay lên đáp lại rồi gõ cửa. Lúc tiếng ông Gideon trong phòng vọng ra: "Cứ vào" Harken ngoái lại vẫn thấy Lorna còn nhìn theo anh.

Phòng giấy ông Gideon có hai cửa sổ lớn nhìn ra vườn. Bàn giấy rất to, ông Gideon ngồi ở đó. Hai bên là những giá đựng sách. Trong phòng sực nức mùi xì gà và mùi da thuộc, mặc dù gió ngoài hồ thổi vào khá mạnh làm rèm cửa bay phần phật. Phòng nửa sáng nửa tối. Phía ngoài có ánh nắng chiếu vào thì rất sáng, nhưng bên trong khá tối. Góc phòng bên trong có kê một chiếc bàn thấp trên có quả địa cầu và mấy cuốn sách đóng gáy da, mấy chiếc ghế.

- Harken! - Ông Gideon chào nhạt nhẽo.

- Chào ông chủ, - Harken đứng lại trước bàn giấy. Anh không dám ngồi mặc dù trong phòng còn bốn ghế trống.

Ông Gideon để mặc Harken đứng đó, nhắc điếu xì gà đưa lên miệng, kẹp giữa hai hàm răng, chăm chú quan sát tên đầy tớ. Khói thuốc bay chập chờn. Ông im lặng một lúc cốt trấn áp Harken rồi mới bắt đầu nói. Nhưng Harken vẫn tỏ ra bình thản. Anh đứng thoải mái, hai tay buông thõng hai bên sườn.

- Vậy đấy! - Cuối cùng Gideon bỏ điếu thuốc ra cầm tay, giọng ồm ồm oai vệ nói, - Anh cho là anh biết cách đóng thuyền chẳng?

- Vâng, thưa ông chủ.

- Loại thuyền chạy nhanh?

- Vâng, thưa ông chủ.

- Anh đã đóng bao nhiêu tàu thuyền rồi?

- Khá nhiều rồi thưa ông chủ. Trong một xưởng đóng tàu trên vịnh Barnegat.

Gideon vô cùng ngạc nhiên, nhưng ông dấu tình cảm đó. Vịnh Barnegat, thuộc New Jersey là nơi chuyên đóng tàu thuyền loại hảo hạng. Các tạp chí ngành tàu thuyền thường xuyên kể về hoạt động của xưởng đóng tàu ấy. Gideon nhàn môi, ngậm điếu xì gà, ngẫm nghĩ làm cách nào để trấn áp thằng con trai vẫn tỏ ra thần nhiên đang đứng trước mặt ông.

- Nhưng anh đóng chiếc nào theo kiểu anh nói chưa?

- Chưa, thưa ông chủ.

- Cho nên anh chưa biết kiểu thuyền đó có chạy vững không chứ gì?

- Thưa ông chủ, tôi biết là nó không thể lật nghiêng và cũng không thể đắm được.

Gideon quắc mắt nhìn Harken:

- Anh biết? Nhưng lấy gì làm bằng là anh đoán đúng? Bỏ tiền vào một thứ còn chưa chắc chắn như thế thì không được!

Harken không nhúc nhích cũng không nói gì. Vẻ mặt anh thần nhiên, mắt nhìn thẳng vào mắt ông chủ. Gideon Barnett thấy khó chịu với thằng cha quá điềm tĩnh này.

- Một số người ở đây gây áp lực để tôi phải nghe anh trình bày.

Jens Harken vẫn im lặng, buộc Gideon phải nói tiếp:

- Vậy anh nói đi! - Ông gần như quát lên.

- Thưa ông chủ, tôi muốn vẽ lên giấy, nếu ông chủ hiểu được cách thiết kế tàu thuyền

Giọng thẳng ranh này tự tin và kiêu ngạo làm Gideon muốn bạt tay nó vài cái. Ông hy vọng nó sẽ phải van nài ông, nhưng nó làm ra vẻ như không cần đến ông. Nó còn dám coi thường ông nữa chứ! Chủ tịch Câu lạc bộ thuyền buồm White Bear đồng thời là tay đua thuyền buồm cự phách, mà lại không hiểu về cách thiết kế tàu thuyền thì thật không thể nghe được! Nó khinh ta quá đáng.

Gideon có nén giận quăng cây bút chì lên mặt bàn, bên cạnh tờ giấy, gất:

- Vẽ đi!

Jens Harken nhìn cây bút chì, nhìn ông chủ rồi lại nhìn cây bút chì. Cuối cùng anh làm như miễn cưỡng, một tay đè tờ giấy, một tay nhắc cây bút chì bắt đầu vẽ.

- Ông chủ muốn sang đây cùng nhìn với tôi hay tôi phải sang phía bên phía ông chủ?

Cầm Gideon bạnh ra, nhưng ông đành bỏ thái độ trịch thượng, đứng lên, đi vòng sang đứng bên cạnh Harken, trong khi anh tiếp tục vẽ, một tay vẫn chống lên bàn.

- Để ông chủ dễ hiểu, tôi vẽ hai kiểu thuyền hoàn toàn khác nhau. Tôi không muốn nói nhiều về loại khoang thuyền khum. Tôi muốn nói về loại khoang thuyền phẳng, đáy bằng, nhẹ và phần chìm dưới nước ít, khi chạy chỉ hơi chạm mặt nước.

Harken đã vẽ sơ đồ của hai loại thuyền và giải thích ưu thế từng loại. Loại anh đề xuất, khi chạy, thuyền sẽ nhấc bồng mũi lên. Phần chìm dưới nước bị thu nhỏ tới mức tối thiểu, giảm tối đa sức cản của nước. Harken nói về chiều dài và trọng lượng con thuyền. Chiều dài không cần dài vì buồm sẽ nhỏ hơn loại buồm hiện nay. Anh vẽ sơ đồ và cho Gideon thấy một loại thuyền buồm chưa từng được đóng bao giờ. Thuyền không có khung xương.

- Không có khung xương thì vật nặng làm gia trọng để đâu? - Gideon hỏi.

- Thủy thủ sẽ tự họ làm nhiệm vụ tạo trọng lượng cân bằng, không cần dùng bao cát hay thứ gì làm gia trọng nữa.

- Chỉ mấy người điều khiển cũng đủ giữ cân bằng cho thuyền được sao?

- Không thưa ông chủ,. Không phải chỉ họ mà thuyền còn có hai tấm gỗ đáy. Tuy không dùng khung xương nhưng lại dùng hai tấm gỗ đáy có thể đưa lên đưa xuống tùy lúc.

Harken vẽ lên giấy hai tấm gỗ đáy, nói tiếp:

- Hai tấm gỗ này hết sức cơ động, có lúc một tấm đưa lên, một tấm đưa xuống. Hoặc cả hai cùng lên, mà cũng có lúc đưa cả hai xuống.

Gideon Barnett nghiên cứu bản vẽ một lúc lâu.

- Anh vẽ bản thiết kế tỉ mỉ được chứ?

- Vâng, thưa ông chủ.

- Và anh có thể thi công lấy?

- Vâng, thưa ông chủ.

- Một mình anh?

- Vâng. Tôi chỉ cần thêm một người nữa giúp lúc cần uốn cong một số tấm gỗ và lúc lát sàn thuyền.

- Tôi không có ai để giúp anh đâu.

- Tôi sẽ tự tìm, nhưng ông chủ phải trả công thợ cho người đó.

- Chi phí hết bao nhiêu?
- Toàn bộ con thuyền ạ? Trong vòng bảy trăm đô la.

Gideon suy nghĩ một lát:

- Anh cần thời gian bao lâu?
- Ba tháng. Nhiều lắm là bốn tháng, kể cả phần trang bị bên trong và sơn. Tôi cần một số đồ nghề và một nhà xưởng, có vậy thôi. Mọi thứ khác, kể cả nồi hơi tôi cũng có thể tự chế lấy được.

Gideon Barnett ngấm lại bản vẽ một lúc nữa. Dụi điếu xì gà vào cái gạt tàn rồi đi ra cửa sổ. Ông đứng nhìn bờ hồ một lúc lâu.

- Chỉ một thứ tôi không làm được là những bộ phận bằng sắt và buồm. Buồm thì ta có thể đặt làm ở Chicago.

Câu nói của Jens Harken làm Gideon quay đầu lại:

- Thuyền sẽ đóng xong vào mùa thu, buồm may xong vào mùa đông. Mùa xuân sang năm, khi mùa bơi thuyền bắt đầu, ông chủ đã dùng nó tập luyện được rồi.

Harken đặt bút chì xuống, đứng thẳng người lên, nhìn vào mắt ông chủ.

Gideon không nói gì, Harken bèn nói thêm:

- Tôi đã đi thuyền rất nhiều, thưa ông chủ. Cha tôi từng dùng thuyền buồm đi khắp thế giới. Ông nội tôi cũng là dân đi biển. Tổ tiên tôi là người Viking[4] - Tôi đoán thế. Tôi biết chắc chắn kiểu thuyền tôi vừa vẽ sẽ chạy rất tốt cũng như tôi biết chắc chắn là do đâu mà tôi yêu sông nước đến thế.

Gian phòng im ắng kỳ lạ trong lúc Gideon Barnett tiếp tục quan sát chàng trai.

- Anh rất tự tin, đúng không?
- Tùy ông chủ muốn gọi nó là gì, nhưng tôi tin tưởng chắc chắn là con thuyền kiểu này sẽ chạy rất tốt.

Gideon Barnett vỗ tay sau lưng, kiễng chân lên, giập xuống rồi nói:

- Tôi suy nghĩ thêm đã.
- Vâng, thưa ông chủ, - Jens Harken bình thản nói. - Tôi xin phép xuống bếp làm công việc tiếp.

Suốt từ lúc quay gót đi ra đến cửa phòng giấy Harken luôn thấy cảm giác ông chủ nhìn theo

anh và anh càng cảm nhận được sự miễn cưỡng của ông chủ không muốn tin vào cấp dưới. Đồng thời Harken cũng cảm nhận thấy lòng cay cú của Hideon Barnett muốn thắng trong mọi công việc ông ta đã nhúng tay vào.

Lorna đã kể rằng cha nàng rất uất mỗi khi phải thua ai chuyện gì. Điều nay Harken nhận thấy rất rõ qua buổi gặp gỡ hôm nay. Anh tự hỏi, nếu như Gideon Barnett bỏ tiền ra để anh đóng thuyền và con thuyền đó đạt giải nhất trong Hội đua thuyền sang năm thì ông ta sẽ đền công anh thứ gì?

Jens Harken trở về bếp theo lối đi ngắn nhất và thấy cửa phòng Lorna đóng. Trong bếp mọi người đang ngồi xung quanh bàn ăn bữa phụ và uống trà. Vừa thấy Harken lộ mặt vào, tất cả đã ùa đứng dậy. Bác Schmitt nóng ruột nhất:

- Ông chủ bảo sao? Ông chủ có chịu để cậu đóng con thuyền ấy không? Cậu vào trong phòng giấy của ông chủ chứ? Cuộc gặp diễn ra như thế nào?

- Chưa ra làm sao cả, - Jens giơ tay lên để mọi người đừng vội phấn khởi, - Ông chủ bảo còn phải suy tính thêm nữa.

Vẻ mừng rỡ biến mất trên các khuôn mặt.

- Tôi đã trình bày được đầy đủ và làm ông chủ phải suy nghĩ, thế cũng tốt rồi, -Harken nói giọng an ủi.

- Phòng giấy của ông chủ ra sao? - Cô giúp việc Ruby hỏi.

Trong lúc Harken đang miêu tả thì cửa bếp thông ra cầu thang xoáy ốc bật mở. Lorna Barnett bước vào

- Cha tôi bảo làm sao, Harken? - Nàng cuống quýt hỏi.

Lorna lật bộ quần áo nhàu nát lúc nãy nhưng lần này áo cài khuy lên tận cổ và chân đầy đủ giày, tất. Nàng đi thẳng vào phía trong, đến cạnh bàn nơi mọi người làm đang tụ họp để ăn bữa nhẹ. Trông cách ăn mặc giản dị của Lorna lúc này, người ta có cảm tưởng nàng cùng làm việc với họ. Cặp mắt nàng trong veo như nước trà, má đỏ ửng vì vừa chạy xuống thang gác, miệng hé mở vì xúc động.

- Ông chủ hỏi tôi có thể đóng một thuyền buồm chạy nhanh được không? Tôi trả lời được. Ông chủ bảo tôi vẽ ra giấy và khi tôi vẽ xong, ông chủ bảo ông chủ sẽ suy tính xem thế nào.

- Chỉ có vậy thôi? - Sự phấn khởi trên mặt Lorna biến mất rồi chuyển thành giận dữ - Ôi, cha tôi đúng là ngoan cố! - Nàng dấm tay vào không khí - Nhưng anh có cố gắng thuyết phục cha tôi chứ?

- Tôi làm tất cả những gì tôi có thể làm. Nhưng tôi không thể ép ông chủ được!

- Tất nhiên rồi. Cha tôi có thói không để ai tác động. Cụ thích thế nào là cụ làm, ai nói gì cũng để ngoài tai.

Mọi người im lặng lúng túng. Không ai biết nên tỏ thái độ thế nào trước mặt một thành viên của gia đình chủ nhà.

Thấy vậy bác Schmitt bèn nói:

- Mời cô uống trà ăn bánh, cô Lorna, nếu cô không chê.

Lorna liếc nhìn lên bàn nói:

- Ô, không tôi sẵn sàng.

- Ruby, chị lấy chiếc cốc pha lê. Colleen, ra lấy ly rượu bạc hà. Glynnis, đem khay ra đây. Harken cậu lấy đá vào cho cô chủ.

Mọi người vội vã thi hành lệnh, để Lorna đứng lại một mình bên cạnh bàn bếp nhìn họ. Bác Schmitt đang loay hoay bày các thứ mọi người đem đến lên khay chợt nhận thấy Lorna vẫn còn đứng chờ.

- Tôi sai con Ernesta bùng lên ngay bây giờ. Cô chủ muốn ăn ở trong phòng hay ngoài hiên?

Lorna liếc nhìn Harken lúc này đang bỏ đá vào chiếc bát to. Nàng nhìn vào bàn nói:

- Tôi ăn ngay tại đây được không?

- Dưới bếp này ạ, thưa cô?

- Dưới này thì sao? Hình như mọi người đang ngồi ăn, vậy tôi cùng ngồi ăn với tất cả được không?

Bác Schmitt thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng trả lời: - Được, nếu cô chủ thích thế.

Lorna ngồi xuống.

Bác Schmitt bùng khay bằng bạc đến, trong đựng các thìa nĩa sang trọng, khăn ăn thêu, cốc pha lê, đặt lên đầu bàn. Trong khi phần bàn còn lại bừa bãi các thức ăn đang dở dang và dao thìa của đầy tớ

Mọi người im lặng ngớ ngàng.

Ruby đặt ấm trà lên bàn rồi quay ra.

Lorna từ từ nhắc chiếc nĩa. Đám người làm nhìn nàng. Lorna cắt một khoanh bánh rồi dừng lại. Nàng thấy chưa bao giờ lạc lõng như thế này. Nàng ngẩng nhìn Harken, vẻ mời mọc.

- Vâng, - Harken như sực tỉnh, chấp hai tay xoa vui vẻ - Bác Schmitt, tôi cũng ăn thêm một chút bánh và uống ít trà.

Anh kéo ghế ngồi xuống thoải mái, nhấc ấm trà rót vào cốc.

- Ta cùng ngồi ăn thêm chút ít chứ? - Bác đầu bếp Schmitt nói và mọi người bắt chước Harken cũng ngồi xuống.

Bữa ăn lại tiếp tục. Lorna hỏi:

- Ông cụ thân sinh bác Chester ra sao rồi? Có ai nghe thấy tin tức gì không?

- Đã đỡ rồi. Bác Chester bảo cụ bắt đầu ăn được đôi chút.

- Còn mẹ bác thì sao rồi, bác Schmitt? Tôi tưởng hôm chủ nhật bác về thăm cụ?

Không khí đã bắt đầu bình thường trở lại. Mọi người vừa ăn bánh, uống trà vừa trò chuyện vui vẻ. Trong mười phút ngồi đây, Lorna thầm theo dõi từng cử chỉ động tác của Jens Harken. Nàng thấy anh cắt một khoanh bánh lớn ăn thoải mái và uống một lúc hết ba phần tư cốc trà. Lát sau Harken xắn hai ống tay áo, vừa ăn vừa trêu cô Glynnis về con cá cô bảo câu được ngoài hồ.

Lúc Ruby nhấc ấm trà, đến bên cạnh Harken rót thêm vào cốc cho anh, anh mỉm cười với cô và vô tình đụng vào vai Lorna. Harken hỏi bác đầu bếp Schmitt về công việc nhà bếp, và hai người đùa với nhau. Harken lại vô tình đụng đầu gối vào đầu gối Lorna. Anh quay sang thân thiện nói:

- Xin lỗi!

Bác Schmitt nhìn lên đồng hồ treo tường nói:

- Ôi, muộn rồi, còn thùng dưa chuột chưa rửa để muối, rồi khoai tây chưa gọt. Thời gian đi nhanh quá. Ta đi làm thôi.

Mọi người đứng dậy, Lorna nói:

- Cảm ơn về trà và bánh. Cả hai thứ đều rất ngon.

- Lúc nào cô thích mời cô lại xuống, - Bác Schmitt nói. - Bất cứ lúc nào cũng được.

Mọi người ai vào việc nấy. Lorna mỉm cười với bác đầu bếp rồi đi nhanh ra cửa để lên cầu thang xoáy ốc. Mọi người vừa làm việc vừa nhìn theo cô chủ. Harken đã chạy ra trước, mở cửa cho Lorna. Nàng khẽ mỉm cười nhìn anh.

Harken cũng đáp lại theo đúng phép tắc:

- Chào cô!

- Cảm ơn, Harken!

Lorna đi rồi, Harken quay vào bếp thấy mọi người đều bận bịu làm việc, trừ Ruby. Chị ta đang rửa rau, ngừng lại nhìn Harken vẻ không tán thành. Lúc anh đi ngang qua chị, Ruby khẽ nói:

- Tại sao cô ấy không hỏi cha cô ấy có hơn không, việc gì lại xuống tận đây hỏi anh?

- Cô cứ làm công việc của cô đi, Ruby! - Harken nói rồi ra khuôn sọt rau vào bếp.

Dịp nghỉ cuối tuần đó, Câu lạc bộ thuyền buồm White Bear tổ chức đua thuyền trong nội bộ. Hai mươi hai chiếc tham dự. Gideon Barnett mặc tẩm áo phong đồng phục của hội viên với bốn chữ tắt lớn in trên ngực, trực tiếp điều khiển con thuyền Hung Bạo của ông. Lúc về đích, ông đứng thứ hai.

Sau đấy lúc ngồi uống rượu trong trụ sở Câu lạc bộ, ông phàn nàn với Tim Iversen:

- Trong cuộc thi vừa rồi, tôi mất một trăm đô la cho lão Percy Tufts. Cay quá!

Tim Iversen hít một hơi thuốc trong tẩu, đáp:

- Thì ông đã có cách để gỡ rồi còn gì.

Gideon ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Ông đừng nghĩ rằng tôi bỏ qua chuyện đó.

Gideon không bỏ qua ý kiến đề xuất của Jens Harken. Ông suy tính mãi cho đến tối hôm sau mới đưa câu chuyện ra nói với vợ. Hai vợ chồng đang trong phòng ngủ, sắp sửa lên giường. Gideon đứng trước lò sưởi nguội tanh, mặc quần soóc, hút điếu xì gà cuối cùng trong ngày. Đột nhiên ông nói:

- Levinia! Anh định dùng thằng giúp việc dưới bếp đóng một con thuyền mới cho anh đấy.

Bà Levinia đang leo lên giường bỗng dừng lại:

- Anh làm thế chị Schmitt lại đòi xin thôi việc thì sao?

- Không đâu.

- Căn cứ vào đâu anh tin như thế?

Bà Levinia đã leo lên tẩm nệm cao và nằm xuống ôm gối:

- Bởi anh chỉ dùng thằng ấy một thời gian. Ba tháng, tối đa bốn tháng Sau đó nó lại quay vào bếp giúp việc chị ta như cũ. Anh định sáng mai sẽ bảo nó.

- Ôi, Gideon, sẽ sinh lắm chuyện rắc rối đấy.

- Không sao. Nhưng anh cũng báo em biết để bảo dưới nhà bếp.

Ông tắt điều xì gà rồi leo lên giường với vợ.

Levinia đã định tiếp tục can chồng, nhưng lại sợ sẽ lập lại vụ hai vợ chồng to tiếng hôm nọ. Bà đành bấm bụng không nói gì chỉ thầm nghĩ, lại phải kiếm thêm người thay thẳng Harken một thời gian.

Chín giờ sáng hôm sau Gideon Barnett sai gọi Jens Harken lên phòng giấy của ông. Lần này gian phòng sáng sủa hơn. Ánh sáng bên ngoài tràn qua cửa sổ vào tận cuối phòng. Tuy nhiên Gideon vẫn đánh bộ đầy đủ, có cả gilê, với sợi dây vàng đeo hồ quả quít lủng lẳng trước bụng. Nét mặt ông cau có và nghiêm nghị hơn thường lệ.

- Harken, thôi được! Tôi cho anh ba tháng. Nhưng anh phải đóng cho tôi một con thuyền đủ sức chạy nhanh để tôi đánh bại các thuyền buồm của Câu lạc bộ Minnetonka. Anh hiểu chứ?

Jens Harken cố nén một nụ cười:

- Vâng thưa ông chủ.

- Khi nào đóng xong, anh lại về bếp làm việc như cũ.

- Vâng, tất nhiên là như thế.

- Anh nói với bác Schmitt là tôi không lấy anh đi hăn đâu, để bác ta khỏi làm reo.

- Vâng, thưa ông chủ.

- Anh có thể dùng ngôi nhà kho bỏ hoang ở cuối vườn, sau nhà kính trồng cây và khu vườn rau làm xưởng. Tôi sẽ nói với ông bạn tôi là Matthew Lawless để anh đến cửa hàng sắt của ông ấy, tha hồ lấy thứ gì cũng được. Sau khi bàn giao công việc ở nhà bếp xong, anh đáp tàu hỏa ra thành phố Saint Paul ngay. Anh Steffens chở anh ra ga. Cửa hàng sắt của ông Matthew nằm ở góc phố số Bốn và phố Wabasha. Còn ván thì cũng thế, anh tha hồ mà chọn và lấy ở cửa hàng của ông Thayer. Anh biết chỗ rồi chứ?

- Biết, thưa ông chủ. Nhưng tôi xin với ông chủ một điều. Trong số dụng cụ và gỗ ván ấy, tôi xin phép được trả tiền các khuôn.

- Tại sao? - Gideon ngạc nhiên nhìn chàng trai.

- Tôi muốn sau khi đóng xong cho ông chủ, được giữ lại những cái khuôn đó.

- Thì anh cứ giữ!

- Vâng, thưa ông chủ. Tôi hy vọng sẽ được đóng một con thuyền của riêng tôi. Khi đó vẫn có thể dùng những cái khuôn kia được.

- Tốt lắm. Còn dụng cụ đồ nghề... - Gideon gãi lông mày nói.

- Đồ nghề tôi đã có đủ, thưa ông chủ.

- Ra thế, - Gideon buông thõng hai tay xuống, - Vậy thì tốt, tất nhiên rồi. Tốt.

Ông bỗng mất đi vẻ kênh kiệu ban nãy và đứng sững suy nghĩ.

- Từ lúc này anh hoàn toàn làm trực tiếp với tôi hiểu chưa?

- Vâng, thưa ông chủ. Thời gian tới tôi có thể mượn thêm một người giúp tôi, được không ạ?

- Được, nhưng anh chỉ thời gian nào hết sức cần thiết.

- Tôi hiểu.

- Anh vẫn ăn uống cùng với các đầy tớ dưới nhà bếp như trước đây. Và tôi hy vọng anh làm việc cũng theo giờ giấc như khi còn làm dưới nhà bếp.

- Cả chủ nhật sao, thưa ông chủ?

Gideon có vẻ khó chịu với câu hỏi, nhưng cũng đáp:

- Chủ nhật cho anh nghỉ, tất nhiên.

- Trước khi ra thành phố Saint Paul, tôi muốn xem qua ngôi nhà kho sẽ dùng làm xưởng ở sau nhà kính. Được không, thưa ông chủ?

- Nếu vậy anh báo cho Steffens biết lúc nào anh lên đường.

- Vâng, thưa ông chủ. Còn tiền vé tàu thì sao ạ?

Miệng Gideon mím lại, nét mặt căng ra. Môi trên của ông dường như run rẩy đằng sau hàng ria mép.

- Chà, anh đòi hỏi hết thứ này đến thứ khác! Anh muốn tôi nổi cáu và tống anh ra khỏi cái nhà này sao? Thôi được, tôi báo trước, Harken, đừng gây khó khăn thêm cho tôi nữa đấy. Nên nhớ anh là phụ việc dưới nhà bếp, không phải thứ gì ghê gớm đâu.

Mặt Gideon đánh lại và ông móc túi lấy ra một đồng tiền lẻ quăng lên bàn:

- Tiền vé tàu đây! Bây giờ thì anh rút đi!

Harken nhặt đồng năm hào, thầm nghĩ, chẳng lẽ mình bỏ tiền túi ra mua vé cho xong, để ông già keo kiệt kia giàu thêm lên một chút. Anh vẫn phải tiết kiệm từng đồng năm hào một trong số tiền anh dành dụm được thời gian qua, trước khi vào làm trong nhà bếp ở đây. Vì từ ngày làm chân sai vặt cho bác đầu bếp Schmitt anh chưa dành ra được đồng nào.

Ngoài ra Harken đã được nghe nhiều chuyện về ông chủ của anh. Gideon chỉ rộng rãi với người ngoài cùng tầng lớp ông ta, còn với kẻ ăn người làm trong nhà thì ông keo kiệt khùng khiếp. Mỗi lần sai đầy tớ đi đâu, cấm bao giờ ông chi tiền tàu xe cho họ. Ông để mặc họ bỏ tiền túi ra để mua vé.

Jens Harken thản nhiên bỏ đồng năm hào vào túi.

- Cảm ơn thưa ông chủ! - Anh nói rồi đi ra.

Lúc anh vào bếp mọi người ồn lên, người mừng cho anh cũng có, người than phiền cũng có.

Bác đầu bếp Schmitt nhăn nhó:

- Những ba tháng! Tôi kiếm đâu ra người làm các việc khuôn vác nặng nhọc cho tôi bây giờ! Mấy đứa con gái kia làm sao vằn nổi mấy thùng dừa?

Colleen cô gái gốc Ai Len thì giễu:

- Bác yên tâm, rồi ông chủ sẽ mướn chúng ta làm những thứ ngoài công việc nhà bếp đấy.

Ruby, cô gái trẻ khác lắm bầm:

- Này, coi chừng đấy Jens! Cứ qua lại trên gác mãi là phiền đấy. Chỉ nên vào phòng giấy của ông chủ thôi, đừng có mà vào phòng khác. Nhớ rằng họ là chủ, mình là đầy tớ, giai tầng khác nhau. Cô chủ xem chừng đang muốn chài anh. Cẩn thận đấy!

- Bậy nào, Ruby! - Harken nói rồi đi ra.

Lúc bước chân trên bãi cỏ trong vườn, Jens thấy dường như mình được tái sinh. Nắng hè sao đẹp lắm vậy và những bông hoa kia sao hôm nay thơm ngát đến thế!

Harken đi vòng qua những luống hoa và ngôi nhà kính trồng cây. Phía sau là một khu vườn rộng, được chăm tĩa hết sức tỉ mỉ. Nhìn thấy bác làm vườn Smythe ở phía xa, đội mũ rơm rộng vành, đang tĩa những cây cảnh cao ngang đầu bác, Harken vui vẻ nói to:

- Chào bác Smythe! Vườn thượng uyển của bác ra sao rồi?

Bác ngẩng đầu lên, cười. Bác có kiểu cười không bao giờ mở hết miệng, kiểu cười của người

ÂngLê có giáo dục. Thấy Harken đi tới gần bác nói:

- Vẫn thế, chào cậu Harken!

- Những cây nho đen vẫn tốt chứ bác?

- Tốt và năm nay rất sai quả. Tôi hy vọng giữa tuần sau có thể hái một ít lên cho bà chủ thưởng thức lứa quả đầu mùa.

Mọi người trong bếp đều biết tài ba và lòng yêu nghề của bác làm vườn này, Smythe đã ghép được một thứ quả nho màu đen rất to và ngọt, được giải thưởng trong cuộc thi trồng rau quả vừa rồi. Bác rất khéo hãm các loại quả để đúng khi nào bà chủ Levinia muốn, bác mới tạo cho nó chín.

- Tôi nếm một quả này được không? - Jens hái một quả anh đào bỏ vào miệng, trong lúc bác Smythe chưa kịp cho phép, - Ngon tuyệt! Bác Smythe! Bác biết sắp tới có thể tôi phải đưa ra ngoài một số dụng cụ bác vẫn để trong ngôi nhà kho kia đấy!

- Sao thế? - Bác Smythe lộ vẻ khó chịu. Bác có cách biểu lộ khó chịu rất nhẹ nhàng và vẫn lịch sự. - Nhà bếp định dùng chỗ đó làm gì à?

- Ồ, không. Bác Smythe ạ, tôi không còn làm ở nhà bếp nữa rồi. Ông chủ vừa giao cho tôi đóng thuyền ở đây, trong ngôi nhà kho bỏ hoang cuối vườn.

Sythe ngạc nhiên nhìn theo, tay vẫn cầm chiếc kéo tỉa cây.

Tâm trạng hồ hởi vui tươi, Harken rải chân dài giữa những hàng cây ăn quả, giữa những luống rau các loại, ra phía cuối khu vườn. Anh thầm nghĩ "Vậy ra mình đã thành thợ đóng tàu như trước đây và như mình khao khát!" Anh đứng lại nhìn ngôi nhà gỗ đổ nát giữa khu vườn rộng xanh um. "Chà rong ba tháng mình sẽ được làm việc ở đây, giữa thiên đường này, xung quanh là cây cối và chim chóc. Mình sẽ làm ở đây, một mình, công việc mình thích thú nhất trên đời: đóng tàu thuyền! Mình sẽ vừa làm vừa ngắm những tàn lá cây xanh ròn kia và nghe tiếng chim hót!"

Jens đã vào đến ngôi nhà kho bỏ hoang ở cuối vườn, sắp tới sẽ là xưởng đóng tàu của anh. Anh ngẩng nhìn lên rui mè xem thử có chịu nổi khi anh mắc tời lên đó không. Anh tính toán chỗ đặt bể lò, chỗ đặt bàn thợ. Harken nhắm tính, bây giờ là tháng Bảy. Tháng Chín trời sang thu và tiếp đó tuyết rơi. Phải làm thế nào hoàn thành con thuyền trong vòng ba tháng.

Tính toán sơ bộ xong, Jens Harken nhìn qua cửa sổ ngôi nhà kho trông ra vườn, mơ đến lúc nơi đây sẽ chất đầy những cuộn buồm. Rồi sẽ đến lúc anh đóng chiếc thuyền buồm của anh! Và Jens hình dung đến lúc con thuyền buồm của mình rẽ sóng trên mặt hồ xanh biếc. Cánh buồm căng phồng lên theo gió...

CHƯƠNG 6

Sau cả một ngày ở Saint Paul lựa chọn dụng cụ cho đủ số tiền ông Gideon ấn định, Harken trở về hồ White Bear. Không khí ồn ào và bụi bặm của thành phố cùng hai lần ngồi tàu làm anh mệt mỏi. Khi tàu chạy đến gần hồ, anh thấy nhẹ bỗng trong người. Gió hồ thổi mát rượi. Mặt hồ xanh biếc mênh mông.

Ở nhà ga, Jens Harken đi thẳng về biệt thự Rose Point. Anh lên căn phòng nhỏ trên tầng ba, thay sang bộ quần áo lao động bằng vải bạt, rồi xuống nhà ra vườn.

Bước vào ngôi nhà gỗ bỏ hoang sẽ dùng làm xưởng đóng tàu, Jens Harken xem xét kỹ càng mọi góc. Ngôi nhà bỏ hoang đã lâu, chuột làm tổ ở chân tường. Các cửa sổ đều trống huếch trống hoác và đầy bụi bặm. Sàn nhà đầy rác rưởi. Harken xắn tay quét dọn. Những vỏ hộp đựng thực phẩm và giấy báo cũ, anh thu vào một đóng ở cuối vườn châm lửa đốt. Đúng lúc anh đang lau cửa sổ thì có tiếng Lorna ở ngoài cửa chính.

- Harken! Suốt từ sáng giờ anh đi đâu?

Jens Harken ngẩng đầu quay ra nhìn. Lorna đứng ở giữa cửa, hai tay chống sườn. Harken chỉ nhìn thấy bóng đen của cô bởi lúc này đã xế chiều, bên ngoài trời còn sáng nhưng trong nhà đã tối. Lorna mặc sơ mi ống tay rất rộng và váy phồng ra như cái chuông to. Jens Harken chỉ nhìn thấy đường viền màu hồng của thân hình nàng và bóng đen của nàng, ngoài ra không thấy được chi tiết gì hết.

- Ông chủ sai tôi ra thành phố, thưa cô.

- Vậy mà cha tôi không nói gì cho tôi biết. Lúc tôi dậy thì cha tôi đã đi rồi. Tôi hỏi mọi người, không ai biết anh đi đâu. Anh chuẩn bị đóng thuyền phải không?

- Vâng, đúng thế, thưa cô.

Lorna nắm hai bàn tay lại giơ lên trời hét vang:

- Eureka![5]

Harken cũng bật cười, ném khăn lau xuống chậu nước.

- Lúc ông chủ cho tôi biết sẽ mượn tôi đóng thuyền, tôi cũng chỉ muốn hét lên như cô chủ vừa rồi.

Lorna cúi xuống bước vào ngôi nhà bỏ hoang. Váy nàng quét trên sàn nhà.

- Anh sẽ làm việc ở đây à?

Lorna dừng lại chỉ cách Harken một bước chân. Mặt nàng quay ra phía ánh sáng và lúc này anh mới nhìn thấy những nét xinh đẹp, tinh tế trên mặt nàng.

- Vâng, đúng thế. Ông chủ cho tôi được phép mua sắm tất cả những nguyên vật liệu cần thiết ngoài thành phố. Tại hiệu đồ sắt của ông Lawless và xưởng gỗ của ông Thayer. Tôi đã đặt mua thêm một số đồ nghề.

Jens Harken nhìn vào bóng cô gái trẻ, nói tiếp:

- Sàn nhà tôi mới quét sơ qua, còn bẩn lắm. Cô cẩn thận không bẩn váy đấy.

Lorna kéo váy lên nói:

- Ôi, không sao! Tôi không biết tại sao lại cứ phải mặc thứ váy dài chấm đất thế này? Ông Gibson bảo kiểu váy này cổ lỗ quá rồi.

- Ông Gibson nào?

- Một họa sĩ chuyên thiết kế trang phục ở New York! Ôi, tôi mò ra đây đâu phải để nói chuyện váy áo. Tôi ra gặp anh để xem cha tôi đã nói với anh như thế nào.

Mặc dù Lorna vô cùng xinh đẹp và hấp dẫn, Jens vẫn nhích ra xa một chút, giữ khoảng cách cần thiết giữa hai người.

- Ông chủ bảo cho tôi ba tháng để tôi đóng xong con thuyền, sau đấy lại về bếp làm chân sai vặt như cũ.

- Cha tôi còn nói gì nữa? - Lorna bước đến gần Harken hỏi.

- Ông chủ chỉ nói có thể.

- Ôi, Harken! Cha tôi không thể chỉ nói có thể.

Jens Harken ngẫm nghĩ một lúc nói thêm:

- Ông chủ còn bảo tôi nói với bác Schmitt là tôi chỉ tạm thời làm việc khác vài tháng, sau đó lại về nhà bếp, để bác Schmitt khỏi làm reo, đòi thôi việc.

Lorna cười vang, tiếng cười trong trẻo của nàng như biến đổi hẳn ngôi nhà thảm hại này và khiến Jens Harken mạnh dạn quan sát nàng kỹ thêm chút ít. Lorna mặc tấm áo liền váy kẻ sọc đỏ và trắng, cổ và cổ tay trắng. Váy dài, ôm bộ hông, khiến trông Lorna giống như một trái cây. Đã thế cứ hễ nàng đến gần, Harken lại nhích ra xa. Cuối cùng Harken đành đứng lại và bây giờ Lorna dừng ngay sát anh.

- Tôi muốn hỏi cô một câu có được không?

- Tất nhiên là được.

- Tại sao cô muốn biết mà không hỏi ông chủ lại hỏi tôi?

- Ôi, - Lorna vẫy cả hai tay, - Cha tôi có bao giờ chịu nói gì với tôi ngoài chuyện tôi phải cầm nĩa ra sao, tiếp khách thế nào? À, nhưng có vẻ cha tôi ghét anh lắm phải không?

- Tôi cảm thấy hình như thế.

- Nhưng tôi thì lại thích anh, - Cô nói và cười rất tươi với Jens Harken.

Harken bật cười nhìn xuống sàn rồi ngược mắt nhìn lên cô gái.

- Bao giờ cô cũng nói thật ra mọi thứ như vậy à?

- Không đâu? - Lorna đáp, - Không phải bao giờ tôi cũng nói thật cả đâu. Đây nhé, tôi hay trò chuyện với Taylor Duval. Anh biết Taylor không nhỉ? Tôi đoán là anh không biết anh ấy. Nhưng không sao. Mọi người cho là Taylor với tôi yêu nhau, vậy mà chưa bao giờ tôi bảo Taylor là tôi thích anh ấy.

- Nhưng cô có thích anh ta thật?

Lorna ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Cũng hơi thích. Chỉ có điều Taylor không bao giờ tin tưởng ở thứ gì. Không như anh, anh rất tin tưởng vào con thuyền anh sẽ đóng. Cha Taylor giàu lên là nhờ có nhà máy xay. Nói thiệt là họ làm ăn không lương thiện chút nào. Họ mua lúa mì mốc về để xay bán cho khách. Chẳng là lúa mì mốc giá rẻ mà. Rồi cân điêu. Tất nhiên khi tôi ngồi với Taylor hai chúng tôi nói chuyện khác. Nhưng lần nào cũng vẫn những chuyện đó, chẳng có gì mới. Chuyện gia đình anh ấy, gia đình tôi, chuyện vũ hội, chuyện bao giờ lại có hội Chautauquas ở cung vui chơi Ramaley.

- Taylor có đua thuyền không?

- Cha anh ấy thôi. Ông Duval là chủ con thuyền Điều Hâu.

- Tôi đã thấy con thuyền ấy rồi. Loại đáy nặng.

Lorna láu lỉnh nhìn Harken:

- Thua xa con thuyền anh sắp đóng chứ gì?

Họ đứng im lặng mỉm cười nhìn nhau, cùng mơ tưởng đến con thuyền tương lai và cùng hình dung đến lúc nó rẽ sóng chạy vun vút. Tiếng một con ong đập cánh gần cửa sổ và tiếng gió thổi làm lá cây xào xạc

Jens Harlen thấy Lorna là cô gái đáng yêu anh chưa từng thấy bao giờ. Lúc này anh không còn thấy nàng là "cô chủ" nữa mà giống như một cô gái bình thường, không khác gì so với mấy cô giúp việc nhà bếp. Anh bèn quyết định "thử" xem sao.

- Tôi muốn nói với cô một chuyện được không, cô Lorna?
- Được chứ. Bất cứ chuyện gì.
- Khi con thuyền tôi đóng bắt đầu dự thi, tôi sẽ không quay lại nhà bếp nữa.
- Đúng đấy, Harken. Tôi nghĩ rằng chỗ của anh đâu phải trong bếp

Lúc này hai người đứng gần nhau đủ để Lorna thấy được vẻ quyết tâm hiện lên trong mắt Harken và anh cũng thấy được vẻ đồng tình của Lorna. Họ đứng gần nhau đến mức Harken ngửi thấy mùi hoa cam trong nước hoa từ quần áo nàng bay ra và Lorna ngửi thấy mùi mốc meo trong áo quần Harken sau khi anh lau cửa sổ.

Họ đứng gần nhau đủ mức để họ cảm thấy được sự không bình thường trong quan hệ giữa họ.

- Sau đó, anh định làm gì? - Lorna hỏi.
- Tôi định lập xưởng đóng tàu riêng của tôi.
- Anh lấy tiền ở đâu?
- Hiện tôi đang dành dụm. Tôi đã vạch ra kế hoạch. Tôi muốn đưa anh tôi ở New Jersey về đây và hai em cùng điều khiển xưởng đóng tàu.
- Anh quý anh ấy lắm phải không?

Jens Harken gật đầu, hai mắt mờ màng.

- Gia đình tôi bây giờ chỉ còn mỗi anh ấy.
- Anh vẫn gửi thư cho anh ấy chứ?
- Gần như cách một tuần một lần tôi gửi thư cho anh ấy một lá và anh ấy cũng viết thư đều cho tôi.

Lorna mỉm cười nhìn Harken, nụ cười "đồng lõa":

- Vậy là trong lá thư tuần này, anh đã có chuyện để nói với anh ấy, đúng không, Harken?

Harken cũng cười và trong một khoảng khắc, họ chia sẻ với nhau niềm vui thắng lợi. Đồng thời họ cũng ngấm cảm thấy họ sung sướng được ở bên nhau. Im lặng kéo dài. Họ nhìn thẳng vào mắt nhau, tận dụng lúc này không có ai khác, để ngấm vẻ đẹp của nhau. Ngoài vườn không

một tiếng động. Không cả tiếng chim hót. Góc nhà con ong vẫn vo ve và bóng nắng ngoài cửa sổ dội hình những cành lá rung rinh nhẹ nhẹ trên tường, biến bức tường bẩn thỉu thành như chẳng đáng ten.

Trong nhà mờ mờ tối, ánh sáng bên ngoài cửa sổ Harken vừa lau hắt nghiêng vào hai khuôn mặt họ. Khuôn mặt Lorna với những đường cong mềm mại và làn da mịn màng. Khuôn Jens gồ ghề và làn da bụi bặm.

Ngắm nhìn nhau một lúc lâu, Harken bình thản nói:

- Tôi lo ông chủ không bằng lòng nếu biết cô xuống đây.

- Cha tôi ra thành phố rồi. Mẹ tôi thì kêu vầng đầu, còn bận nằm đắp khăn ướt lên trán. Hơn nữa tôi là đứa con gái quen làm theo ý mình, cha mẹ tôi đâu biết như thế. Chỉ cần tôi thích là tôi làm. Cha mẹ tôi không dễ gì mà mắng được tôi.

- Điều đó làm tôi ngạc nhiên đấy.

Lorna cười thay lời đáp. Họ cảm thấy nơi đây quá vắng vẻ, quá im ắng và họ thấy cần phải làm gì để lấp đi sự im ắng ấy.

Lorna nhìn xuống bàn tay:

- Có lẽ tôi phải lên nhà thôi. Để anh còn phải làm việc.

- Đúng thế. Tôi cũng nghĩ cô nên như vậy.

- A, tôi còn định nói một điều này. Về hôm qua...

- Hôm qua làm sao?

Lorna lại ngược mắt nhìn Jens Harken.

- Lúc tôi xuống bếp uống trà và ăn bánh. Tôi thấy cần nói ngay rằng tôi đã làm phiền mọi người ở nhà bếp. Đồng thời tôi muốn cảm ơn anh, Harken, là anh đã thông cảm cho tôi.

- Ô, không đâu. Cô có quyền xuống bếp chứ.

- Không, - Lorna sờ vào cánh tay Harken, chỗ để trần bên trên cổ tay một chút. Nàng vội buông ra ngay, động tác chỉ như con chim đớp mồi. Biết mình thiếu suy nghĩ, Lorna nói luôn:

- Tôi đã nói với anh tôi là đứa con gái ương bướng. Đôi khi tôi làm những việc mà lẽ ra tôi không nên làm. Lúc bác Schmitt đặt các thứ lên chiếc khay bằng bạc và thìa nĩa quý, lẽ ra tôi không nên ngồi lại đấy cùng ăn với mọi người. Nhưng anh đã thông cảm và tạo cho tôi sự thoải mái. Tôi biết ơn anh về cách ứng xử thông minh ấy.

Đáng lẽ Harken phải nói rằng Lorna đã làm, nhưng cả hai đều hiểu rằng nàng không làm.

- Cô là chủ nhà, cô đến đâu cũng có quyền được mọi người sẵn sàng tiếp đón, - Anh nói, - Tôi phải thú thật là được nói chuyện với cô ở đây, không có ai khác, tôi thấy rất thoải mái. Những người khác... Đột nhiên Harken ngưng bật.

- Những người khác làm sao?

- Không, không sao, thưa cô.

- Anh nói đi chứ, tại sao anh dừng lại, giữa chừng? Những người khác làm sao?

Harken im lặng. Lorna nắm cổ tay Jens, lần này lâu hơn. Nàng giục:

- Harken, anh phải nói thật với tôi. Những người khác làm sao?

Harken thở dài. Anh biết không thể lảng tránh câu hỏi của Lorna.

- Đôi khi họ hiểu lầm thái độ của cô.

- Họ bảo tôi làm sao?

- Cũng chẳng có gì đặc biệt, - Harken đỏ mặt, đưa mắt nhìn đi chỗ khác, phũ phàng đánh vào vai anh.

- Anh không thành thật với tôi.

Harken quay lại nhìn Lorna và nàng thấy một vẻ nhịn nhục của người làm công đối với chủ.

- Nếu cô bỏ qua cho, cô Lorna, tôi xin nói rằng cha cô đã qui định cho tôi một thời hạn để quay lại làm ở nhà bếp. Và chắc chắn tôi sẽ phải tuân lệnh của ông chủ, lại tiếp tục giúp việc vặt ở nhà bếp như trước.

Lorna nhìn Harken một lúc lâu và nàng nổi giận:

- Thì ra anh giống hệt cha tôi! Đàn ông các người thật đáng phẫn nộ. Tại sao tôi hỏi anh không chịu trả lời. Tôi có quyền bắt anh phải trả lời! Dù sao tôi cũng là chủ và anh là người làm công.

Giọng nói giận dữ và trịch thượng của Lorna làm Harken sửng sốt. Cơn uất ức hiện ra trên nét mặt nhưng ngay sau đó đã biến mất và Harken nói giọng phục tùng.

- Tôi biết, thưa cô chủ.

Nói xong Harken quay ngoắt đi, không để Lorna kịp nhìn thấy mặt anh đỏ bừng lên vì tức giận.

Harken ngồi xuống, tiếp tục vò khăn lau trong chậu. Anh không nói thêm gì nữa, lặng lẽ đứng

dậy lau cửa.

Đứng sau lưng Harken, Lorna đã tan mất cơn giận dữ lúc nãy đột nhiên bùng lên. Nàng ân hận vừa rồi đã nóng nảy. Nàng tiến lên một bước nhìn anh.

- Harken, lúc nãy tôi quá lời.

- Không. Cô nói rất đúng, - Harken thấy gáy nóng bừng. Anh thấy mình quả là lỗ bịch. Vừa rồi đã quên thân phận hèn kém của mình, dám giở trò thân mật với con gái chủ nhà.

Lorna tiến thêm một bước nữa.

- Không. Lúc nãy tôi sai. Không biết tại sao bỗng nhiên tôi đi nói một câu vô lý ấy. Anh đừng để bụng. - Lorna chìa tay ra, như định đụng vào chân Harken nhưng ghì lại ngay, - Anh tha lỗi cho tôi.

- Sao lại tha lỗi? Cô hoàn toàn có quyền nói thế, thưa cô chủ.

Harken không nhìn Lorna, vẫn tiếp tục lau cửa sổ.

- Harken! - Lorna khẽ gọi, nhưng tiếng gọi của nàng như tan vào không trung.

Harken vẫn tiếp tục lau cửa.

Lorna đã hiểu là Harken tự ái và rất giận nàng. Nàng không biết làm thế nào đánh tan được nỗi giận ấy, nỗi giận đã trở thành bức tường cao ngăn cách hai người.

- Thôi được. Tôi về nhà. Một lần nữa, tôi xin lỗi anh, Harken!

Harken không quay lại cũng thấy được Lorna đang đi ra cửa. Gần đây các giác quan của Jens Harken đã phát triển đến mức nhạy bén, mỗi khi Lorna đến gần anh, Lorna đi rồi. Jens dừng tay lau cửa, đứng thần thờ. Vậy là cô ta cũng không khác gì cha mẹ cô ta, vẫn là những ông bà chủ! Trong khi đó anh chỉ là người làm công, là đầy tớ của họ. Harken uất ức tự nhủ, đây là bài học cay đắng và không bao giờ anh được quên sự việc hôm nay, quên thân phận hèn hạ của mình.

Harken nhớ lại câu cô bếp phụ Ruby nói với anh dưới bếp sáng nay và anh nghĩ, vậy là Ruby nói đúng. Anh bức tức đá chậu nước làm nước bắn tung tóe ra sàn nhà.

Từ đó đến hết ngày, Harken không làm gì được. Hễ bắt tay vào việc gì anh cũng lại thần thờ buông tay, ngồi im lặng chán nản. Tối hôm đó, Harken rủ Ruby đi chơi. Anh dẫn cô ta ra ngồi trên bãi cỏ sau nhà. Anh hôn Ruby nhưng chẳng thấy thích thú gì, đành buông cô tay ra, lau miệng, gỡ hai tay cô ra khỏi cổ anh.

Nằm trên giường, Harken thao thức không ngủ được. Đầu óc anh chỉ nghĩ đến Lorna Barnett, trong bộ váy liền áo sọc đỏ và trắng, mùi nước hoa hoa cam của nàng, với cặp mắt nâu long

lạnh và cặp môi ngon lành như quả anh đào chín mọng.

Tốt nhất là tránh xa cô gái xinh đẹp kia. Mong cô ta đừng đến gần chỗ mình làm để khỏi gây cho mình những khao khát thầm kín nhưng không bao giờ đạt được.

Mà quả Lorna ba ngày liền không ra chỗ Jens Harken. Ngày thứ tư, khoảng ba giờ chiều, Harken ngồi trên chiếc thùng sắt, trước chiếc bàn to bằng gỗ ván và kê trên mễ, vẽ đường cong của thân con thuyền lên tờ giấy dày.

Anh vừa vẽ xong, đang ngắm nghía để chỉnh lại, bỗng cảm thấy có người nhìn mình. Harken quay sang bên trái và thấy Lorna đứng giữa khung cửa không nhúc nhích, giống như pho tượng. Nàng mặc sơ mi bó sát người, hai ống tay rất rộng. Hai tay nàng chắp sau lưng.

Tim Harken đập mạnh. Anh từ từ thẳng lưng lên:

- Chào cô, - Anh nói.

- Tôi vào được không? - Lorna hỏi, không nhúc nhích. Tay vẫn chắp sau lưng.

Harken nhìn nàng chăm chú, cây bút chì vẫn trên tay.

- Tùy cô, - Anh nói rồi lại cúi xuống vẽ tiếp.

Lorna rón rén bước vào. Đến trước mặt Harken, nàng dừng lại bên kia bàn, vẻ nhận lỗi.

- Harken! - Lorna bình thản nói.

- Cô bảo gì?

- Anh không muốn nhìn tôi nữa hay sao?

Jens từ từ ngẩng đầu lên: Anh thấy hai mắt Lorna ướt đẫm. Môi dưới của cô trề xuống như sắp òa khóc.

- Tôi rất ân hận về câu nói hôm trước, - Lorna thì thầm - Tôi hứa không bao giờ nói vậy nữa.

Ôi, Lạy Chúa! Sao cô gái kia không biết, với dáng điệu như thế kia nàng đã tác động đến chàng trai này như thế nào! Tấm thân non trẻ, ngon lành với hai bàn tay chắp sau lưng rõ ràng như mời mọc! Và cặp mắt ướt long lanh kia khiến nàng trông mới tội nghiệp làm sao! Dáng điệu và thái độ của Lorna khiến Harken hoàn toàn bất ngờ. Tim anh đập thành thịch và bụng anh cứng ngắt.

Cổ họng Harken khô khốc. Anh nuốt nước bọt liền hai lần, thầm nghĩ: Lorna cô nên rời khỏi đây ngay, chậm trễ là sẽ tai hại cho cô vô cùng đấy.

- Tôi cũng rất tiếc, - Harken đáp - Tôi đã quên vị trí thấp hèn của tôi

- Không! Không phải thế! - Lorna rút một bàn tay sau lưng ra sờ vào tờ giấy bìa cứng trên bàn, - Tôi mới có lỗi. Tôi đã ép anh phải nói câu anh không muốn nói. Trong cơn nóng giận tôi đã coi anh là người làm công.

- Cô có sai gì đâu? Tôi là đầy tớ của cô kia mà.

- Không. Anh làm công cho cha tôi. Còn với tôi anh là bạn, là ngang hàng. Ba ngày qua tôi rất đau khổ là chính tay tôi đã phá hủy tình bạn giữa chúng ta.

Harken cũng thầm thú nhận là anh rất đau khổ thấy tình thân giữa hai người bỗng nhiên bị đứt đoạn. Harken nói mà không biết mình nói những gì. Và anh phải cố gắng rất lớn để không vùng dậy chạy tới ôm ghì lấy nàng.

Lorna nhìn bản vẽ trên bàn, nhẹ nhàng nói:

- Tôi đã đoán ra mọi người dưới nhà bếp nói gì rồi Không khó khăn gì lắm tôi cũng đoán được, - Nàng ngẩng lên nhìn Harken - Họ bảo tôi chài anh, đúng vậy không? Họ bảo tôi chài người làm công.

Jens Harken chăm chú nhìn cây viết chì:

- Đây là Ruby nói thôi. Nhưng cô đừng để ý đến những gì Ruby nói.

- Ruby là cái chị tóc hung đỏ ấy phải không?

Harken gật đầu.

- Hôm đó chị ấy có vẻ rất khó chịu với tôi, tôi biết chứ!

Không thấy Harken nói gì, Lorna nói tiếp:

- Chị ấy là bồ anh, phải không?

Harken khẽ ho lên để thông cổ họng. Anh nói:

- Những ngày nghỉ, tôi thường đi chơi với cô ấy.

- Vậy là hai người yêu nhau rồi.

- Có thể là cô ấy mến tôi, nhưng tôi thì không.

- Vậy hôm ấy tôi xuống bếp bắt chuyện với anh rồi lại đòi ngồi đấy uống trà, ăn bánh thì đúng là tôi gây phiền phức cho anh rồi.

- Cha tôi ngày xưa thường nói, không ai gây phiền cho ai, mà chỉ có thể gây phiền cho bản thân mình. Tôi đã nói với cô rồi, cô hoàn toàn có quyền xuống bếp và làm bất cứ thứ gì cô muốn.

Họ im lặng lúc lâu. Harken chăm chú nhìn bản vẽ trên bàn còn Lorna chăm chú nhìn anh. Nàng điềm tĩnh nói:

- Tôi không chà anh đâu, Haarkken. Nói thế là không đúng. Không phải như thế.

Harken ngẩng mặt lên, Lorna đứng ngay trước mắt anh, tám đầu ngón tay bấu vào thành bàn làm tạm bằng gỗ mộc. Cặp vú nàng lượn cong như hình anh vẽ trên tờ giấy, đường cong của con thuyền. Vài sợi tóc rủ xuống bay nhẹ trong gió, trên khuôn mặt nàng. Khuôn mặt mới tội nghiệp làm sao: xinh đẹp, chân thành và yếu đuối khiến Harken rất muốn đưa hai bàn tay ôm lấy, hôn vào cặp môi run rẩy kia cho đến khi cặp môi ấy lại cười lên như trước.

Nhưng anh chỉ thản nhiên nói:

- Đúng, không làm gì có chuyện ấy thừa cô!

- Tôi tên là Lorna. Bao giờ anh mới chịu gọi tôi bằng tên?

- Tôi đã có lần gọi cô bằng cái tên ấy rồi.

- Không phải "cô Lorna", "cô chủ Lorna" mà đơn giản là Lorna!

Mặc dù Lorna chờ Harken gọi thử nhưng anh vẫn im lặng. Cách xưng hô đó là bức tường ngăn cách mà Harken cố giữ cho đến cùng để bảo vệ cho cả hai.

Cuối cùng mãi không thấy Harken nói. Lorna đành hỏi:

- Anh đã tha thứ cho tôi rồi chứ?

Harken định đáp lại: "Cô không có gì để tha thứ thừa cô Lorna" nhưng cả anh lẫn Lorna đều biết là hôm trước Lorna có lỗi thật. Nàng đã xúc phạm Harken.

- Ta quên chuyện ấy đi, - Anh nói.

Lorna cố mỉm cười nhưng nụ cười vẫn méo xệch. Harken cố gắng không nhìn Lorna nhưng không nổi. Họ chăm chú nhìn nhau và đều thấy sức hút của người kia mỗi lúc một lớn. Harken cảm thấy tình hình đang có chiều hướng nguy hiểm. Anh quay nhìn đi chỗ khác.

- Cô có muốn xem bản vẽ của tôi không?

- Có.

Lorna đi vòng sang phía Harken đứng sát bên anh, đem theo mùi hoa cam tỏa ra từ mái tóc. Cánh tay nàng kề ngay bên cạnh khuỷu tay Harken và vai áo nàng gần như chạm vào tai anh.

- Tôi vẽ chưa xong hẳn, - Anh nói - Nhưng cô có thể thấy được sơ sơ mặt đáy phẳng của con thuyền.

Hai người đứng sát bên nhau. Lorna hỏi:

- Tại sao anh vẽ ngược thế này: đáy lại ở phía trên?
- Tại khi đóng tôi sẽ đóng như thế, lật úp. Khi nào đóng xong mới lật ngửa lên.

Sau đó Harken say sưa kể cho Lorna nghe về khoang thuyền, về khung, về đáy, giải thích nàng hiểu một số danh từ chuyên môn của nghề đóng tàu.

- Bao giờ anh hoàn thành toàn bộ bản thiết kế con thuyền?
- Khoảng mười ngày nữa. Tôi còn phải tính toán tỉ mỉ các thông số rồi mới vẽ chính xác được.
- Sau đó là có thể bắt tay vào đóng?
- Chưa đâu.

Lorna ngạc nhiên:

- Anh phải làm những gì nữa?
- Phải sơ chế gỗ. Bào, hun nóng, uốn cong...

Jens sôi nổi kể về những công việc phức tạp để đóng thành một con thuyền đảm bảo độ bền, sức chịu đựng và thuận tiện cho việc điều khiển. Lorna chăm chú nghe chàng trai say sưa nói và nàng thấy mến vô cùng niềm say mê công nước của anh. Nhưng điều Lorna mừng hơn cả là Harken đã hết giận nàng.

Lorna rất muốn đưa bàn tay vuốt ve mái đầu kia, ôm vai đôi vai chắc nịch kia, nhưng nàng quyết định tốt nhất là rời khỏi ngôi nhà này, giữ khoảng cách nhất định giữa hai người.

- Thôi tôi phải về để anh làm việc - Lorna mỉm cười nhìn Harken - Tôi tiếp tục đến đây được chứ?

Không câu hỏi nào Harken thấy dễ trả lời hơn. Anh rất muốn bảo "Cô ở lại đã" nhưng Harken nghĩ đến sự nghiệp: anh hoàn toàn không muốn do dại đột mà trở lại nhà bếp và làm ở đó cho đến hết đời.

Tôi rất mong cô đến đây, Lorna - Jens Harken đáp.

Lorna luôn ra thăm "xưởng" của Harken. Nàng "quấy rầy" anh không chỉ lúc nàng có mặt mà

cả lúc nàng đã đi rồi. Lorna theo dõi việc vẽ bản thiết kế và hỏi Harken đủ thứ câu hỏi. Nàng ngồi lên ghế băng và trò chuyện. Nhiều khi nàng ngồi rất lâu, im lặng ngắm Harken làm việc. Những lúc đó anh cảm thấy da thịt mình như bốc lửa.

Thứ sáu Lorna tạt vào lúc những bản vẽ đã gần hoàn tất. Sau khi xem các bản vẽ và hiểu công việc tiến triển đến mức nào, Lorna đi vòng bàn, đến ngồi ghế băng. Ghế bằng gỗ chưa bào, nháp và nàng lót lên đó tờ giấy dày Harken dùng để vẽ. Lorna co hai chân lên ghế, hai tay ôm đầu gối.

- Anh có thích nghe hòa nhạc không? - Đột nhiên Lorna hỏi.

- Cô bảo gì? Nhạc à? Có chứ.

- Nhạc trưởng Sousa và dàn nhạc gỗ của ông ta mai sẽ đến đây.

- Tôi biết. Tôi có thấy quảng cáo dán ngoài phố.

- Không. Tôi nói đến đây nghĩa là đến nhà tôi, đến biệt thự Rose Point này. Mẹ tôi tổ chức chiêu đãi vào tối mai sau đêm biểu diễn đầu tiên của họ. Cho nên có thể nói ông Sousan sẽ là khách một đêm ở nhà tôi.

- Chắc chắn cô sẽ đi nghe hòa nhạc chứ?

Lorna đặt cằm lên đầu gối, hờ hững đáp:

- Chắc thế.

- Và ông Taylor Duval cũng sẽ đến đó?

- Chắc thế.

- Tôi chúc cô một buổi giải trí vui vẻ

- Anh có đi không?

- Không. Tôi phải tiết kiệm tiền để dành làm việc khác.

- À, phải rồi, để đóng con thuyền riêng của anh chứ gì?

Harken không trả lời. Lorna ngắm anh vẽ một lúc rồi đột nhiên chuyển sang chuyện khác.

- Bao giờ anh mới thật sự bắt tay vào đóng?

- Khoảng hai tuần nữa.

- Tôi sẽ làm giúp anh.

Lorna ngồi cách Harken một khoảng đủ để đảm bảo an toàn cho nên anh có thể thoải mái

ngắt nằng. Hôm nay Lorna mặc một bộ áo liền váy màu vàng nhạt. Váy nàng xòe ra phủ lên đầu gối, trông như cái quạt mở. Ngực nàng áp vào đùi và tóc nàng mềm mại như cỏ non trên cánh đồng.

- Cô không nghĩ đến chuyện lỡ ông chủ ra đây, thấy cô ngồi với tôi sao? Rất có thể ông chủ muốn xem tôi vẽ các bản thiết kế ra sao?

- Nếu gặp tình trạng đó, tất cha tôi sẽ giận dữ, quát mắng tôi. Khi đó tôi sẽ cãi là tôi có quyền ra. Nhưng cha tôi không đuổi việc anh đâu, bởi cụ đang rất cần có chiếc thuyền chạy nhanh để tranh giải. Và chỉ anh mới đóng được cho cụ một con thuyền như thế.

- Cô tin như vậy à?

- Tôi tin. Anh không tin sao?

- Không.

Lorna lại im lặng. Nàng tựa má lên đầu gối, chăm chú nhìn Harken.

- Anh anh có giống anh không? - Nàng hỏi.

- Không.

- Vậy anh ấy là người thế nào?

- Anh ấy thích tĩnh trong khi tôi thích động. Anh ấy đóng đò bờ biển phía Đông, sống cuộc đời yên ổn, có công ăn việc làm, trong khi tôi thì lang thang ra tận đây và không có công ăn việc làm hẳn hoi. Nhưng anh tôi rất giỏi nghề đóng tàu.

- Anh anh trông có giống anh không?

- Người ta bảo giống.

- Vậy chắc anh ấy đẹp trai lắm.

Harken đỏ mặt.

- Tôi thấy cô vi phạm ranh giới rồi đấy thưa cô Lorna Barnett!

- Anh lại giở cái giọng "cô Lorna Barnett" rồi. Đây là nhà tôi, tôi muốn làm gì cũng được.

Harken đứng dậy, đi vòng bàn ra cạnh Lorna, nắm hai bắp chân cô hất ra khỏi ghế, anh quát:

- Đứng lên và bước ra khỏi đây! Tôi đang bận không tiếp cô được!

Lorna lồm cồm đứng lên, từ từ đi ra cửa, nhưng vẫn ngoái đầu lại:

- Tôi muốn giúp anh không được sao?

- Không!

- Tại sao? Nhưng tôi vẫn sẽ đến đây.

- Tại sao à? Tôi đã nói rồi. Bây giờ thì mời cô đến với ông Taylor Duval của cô và đừng quay lại đây nữa.

Lorna ngẩng mặt nói giọng đầy tự tin:

- Anh nói dối!

Rồi nàng đi nhanh ra cửa. Sau khi Lorna ra rồi Harken đứng ngây người một lúc lâu. Anh thọc hai bàn tay vào tóc, gãi đầu:

- Lạy Chúa tôi! - anh thì thầm một mình.

Tối thứ bảy, một tiếng đồng hồ trước khi nhạc trưởng John Philip Sousa nâng cây gậy chỉ huy trong cung văn hóa Ramaley của vùng hồ White Bear, mọi người ở biệt thự Rose Point củ ông bà Barnett tíu tít. Cả gia đình chuẩn bị đi nghe hòa nhạc, kể cả hai bà già không chồng.

Trong phòng bà Henrietta đang kêu em bà:

- Agnes! Đeo găng tay vào! Không thể không đeo được.

Trong phòng cậu bé Theron, cô hầu phòng Ernesta đang rẽ đường ngói và bôi dầu bóng lên tóc cho cậu, trong khi cậu bé tinh nghịch vẫn chĩa ống nhòm ra cửa sổ vừa quan sát vừa cười khúc khích.

Trong phòng hai cô gái nhỏ, Daphne đang trêu Jeeny:

- Em cam đoan tối nay chị sẽ lại chài anh Taylor và lại về nhà nằm mơ thấy anh ấy.

Trong phòng hai bà chủ, Gideon bước vào đúng lúc bà Levinia đang mặc quần áo. Bà hét lên:

- Anh phải gõ cửa đã chứ?

Trong phòng Lorna, nàng đang đợi người đến cài giúp hàng khuy áo sau lưng tấm áo liền váy dài lượt thướt. Nhưng cô hầu Ernesta đang bận giúp Theron nên nàng đành sang phòng hai bà bác để nhờ.

- Bác Agnes! Bác cài giúp cháu mấy cái khuy được không ạ?

- Tất nhiên là được, cháu yêu quý. Ôi, cháu có tấm áo đẹp quá. Cậu Taylor có đến đó tối nay không?

- Chắc chắn là đến, thưa bác!

Bà Henrietta ngồi đầu phòng bên kia bữu môi, nói:

- Nếu vậy thì cháu phải chuẩn bị trâm nhọn để cài đấy, Lorna.

Họ ngồi trên con tàu chở khách Manitoba để sang bên kia bờ hồ. Tàu đỗ ở bến trước cửa khách sạn Williams. Và từ đó họ đi bộ đến Cung văn hóa Ramaley trước lúc mở màn nửa giờ. Cung văn hóa Ramaley là công trình kiến trúc lớn nhất tại vùng hồ White Bear này. Xây theo kiểu lâu đài, nhưng bên dưới tỏa ra bốn khu.

Hội trường bố trí trên tầng hai. Cuộc hòa nhạc sẽ diễn ra tại đó. Nơi đây bình thường dùng làm vũ hội, xung quanh rất nhiều cửa ra những bao lơn nhỏ.

Gia đình Barnett vào phòng dành riêng cho họ ngay sát sân khấu, ngồi lên những ghế nệm. Đầy đủ các thành viên, chỉ thiếu ông Gideon. Ông còn bận vào hậu trường chào nhạc trưởng Sousa. Những phòng nhỏ này chạy vòng quanh hội trường ở trên cao một chút, dành cho khán giả giàu có. Sàn bên dưới là khán giả bình thường.

Ngồi trong phòng khán giả sang trọng lót nhung này, hai bà già Henrietta và Agnes đang cười khúc khích thầm thì trò chuyện vừa dùng chiếc quạt cụp lại trở những người họ quen. Hai chị em Jenny và Daphne thì thò đầu qua bao lơn cười vui vẻ nhìn uột chàng trai đang ngẩng đầu lên giơ tay chào chúng. Theron thì chĩa ống nhòm nói:

- Em nhìn thấy cả lông ở lỗ mũi cái bà béo kia!

- Theron có buông ống nhòm ra không? - Bà Levinia nạt con trai út.

- Vâng ạ. Nhưng bà ta có cái mũi to quá, giống như móng ngựa ấy, mẹ ạ. Mẹ có muốn nhìn không?

Bà Levinia cầm quạt đánh vào lưng con trai.

- Ái! - Cậu bỏ ống nhòm ra xoa xoa chỗ lưng bị đánh.

- Lúc nào bắt đầu biểu diễn, con mới được dùng ống nhòm. Bây giờ thì chưa được.

- Sao hả mẹ?

- Mà đừng có nói linh tinh! - Bà Levinia gắt con trai.

Taylor Duval vào phòng, chào tất cả mọi người, hôn bàn tay các phụ nữ và ngó vào ống nhòm của Theron một lát. Theron ghé vào tai anh ta, liếc nhìn mẹ rồi thì thầm:

- Anh nhìn cái bà béo phì ngồi ghế dưới kia kìa. Cái bà mặc áo xanh ấy. Lỗ mũi bà ta có rất nhiều lông, thò cả ra ngoài

Taylor nhìn rồi thì thầm:

- Hình như cả lông thò ra ở lỗ tai bà ta nữa.

Taylor quay sang Lorna cười rất tươi với nàng.

- Anh sẽ sang với em lúc giải lao.

Buổi hòa nhạc rất độc đáo. Những bản nhạc soạn theo tiết tấu của thổ dân da đỏ dưới bàn tay chỉ huy của nhạc trưởng Sousa làm Lorna sở gại ốc và trong lòng rạo rức. Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Nhạc trưởng Sousa cúi chào cảm ơn khán giả. Ông Tamimx cười với tất cả mọi người

Giờ giải lao Taylor đón Lorna vào phòng giải khát. Anh nói:

- Anh nhớ em quá!

- Thật à?

- Anh không nói dối đâu. Định tối nay gặp riêng em tại nhà em, sau buổi biểu diễn ở đây.

- Suyt, Taylor! Anh nói khế chứ!

- Ai nghe đâu? Họ còn mãi trò chuyện với nhau.

Taylor nâng bàn tay Lorna lên vuốt ve một lúc lâu.

- Em có nhớ anh không Lorna?

Nàng không nhớ. Nhưng nàng đáp:

- Phụ nữ quý phái không trả lời những câu hỏi kiểu như thế.

Taylor bật cười, hôn lên những ngón tay nàng.

Bữa chiêu đãi tại biệt thự Rose Point của gia đình Barnet có năm chục thực khách, toàn nhân

vật danh giá nhất của khu nghỉ mát xung quanh hồ White Bear này. Phòng tiệc bày đầy hoa tươi đủ các màu sắc. Một chiếc bánh ga tô khổng lồ làm theo hình cái trống âm trầm bày giữa bàn. Trên mặt bánh có đắp bằng kem hình con đại bàng Hoa Kỳ.

Bữa chiều dài hôm nay tổ chức theo kiểu tiệc trà với những chiếc bánh xăng duých nhỏ và những món ăn để dùng với trà. Khách khứa hôm nay đặc biệt hồ hởi vì họ được đón tiếp một nghệ sỹ tên tuổi đồng thời là nghệ sỹ yêu nước. Ông khai thác xuất sắc những mô típ man rợ và kích động trong âm nhạc của thổ dân da đỏ.

Từ ngày Sousa được cử giữ chân nhạc trưởng dàn nhạc đồng của Hải Quân Hoa Kỳ thì tiếng tăm của ông nhanh chóng vượt ra ngoài biên giới. Ông trở thành một trong rất ít những nhạc trưởng tầm cỡ quốc tế.

Lorna đứng với Taylor nhìn ông nhạc trưởng Sousa đang cúi xuống hôn tay bà Agnes. Nàng nói khẽ với Taylor:

- Anh nhìn bác Henrietta kìa! Sau khi ông Sousa quay đi là bác ấy sẽ nói với bác câu gì đó làm bác Agnes cụt hứng cho mà xem.

Mà đúng vậy, Sousa vừa quay sang chỗ khác lập tức bà Henrietta ghé vào tai bà Agnes nói gì đó khiến bà Agnes đang vui vẻ bỗng mím chặt miệng và cặp mắt tối xầm.

- Nhiều người đến là lạ? - Lorna bực tức nói.

- Có gì Lorna! Bà Henrietta chỉ nhắc bà Agnes giữ tư thế nghiêm trang, có vậy thôi. Bởi bà Agnes cũng hơi tự do thoải mái quá.

- Không đúng. Bác Agnes đâu có dễ dãi như anh nói.

- Cái kiểu đi đâu cũng nhắc đến ông đại úy Dearsley ngày xưa ngày xưa có phải vô duyên không nào?

- Nhưng bác Agnes yêu ông ấy. Em cho rằng kỷ niệm về ông Đại úy giúp cho bác Agnes luôn yêu đời. Như thế có gì sai? Chỉ bác Henrietta là độc ác thôi, không thích thấy ai sung sướng. Em bảo với mẹ em rằng em thấy bác Henrietta hình như căm ghét tất cả đàn ông. Hồi trẻ bác ấy bị một ông phản bội cho nên từ ngày đó bác ấy căm thù mọi đàn ông trên đời.

- Còn em thì thế nào?

Lorna không trả lời. Taylor nói:

- Ôi, anh lại nói một câu làm em bực mình rồi. Lẽ ra đêm nay tuyệt vời như thế này anh không nên làm em mất vui.

Taylor đứng ngay sau lưng Lorna và nàng cảm giác anh đang nhìn chăm chăm vào lưng nàng. Lorna thấy toàn thân nóng bừng. Cha nàng đứng cách đó vài bước chân, còn mẹ nàng đứng chỉ

xa hơn chút ít. Trong phòng khách khứa đông nghịt, vậy mà Taylor dám làm thế.

Taylor lại hỏi tiếp:

- Em có ngại ai chú ý không, nếu không chúng ta lên ra vườn vài phút?

Lạ thay nàng đang nghĩ đến Harken. Những thời gian Taylor không có bên cạnh, Lorna hầu như chỉ nghĩ đến Harken.

- Đừng làm thế Taylor.

- Anh có thứ này cho em.

Lorna quay đầu lại nhìn Taylor. Má nàng chạm vào cằm anh ta. Chòm râu nâu sẫm của Taylor rất đẹp. Cặp mắt nhìn Lorna âu yếm và đôi môi như muốn áp vào môi nàng. Đây chính là người cha mẹ nàng muốn anh lấy nàng.

- Thứ gì?

Ngón tay Taylor đặt vào lưng Lorna, như lần tìm một đốt sống nào đó. Anh thì thầm:

- Ra vườn anh sẽ nói.

Lorna là cô gái trẻ, đang ở độ tuổi thích được chiều chuộng, được tán dương. Nàng không nói gì thêm, lặng lẽ đi về phía cửa.

Ra đến vườn Lorna đi chậm lại chờ Taylor và hai người sánh đôi bước trên lối đi trải sỏi giữa hai luống hoa hồng quý. Họ đi vòng qua bể phun nước, đến chỗ trồng cúc và thược dược. Mùi hoa thơm ngát. Lúc đứng lại chỗ hơi sáng, nơi mà ở các cửa sổ trong nhà nhìn ra đều thấy được. Taylor nắm khuỷu tay Lorna nói:

- Đứng ở đây.

Anh ta đưa Lorna ra tận cuối vườn, chui vào nhà kính. Trong ngôi nhà lợp kính để trồng cây này, không khí ẩm thấp, xung quanh hoàn toàn im ắng vắng lặng. Họ đứng lại trên lối đi lát đá giữa hai luống hoa bác làm vườn Smythe đang chăm sóc để nở vào mùa đông.

- Ra ngoài kia đi. Em không thích trong này Taylor.

- Anh để ngỏ cửa để nếu có ai gọi chúng mình, chúng mình có thể nghe thấy

Taylor nắm cả hai bàn tay Lorna bóp nhẹ:

- Tối nay trông em đẹp quá, Lorna ạ. Em cho anh hôn em nhé? Anh đợi mãi mới đến lúc này để được hôn em.

- Ôi, Taylor! Anh dồn em vào tình thế khó xử. Ai lại hỏi thế bao giờ, em biết trả lời ra sao?

Taylor lật ngửa bàn tay phải của Lorna, hôn lên bốn ngón tay:

- Thì em đừng trả lời, - Taylor nói rồi đặt cả hai bàn tay Lorna Lorna lên vai anh.

Xong, Taylor đặt bàn tay đỡ eo nàng, cúi xuống, che mắt ánh sao rọi qua mái lợp kính xuống mặt nàng. Cặp môi nóng hổi mềm mại của Taylor đặt nhẹ lên môi nàng, Taylor rời môi ra ngay rồi lúi lại móc trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ:

- Gần đây anh biết cha mẹ rất tán thành hai chúng ta lấy nhau. Lorna, cha anh cho anh biết cách đây gần một năm và từ ngày đó anh luôn theo dõi em lớn dần lên với lòng mến mộ. Nếu anh không làm thì cha mẹ em cũng tha thiết chúng ta lấy nhau không kém gì cha mẹ anh. Cho nên anh đem thứ này đến tặng em...

Taylor lấy trong hộp ra một vật mạ vàng óng ánh, nói tiếp:

- Đây chưa phải kỷ vật thề bồi, chưa phải nhẫn đính hôn, bởi anh nghĩ lúc này vẫn còn quá sớm. Nhưng nó cũng gần có ý nghĩa như vậy. Bởi sau đây khi chúng ta đã hiểu rõ nhau, anh sẽ chính thức cầu hôn với em. Em hãy nhận món quà nhỏ này của anh, Lorna.

Taylor đặt vào lòng bàn tay Lorna chiếc đồng hồ mạ vàng hình bầu dục xinh xắn.

- Đẹp quá Taylor.

- Em cho phép chứ?

Lorna biết nói sao bây giờ? Rằng nàng thầm yêu anh chàng giúp việc dưới nhà bếp và bây giờ anh ta đang làm việc trong ngôi nhà kho ở cuối vườn hay sao? Rằng nàng mến anh ta và nghĩ đến anh ta nhiều hơn nghĩ đến Taylor hay sao? Rằng nàng rất muốn anh ta hôn nàng nhưng chưa được anh ta hôn lần nào hay sao?

- Ôi, tất nhiên rồi, - Lorna đành nói.

Taylor nhắc chiếc đồng hồ ra khỏi tay Lorna, cài lên ngực nàng. Anh ta làm rất thận trọng, cố không đụng vào ngực nàng. Thái độ tế nhị của Taylor làm Lorna cảm động. Những ngón tay của Taylor chạm vào áo nàng. Vải áo nàng lại chạm vào đồ lót. Và đồ lót chạm vào da thịt nàng.

Lorna thấy vú nàng nóng bừng. Khi chiếc đồng hồ vàng hình bầu dục đã nằm trên ngực nàng, Lorna khẽ nâng nó lên ngắm nghía rồi quay sang Taylor.

- Cảm ơn anh, Taylor. Anh là người đàn ông đáng quý!

Taylor dùng hai ngón tay cái và ngón giữa nâng cằm Lorna.

- Anh tin rằng em đã biết anh rất yêu em.

Taylor hôn nàng lần nữa. Anh từ từ đặt cặp môi lên môi nàng rất nhẹ nhàng rồi dần dần hé

môi ra, đồng thời tay anh kéo nàng áp chặt vào người anh. Toàn thân Lorna áp vào thân thể Taylor giống như gần đây nàng khao khát được Harken ôm nàng như thế. Đã bao lần nàng đứng sát bên cạnh Harken, âu yếm nhìn anh, hy vọng Harken ngừng tay làm việc đứng lên ôm chặt nàng và hôn nàng như thế này. Vậy mà cho đến nay Harken vẫn chưa làm...

Bây giờ người làm đúng động tác như nàng khao khát ở Harken lại là Taylor. Lưỡi anh ta đã đưa vào miệng nàng, bàn tay trái ôm chặt eo nàng, bàn tay phải xòe ra ôm toàn bộ một bên vú nàng. Từ nhỏ chưa bao giờ một sự đụng chạm lại gây cho Lorna niềm sung sướng và rạo rực như thế này. Một bàn tay đàn ông đã đụng vào bộ phận cơ thể nhạy cảm của nàng. Chẳng trách mẹ nàng đã căn dặn và bảo trước để nàng cảnh giác.

Họ đã rời nhau, đột ngột chấm dứt cái hôn. Họ cúi xuống, chạm hai mái đầu vào nhau, hơi thở đã trở lại bình thường.

Taylor không hề biện hộ gì hết.

Lorna cũng vậy.

Hai phút vừa rồi xuất hiện quá đột ngột khiến họ không cần biện hộ gì với nhau. Cuối cùng, họ nhích ra xa nhau. Taylor lần tìm bàn tay Lorna, nắm lấy.

Bây giờ Lorna mới nói:

- Ta vào nhà thôi, Taylor.

- Tất nhiên rồi, - Anh nói rất khẽ. - Mai em định làm gì?

- Mai à? Em...

Mai là chủ nhật, Lorna định bơi xuống sang nhà ông Tim Iversen, xem may ra có gặp Harken ở đó không.

- Em muốn mai bơi thuyền với anh không?

Chưa thấy Lorna đáp, Taylor nói thêm:

- Anh sẽ đem thuyền đến đón em ở bến nhà em vào hai giờ chiều. Em nghĩ sao?

Lorna thầm nghĩ. Không hy vọng đi chơi với Harken được. Không phải chỉ vì anh ta quá giữ gìn, quá lễ phép với "cô chủ". Cho dù Harken có dám liều và nàng cùng thỏa mãn những nhu cầu hiếu kỳ của nhau thì cũng chẳng dẫn đến đâu. Thậm chí chính Harken còn giục nàng đi chơi với Taylor kia mà.

Lorna trả lời bằng cái câu mà hoàn cảnh buộc nàng phải trả lời:

- Được. Em sẽ bảo bác Schmitt chuẩn bị một giỏ thức ăn nguội để ta ăn picnic, đúng không

anh?

Taylor cười:

- Sẽ là một cuộc hò hẹn tình ái!

CHƯƠNG 7

Chiếc đồng hồ Taylor tặng Lorna đã gây một loạt ý kiến sôi nổi trong gia đình nàng. Mọi người đều cho đấy là quà hứa hôn, mặc dù nàng khẳng khăng phản đối là không phải. Bà Levinia mỉm cười đắc thắng, nói:

- Con hãy đợi mẹ nghe ý kiến của bà Cecilia Tufts xem sao.

Cha nàng thì bây giờ không hạn chế những cuộc bơi thuyền buổi của con gái với Taylor nữa.

Thằng Theron em nàng thì nói:

- Con đã kể với bố mẹ là anh Taylor và chị Lorna hôn nhau rồi thôi.

Daphne lộ vẻ hớn hở, trong lúc đó Jenny cau có, nhận ra rằng vậy là cô không có hy vọng về thần tượng ái tình của cô nữa.

Bà Henrietta nhắc lại căn dặn của bà về chiếc trâm mài nhọn. Bà bảo lúc đi thuyền buổi dứt khoát phải đem theo, cài sẵn vào mũ.

Agnes thì nói:

- Cháu diễm phúc đấy. Bác chưa hề được hưởng may mắn đi chơi thuyền với đại úy Dearsley.

Hai giờ chiều Taylor đến đón Lorna. Cả buổi chiều hôm đó hai người ngồi trên thuyền của Taylor. Trước mặt anh Lorna là một thủy thủ xuất sắc, mặc dù thuyền chỉ là loại một buổi; Anh để nàng điều khiển buổi và chỉ thỉnh thoảng mới đỡ nàng một tay. Họ cho thuyền chạy từ đảo Manitou đến vũng Snyder, rồi quặt sang hướng Đông đến làng và từ đấy vòng sang mũi West, chạy dọc theo khu Dellwood. Thuyền chạy qua bên ngoài nhà gỗ của Tim Iversen, nhưng Lorna nhìn vào không thấy ai.

Sau đó họ cho thuyền chạy xuôi theo hướng Nam, về phía Brichwood. Đến đây họ dừng thuyền, ăn picnic lúc con thuyền bồng bênh. Lorna không phải dùng đến chiếc trâm nhọn, mà có dùng cũng không được, bởi nàng đã bỏ mũ cách đây một tiếng đồng hồ để nắng dọi vào mặt.

Trong lúc họ ngồi ăn, gió thổi nhẹ nhẹ. Lú họ vượt sang bên kia hồ? Lorna thích thú quay mặt ra phía đón gió. Nước hồ bắn lên làm ướt vạt váy phía trước và tóc nàng rối tung. Lorna cho thuyền chạy men bờ, ngay sát quán ăn dành cho dân chài. Nơi đây rất nhiều thuyền đậu và những người đánh cá nằm ngủ dưới ánh nắng.

Đột nhiên Lorna nhận ra Harken qua đôi vai và dáng hình quen thuộc. Chiếc mũ rơm rộng vành che gần hết khuôn mặt nhưng nàng vẫn nhận ra chính là Harken. Anh đứng với người nào rất lạ, Lorna chưa gặp bao giờ.

Lorna thấy đúng lúc nàng nhận ra Jens Harken thì anh cũng nhìn thấy Lorna. Mặc dù cách nhau một dải nước nàng vẫn cảm thấy như hai có thứ gì đó gần lại với nhau.

Lorna cười vẫy tay cao trên đầu:

- Chào Jens!

Harken vẫy tay đáp lại:

- Chào cô Lorna!

Lorna chụm tay lên miệng hỏi to:

- Được nhiều không?

Harken nghiêng người lấy một con cá to vẩy bạc óng ánh đưa lên:

- Cô nhìn này!

- Cá vẩy mắt?

- Loại tôi thích nhất.

- Tôi cũng thế.

Nàng vui vẻ nói thêm:

- Dành cho tôi một con đấy!

Thuyền của nàng đã chạy xa, nàng vẫy tay chào tạm biệt Harken. Lúc nàng quay đầu lại, Taylor hỏi:

- Ai đấy?

- Harken, người giúp việc vặt trong bếp nhà em.

Taylor nhìn nàng chăm chú:

- Em gọi hắn ta là Jens à?

Lúc này Lorna mới nhận ra là lúc này nàng vô ý đã dùng cách gọi thân mật với Harken. Nàng vội nói chữa:

- Đúng, anh ta tên là Jens Harken, người hiện nay đang đóng con thuyền mới cho cha em.

- Thế em định ăn con cá vẩy mắt ấy với hần ta ở đâu?

- Ôi, Taylor! Sao anh nghĩ vớ vẩn thế? Em nói đùa thôi.

- Thật à? - Taylor nói.

Nhưng Lorna biết Taylor không tin. Hơn nữa từ lúc nhìn thấy Harken, nàng không thấy hào hứng trong chuyến đi này nữa. Phong cảnh sông nước không còn hấp dẫn, tấm áo liền váy ướt sũng, làm Lorna khó chịu và nàng thấy da mặt nàng bỏng rát.

- Anh nghĩ thế nào Taylor? Ta về chứ?

Taylor vẫn chăm chăm nhìn Lorna làm nàng lúng túng, phải lảng ra lấy mũ đội lên đầu để tránh luồng mắt dữ dội của anh. Lorna ngồi xuống cầm cần điều khiển buồm, cho chạy thẳng về nhà.

- Em lo da em hôm nay rộp lên mất và về nhà thế nào mẹ em cũng mắng về tội để ướt áo váy.

- Hay ta đợi áo em khô rồi hãy về nhà!

- Không. Em sợ bị cảm mất!

Cuối cùng Taylor nói:

- Tùy em! - rồi quay bánh lái về phía đảo Manitou.

Jens Harken mổ cá xong bỏ vào thùng nước đá, dính theo một mẩu giấy viết cho bác đầu bếp Schmitt, nhờ bán tấm bột rán để sáng mai cả bếp ăn điểm tâm.

Năm giờ rưỡi sáng, lúc Jens Harken xuống bếp, bác Schmitt đã làm theo yêu cầu của anh, nhúng cá vào bơ và bột, trong khi Colleen cho mỡ vào chảo và Ruby bày thìa nĩa trên bàn

- Chào buổi sáng! - Harken nói.

Bác Schmitt đáp:

- Chào cậu. Harken đi thẳng vào, nhìn Ruby rồi nhìn Colleen, cuối cùng anh nhìn tấm khăn sọc quàng sau gáy bác Schmitt.

- Sáng nay tôi thấy mọi người đều đang vui thì phải?

Bác Schmitt vẫn tiếp tục bọc bột vào những miếng cá.

- Tôi hy vọng hôm qua cậu đi đánh những con cá này một mình

- Thú thật là tôi không đi một mình.

- Jens Harken, cậu không biết thân phận cậu hay sao mà cậu cứ để cho cô gái kia bám cậu mãi thế?

- Cô gái nào?

- Hừm, nó còn hỏi cô gái nào. Cô Lorna chứ còn ai nữa? Cậu tưởng tôi không biết hay sao?

- Hôm qua tôi không đi với cô Lorna.

- Thế sao cô ấy lại bảo tôi xếp thức ăn nguội vào trong giỏ để dùng làm bữa picnic cho hai người?

- Làm sao tôi biết được? Cô ấy có bạn đi cùng, có gì lạ đâu?

Bá đầu bếp Schmitt lườm Jens Harken, kiểu lườm trông như đuôi mắt bác kéo dài ra đến tận mang tai. Cái lườm dường như để nói với Jens Harken: "Đừng có mà nói dối tôi, cậu bé!"

- Tôi đi cùng bạn tôi mới quen tên là Ben Joson, xin nói để bác biết. Tôi gặp cậu ta ở xưởng gỗ. Cậu ta bằng tuổi tôi, cũng sống một mình. Cậu ta có thuyền riêng và thế là hôm qua hai đứa rủ nhau cùng đi đánh cá.

Bác Schmitt đưa bàn xẻng xuống dưới miếng cá trên chảo, lật sang mặt bên kia, miệng nói:

- À, như vậy thì tốt.

Tuy nhiên cô gái Ruby vẫn chăm chăm nhìn Harken với cặp mắt hằn học, trong lúc tay cô giận dữ quăng những chiếc đĩa lên mặt bàn.

Harken làm như không nhìn thấy, vẫn nói với bác Schmitt.

- Bác rán hết đi. Ăn điểm tâm bao nhiêu, còn thừa tôi mang ra vườn để ăn bữa trưa, khỏi phải về đây. Đang làm gấp. Mà tôi chẳng muốn nhìn thấy những con gà mái chỉ rình mổ mắt tôi.

Cô ấy sẽ đến, Jens Harken biết chắc như thế cũng như anh biết rõ bàn tay mình. Anh biết thế nào Lorna cũng ra "xưởng" để thanh minh với anh về chuyện hôm qua bơi thuyền cùng với

Taylor Duval. Người đàn ông ngồi trên con thuyền cùng với Lorna hôm qua chắc chắn là Taylor Duval. Jens Harken tin như vậy, vì thấy y rất đẹp trai, ăn mặc rất diện, trông như đồng tiền vàng mới đúc trong lò ra

Hôm nay trời u ám. Xám xịt một màu chì. Mưa bắt đầu từ lúc gần sáng, kéo dài đến gần trưa mới tạnh. Vườn lũng bóng nước. Nước trên mái ngói nhà dùng làm xưởng tiếp tục nhỏ giọt và nước đọng trên các cành lá cũng vẫn rơi lộp độp xuống đất. Trên hai cửa sổ nhỏ của ngôi nhà kho, nước chảy ngoằn ngoèo trên ô kính.

Trong nhà khô ráo và thơm phức, một ngọn đèn dầu chiếu sáng trên bên trên bàn làm việc của Jens Harken. Mùi thơm tỏa ra từ các tấm gỗ Harken đem về đây nhiều loại gỗ khác nhau, trong đó có gỗ bạch đàn có mùi thơm rất dễ chịu và át các mùi gỗ khác, tuy cũng thơm nhưng không bằng. Anh đứng chống một chân lên chông gỗ ván.

Từ sáng đến giờ Jens Harken toàn quỳ để đóng đinh ghim những tấm ván lên sàn nhà. Mấy hôm nay anh đã mở rộng gian nhà gỗ để tạo cho được kích thước của con thuyền. Harken muốn đóng nó ngay trong nhà để có điều kiện kiểm tra tỉ mỉ từng độ cong của ván, từng mỗi mộng và để không có những chỗ không ăn khớp. Anh đặt ván lên sàn nhà, vẽ lên đó những đường cong để cưa và đục.

Bây giờ mỗi chân, Harken đứng dậy một lát cho chân khỏi tê. Anh đã tháo ủng ra để ở góc nhà, bây giờ chân anh chỉ đi tất.

Có tiếng kẹt cửa. Harken quay đầu ra nhìn.

Đúng như anh đoán, Lorna Barnett! Nàng bước vào, khép cửa lại.

- Chào! - Nàng đứng ngoài đó nói và tiếng nàng đập vào tường gỗ tạo thành tiếng ngân vang.

- Chào cô!

- Tôi đã lại đến.

Lorna đến và nàng mặc tấm váy phẳng bóng, áo sơ mi trắng ống tay phình rộng. Jens Harken bỗng hình dung nàng giống như một con thuyền đẹp với những đường cong tuyệt mỹ. Anh tự cho phép mình mỉm cười đáp lại trong khi vẫn quỳ dưới sàn, một tay cầm búa, một tay giữ đầu đinh. Bây giờ anh chỉ buông bàn tay giữ đầu đinh chống vào đùi, tay kia vẫn nắm cán búa.

- Ôi, ngôi nhà đẹp quá! - Lorna nói - Và thơm phức!

Nói xong nàng bước nhanh về phía Jens Harken.

- Gỗ mới mà lại.

- Tôi thấy rồi.

Lorna bước đến bên chồng ván.

- Và đèn cũng mới nữa - Nàng nói thêm và dừng lại Harken với khoảng cách phải đạo.
- Đúng thế, - Harken chuyển tư thế ngồi. Bây giờ anh ngồi hẳn lên hai gót chân, ngấm nàng.

Thái độ vui vẻ của Lorna và mặt nàng lúc này rất đẹp khiến Harken bỗng thấy bạo dạn, thậm chí liều lĩnh. Anh ngấm nàng công khai, không giấu giếm. Anh nói:

- Gỗ tươi bao giờ cũng có mùi thơm dễ chịu. Nhất là gỗ bạch đàn.

Lorna không trả lời, vẫn nhìn ngó xung quanh, vẻ thích thú.

- Hình như hôm qua cô phơi nắng hơi nhiều đấy, - Harken nhận xét.

Lorna sờ lên má:

- Lẽ ra thì không sao, nhưng tôi lại đại dột đem bỏ mũ. Vì nắng dễ chịu quá, tôi không cưỡng lại được sự cám dỗ.
- Cô thấy rát không?
- Có, nhưng không sao, chưa chết được đâu.

Lorna cười, nhìn tấm gỗ bắc ngang bên trên những tấm gỗ xếp dọc.

- Anh làm thế này để làm gì, Harken?
- Đấy tôi đã kể với cô rồi. Trước khi đóng phải sơ chế gỗ, uốn cong một số tấm và đóng dần vào.
- Thôi anh làm đi đừng để tôi cản trở công việc của anh.

Harken bật cười:

- Cô đã cản trở rồi còn gì. Có lẽ tôi ăn trưa đây, - Harken lấy trong túi ra một chiếc đồng hồ quả quýt xem - Ôi, thời gian sáng nay đi nhanh quá! Mới lúc nãy tôi nhìn thấy là chín giờ, vậy mà bây giờ đã muộn quá

Thật ra Harken thấy đói từ trước đây hai tiếng đồng hồ, nhưng anh cố chờ, biết thế nào Lorna cũng đến, sẽ rủ cô cùng ăn món cá vẩy mắt mà cô bảo cô rất thích.

- Cô cho phép tôi ăn trong lúc cô ngồi chơi chứ?
- Tất nhiên rồi.

Jens Harken đặt búa xuống, đứng lên. Anh bước đến đồng gỗ lấy chiếc hộp thiếc, mở nắp.

- Cô cùng ăn với tôi đi, - Harken chìa hộp cá cho Lorna thấy.

Lorna nhìn vào trong.

- Cái gì thế này?

- Cá vẩy mắt tẩm bột.

- Thật sao? - Nàng reo lên thích thú - Chính là cá anh đánh được hôm qua đấy à?

- Cô bảo dành lại cho cô một ít kia mà.

- Ôi, anh đúng là người tuyệt vời Harken! Anh để dành cho tôi thật đấy à?

- Tất nhiên - Harken trở chiếc ghế băng sần sùi - Cô ngồi tạm đây được không?

Lorna nhìn xung quanh nói:

- Được nhưng ta ngồi ghế làm gì? Ta ngồi ngay lên thuyền có hơn không?

- Thuyền nào?

- Anh đã bày các tấm gỗ lên để đóng, vậy đây là con thuyền chứ còn gì? Ta ngồi ăn bữa picnic đầu tiên trên con thuyền trước khi hạ thủy nó!

Harken bật cười. Anh nói:

- Tùy cô thôi, thưa cô Lorna! Cô cầm hộ tôi hộp cá này để tôi kiếm khăn trải bàn.

Trong lúc Harken ra lấy tờ giấy dày để trải thì Lorna đã tháo giày đặt bên cạnh đôi ủng.

- Ôi, cô không sợ bẩn tất sao, cô Lorna?

- Anh cởi ủng thì tôi cũng cởi giày chứ sao?

Gót chân nàng giẫm lên tấm gỗ làm rung rinh. Nhìn đôi giày mình bên cạnh đôi ủng Harken, Lorna bỗng cảm thấy có sự thân tình nào đó. Jens Harken đã trải tờ giấy xuống sàn gỗ và đặt hộp cá lên. Anh thích thú thấy Lorna ngồi theo kiểu thổ dân da đỏ. Tấm váy in hoa của nàng xòe ra. Chiếc sơ mi trắng muốt có ống tay thụng được cài khuy lên tận cổ. Harken nhìn thấy chiếc đồng hồ nhỏ mạ vàng của nàng đính trên ngực bên trái của nàng. Lần đầu tiên nhìn thấy nó nên anh chú ý. Chiếc đồng hồ nằm ngay trên bầu vú to, tròn trĩnh của Lorna.

Thấy mình thiếu ý tứ, Harken vội lảng nhìn đi chỗ khác rồi ngồi xuống đối diện Lorna.

- Mời cô.

Lorna đưa hai ngón tay vào hộp, lấy ra miếng cá tẩm bột, nhìn Jens. Nàng nhoẻn miệng cười tươi.

- Bữa picnic thứ hai, - Nàng nói.

Harken bắt đầu ăn; Cả hai tưởng tượng họ đang ngồi trên con thuyền rập rình trên sóng, ăn món cá nguội... Họ thấy chưa bao giờ được ăn món gì ngon như thế này, bởi họ được ngồi bên nhau, trò chuyện thoải mái, được cười và ngắm nhìn vào mắt nhau.

- Cô dễ bị cháy da đấy; Cái mũi xinh xắn tội nghiệp của cô trông giống như ngọn đèn đỏ báo hiệu cấm đường ấy.

- Nó làm tôi cả đêm qua không ngủ được.

- Cô đã đắp thứ gì lên đó?

- Tinh sữa. Nhưng không kết quả là bao.

- Cô đắp thử dưa chuột xem.

- Dưa chuột?

- Đúng thế. Hồi hai anh em tôi còn nhỏ, mẹ tôi chuyên môn đắp những lát dưa chuột cho chúng tôi. Cô xuống bếp xin bác Schmitt một quả, hoặc lát nữa trên đường về, cô hái ngoài vườn cũng được.

- Được, tôi sẽ làm cách đó.

Harken nheo mắt ngắm khuôn mặt Lorna. Lấy có xem những chỗ da cháy nắng, anh tha hồ nhìn lâu.

- Sắp tới da cô sẽ bong ra đấy.

Lorna sờ lên mũi giọng tự tin.

- Và mặt tôi lúc đó sẽ giống như vỏ cây thông già.

- Tôi không nghĩ thế. Làm sao mặt cô giống vỏ cây thông già được, thưa cô Lorna?

- Vậy sẽ giống thứ gì?

Harken nhếch một bên mép không trả lời. Anh đang nhai. Nuốt miếng cá xong, anh mới nói:

- Cô ăn đi đã. Con cá này là dành cho cô đấy.

Họ đã ăn xong khúc cá rán tẩm bột thứ nhất và bây giờ đang sang khúc thứ hai.

- Có phải hôm qua người ngồi tên thuyền là ông Taylor của cô không? - Jens hỏi.

- Đúng là Taylor Duval, nhưng không phải của tôi.

- Tôi nhận ra ông ta rồi. Chính là người đàn ông ngồi bên cô trong bữa tiệc sau hôm Hội đua thuyền đúng không? Ông ta rất điển trai...

- Đúng thế.

- Và là tay thủy thủ cừ khôi nữa, đúng không?

- Tôi cam đoan không thể cừ khôi bằng anh.

- Tôi chưa có thuyền, làm sao đã gọi được là thủy thủ.

- Anh sẽ có thuyền, tôi tin. Và như thế, khi nào anh có xưởng đóng tàu của anh. Tôi biết trước là anh sẽ có thuyền riêng, - Lorna nói và mút ngón tay.

- Và cô với ông Taylor ấy đã ăn bữa picnic hôm qua phải không?

- Trời ơi! Mấy bà nhà bếp thóc mách nhanh thế?

- Đúng vậy thưa cô chủ. Nhưng điều phiền toái là họ nghĩ cô ăn picnic với tôi mới chết chứ.

- Anh bảo sao?

- Bác Schmitt quý tôi, lúc nào cũng lo cho tôi, nhưng sáng nay tôi đã phải bác lời bác ta. Bác ấy mắng tôi về tội đã rủ cô đi đánh cá và ăn picnic với cô. Nhưng cô đừng lo, tôi đã chinh đồn họ rồi. Tôi bảo bác Schmitt là hôm qua cô đi với người khác chứ không phải với tôi.

- Thế hôm qua anh đi đánh cá với ai đấy?

- Người bạn mới quen. Tên là Ben Jonson. Tôi quen cậu ta ở xưởng gỗ lúc tôi đi lấy những tấm ván này. Thuyền hôm qua là của Ben.

- Có bạn mới rất tốt. Bạn thân nhất của tôi là Phoebe con gái của ông Armfield. Tôi chơi với nó từ hồi hai đứa còn bé xíu. Anh hãy bảo với anh bạn kia là tôi rất mừng thấy anh ấy mời anh đi chơi và đánh cá. Cá ăn rất ngon.

Lorna lại mút ngón tay lần nữa, rồi đưa mắt nhìn xung quanh xem có thứ gì dùng lau miệng được không. Nhưng không thấy, Lorna bèn lật gấu váy lên, kéo váy trong đưa lên lau miệng.

Harken ngạc nhiên cười vang. Anh nhìn nàng nói:

- Cô Lorna! Cô không sợ mẹ cô nghĩ sao à?

- Mẹ tôi làm sao biết và như thế thì làm sao bà có thể nghĩ gì?

Lorna kéo gấu váy xuống, nói tiếp:

- Cảm ơn anh, Harken. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được bữa picnic hôm nay.

Harken cười nhìn vào mắt nàng. Lorna cũng cười nhìn vào mắt anh. Như mọi lần, Jens vẫn là người chủ động tạo không khí thoải mái giữa hai người.

- À, buổi hòa nhạc của ông Sousa hôm nọ như thế nào?

- Tuyệt vời. Rất dân tộc và rất độc đáo.

- Cô tán thành ông ấy chứ?

- Hoàn toàn tán thành. Ông ta ăn mặc cũng kỳ quái lắm. Kính thì gọng bé xíu, rìa mép để con kiến, chẳng ăn nhập chút nào với áo quần. Mũ nữa. Trong khi áo quần màu trắng, ông ta đội mũ thuyền trưởng. Lúc ăn ông ta không thèm tháo găng tay. Đôi găng tay trắng muốt mà ông ta dùng thoải mái, và khi cần phải lấy tay nhón thức ăn. Tối chiều đãi thứ bảy vừa rồi, đúng là tuyệt vời. Mẹ tôi được mọi người khen vênh mũi lên.

- Ông Taylor Duval cũng đến dự chứ?

- Có, - Lorna đáp, đưa mắt nhìn vào mắt Harken rồi cứ nhìn như thế, nói tiếp: - Hình như tôi đi đâu Taylor cũng bám theo tôi, chỉ trừ lúc tôi vào đây.

Harken lạnh lùng nói:

- Tại ông ấy không biết cô ra đây. Vả lại cô sẽ lấy ông ấy kia mà.

- Chưa chắc.

- Sao còn chưa chắc? Chính cô bảo tôi thế mà lại?

- Tôi đã nói với anh rất nhiều chuyện, nhưng riêng chuyện tôi sẽ lấy Taylor thì tôi không hề nói, - Giọng Lorna sôi nổi hẳn lên. - Gia đình tôi muốn như vậy mà bản thân tôi thấy phần nào cũng có lý... Ôi, Harken, tôi chẳng biết thế nào nữa. Tôi đang rất khó xử.

- Khó xử chuyện gì?

- Thứ này này, - Lorna sờ vào chiếc đồng hồ nhỏ mạ vàng hình bầu dục gắn trên ngực trái. - Taylor tặng tôi thứ này!

Bây giờ Jens Harken mới nhìn kỹ chiếc đồng hồ và anh thấy nhói lên trong lòng một nỗi ghen. Lorna nói tiếp:

- Anh ấy cho tôi tối thứ Bảy, sau buổi hòa nhạc và bảo đây chưa phải là tặng phẩm thể bồi. nhưng mọi người trong gia đình tôi thì ai cũng khẳng khẳng bảo chính đây là quà hứa hôn.

Trong khi tôi chưa muốn hứa hẹn gì với Taylor, anh biết rồi đấy.

Harken nói câu đúng như vị trí anh buộc anh phải nói:

- Sao vậy? Ông Taylor đẹp trai, giàu có, cùng tầng lớp với cô. Ông ấy lại đối xử với cô tốt và cha mẹ cô đều ưng ông ấy. Tốt nhất là cô nên lấy một người như thế.

Harken biết trước Lorna sắp nói gì, bởi anh thấy cặp mắt nàng dịu dàng và bối rối. Lẽ ra Lorna đừng nói câu ấy ra thì hơn. Nhưng nàng đã nói, mắt nhìn thẳng vào mắt Jens Harken. - Nhưng tôi thích một người khác hơn Taylor thì sao?

Thời gian vẫn trôi trong khi lời thú nhận tình yêu kia đã rơi lên cả hai người. Harken có thể đưa tay thậm chí chỉ cần nắm bàn tay Lorna là cuộc đời họ đã ngoặt sang một hướng khác. Nhưng Harken chọn con đường an toàn, anh nói:

- À, nếu vậy thì đúng là khó nghĩ thật, thưa cô Lorna!

- Harken...

- Nhưng cô phải suy nghĩ thật chính chắn rồi hãy quyết định bỏ lỡ một cơ hội quý báu là lấy ông Taylor Duval.

- Harken, khoan đã...

- Không, thưa cô Lorna, - Anh với hộp cá và định đứng lên - Tôi đã nói ý kiến của tôi. Và tôi nghĩ đây là một lời khuyên tốt. Nhưng tôi nghĩ tốt nhất cô nên hỏi thêm ý kiến một người nào khác.

Anh nhắc hộp cá đem đi.

Lorna nhìn theo Jens:

- Hỏi ai?

- Chẳng hạn bạn cô, cô Phoebe Armfield ấy. Cô Phoebe là bạn thân nhất của cô, đúng không nào?

Lorna đứng lên lấy giày và ngồi lên ghế băng, xỏ chân vào.

- Đúng thế. Phoebe là bạn thân nhất của tôi. Nhưng không hỏi ý nó được. Nó cũng mê Taylor đến mức nó không thể khách quan. Nó vẫn thường bảo tôi: "Nếu bạn không thích anh ấy thì mình sẽ lấy anh ấy!"

- Chà... Nếu vậy thì Taylor đúng là một đám rất có giá.

Harken đặt xong hộp cá lên đồng gỗ, bắt đầu quay vào thì thấy Lorna cũng đang tiến về phía anh. Nàng chỉ đứng lại khi đến sát Harken, gần đến nỗi hơi thở của anh làm tung bay những sợi

tóc của nàng.

- Anh có thể là người hết sức đáng ghét, anh có biết điều đó không? - Lorna nói.

- Cô cũng vậy, cô Lorna.

- Anh không muốn tôi đến đây nữa hay sao?

- Có chứ. Nhưng cô đã thừa biết khó khăn của tôi.

Lorna quan sát Harken rất gần. Cặp mắt nâu cầu khẩn của nàng làm Harken bối rối? Nhưng anh đã quyết định không hôn cô. Khi Lorna thấy không biết làm thứ gì khác hơn, Nàng đành quay mắt đi nhìn những tấm ván xung quanh. Rồi đột nhiên nàng ngẩng đầu, hỏi đột ngột ngay một câu:

- Anh định bao giờ hôn tôi không, Harken?

Harken thở một hơi dài, nửa sung sướng nửa sợ hãi.

- Có chứ, - Anh nói - Tôi sẽ hôn cô vào cái ngày tôi được nhận làm hội viên câu lạc bộ của cha cô.

Nói xong Harken định quay đi, nhưng Lorna đã nắm cánh tay anh giữ lại. Harken cảm thấy chỗ Lorna cầm vào da thịt anh như cháy bỏng.

Vũ trụ bỗng ngưng lại. Cả anh, cả nàng, cả trái đất, cả thời gian. Vạn vật đứng dừng lại không chuyển động nữa.

- Tôi đã suy nghĩ kỹ, thấy tôi có thể yêu cầu anh hôn tôi. Bởi tôi đã nhiều lần gợi ý nhưng không kết quả.

Jens cúi xuống, đặt nhẹ nụ hôn lên môi Lorna rồi buông ra ngay.

- Không, Harken! - Lorna nhăn mặt - Đừng coi tôi là đứa trẻ.

Họ nhìn nhau thèm khát, cổ họng họ nóng bừng. Trong quan niệm của họ lúc này, cái hôn bỗng trở thành vật cấm! Một thứ họ không nên ban cho nhau mặc dù cả hai đều hết sức thèm muốn.

Nụ hôn giữa họ là thứ nguy hiểm, thứ bị cấm đoán. Đã hàng chục lần họ mong muốn phá vỡ bức tường cấm đoán ấy để đến với nhau! Họ đã tạo đủ mọi hoàn cảnh thuận lợi: gặp gỡ riêng, ăn picnic với nhau, vậy mà không nổi. Ngay lúc này đây, bức tường cấm đoán đó vẫn cứ sừng sững.

- Thôi được. Tôi hôn cô một lần rồi cô đi nhé?

- Đồng ý! Chỉ một lần thôi! - Nàng nói.

Harken biết rằng chỉ cần làm chuyện này một lần, anh sẽ gặp biết bao khổn khổ, nhưng anh vẫn đưa tay nắm hai ống tay áo thụng của Lorna, tiến một bước chân định mệnh, khiến ngực cô ưỡn lên làm căng nịt vú bên trong. Họ nhắm mắt, gấn hai đôi môi vào nhau, toàn thân bất động, trong khi tim họ đập loạn xạ. Vòng tay họ siết chặt thêm dần và đầu họ ngã dần vào nhau. Họ hé môi và lần đầu tiên họ nếm vị lưỡi của nhau, nóng hổi và ướt. Hai lưỡi quấn quít nhau và từ tư thế bất động họ dần dần chuyển động, một mái đầu đã đè hẳn lên lên mái đầu kia, trong khi trời bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa. Tiếng mưa rơi tạo thành tiếng nhạc đệm và mùi hương thơm của gỗ bạch đàn bao quanh họ.

Một cái hôn. Chỉ một cái thôi.

Cặp trai gái kéo dài mãi cái hôn duy nhất ấy... mãi mãi... Dường như họ sợ khi rời nhau ra họ sẽ không chịu nổi.

Một tiếng ầm trên mái nhà. Họ hoảng hốt buông vội nhau nhìn lên. Một con sóc nhảy xuống mái bây giờ đang nhảy đi, chuyển từ cành cây này sang cành cây khác.

Họ nhí vào mắt nhau, hai cặp môi vẫn còn hé mở như họ chưa hôn xong. Hơi thở họ dồn rập. Ngực Lorna nâng lên hạ xuống giống như bụng con mèo đang ngủ, trong khi tay Harken vẫn chưa buông hai ống tay Lorna. hai ngón tay cái của anh vẫn cọ nhẹ trên lớp vải áo nàng.

Lúc Lorna lên tiếng giọng nàng như lạc đi.

- Đến một ngày nào đó, khi tôi đã già như bác Agnes, tôi sẽ kể cho các cháu nội cháu ngoại về sự việc ngày hôm nay, giống như bác ấy vẫn kể chúng tôi nghe về mối tình không thành của bác ấy với đại úy Dearsley.

Jens Harken mỉm cười, đưa luồng mắt lướt qua mặt nàng, môi nàng, má nàng, qua mí mắt, làn tóc nàng.

- Cô có cách nghĩ lãng mạn quá đó cô Lorna. Và như thế là không khôn ngoan đâu. Lorna nhìn Harken và cặp mắt nàng lộ một vẻ hân hoan, dường như cái hôn của anh đã đưa nàng thoát ra khỏi mọi thứ gì hời hợt nhất thời. Làm sao tôi biết được điều đó, nếu như anh không hôn tôi? - Lorna cãi.

- Bây giờ đã biết rồi, cô có thấy sung sướng gì hơn không?

- Có chứ. Tôi thấy tôi đã trở thành một người hạnh phúc. Hạnh phúc mãi mãi.

- Cô Lorna thân mến, cô là cô gái sôi nổi, bông bột và chính điều ấy làm cho nam giới khó có thể dứt được cô. - Harken buông hai bàn tay ra khỏi ống tay áo Lorna - Nhưng tôi buộc phải dứt cô - Anh dịu dàng nói - Bây giờ thì cô về đi.

Lorna thở dài rồi ngơ ngác nhìn xung quanh, như thể nàng vừa trên chín tầng mây rơi xuống đất.

- Thôi được. Nhưng có lẽ chuyện chúng ta chưa chấm dứt ở đây. Tôi sẽ trao đổi thêm với bạn tôi, con Phoebe. Rất có thể nó sẽ không chịu góp ý gì vì ở đây dính dáng đến Taylor. Nhưng tôi vẫn phải hỏi ý kiến nó, bởi nếu không nói ra với ai, tôi sẽ phát điên lên mất.

Harken có thể làm thế nào với một cô gái như Lorna? Nàng bộc bạch mọi cảm xúc của nàng ra giống như một bác hàng xén phô bày tất cả các mặt hàng lên tủ kính, hài lòng nhìn những màu sắc phong phú của chúng rồi mới chào khách nhắc một thứ lên xem xét, ngắm nghía và quyết định xem có lấy hay không?

- Cô thấy hỏi ý kiến Phoebe có phải là khôn ngoan không?

- Phoebe là đứa trung thực, thì có thể tin cậy được. Trước đây tôi với nó không dấu nhau điều gì, kể cả những điều bí mật nhất.

- Thôi được. Nhưng cô hãy nhớ rằng chuyện vừa rồi ta sẽ không lặp lại lần nữa. Cô đồng ý chứ?

Lorna cắn chặt môi dưới, chăm chú nhìn Jens Harken:

- Khi chưa dám chắc sẽ thực hiện được, tôi chưa vội hứa.

Harken nhìn nàng một cách đơn giản. Anh lấy làm lạ tại sao một người con trai bình thường như anh lại có thể gây cho một cô gái xinh đẹp, con nhà giàu như Lorna dấu hiệu của thứ tình yêu choáng váng đến như thế kia?

- Anh đưa tôi ra cửa chứ?

Mỗi bước chân Lorna đều như miễn cưỡng. Harken bước theo, ngay sát bên vai nàng, trong lòng thầm ao ước Lorna ở lại đây suốt chiều nay bên anh trong lúc anh làm việc. Lần đầu tiên trên đời Harken ao ước được là người giàu có. Đến cửa Lorna dừng chân, quay đầu lại:

- Cảm ơn anh về món cá.

- Bao giờ tôi cũng sung sướng được cô đến thăm, thưa cô Lorna.

- Anh lại dùng thưa cô Lorna rồi. Chuyện vừa rồi anh hôn tôi không ảnh hưởng gì sao?

Giọng Harken âu yếm:

- Rất ảnh hưởng chứ.

Lorna bắt gặp luồng mắt Harken lúc họ sắp sửa chia tay. Jens Harken thấy rõ Lorna muốn được anh hôn lần nữa. Bản thân anh cũng rất muốn thế. Harken mở cửa và họ đứng im một lát nhìn ra ngoài mưa.

Anh rất muốn nói "Em hãy đến đây nhiều lần nữa. Anh rất muốn em ngồi ở đây. Anh rất muốn

nói chuyện với em về con thuyền, tâm sự với em về những mơ ước của anh. Anh yêu mái tóc của em, yêu cặp mắt em, yêu nụ cười của em và yêu hàng chục thứ khác trên người em!"

Nhưng anh chỉ nói:

- Cô đừng quên đắp dưa chuột nhé.

Lorna mỉm cười đáp:

- Không quên đâu.

Lần cuối cùng, Harken nhìn thấy Lorna là lúc cô xăn váy chạy trên lối đi trải sỏi trong vườn hoa.

Lorna Barnett ngạc nhiên chợt thấy mình không kể cho Phoebe nghe về cuộc gặp gỡ vừa rồi với Jens Harken. Nàng dấu kín tâm tư đó trong đáy lòng. Tối hôm đó nàng về phòng sớm hơn thường lệ, suy nghĩ về chuyện đó, mắt nhìn ra ngoài bóng đêm.

Lorna nằm ngửa trên giường, những khoanh dưa chuột đắp trên mặt. Nàng ôn lại toàn bộ sự việc ban trưa. Trong ký ức nàng, buổi trưa hôm nay là một mớ hỗn độn và mưa, đơn giản và chân thật. Nàng thấy sung sướng biết bao được sống một khoảng thời gian theo cách bình dân, ngồi gác chân trên mặt sàn gỗ tươi và ăn bữa picnic bằng món cá thừa của người khác.

Lorna cảm thấy sung sướng biết bao được ngồi gần, quan sát từng biểu hiện tình cảm nhỏ hiện ra trên khuôn mặt Jens Harken. Rồi cuối cùng là cái hôn, đỉnh cao của niềm sung sướng.

Nếu mẹ nàng biết chắc chắn sẽ giận nàng lắm.

Hôm nay nhận ra là nàng rất khác mẹ. Nàng là một phụ nữ đa cảm, khao khát xác thịt và tìm thấy ở Jens Harken là người đàn ông dành cho mình. Một người đàn ông giống như nàng mong ước, không còn là người làm công mà là một người đàn ông đáng kính, đáng yêu, đáng khâm phục, một người đàn ông có ước mơ và quyết tâm thực hiện ước mơ.

Niềm khao khát đụng chạm xác thịt với Harken không chỉ là vượt qua bức tường ngăn cách họ mà còn là sự phủ nhận bức tường đó. Khi Lorna bên cạnh Jens Harken, họ chỉ còn là một phụ nữ một nam giới không còn chuyện giàu nghèo ở đây nữa. Chỉ cần bên nhau họ đã đầy đủ hạnh phúc rồi. Chỉ nhìn Harken làm việc, chỉ nhìn Harken làm việc Lorna cũng đã mê, chỉ nghe anh nói, Lorna cũng đã thấy sung sướng rồi.

Và cái hôn! Cái hôn mới kỳ diệu làm sao! Lorna nằm trên giường cách giường Harken một tầng gác nhưng nàng hình dung mình đang hôn anh. Nàng không sao có thể không tưởng tượng ra như thế.

Jens Harken phát hiện ra một điều bất ngờ: đưa Lorna ra khỏi xưởng ngôi nhà kho để hơn là đưa nàng ra khỏi đầu óc mình. Cảm giác Lorna luôn luôn bên cạnh, trong vòng tay anh, cặp môi nàng áp vào môi anh khiến Jens Harken không sao ngủ được. Anh vùng dậy lấy giấy viết thư cho anh trai.

Anh Dawin yêu quý,

Hình như em đã đạt được bước khởi đầu. Cuối cùng em đã kiếm được một người chịu bỏ tiền ra cho em đóng con thuyền đáy Phẳng mà em đã kể với anh mấy năm trời nay. Đó là ông chủ em hiện giờ, Gideon Barnett, anh có thể ngờ được không? Ông ấy chịu dành cho em một địa điểm làm xưởng, cấp tiền cho em mua gỗ và đồ nghề. Hiện em đã làm gần xong phần sơ chế gỗ. Em đoán đến giờ ông ta chưa hoàn toàn tin, vẫn cho em là điên rồ. Ông ta buộc sử dụng em chỉ vì em là niềm hy vọng duy nhất cho ông ta để thắng những cuộc đánh cá trong các Hội đua thuyền buồm.

Ông ta chỉ cho em ba tháng, mặc dù đến hè sang năm mới dùng đến con thuyền. Bao giờ tổ chức Hội đua thuyền tại đây, anh cố gắng thu xếp để đến với em. Thuyền của em sẽ thắng và thắng rất to, chắc chắn là như thế. Cả nước sẽ biết đến. Anh và em sẽ có công ăn việc làm hẳn hoi. Hiện giờ em để dành từng xu một. Em hy vọng anh cũng làm như em. Chúng ta sẽ cần đến khoản tiền đó nếu chúng muốn ước mơ hăng đóng tàu Harken trở thành hiện thực. Lúc đó, anh em mình phải có một khoản vốn ban đầu.

Em rất thèm có anh ở đây bây giờ để hai anh em bàn bạc. Em mới quen một cậu rất hay, tên là Ben Jonson. Em hy vọng sẽ nhờ được được cậu ta giúp em lúc cần uốn cong một số bộ phận trên thuyền. Cậu ta cũng gốc Bắc Âu như anh em mình và em cho rằng không ai giỏi nghề đóng tàu bằng dân Bắc Âu chúng ta. Chủ nhật vừa rồi em và cậu ta đánh cá ở hồ, được khá nhiều cá vẩy mắt. Nhân tiện em rủ một cô con gái nhà giàu cùng ăn món cá ấy với em...

Những ấn tượng mạnh mẽ về cuộc gặp gỡ trưa nay với Lorna làm Jens Harken nhức nhối và giống như Lorna, anh có cảm giác nếu không đem tâm sự với ai, anh phát điên lên mất. Chính vì vậy anh mới viết thư định thổ lộ với anh trai. Nhưng rồi Jens Harken cũng không viết gì thêm ngoài một vài câu sơ sài.

Khi dán phong thư và tắt đèn, Jens Harken nằm nhắm mắt.

Bỗng nhiên Jens Harken nhận ra nếu trước đây động lực lúc đẩy anh thực hiện ước mơ là vì người anh hiện sống vật vờ tại New Jersey, thì bây giờ Jens có thêm động lực khác thúc đẩy không kém phần mạnh mẽ: vì Lorna Barnett! Jens Harken quyết phải thành công trong vụ đóng con thuyền kiểu mới này để tăng thêm giá trị con người anh trong mắt cha nàng, ông

Gideon Barnett, để ông không bắt anh quay lại làm chân phụ bếp nữa.

CHƯƠNG 8

Cánh cửa ngôi nhà làm xưởng mỗi ngày để ngỏ mười bốn tiếng đồng hồ để đón gió bên ngoài và đón Lorna Barnett Lorna đợi bốn ngày sau mới lại ra đây. Hôm đó nàng ra vườn hoa tìm mẹ. Bà Levinia đang cầm kéo cắt hoa, chiếc giỏ quàng vào cánh tay.

- Chúc mẹ một buổi sáng tốt lành! - Lorna gọi to.

Bà Levinia ngược mắt nhìn lên. Bà đeo găng tay màu xanh lá cây.

- Chào con của mẹ, Lorna.

Lorna nhìn lên trời:

- Thời tiết hôm nay có vẻ rất đẹp, mẹ à.

- Nắng khủng khiếp thì có. Con đi đâu phải đội mũ vào đây.

- Ôi, con quên mất, nhưng con hứa lần sau con sẽ nhớ.

- Con có thứ gì thế kia?

- Bánh quy mẹ ạ. Con ngửi thấy mùi bánh, bèn ghé vào bếp xem thế nào. Quy táo mẹ ạ, thế là con lấy một ít. Mẹ muốn nếm một cái không ạ?

Lorna mở tấm khăn ăn trắng Bà Levinia tháo găng tay nhón một miếng đưa lên miệng:

- Con sẽ đem chỗ còn lại xuống nhà kho cuối vườn cho Harken.

- Ôi, mẹ không muốn con đến gặp thằng ấy luôn đâu.

- Không, họa hoằn lắm con mới ra đây. Con rất nóng lòng muốn xem anh ta đóng thuyền cho cha đến đâu. Con thấy anh ta làm miệt mài nên con cũng thông cảm. Hôm nay nhân tiện xuống xem anh ta làm, con định đem cho anh ta ít bánh.

- Cũng được, nhưng mẹ nhắc để con liệu.

- Mẹ muốn ra đây cùng với con xem Harken làm đến đâu không?

- Không. Mẹ ngại vào cái nhà kho tối tăm ẩm thấp ấy lắm. Và sáng nay mẹ phải hái ít hoa cắm vào phòng khách.

- Ôi, mùa hè năm nay mẹ trồng được nhiều thứ hoa đẹp quá. Nhân chỗ hoa mẹ vừa cắt, con xin một bông có được không ạ?

- Được nhưng con đừng ngồi lâu dưới ấy nhé.

- Ồ, không đâu mẹ ạ.

Lorna chọn một bông phi yến, nói tiếp:

- Con chỉ mang bánh xuống, ngồi một chút rồi đi ngay. Con còn đi sang nhà Phoebe nữa, mẹ ạ. Nghe bảo nó đang ốm đau thế nào đó. Có lẽ con sẽ ngồi bên nó hơi lâu và về muộn đấy mẹ ạ.

- Cũng được. Nhân tiện bảo nó là mẹ gửi lời chúc nó chóng khỏe và gửi lời mẹ hỏi thăm hai bác Armfield nữa.

- Vâng.

- Độ mấy giờ con về?

- Khoảng ba giờ chiều mẹ ạ.

- Thôi, con đi cho sớm.

Lorna đi nhanh hết vườn hoa, bế phun nước, vòng ra sau nhà kính. Đến trước cửa ngôi nhà kho, nàng đứng lại sửa sang váy áo cầm gói bánh quy và bông hoa phi yến sang một tay rồi đẩy cửa bước vào.

Harken đang cưa ván, không nghe thấy tiếng mở cửa. Anh vẫn mặc quần áo lao động đen, dây đeo đen và sơ mi bạc màu, gần thành trắng.

Nhân lúc Harken mê mải làm việc, Lorna tha hồ ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng và mái tóc vàng rũ xuống. Jens Harken đã cưa xong tấm ván, nhưng máy cưa vẫn còn quay thêm một lúc nữa.

Lorna gọi:

- Chào Jens!

Harken ngẩng đầu lên. Vẻ mặt anh rạng rỡ:

- Ôi, Lorna!

- Quà cho anh đây!

Lorna nói và đến bên Harken, đặt gói bánh quy và bông hoa lên tấm gỗ.

Harken làm ra vẻ thản nhiên, nhưng Lorna thấy rõ anh đang rất sung sướng thấy nàng đến thăm.

- Hoa này tên gì?

- Phi yến.

- Cảm ơn Lorna.

- Tôi chỉ ghé qua thôi. Tôi phải sang Phoebe bây giờ. Thôi, tôi đi đã nhé.

- Cảm ơn, Lorna! - Harken nói.

Lorna chạy đến nhà Phoebe. Nàng vào chào ông bà Armfield xong, chạy thẳng lên phòng Phoebe. Chưa nói chuyện gì được mấy Phoebe đã giục bạn về. Có vẻ trong người khó chịu, Phoebe không muốn tiếp ai lâu. Lorna mừng thầm, vậy là từ giờ đến ba giờ chiều nàng hoàn toàn tự do. Nàng nghĩ ngay đến chuyện đến ngồi với Harken.

Lorna không đi đường thẳng mà luồn lách trong rừng, đến thẳng ngôi nhà kho của Harken. Dọc đường nàng suy nghĩ về quan hệ giữa nàng và Harken. Lorna biết Harken yêu nàng nhưng tình thế của anh lúc này buộc anh phải dựng lên những bức tường ngăn cách hai người. Lorna rất hiểu.

Nàng vào đến nơi thì Harken đã đi đâu. Bông hoa phi yến nằm trơ trụi trên thành cửa sổ. Gió thổi làm những cánh hoa run rẩy. Bánh quy không còn đó nhưng khăn ăn gói bánh đã được gấp lại đặt trên đồng gỗ. Máy cưa nằm im ắng.

Lorna ngồi ghế băng đợi. Nửa giờ sau Harken về. Nghe thấy tiếng chân quen thuộc ngoài vườn, Lorna thấy tim đập thình thịch, Harken đẩy cửa bước vào, đứng sững lại ngạc nhiên thấy Lorna đã ngồi trong đó.

Cũng như mọi lần, bỗng nhiên một từ trường xuất hiện giữa họ.

- Phoebe ốm và cần nghỉ ngơi nên tôi về. Từ giờ đến ba giờ sẽ không ai hỏi gì đến tôi hết. Tôi ở lại đây được không?

Harken không nói gì cũng không nhúc nhích. Anh ngây người nhìn Lorna. Vì anh đứng sấp bóng nên nàng chỉ thấy bóng đen của anh trên khung cửa sáng rực. Không nhìn rõ mặt Harken, nhưng Lorna cảm thấy anh đang căng thẳng, nghĩ xem nên đối xử với nàng như thế nào.

- Tại sao cô không hỏi cha mẹ cô xem họ bảo sao?

- Có chứ. Tôi đã hỏi mẹ tôi trước khi đi đem bánh ra đây cho anh.

- Cô hỏi bà rồi à?

- Mẹ tôi đang hái hoa ngoài vườn, tôi dừng lại kể với mẹ tôi là tôi đem ít bánh xuống cho anh và xin mẹ tôi một bông hoa.

- Vậy mà mẹ cô đồng ý?

- Tôi đoán mẹ tôi không biết tôi đem hoa xuống tặng anh.

- Cô Lorna, tôi rất muốn cô ra đây với tôi nhưng tôi nghĩ cô ra luôn không có lợi cho cô.

- Anh đừng lo. Tôi không đòi anh hôn tôi lần nữa đâu.

- Tôi biết. Cô không đòi vì cô biết tôi chẳng chịu.

- Tôi chỉ cần nhìn anh thôi, Harken.

- Nhưng cô làm tôi không tập trung vào công việc được.

- Tôi sẽ lặng yên giống như con chuột nhắt thôi.

Harken bật cười. Lorna cũng cười theo.

- Tất nhiên tôi không thể im lặng như con chuột, dù sao anh cũng cho tôi ngồi đây.

- Cũng được vậy, - Harken đành nhượng bộ.

Hôm nay không có cái hôn nào và lúc Lorna về, Harken không mời nàng lại đến như hôm trước nữa.

Từ hôm đó Lorna thường xuyên có mặt trong ngôi nhà kho dùng làm nơi đóng thuyền. Nàng đã có vị trí dành riêng là chiếc ghế băng. Nàng thường ra lúc trưa và về nhà khoảng ba giờ chiều. Lorna thỉnh thoảng mang thức ăn xuống cho Harken và cùng ăn với anh. Họ nói chuyện thoải mái, về đủ mọi thứ chuyện. Harken kể nàng nghe về thời thơ ấu của anh, về cha mẹ, anh trai anh.

- Anh có kể với anh ấy về tôi không?

- Tôi đã kể rằng tôi đã mời cô ăn cá vấy mắt.

- Anh còn kể gì nữa?

- Chỉ thế thôi.

- Mỗi thế thôi?

- Thế là đủ.

Công việc của Harken tiến triển rất đúng tốc độ như anh đã dự tính. Những tấm gỗ làm khung

được cưa cắt và lắp theo chiều dài chuẩn bị đón những tấm gỗ cong lắp ráp vào nữa là khoang con thuyền sẽ hoàn thành.

Công việc tiến triển thì tình thân giữa Harken và Lorna cũng tiến triển theo. Tình bạn của họ ngày càng gắn bó. Về tình yêu họ cũng cố gắng cưỡng lại không đẩy thêm. Và họ thực hiện đúng điều đã thỏa thuận với nhau: không hôn nhau thêm nữa.

Cho đến ngày Lorna đem xuống một bát to nho đen, loại quả hết sức quý mà bà Levinia và bác làm vườn Smythe đã dày công lắm mới gây được. Nho đen được ướp đường và tinh sữa, đựng trong chiếc bát men sứ bọc trong tờ tạp chí chuyên về tàu thuyền. Thấy Lorna bước vào, Harken ngừng tay đón.

- Đố anh biết tôi đem thứ gì đến? - Nàng mở nắp chiếc bát - Tuyệt chưa, Harken?

- Nho đen! - Harken reo lên thán phục, - Bác Smythe mà biết bác sẽ làm ầm lên thôi.

- Không sao đâu, anh yên tâm, - Lorna nói rồi hãnh diện lấy trong túi áo ra một chiếc thìa nhỏ bằng bạc.

- Chỉ một chiếc thìa thôi à? Harken hỏi.

- Một là đủ.

Họ khiêng ghế băng ra sát cửa, ngồi khoanh chân trên ghế bắt đầu ăn món nho đen tẩm đường và tinh sữa. Họ lần lượt dùng thìa. Người này xúc một thìa đưa lên miệng lại đưa thìa cho người kia xúc. Cuối cùng khi bát nho đã hết, Lorna cầm thìa vét, đưa cho Harken.

- Cô ăn đi, - Harken nói - Đây là thìa cuối cùng.

- Không... Anh ăn đi... - Nàng nói.

Harken đang ngồi, tay đặt lên lưng ghế sau lưng Lorna, toàn thân thư giãn. Lorna đưa thìa lên chờ anh đỡ lấy, cặp mắt nâu của nàng nhìn thẳng vào cặp mắt xanh của Harken. Thấy Harken không đỡ chiếc thìa. Lorna bèn đưa thìa đến sát miệng anh. Harken bèn dướn đầu ra, há miệng.

Lorna nhìn chằm chằm vào đầu lưỡi anh, như bị thôi miên. Nàng đưa thìa nho vào, chăm chỉ nhìn miệng anh từ từ khép lại, ngọam cả thìa nho. Phần thìa đựng nho nằm gọn trong miệng Harken. Anh giữ nó một lúc lâu, như thể dùng lưỡi vét hết nho dính trên thìa. Vét mãi, vét mãi... như thể anh đang hôn nó.

Cuối cùng Lorna rút thìa ra, đặt xuống bát, tạo một tiếng động nhỏ vì chiếc bát men sứ nằm trên váy nàng. Im lặng. Họ chỉ còn nghe thấy tiếng đập dồn rập của hai trái tim và hơi thở gấp. Một cảm giác căng thẳng đột nhiên xuất hiện giữa họ. Trong ngần ấy ngày qua, họ đã cố nhịn, cố giữ gìn, cố không đẩy tình cảm lên, nhưng bây giờ thì mọi cố gắng đột nhiên sụp đổ. Họ không thể giữ mãi quan hệ trong phạm vi tình bạn. Họ cần phải buông thả cho tình yêu bộc ra.

Chưa nhúc nhích họ đã thấy họ sẽ làm gì rồi.

Cánh tay Harken rời khỏi lưng ghế, ôm lưng nàng kéo lại. Lorna ngoan ngoãn ngửa mặt, chìa môi, đón Harken đang cúi xuống áp môi anh lên. Hai tay anh đã ôm hai vai nàng và Lorna ôm cổ anh. Lúc này giữa họ không còn sự giữ gìn, không còn sự lịch sự, lễ phép nào nữa, như lần hôn đầu tiên.

Cái hôn của họ hôm nay đắm đuối, buông thả, nhục thể, cuồng nhiệt ngay từ lúc hai cặp môi chạm vào nhau. Họ đưa vào cái hôn cả lưỡi, cả răng và họ ghì chặt nhau như thấy thể nào cũng vẫn chưa đủ chặt. Họ quấn nhau, nhập vào nhau ngay trên ghế băng.

Lưỡi họ quấn quít nhau trong điệu múa điệu kỳ. Họ thấy vị nho trong miệng nhau, trên lưỡi nhau. Như thể người này muốn đoạt lại trên lưỡi người kia vị nho còn đọng lại.

Nụ hôn tạm dừng lại để Harken với tay đặt bát và thìa ra ngoài vì Lorna bị vướng hai thứ đó trên váy chưa nhúc nhích phần cơ thể bên dưới được. Bây giờ thì họ không vướng víu gì nữa, Lorna chồm lên, một tay quàng cổ Harken, một tay đỡ chỗ bên dưới lưng chàng. Miệng họ há to và ngọam hẳn vào nhau. Họ vuốt ve nhau khắp những chỗ nào trên cơ thể có thể vuốt ve được, sườn, lưng, eo.

Một lúc sau, cả hai cùng buông nhau, miệng không cười được mà chỉ thở hổn hển. Hơi thở của họ phả mạnh vào mặt nhau. Hình như cả hai đều không muốn rời khỏi chỗ này. Nhưng Harken đã đứng phắt dậy, nói giọng ra lệnh:

- Ta vào kia.

Chàng nắm tay Lorna kéo nàng đứng dậy, lôi nàng vào sau bức vách ngăn. Trông như Harken kéo nàng về nhà anh. Trong đó khá tối, Lorna nhón đầu ngón chân bước theo chàng, tay ôm vai chàng

Họ lại hôn nhau, lần này hai thân thể áp chặt nhau khiến họ không ngờ hai tấm thân lại khít nhau đến thế. Thời gian ban chiều trong chỗ mờ tối này như dừng lại. Hai cái miệng gắn chặt vào nhau mê mải trong lúc bàn tay chàng lần xuống dần sau lưng nàng, cuối cùng ôm hai hông nàng. Sau đấy hai bàn tay chàng đưa lên áp bên ngoài bầu vú nàng.

Harken ngẩng mặt lên và bốn mắt họ gặp nhau.

- Lorna! - chàng gọi. Lúc này chỉ là "Lorna" đơn giản, đúng như nàng mong muốn và chàng cũng ao ước.

- Jens! - Nàng đáp lại, cũng bằng cái tên nàng ao ước được gọi.

Họ đắm đuối nhìn vào mắt nhau.

- Bây giờ anh có thể nói điều đó ra được không? - Chàng hỏi rất khẽ.

- Được! Anh nói đi, bất cứ điều gì cũng được. - Nàng thì thầm đáp.

- Em là người con gái đẹp nhất trong tất cả người những con gái anh đã biết. Anh đã nghĩ vậy ngay từ buổi tối đầu tiên nhìn thấy em trong bếp.

- Còn em, ngay lúc đó em đã nghĩ anh là người con trai đẹp đẽ nhất trên đời. Em đã phải cố gắng kiềm chế bao lâu nay, chưa nói ra miệng điều đó.

- Chúng mình phải ghìm lại để không nói ra miệng bao nhiêu điều.

- Vậy bây giờ anh nói đi.

- Hỡi người đẹp, không biết bao nhiêu lần anh thèm được làm như hôm nay! Em biết là làm gì không?

- Hôn em chứ gì?

- Hôn em, ôm chặt em, vuốt ve những đường cong tuyệt mỹ của em.

Vừa nói chàng vừa bóp nhẹ hai bầu vú nàng nhưng cố không đụng đến núm vú nàng.

- Bao nhiêu lần.

- Năm chục, một trăm, một ngàn. Nhiều đến mức đêm anh ngủ được, chỉ hình dung đang ôm em như thế này.

- Em cũng vậy. Anh đã làm em bao nhiêu đêm mất ngủ.

- Vậy là anh hạnh phúc.

Lorna lại kiễng chân há miệng đón miệng của Harken áp chặt vào. Hai lưỡi họ thọc vào miệng nhau, quần quai nhảy múa, đưa vào sâu rồi kéo ra nông, rồi lại đưa vào sâu. Khi gần ngạt thở, chàng rút lưỡi ra liếm lên môi dưới nàng, liếm đi liếm lại như để gỡ lại, để bù đắp cho bao nhiêu ngày khao khát. Và họ lại thọc lưỡi vào miệng nhau hôn nữa.

Lần hôn này. Harken đưa bàn tay vào trong lần vải áo nàng mân mê vú nàng, dịu dàng, âu yếm.

Lorna áp má vào má chàng thở hỗn hển.

Nàng rên rỉ sung sướng:

- Ôi... - Nàng thì thầm vào miệng chàng - Ôi...

Lorna ngã người cho Jens đỡ hai vai và nàng nhắm mắt lại.

Chàng vẫn vuốt ve vú nàng, dùng ngón tay cái nắn nhẹ lên bầu vú, cốt để nàng quen dần.

Chàng xòe cả bàn tay ôm bầu vú như đỡ quả địa cầu, nhưng chưa đụng đến chỗ nhạy cảm nhất của nàng.

Mắt Lorna chớp chớp, mở ra. Nàng thè đầu lưỡi ra giữa hai hàm răng. Hai bầu vú nàng dâng lên hạ xuống trong hai bàn tay chàng giữ nhịp cho hơi thở. Bây giờ hai bàn tay chàng trong lúc xoa vú nàng đã lướt nhẹ vào núm vú nàng. Nàng rùng mình. Chàng bèn rút hai tay ra, ôm chặt nàng.

Chàng thì thảo vào làn tóc nàng.

- Chỗ này không an toàn.

- Vậy ta đến chỗ khác, bất cứ đâu cũng được.

- Em chịu chứ?

- Em khao khát ngày hôm nay từ bao lâu rồi. Ôi, Jens!

Nàng áp chặt vào người chàng hơn nữa, cảm thấy nơi này nguy hiểm, bất cứ lúc nào đều có thể bị phát hiện, giống chàng. Họ đâu có kinh nghiệm về bố trí trước mọi thứ, mặc dù cả hai đều tha thiết dâng hiến cho nhau. Họ lờ mờ cảm thấy họ đang vượt qua ranh giới, đang phá đổ bức tường ngăn cách, mà điều đó là không thể tránh được.

Những lo lắng, e sợ ấy đâm gấn bó họ với nhau thêm.

- Em có thể chờ đến Chủ Nhật được không? - Chàng thì thầm hỏi.

- Nếu không thể sớm hơn. Ôi, em có cảm giác phải rời anh lúc này em chết mất. Em không chịu nổi.

- Phía Nam nhà Tim Iversen có một cánh rừng thưa bên bờ hồ. Chỗ bờ hồ ấy toàn đá nên chẳng ai ra bao giờ. Anh sẽ đợi em ở bên dưới, trên bờ hồ. Anh mượn thuyền của Ben để bơi ra đó. Một giờ trưa Chủ Nhật nhé?

- Đồng ý. Một giờ.

- À, Lorna!

- Anh định bảo gì?

- Nếu em thấy cần cẩn thận, lúc đến đó em cài chiếc trâm nhọn nhé.

Chủ nhật đó là một ngày nắng đẹp, Lorna đem theo thức ăn picnic. Và một tấm chăn đơn. Nàng mặc bộ đồ màu xanh và cài trâm nhọn dài một gang tay gài vào mũ, chiếc trâm nàng vừa đem gài cho thật nhọn. Lorna bơi thuyền sang bên kia hồ và nhìn thấy thuyền của Jens Harken giữ neo tại đó, dưới chân những tảng đá lởm chởm. Chỗ này bờ hồ toàn đá to. Một lối đi nhỏ

dẫn lên khu rừng trên cao. Khi bơi mái chèo đến gần bờ, Lorna đã thấy Jens đứng trong rừng cây bước ra, đi theo một lối nhỏ xuống bờ nước. Chàng mặc bộ lễ phục đen dùng cho ngày Chủ Nhật và đội mũ dạ đen.

Lorna ngoái đầu lại, nhìn bộ quần áo trên người Harken, trong lúc chàng đứng tựa vào một chân, chân kia gát lên một tảng đá.

- Chào! - Jens gọi to trong lúc Lorna thu mái chèo, lái cho thuyền lạng vào bờ.

- Chào! - Nàng vui vẻ đáp lại.

Jens đã đứng sát bờ nước đợi đón dây thừng buộc mũi thuyền để buộc vào một góc liểu. Lorna đứng lên, làm con thuyền chòng chành. Nàng nghiêng người lấy lại thăng bằng, rồi đưa Jens tấm chăn trải và giỏ thức ăn. Sau đó nàng lấy thăng bằng, nắm bàn tay Jens chìa ra đón, nhún chân nhảy lên bờ. Jens đỡ nàng, ôm ngang người nàng, xoay một chút rồi nhẹ nhàng đặt nàng xuống nền đá mát mẻ.

Jens vẫn ôm ngang eo Lorna. Nàng vịn vai chàng. Họ đứng im lặng một lúc như thế. Hôm nay họ ung dung đâu có vội vã gì.

Lorna ngắm nghía chàng. Trong bộ lễ phục ngày Chủ Nhật, trông Jens rất khác. Sơ mi trắng, âu phục đen, cà vạt đen, nhất là chiếc mũ dạ đen khiến mặt chàng đổi khác rất nhiều. Nàng hơi ngạc nhiên.

Jens cũng ngắm nàng, hài lòng thấy nàng mặc bộ hôm nọ dự bữa picnic đầu tiên với nhau ở nhà ông Tim Iversen. Cũng tấm váy màu xanh kẻ sọc, sơ mi trắng, ống tay thụng. Và cũng chiếc mũ rơm rộng vành với hai dải màu xanh nước biển rủ xuống sau lưng.

- Chào em, Lorna - Chàng chào lại lần nữa giọng trêu mếu và hơi ngượng nghịu.

Nàng đáp lại hơi xấu hổ, cũng rất dịu dàng.

- Chào anh, Jens!

Ở nhà họ đã chuẩn bị hàng chục điều để đến đây sẽ nói sẽ làm nhưng lúc này họ quên hết. Họ đứng ngây ra dưới ánh nắng gay gắt, mặt họ rạng rỡ vì những tình cảm mới xuất hiện đối với nhau.

Ngoài xa những cánh buồm đang lướt trên mặt hồ rộng mênh mông. Jens cúi xuống nhắc tấm chăn trải đưa cho Lorna. Giỏ chàng xách, đi trước dẫn nàng bước lên những tảng đá mát mẻ, giữa là cỏ cây dại mọc rậm rạp khiến đường đi khá nguy hiểm.

- Cẩn thận chỗ này dốc đấy.

Mỗi lần Lorna trượt chân, Jens vội níu nàng lại, nắm chặt tay nàng đưa nàng đến chỗ an toàn hơn. Họ đã lên đến một bãi phẳng. Những cây to che kín họ nhưng vẫn mở ra cho họ một chỗ

trống để nhìn thấy mặt hồ phía Tây. Họ chọn một khoảng trống rộng hơn một chút để trải tấm chăn và picnic đúng như họ dự tính.

Đến lúc này mới chỉ có những cái nhìn trộm nhau. Một trong những cái nhìn đó của Lorna bị Jens bắt gặp là khi chàng cúi xuống đặt giỏ thức ăn và ngẩng lên. Họ đứng trên vị trí họ đã chuẩn bị đầy đủ.

- Anh làm sao à? - Jens lo lắng hỏi.

- Chưa bao giờ em thấy anh mặc bộ này.

Jens nhìn xuống bộ âu phục đen mặc trên người.

- Bộ này cũ quá rồi. Anh chỉ có mỗi bộ này thôi.

- Cả mũ nữa, em cũng chưa nhìn thấy anh đội nó bao giờ.

Jens bỏ mũ, cầm vào tay dáng điệu lịch sự. Dáng điệu này chàng chưa bao giờ có dịp cho Lorna thấy.

- Hôm nay Chủ Nhật mà!

- Không. Anh đừng bỏ mũ. Em thích anh đội cái mũ ấy.

- Thật à? - Jens lại đội lên đầu và kéo mũ hơi lật ra phía sau một chút - Nếu em thích thì anh đội.

Lorna ngẩng ngó người yêu. Nàng nhìn từ chiếc mũ xuống mặt rồi xuống cà vạt đen nằm giữa hai đầu cổ áo trắng của sơ mi. Áo vét của chàng cài khuy đầy đủ, và ống tay hơi ngắn, có vẻ từ ngày mua nó đến nay, Jens đã cao thêm một chút. Lorna nhận thấy chính hai ống tay bị ngắn ấy càng làm nổi thân hình cao lớn và cường tráng của Jens.

- Em nghĩ phụ nữ không được phép ca ngợi người đàn ông nào là đẹp khủng khiếp.

Jens bật cười:

- Đúng thế. Câu ấy chỉ đàn ông mới được quyền dùng khi ca ngợi phụ nữ.

Chàng nghiêm mặt nói tiếp:

- Lorna, em đẹp khủng khiếp! Anh phải nói rằng em có một thân hình hoàn mỹ trong chiếc áo ống tay thụng và tấm váy mỏng dính kia.

- Thật không? - Nàng nhìn xuống và kéo ống tay ra cho phồng thêm. - Cảm ơn anh khen, mặc dù em thấy hai ống tay áo này rất vướng víu, đặc biệt là khi đi qua khung cửa hẹp, chuyên bị móc vào khung cửa, đồng thời hay va quệt, rất chóng bẩn. Còn váy của em thì không phải chỗ nào cũng mỏng cả đâu. Đây là váy đằng trước, còn váy đằng sau thì... Anh muốn xem không?

Nàng quay người cho Jens thấy phần hông, váy váy đầy ôm cặp hông tròn trĩnh, Jens nhận thấy nhìn đằng sau trông nàng càng đẹp, hai chân thon dài, hông tròn eo nhỏ và hai dải mũ xanh lam rủ xuống làm nửa trên người nàng nở nang hẳn lên. Lúc quay mặt lại, mặt Lorna hơi ửng đỏ.

- Những đường cong trông tạm được đó chứ? - Nàng đùa.

Jens không còn nghĩ được gì khác ngoài nỗi khao khát được ôm nàng, và hôn ngay bây giờ. Nhưng chẳng lẽ lại bất lịch sự thế? Dù sao cũng phải ăn bữa picnic trước trò chuyện đằng hoàng một lúc về thời tiết, về đánh cá chẳng hạn rồi sau đó mới có thể...

- Mời cô ngồi xuống, thưa tiểu thư Barnett. Cô ngồi thì tôi mới dám ngồi, đúng vậy không, thưa tiểu thư?

- Ôi, Lạy Chúa, em quên bằng mất đấy.

Nàng quỳ xuống tấm chăn trải và nhìn tấm thân to lớn, kền càng của chàng gấp lại, ngồi xuống một cách gò bó. Jens ngồi kiểu nửa ngồi nửa quỳ. Một bên hông đặt xuống gót chân còn chân kia duỗi thẳng ra. Bàn tay chàng chống lên mặt chăn trải ở sau lưng.

Họ nhìn nhau. Rồi họ nhìn ra hồ.

- Hiếm hôm nào trời đẹp như hôm nay, em công nhận không? - Jens nói.

- Đúng thế. Thời tiết hôm nay đẹp tuyệt vời.

- Thuyền đánh cá đông nghịt trên mặt hồ.

- Vâng.

- Hôm được thoát ra ngoài "xưởng" thật dễ chịu.

Jens dùng những câu lịch sự để nén lại cơn thèm thuồng đang chỉ chực bùng lên. Họ nhìn nhau truyền cho nhau những ý nghĩ thầm kín không nói ra miệng.

- Ta ăn cho xong bữa đi chứ? - Nàng nói.

- Đúng thế. Xem em đem những thứ gì nào?

Lorna mở nắp giỏ, bày các thứ ra tấm chăn trải.

- Gà ướp lạnh nấu với nấm hương. Măng tây bọc mỡ chà. Bánh nhân thịt và dưa ướp lạnh.

- Em làm hư anh đấy.

- Em còn muốn làm hư anh nhiều nữa kia, - Nàng nói trong lúc lấy thức ăn đặt vào đĩa. - Anh

phải ăn nhiều măng tây bọc mỡ chà để quên đi món cá nguội muôn thuở của anh. Em rất thích ăn picnic bằng những thứ này. Vừa hợp tính em thích thú lạ, vừa làm anh ăn ngon miệng. Đến hôm nay, anh thấy chúng mình đã khá hiểu khẩu vị của nhau rồi đấy chứ?

Lorna mỉm cười đưa đĩa cho Jens và bắt đầu lấy thức ăn vào đĩa cho bản thân nàng. Jens ngắm người yêu thích thú với từng động tác, từng cử chỉ của nàng, những ngón tay thon đẹp thoăn thoắt lấy thức ăn đặt lên đĩa, cái cổ dài mảnh mai, trắng ngần. Những lọn tóc rủ xuống dưới vành mũ, cái cằm nhọn hình trái tim duyên dáng.

- Em bảo bác Schmitt chuẩn bị giỏ thức ăn nguội này đấy à?

- Vâng.

- Bác ta có nói gì không?

Lorna vẫn tiếp tục lấy thức ăn vào đĩa và giọng nói nàng đứt quãng.

- Bác ta được trả lương không phải để nói gì. Vả bác ta nói gì em cũng mặc, cả anh cũng vậy, đúng không nào? - Nàng lảng sang chuyện khác - Anh mượn thuyền của bạn anh đấy à?

Nàng hỏi và nhìn thẳng vào mắt Jens.

- Đúng thế.

- Anh bảo anh ấy thế nào?

- Anh kể sự thật là anh hẹn gặp người yêu.

- Anh có nói cụ thể là em không?

- Không cần nói, Ben cũng biết.

- Anh ấy biết rồi à?

- Cậu ta nhìn thấy bông hoa phi yến của em anh đặt trên cửa sổ, bèn hỏi hoa ai tặng. Anh không quen nói dối.

Hai người đột nhiên im lặng một lát, nghĩ đến những thứ họ đã phải làm lén lút, nhất là cuộc hẹn hò hôm nay. Jens tiếp:

- Anh muốn nói với em điều này. Nếu như chúng ta có lỡ bị phát hiện, nếu như chuyện chúng ta đến tai mẹ em hoặc cha em và hai ông bà có gọi anh lên để hỏi thì anh sẽ không giấu giếm mà sẽ thú thật.

Lorna nhìn thẳng vào mắt người yêu, nói:

- Em cũng vậy.

Mỗi người đã cầm đĩa thức ăn trên tay. Họ nhìn nhau. Họ đều cảm thấy bữa picnic này chỉ là cái cớ, cái vỏ, đồng thời cũng làm họ phải lui lại thứ họ thích thú nhất lúc này, thứ là mục đích thật sự của cuộc gặp gỡ hôm nay.

Jens đặt đĩa xuống đám cỏ. Chàng cúi người sang phía Lorna, bảo nàng cũng đặt đĩa xuống cỏ. Cả hai nhắc giỏ thức ăn cùng các hộp các gói ra ngoài tầm chắn. Jens bỏ mũ.

- Thức ăn ngon tuyệt nhưng sao anh không thấy muốn ăn chút nào.

Mặt Lorna đỏ ửng và tim nàng đập thình thình lúc Jens quỳ xuống trước mặt nàng, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt nàng hơi ngửa lên. Dáng điệu chàng đã rõ ràng và nàng vẫn quỳ nguyên như thế, đặt hai mông lên hai gót chân, bàn tay chắp lại đặt trên đùi. Jens nắm hai ống tay áo nàng, kéo dần lên rồi ôm nàng.

Lorna nhắm mắt tận hưởng cái hôn. Một cái hôn đầu tiên thật sự là kiểu hôn đúng như họ ao ước bao lâu nay. Ngày hôm nay, giờ giấc này, giây phút này họ đã mong đợi, khao khát bao nhiêu. Những đêm nằm một mình trên giường họ mơ thấy nó. Ban ngày làm việc họ mơ thấy nó. Đưa mái chèo trên đường đến đây họ mơ thấy nó. Bây giờ nụ hôn thật sự đó đã diễn ra, vụng về, đơn sơ lúc khởi đầu, khi chàng phải cúi đầu, vượt qua vành mũ nàng để tìm đến cặp môi nàng.

Hai cặp môi áp vào nhau, hai đầu lưỡi tìm kiếm nhau, họ cảm thấy họ đã được điều bao lâu khao khát. Jens thấy rõ đầu lưỡi nàng rụt dè, e thẹn lần tìm lưỡi chàng, đón đợi lưỡi chàng rồi mơn trớn lưỡi chàng.

- Mạnh dạn lên em, đừng ngại ngừng gì nữa. Hãy để anh chiều em.

Vài con hải âu đập cánh gần đó, kêu những tiếng khàn khàn. Vài con côn trùng vo ve trên hai đĩa thức ăn của họ. Xa xa tiếng còi tàu chạy trên hồ rú lên. Họ không nghe thấy gì. Họ chỉ nghe văng vẳng bên tay ý nghĩ thầm kín của nhau:

Vậy là cuối cùng đôi ta đã thực sự bộc lộ tình yêu. Không còn phải ghì姆 nén, không còn phải e ngại...

Đất thở chẳng? Hay gió thổi? Trời hè run rẩy hay da thịt họ đụng vào nhau? Cặp người tình lúc này không còn muốn thứ gì cản họ yêu nhau. Mắt không nhìn, Jens đưa tay lên mũ nàng, lần thấy chiếc trâm dài, rút nó ra, lật mũ khỏi đầu nàng.

Lorna ngưng cái hôn, đỡ chiếc mũ quăng nó xuống bên cạnh mũ chàng trên bãi cỏ, ngửa ra để chàng nhìn thẳng vào cặp mắt nâu của nàng.

Chỉ có mỗi mùa hạ chứng kiến cặp trai gái đang mê mẩn nhau, sùng bái nhau, chiêm ngưỡng mắt, mũi, môi, cằm, vai, tóc của nhau.

Jens nói:

- Em đúng là tuyệt vời, y hệt trong óc tưởng tượng của anh.

Chàng cúi dần xuống, ôm ngang người nàng, kéo nàng áp xuống bộ lễ phục đen của chàng. Vậy là hôm nay họ đã miệng áp miệng, thân thể áp thân thể nhau. Họ buông thả hoàn toàn nỗi thèm khát nhau vẫn nén lại trong bấy lâu.

Jens giang hai đầu gối ra từ từ đặt nàng nằm xuống. Lorna vẫn ôm chặt cổ chàng. Tấm váy nàng xòe ra. Chàng cúi xuống và họ lại quấn quại trong cái hôn cuồng si.

Lorna rên rỉ:

- Jens! Jens!...

Trong lúc bốn cánh tay ôm chặt nhau, nàng mở mắt nhìn qua vai Jens, thấy các cành cây trên cao đang quay nhè nhẹ.

- Anh không nghĩ là anh lại được như thế này...

Giọng Jens nói lạc hẳn đi, giọng của con người trong cơ mê sảng.

- Em cũng vậy...

- Vậy là em đang ở đây. Em bằng xương bằng thịt...

- Và anh nữa... Anh thật sự chứ không phải anh trong mơ...

- Anh đã tưởng không có được buổi trưa hôm nay. Anh không dám nghĩ rằng em sẽ đến.

- Ôi, Jens! Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Anh không thấy là lúc nào em cũng sẵn sàng bám theo anh sao?

- Em thừa biết rằng khi nào có thể được là anh đến với em ngay.

Jens nâng bàn tay nàng hôn lên những ngón tay rồi áp hai tay bàn tay nàng lên ngực chàng.

- Em hiểu chứ, - Nàng quỳ lên và đặt hai bàn tay lên chàng.

- Mỗi lần em ra nhà kho, anh ngẩng đầu lên, thấy em đứng giữa khung cửa, anh lại bị như thế này.

- Bị sao?

- Bị thế này này, - Jens áp bàn tay phải của nàng vào ngực bên trái chàng.

- Thế này? - Nàng nhìn thẳng vào cặp mắt xanh biếc của chàng, đồng thời chọc bàn tay vào bên trong lần áo, áp vào chỗ trái tim chàng.

Trái tim chàng đập rất mạnh "Thụp! Thụp! Thụp!..."

- Ôi, hệt như em. Tim em cũng đập như thế hàng tiếng đồng hồ sau mỗi lần gặp anh, - Nàng thì thào.

- Thật ư? - Chàng hỏi và hưởng cảm giác bàn tay mềm mại của nàng đặt trên ngực mình.

Nói xong, chàng đặt bàn tay lên ngực trái nàng để thấy trái tim nàng đập ra sao.

Jens nhắc bổng nàng, đặt nàng nằm ngửa trên tấm chăn trải. Chàng cầm bàn tay nàng đặt lên ngực nàng thì thào:

- Em cởi áo ra.

Đồng thời chàng ngồi dậy, cởi áo vét, Lorna đang loay hoay cởi ba mươi cái khuy trên áo nàng. Jens đã cởi xong áo mà Lorna vẫn loay hoay chưa cởi xong ba mươi cái khuy chết tiệt kia.

- Để anh cởi giúp.

Chàng cúi xuống giúp nàng cởi khuy.

- Ôi, - Nàng rên rỉ, thọc hai bàn tay vào mái tóc chàng. - Em hư lắm phải không anh?

Chàng ngẩng đầu, dướn mình áp miệng vào miệng nàng.

- Một số người bảo thế. Nhưng đâu có hư gì!

- Đúng vậy... - Jens!... Chưa bao giờ em sung sướng thế này.

- Vừa rồi, em nói mẹ em bảo. Phải chăng mẹ em bảo em đừng để ai làm như anh đang làm, đúng thế không?

- Đừng nói... Jens... Anh đừng nói nữa.

Lorna mở mắt âu yếm nhìn chàng. Các ngón tay nàng vẫn thọc vào mái tóc chàng. Rồi nàng kéo mặt Jens xuống, hôn lên má chàng, tai chàng.

Jens khẽ nói:

- Lorna! Chúng mình phải ngưng lại thôi.

Lorna có cảm tưởng chàng đã suy nghĩ rất căng thẳng, đã tranh đấu tư tưởng rất dữ dội trước khi nói:

- Em có biết cứ thế này sẽ dẫn đến đâu không, Lorna?

- Dẫn đến đâu nghĩa là sao? - Lorna không dám nhìn thẳng vào mắt Jens.

- Em không biết à?

- Em không biết anh nói thế nghĩa là sao?

- Bác em, bà Henrietta dặn em đem theo trâm nhọn cài mũ đi, em có hiểu để làm gì không?

Lorna bối rối nàng im lặng.

- Anh đoán mẹ em căn dặn em chính là đề phòng chuyện ấy đấy.

- Chuyện gì? - Lorna vẫn chưa hiểu.

- Mẹ em dặn em thế nào? - Jens nâng cằm Lorna, quay mặt nàng lại để nàng nhìn thẳng vào mắt chàng. - Mẹ em dặn thế nào, em kể lại cho anh nghe đi.

- Mẹ em bảo... đàn ông con trai thích... sờ soạng con gái. Và nếu thấy họ sờ thì con phải chạy vào nhà ngay.

- Mẹ em nói đúng đấy. Em nên về nhà ngay bây giờ.

- Anh bảo em về à?

- Không phải thế. Anh chỉ bảo tốt nhất cho em là nên về nhà ngay bây giờ. Ngay lúc này. Còn riêng anh thì anh rất muốn em ở lại với anh. Mỗi phút có em bên cạnh là một phút quý giá đối với anh.

- Ôi, Jens! Em không hiểu tý gì hết.

- Em chưa bao giờ như thế này à, Lorna?

Nàng đỏ mặt, định ngồi dậy, nhưng Jens đã nhanh hơn, túm tay nàng giữ lại.

- Em đã từng thế này rồi! - Chàng nói như thể vừa phát hiện ra điều gì mới mẻ, mắt nhìn thẳng vào mắt nàng. - Với Taylor Duval!

- Jens! Buông em ra để em dậy.

- Không! Em phải trả lời anh đã! - Jens nâng cằm Lorna. - Thằng cha Taylor đã làm thế này với em rồi chứ gì?

Vì bị Jens giữ chặt, bắt phải nhìn thẳng vào mắt chàng, Lorna thấy khó có thể nói dối. Nàng khẽ nói:

- Vâng, nhưng chỉ một chút thôi.

- Một chút?

Lorna đã lấy được đôi chút can đảm.

- Vâng, em không nói sai đâu.

- Hấn đã hôn em vào cái chỗ anh vừa hôn?

- Không. Anh ấy chỉ... chỉ sờ em thôi, kiểu như... như anh làm hôm ở nhà kho sau vườn ấy.

- Hấn đã sờ em?

- Nhưng em đã làm theo lời mẹ dặn, em đòi về nhà ngay.

- Em thế là khôn ngoan đấy.

- Vậy thì có gì là sai, Jens? Hay tại anh cáu vì em không cho anh? Có thể vì thế mà anh giận dữ với em không, Jens?

- Anh không giận em. Em dậy đi.

Jens đã dậy và nắm tay Lorna kéo nàng ngồi dậy.

- Anh không giận em. Bây giờ em mặc áo vào.

Lần đầu tiên đột nhiên Lorna thấy mình có lỗi. Nàng đau đớn gục đầu, tay uể oải kéo áo che ngực và chậm chạp, lúng túng cài khuy nịt vú. Jens thấy thế thương hại bèn giúp nàng, chỉnh đốn lại nịt vú rồi ngửa người nhìn nàng loay hoay làm cái công việc phức tạp, cài cho hết ba chục cái khuy áo. Nàng làm chậm chạp và Jens sốt ruột thầm đếm từng chiếc khuy một.

Chàng dịu dàng nâng cằm nàng, hôn nhẹ lên miệng nàng.

- Đừng ủ rũ thế Lorna. Em chưa làm điều gì tội lỗi đâu.

Câu an ủi của Jens không hiệu quả gì mấy. Nhìn thấy tóc nàng rối bù, chàng hỏi:

- Tóc em xơ tung rồi. Em có mang lược theo không?

- Không. - Nàng cúi đầu nói.

- Anh có đây, - Jens lấy lược trong túi áo ra. - Cầm lấy.

Lorna tránh nhìn Jens, trong lúc nàng tìm trâm trên tấm chăn, cài lên tóc. Khi chải tóc theo kiểu "ổ chim" như trước, nàng trả lược cho Jens:

- Cảm ơn.

Lorna nói lí nhí. Jens đưa mũ cho nàng và nhìn nàng cài trâm lên mũ. Anh nghĩ cách làm cho Lorna vui trở lại.

- Bây giờ ta ăn picnic chứ? - Anh hỏi.

- Em không đói.

- Nhưng anh đói, - Jens cố lấy giọng vui vẻ nói. Chàng muốn làm cho Lorna tươi vui lên.

- Thế thì được - Nàng ngoan ngoãn nói, quay lại định lấy hai đĩa lúc nãy đã đầy thức ăn nhưng chưa ăn. Ai ngờ kiến đã bám đầy rồi. Nỗi khổ tâm của Lorna lại bùng lên và nước mắt nàng trào ra. Nàng mếu máo nói:

- Bữa picnic thế là hỏng rồi. Thức ăn đầy kiến.

Lorna cố ghìm nhưng nước mắt cứ trào ra, chảy trên hai gò má. Nàng khóc nức nở, chạy ra úp hai chiếc đĩa xuống cỏ.

Lập tức Jens chạy đến, ôm nàng.

- Lorna thân yêu! Em làm sao thế? Nín đi, đừng khóc nữa. Em làm tan nát trái tim anh đấy...

Lorna nép đầu vào ngực chàng:

- Ôi, Jens! Em yêu anh.

Jens nhắm mắt. Chàng nuốt nước bọt. Chàng ôm chặt Lorna vào ngực trong khi nàng khóc nức nở, mếu máo nói:

- Em rất yêu anh Jens... Em yêu anh vô cùng... Chưa bao giờ em yêu ai như thế... Em có cần gì đâu... chỉ cần được nhìn anh, được ngồi bên anh. Ôi, Jens, sau đây chúng mình sẽ thế nào?

Jens không biết trả lời ra sao. Lorna vẫn thốn thức:

- Mùa xuân lúc em ra đây nghỉ tại biệt thự Rose Point, em đâu đã biết anh, đâu đã biết có anh tồn tại trên cõi đời? Vậy mà bây giờ anh đã thành người em không thể xa. Anh đã thành người quan trọng nhất của em.

- Hay ta chấm dứt quan hệ với nhau ngay từ phút này?

- Không! Anh đừng nói thế! Em làm sao chấm dứt được khi em đã yêu anh. Anh đã thành người quan trọng nhất của em. Thiếu anh em chẳng còn thiết sống nữa. Buổi sáng nào mở mắt ra là em nghĩ đến anh. Buổi tối nào khi lên giường em chỉ nghĩ về anh, mơ ước có anh bên cạnh, nhớ lại từng chi tiết những lần gặp anh.

- Đừng! Em đừng nên thế, Lorna! Đừng bao giờ nên thế! - Jens lùi lại, nhìn thẳng vào mắt Lorna - Hãy hứa với anh là em quên anh đi.

- Không! Em không hứa! Em yêu anh. Hay anh không yêu em, Jens? Em biết anh cũng yêu em. Em đã thấy tình cảm ấy trong mắt anh hàng trăm lần rồi. Chỉ có điều anh chưa nói ra miệng đấy thôi đúng thể không, Jens?

- Anh nghĩ rằng, anh không nói ra như thế sẽ dễ dàng hơn.

- Không! Không dễ dàng hơn chút nào. Anh hãy nói ra. Nếu anh yêu em, anh hãy nói ra là anh yêu. Đó là cách giúp em đấy.

Điều yêu cầu của Lorna lơ lửng trên không trung một lúc lâu trên đầu họ. Cuối cùng Jens chịu thua. Anh nói:

- Anh yêu em, Lorna.

Nàng quay sang ôm chặt Jens như thể không cho anh rời nàng nữa.

- Bây giờ thì em vui rồi. Chỉ một câu đó thôi đã đủ làm em sung sướng. Em biết trước anh sẽ nói câu đó ngay từ buổi đầu tiên gặp anh. Ngay từ lúc nhìn thấy anh dưới nhà bếp, em vào hỏi mọi người xem chuyện gì đã làm cha em nổi giận. Ngày hôm đó em đã biết trước sẽ đến một ngày nào đó anh nói câu kia ra với em. Em biết ngay từ lúc anh thú nhận việc chính anh đã nhét mẫu giấy vào đĩa kem bùng lên cho em.

- Cái mẫu giấy chết tiệt ấy! - Jens đau đớn.

- Không phải! - Lorna thì thầm - Chính nhờ mẫu giấy ấy mà hai chúng ta quen nhau và yêu nhau. Anh không thấy như vậy sao?

Họ ngồi ôm nhau lặng lẽ trong vài phút. Nhưng trong đáy lòng Jens thấy trước mối tình giữa chàng và Lorna sẽ chỉ đem lại đau khổ cho cả hai. Sẽ làm tan nát trái tim họ chứ không đem lại được điều gì tốt đẹp.

Jens ngồi xuống nói lỏng vòng tay ôm Lorna, trều mền vuốt ve những ngón tay nàng.

- Còn Taylor Duval thì sao? - Chàng hỏi. - Còn chiếc đồng hồ hân tặng em? Còn cha mẹ em đang mong em lấy hân? Rồi còn một thực tế: anh chỉ là đầy tớ của cha em?

- Không bao giờ nữa! - Lorna thét lên cương quyết - Không bao giờ anh quay về làm thuê cho cha em nữa! Anh là chuyên gia đóng tàu. Một ngày kia anh có xưởng đóng tàu của riêng anh và khắp Hoa Kỳ người ta sẽ chạy đến cầu cạnh anh đóng thuyền cho họ. Chính anh đã nói với em như thế kia mà?

Jens nâng cằm Lorna, đặt ngón tay cái lên miệng nàng, không cho nàng nói nữa.

- Ôi, Lorna, Lorna...

Jens thở dài mệt mỏi. Chàng nhìn vào khu rừng. Họ im lặng một lúc lâu. Lorna phá vỡ không khí im lặng. Nàng nói:

- Bao giờ ta gặp lại nhau?

Jens như chợt tỉnh khỏi những suy nghĩ miên man. Chàng đứng lên, kéo Lorna cùng đứng dậy, Jens âu yếm nhìn vào mắt nàng:

- Em hãy suy nghĩ đi. Xem có thật sự em muốn gặp anh không? Bởi nếu chúng mình tiếp tục gặp nhau, em sẽ phải khóc lóc suốt đời, muốn phải lén lút dối trá mãi không, Lorna?

Tất nhiên nàng không muốn? Jens nhìn mắt nàng và thấy rõ như thế.

- Anh bảo anh không muốn dối trá kia? - Lorna nhắc.

- Đúng thế. Mà có đúng thế không nhỉ?

Một sự thật không được nói ra nhấn bảo họ rằng nếu tình thế buộc họ phải dối trá thì họ cũng đành phải dối trá vậy. Cả hai đều không thích thú gì chấp nhận sự thật ấy.

- Muộn rồi, - Jens nói - Em phải về thôi.

Mắt nàng lại rơm rớm lúc nhìn hai chiếc đĩa vẫn còn đầy kiến;

- Vâng, - Nàng đau đớn nói.

- Em về đi. Anh lo đồ thức ăn.

Họ quỳ xuống đồ thức ăn không dùng đến ra bãi cỏ, xếp đĩa bọc vào tấm khăn. Họ làm lặng lẽ và đau xót. Jens cầm giỏ. Lorna cầm chăn. Họ ra phía bờ hồ. Lúc xuống dốc, Jens đi trước nắm chặt cổ tay Lorna đi sau. Đến bến, Jens xếp các thứ lên thuyền, tháo dây cột rồi quay lại. Họ đứng trên tảng đá xám nhìn nhau một lúc lâu. Lorna nói:

- Em chưa kịp hỏi, việc đóng thuyền của anh đến đâu rồi.

- Tốt. Đúng là tốt. Sắp tới anh sẽ đi hấp gỗ để uốn cong làm sườn con thuyền.

- Em đến xem được không?

Jens ngửa mặt lên trời, nhắm mắt lại, nuốt nước bọt.

- Thôi được, - Lorna buồn bã nói - Em sẽ không đến. Nhưng anh hãy nói thêm lần nữa rằng anh yêu em đi, để em có cái mà nhớ lại.

Jens hôn nàng. Chàng ôm hai bên má nàng, đặt môi lên môi nàng. Chàng hôn như thể trút hết nỗi hận vào đó. Nỗi hận của trái tim chàng lúc này đang tan nát. Hai đầu lưỡi chạm vào nhau trong cuộc chia tay cay đắng. Trong khi đó mặt trời trên cao vẫn rực rỡ và bên cạnh họ sóng vỗ

vẫn lẩn tẩn lấp lánh.

- Anh yêu em! - Jens nói và nhìn theo Lorna, nước mắt đầm đìa đang chèo con thuyền ra xa dần.

CHƯƠNG 9

Trở về nhà sau cuộc gặp gỡ bí mật với Jens Harken, Lorna thấy biết ơn hôm nay lại là Chủ Nhật. Thức ăn nguội để trong tủ lạnh chứng tỏ Lorna sẽ không đối mặt với cha mẹ nàng trong bữa ăn tối đầy nghi thức.

Lorna đem thức ăn lên phòng, ăn một mình trong lòng đau đớn. Nàng viết tên Jens Harken thành chữ to uốn éo và tô những bông hoa xung quanh. Nàng nhúng bút vào lọ mực vẽ thêm một con chim xanh. Nhưng mới xong một bên cánh, nàng đã quăng bút, ôm mặt, tỳ khuỷu tay lên bàn trang điểm.

Jens định không bao giờ gặp mình nữa hay sao? Phải chăng đấy là ý ngầm câu chàng nói cuối cùng trước khi chia tay? "Em hãy nghĩ kỹ đi, Lorna, xem chúng ta có nên gặp nhau nữa không? Nghĩ đi, xem em có nên chịu khóc lóc suốt đời và luôn phải lén lút dối trá không? Bởi nếu chúng mình tiếp tục gặp nhau, em sẽ phải chịu một cuộc sống như thế..." Nghĩ đến đó mắt Lorna rung rung.

Yêu nhau là vậy đấy! Là đau khổ, dằn vặt, buồn thương! Lorna không cho rằng ai yêu cũng đều phải chịu như thế, nhưng rõ ràng tình yêu chứa đựng khả năng đó. Yêu có thể biến cả một cuộc đời lẻ ra màu hồng thành một màu xám xịt ảm đạm.

Lorna lấy một tờ giấy khác, kẻ tên chàng lần nữa và tô điểm bằng những bông hoa héo rũ. Trên những bông hoa đó, nàng vẽ những khuôn mặt sầu thảm với những giọt nước mắt. Nàng sẽ giấu những tờ giấy này vào trong mũ mùa hè và cất vào hộp.

Lorna ra ngoài, lang thang trong tòa nhà. Hai em gái nàng đang mãi mê xem quyển vở dán những hình chụp cắt ở báo. Theron đã đi ngủ. Mẹ nàng và bác Henrietta đang chơi bài, không buồn ngẩng đầu lên để nhìn thấy Lorna đi ngoài hành lang.

Lorna dừng lại một lúc ngắm hai người phụ nữ, rồi thở dài bước quay lên gác, gõ cửa phòng bác Agnes.

- Cứ vào, - tiếng bác trong phòng vọng ra.

Nàng đẩy cửa bước vào. Bác gấp sách đặt lên giường. Bác nằm gối lên chồng gối cao, chặn đắp ngang người.

- Lorna! Cháu vào đây!

Lorna gieo mình xuống giường bên cạnh bà bác.

- Cháu có chuyện buồn phải không? Kể cho bác nghe nào.

- Không có gì đâu ạ. Mà đúng ra mọi thứ đều đáng buồn cả. Làm người lớn này, rồi lo sợ mẹ này và những đêm Chủ Nhật lặng lẽ nữa.

- Ôi, những chuyện đó thì tất nhiên rồi. Chỉ những phụ nữ cô đơn như bác thì đỡ phải đau lòng những thứ đó, đúng không cháu? Thế bạn trai của cháu đâu? Tại sao cháu không đi chơi với cậu ta?

- Taylor đấy ạ? Cháu không biết anh ấy lúc này ở đâu. Tối nay hình như cháu không quan tâm đến anh ấy.

- Cô cậu lại giận nhau chứ gì? Chắc vì thế mà trông mặt cháu rầu rĩ thế kia!

- Không phải đâu, bác ạ.

- Hai em cháu đâu? Rồi Phoebe, cô bạn thân của cháu ấy, sao không rủ nhau giải trí cách nào đó?

- Không hiểu sao tối nay cháu chẳng muốn gặp họ.

Bà Agnes chấp nhận trạng thái đó của đứa cháu gái. Bà không gặng hỏi thêm gì nữa.

- Bác Agnes ạ...

- Cháu hỏi gì...?

- Bác kể cháu nghe về ông đại úy Dearsley của bác đi... Hồi bác và ông ấy bắt đầu yêu nhau thì sự việc diễn biến ra sao?

Bà già độc thân kể lại những kỷ niệm từ trong dĩ vãng, về một sỹ quan quý tộc mặc quân phục trắng, cầu vai đeo những vạch kim tuyến. Bà đã gặp ông trong vũ hội và đã yêu ông.

Bà kể xong, Lorna vẫn nằm trên giường, nhìn qua ngực bà đến những bông hoa in trên giấy dán tường:

- Bác Agnes, - Nàng thận trọng nói, cố tìm chữ sao cho thích hợp. - Những lúc bác gặp riêng ông đại úy, bác có bị thèm khát không?

À, ra chuyện đó cháu mình băn khoăn, bà Agnes thầm nghĩ. Nên trả lời đứa cháu thế nào đây. Bà quyết định nói thật.

- Bản chất của tình yêu là thèm khát cháu ạ.

- Nhưng ông đại úy có thèm khát bác không?

- Có chứ, cháu Lorna. Bác hoàn toàn tin rằng ông ấy cũng thèm khát.

Hai bác cháu im lặng một lát, mỗi người đuổi theo một hình ảnh. Cuối cùng Lorna nói:

- Bác Henrietta luôn nhắc cháu là phải đem theo chiếc trâm nhọn. Vậy cái trâm đó để dùng làm gì, thưa bác? Bác Henrietta không hề nói cụ thể cho cháu biết.

Bác Agnes dừng lại một lúc lâu rồi mới trả lời:

- Cháu đã hỏi mẹ cháu câu ấy chưa?

- Chưa ạ. Vì mẹ cháu chẳng bao giờ nói thật ra với cháu.

- Cháu và cậu trai của cháu đã bao giờ bón thìa cho nhau chưa?

- Rồi ạ, - Lorna thì thầm.

- Trong lúc chỉ có hai người với nhau?

- Vâng.

Bà già độc thân ôm chặt cháu:

- Ôi, Lorna, cháu yêu của bác! Vậy thì cháu phải hết sức cẩn thận cháu ạ. Phụ nữ rất dễ bị nam giới chán vì quá chiều chuộng anh ta đấy.

- Nhưng cháu yêu anh ấy, thưa bác Agnes.

- Bác hiểu, bác hiểu, - Bà Agnes nhắm mắt lại, hôn lên trán Lorna - Bác yêu ông đại úy Dearsley. Ông ấy và bác trải qua tất cả các chặng đường của tình yêu y hệt như cháu và cậu bạn trai của cháu bây giờ. Nhưng cháu phải chịu khó đợi cho đến đêm tân hôn. Chỉ khi đó cháu mới được buông thả hoàn toàn. Cháu có thể trao thân cho anh ta mà không phải xấu hổ chút nào. Và khi đó việc trao thân đem lại hạnh phúc tràn trề cho cả đôi bên.

Lorna dướn lên hôn vào má bà bác. Má bà cụ đã nhăn vì tuổi tác.

- Bác Agnes, cháu yêu bác biết chừng nào. Bác là người duy cháu có thể thổ lộ tất cả trong cái nhà này.

- Bác cũng rất yêu cháu Lorna. Cháu có tin hay không tùy cháu, nhưng cháu cũng là người duy nhất bác có thể nói chuyện trong khắp cái nhà này. Mọi người đều cho bác là hâm, lúc nào cũng thích thú nhắc lại những kỷ niệm từ xưa xưa. Nhưng bác biết sống cách nào khác được bên cạnh mẹ cháu là người thiển cận, bên cạnh bác Henrietta là người quá sợ dư luận, bên cạnh cha cháu là người luôn cho bác là người ngu ngốc.

Bà ngừng lại một chút, suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Kể ra bác nói về cha mẹ cháu như thế là không phải, vì cha mẹ cháu rất tốt với bác, tạo điều kiện cho bác sống tuổi già được yên ổn, ấm cúng. Nhưng biết làm sao được, nếu như cháu muốn nghe bác nói thật những ý nghĩ của bác. Cha cháu không bao giờ hỏi ý kiến bác trong bất cứ việc gì. Riêng cháu, cháu nhỏ tuổi nhưng cháu rất khác mọi người. Trong cháu có một thứ gì quý giá mà tiền bạc không mua nổi. Cháu có tình yêu đối với mọi người! Cháu quan tâm đến mọi người. Chính phẩm chất đó làm cháu trở thành đặc biệt. Nhiều ngày bác đã cầu kinh để Chúa phù hộ cho cháu...

Đột nhiên bà dừng lại, lắng nghe rồi nói khẽ:

- Hình như bác Henrietta về phòng. Nếu thấy cháu nằm ngả ngốn trên giường thế này, chắc hẳn bác ấy sẽ nói vài câu cay độc. Cháu dậy đi, Lorna! Mau lên!

Lorna chưa kịp dậy thì bà Henrietta đã bước vào. Thấy Lorna nằm trên giường bà, bà rất cáu. Bà từ từ khép cửa lại.

- Cháu yêu quý, tưởng cháu đã biết là chưa bỏ giày không được phép leo lên giường người khác chứ? Và cô nữa, tôi tưởng cô phải biết bảo ban cháu nó chứ?

Để chọc tức bà Henrietta, Lorna quỳ trên giường, dướn người hôn vào má bà Agnes.

- Cháu yêu bác lắm, - Nàng nói rồi tụt xuống đất chạy ra cửa.

Đến cửa nàng mới ngoái đầu lại nói:

- Chúc bác ngủ ngon, Thưa bác Henrietta.

Hôm sau, ngay sau hôm picnic của Lorna với Jens Harken thất bại thảm hại, mẹ nàng tổ chức một cuộc thi bóng chày. Bà đặt lịch sự trước đó hai tuần lễ để Lorna không kịp thoái thác. Cuộc đấu chung kết tổ chức vào sáu giờ tối, và sau đấy là bữa ăn nhẹ đêm khuya ngay ngoài vườn.

Tối hôm đó khách kéo đến đông vui. Toàn khách giàu có. Họ ăn mặc rất diện. Nam quần trắng nữ váy màu lam nhạt. Trên bãi cỏ kê những bàn từng bốn người một. Trên mỗi bàn đều có giá đựng nến. Ly cốc bằng pha lê. Thìa nĩa bằng bạc. Đĩa bát bằng men sứ. Bàn nào cũng có loại hoa tươi.

Hôm nay Lorna mặc một bộ đồ trắng với mấy mét vải tuyền mỏng quấn trên đầu trông như công trình của hàng ngàn con nhện dệt tơ trên đầu. Ba bông hồng đỏ thắm cài trên mái tóc giúp Lorna thành cô gái đẹp nhất đêm hội.

Đấu thủ trong cuộc đấu bóng chày hôm nay toàn thanh niên. Trong đó có cả một số thiếu

niên. Tất nhiên là có em nàng năm nay mới mười sáu nhưng trông phổng phao, đã thành một cô gái xinh đẹp. Hai bạn của Jenny và cùng tuổi cô: Sissy Tufts và Betsy Whiting. Nam có Jack Lawless Và Taylor. Hai chị em Phoebe và Mitchell cũng đến. Tất cả mười sáu người, chia làm bốn đội, chơi trên hai sân, mỗi sân hai đội, mỗi đội bốn người.

Mitchell em Phoebe tham gia đội của Lorna và cậu ta tán tỉnh nàng ngay từ lúc bắt đầu cuộc đấu đến tận lúc kết thúc. Cậu ta lái nhái năn nỉ nàng đi chơi thuyền với cậu ta một lần. Mitchell bảo ít nhất cũng được bơi thuyền với nàng một lần trước khi cậu ta phải rời đây về thành phố bắt đầu năm học mới.

Lorna cười từ chối đến lần thứ ba. Mitchell bực quá bèn quật chày rất mạnh vào quả ban sọc xanh vào trúng nàng.

- Mitchell! Cậu làm trò gì thế?

- Chứ còn gì nữa? Tại sao một cô gái đẹp như chị mà khi được con trai mời đi bơi thuyền lại từ chối?

- Nhưng cậu bao nhiêu tuổi rồi Mitchell?! Cậu quên là cậu kém tôi hai tuổi đấy!

Bên sân đấu thứ hai Taylor gọi to:

- Lorna, Mitchell trêu em phải không?

Đúng lúc ấy Lorna sững người. Nàng nhìn thấy Jens Harken vừa từ phía sân sau bước ra. Đúng ra, chỗ này chàng không được phép bước vào, nhưng chắc chàng đi qua đây để vào bếp ăn bữa tối. Harken vẫn mặc bộ quần áo lao động, hai đầu gối bám đầy mùn cưa. Hai ống tay xắn cao lên đến tận khuỷu. Nhìn thấy Lorna, chàng đứng lại. Hai người nhìn nhau như bị thôi miên.

Phía sau nàng Taylor đã nói gì với Mitchell và đang đến gần nàng, đỡ khuỷu tay nàng về thân mật.

- Anh vừa đe dọa nó rồi, Lorna - Taylor nói giọng trịch thượng.

Lorna không hề có ảo tưởng chút nào về ấn tượng mạnh mẽ của cảnh tượng này gây cho Jens Harken. Một con gái nhà giàu đang đùa giỡn vui vẻ với đám bạn đều con nhà giàu. Đằng sau họ là những bàn ăn sang trọng, đang chờ nhà bếp bung lên những món ăn đắt tiền.

Cô gái mới hôm qua còn tuyên bố yêu Jens Harken, vậy mà bây giờ đeo chiếc đồng hồ mạ vàng trên ngực, trong bộ áo quần diêm dúa, đùa chơi thân mật với đám bè bạn quần áo cũng sang trọng như cô, và trong số bạn bè ấy có Taylor, chàng trai nhà giàu đẹp mã, con ông chủ xưởng bột lớn nhất của bang Minnesota.

- Đi em.

Lorna vẫn còn choáng váng. Tại đây có Taylor đang điều khiển khuỷu tay nàng. Có cha nàng

đang đứng nhìn theo dõi. Có mẹ nàng chỉ quan tâm đến tiệc tùng và các lời tâng bốc của khách. Có các bạn bè cùng tầng lớp giàu có với nàng đang cười đùa vui vẻ. Họ biết đâu đến một chàng trai nghèo đang cặm cùi trong nhà ngôi nhà kho thảm hại ở tận cuối vườn. Chàng trai đó mới hôm qua đã bí mật hôn và vuốt ve thân thể cô gái đẹp nhất trong bữa tiệc hôm nay.

Như con côn trùng bị kẹp chặt trong tấm mạng nhện của xã hội giàu có, không thể cự quấy được, Lorna đành cam chịu để Taylor tháp tùng, dẫn nàng đến bàn tiệc.

Đêm hôm đó Lorna ngủ một giấc chập chờn. Nàng thấy nàng phải có lời giải thích, lời xin lỗi Jens.

Đêm đã bắt đầu lạnh và thoang thoảng hương hoa cúc mùa thu.

Chẳng bao lâu nữa sẽ sang tháng Chín và kèm theo nó là những đêm lạnh giá. Tiếp đó đến băng tuyết, làm nước trong các ống dẫn đóng băng. Gia đình Lorna sẽ phải chuyển về thành phố Saint Paul sống mùa đông.

Khi gia đình nàng trở về sống ở tòa biệt thự trên đại lộ Summit. Jens Harken sẽ ở lại đây một mình đóng nốt con thuyền chàng đang làm dở. Khi đó sẽ ra sao? Phải chăng cuộc gặp gỡ mùa hè vừa rồi diễn ra trên bãi cỏ ven hồ chỉ còn là một kỷ niệm, nên quên đi chàng, về cuộc hẹn hò giữa một cô gái khờ dại và một chàng trai nhập cư đi tìm thú vui nhất thời trong cuộc gặp gỡ tình tự với cô?

Không, cuộc gặp gỡ đó đâu phải chỉ như vậy?

Cuộc gặp gỡ đó có bóng dáng của tình yêu!

Đấy đúng là tình yêu. Chính vì vậy mà Lorna cần có sự giải thích và xin lỗi chàng.

Sáng hôm sau, ăn điểm tâm xong Lorna đi thẳng ra sau vườn để đến ngôi nhà kho dùng làm xưởng đóng con thuyền. Trước khi đến nơi, từ xa nàng đã ngửi thấy mùi gỗ. Hôm nay mùi gỗ tươi rất đậm đến nỗi Lorna có cảm giác mùi gỗ đó sẽ thấm vào quần áo nàng và lúc về nhà, mùi gỗ đó vẫn còn thoang thoảng.

Lorna bước vào cửa, thấy ngay lý do khiến nàng đến đây: Jens đang lắp lò hơi để uốn cong

những tấm ván dùng lát sườn con thuyền. Lửa đã được nhóm lên và trên đường ống dẫn hơi nước, những ống máng khói mù mịt thoát ra qua những chỗ hở. Đứng trước lò hơi, kiểm tra việc vận hành là cha nàng. Bên cạnh ông Gideon là Ben Jonson, nàng đã nhận ra chính là người đứng trên con tàu đánh cá, bạn của Jens Harken.

Có cả ông Tim Iversen với chiếc máy ảnh dựng trên chân chống, chuẩn bị ghi những hình ảnh này để sẽ treo lên bức tường Câu lạc bộ thuyền buồm White Bear.

Lorna vừa nhìn thấy cha thì ông Gideon cũng vừa nhìn thấy con gái.

- Lorna, con ra đây làm gì?

- Con ra đây để xem việc đóng con thuyền đến đâu? Dù sao con cũng là người có công trong việc đề nghị với cha chuyện này. Chào ông Iversen. Chào anh Harken.

Lorna lấy bộ mặt thản nhiên bước vào trong và làm như nàng biết trước sẽ gặp cha ở đây. Nàng nói với Ben Jonson:

- Chắc anh chưa biết tôi. Tôi là Lorna, con gái ông Gideon.

Ben bỏ mũ lịch sự chào nàng:

- Tôi là Ben Jonson. Rất sung sướng được gặp cô, thừa tiểu thư Barnett.

- Anh làm việc cho cha tôi à?

- Không hẳn là như thế, thưa cô. Tôi làm việc ở xưởng gỗ, nhưng hồi này công việc rất ít, do sắp hết mùa bán hàng nên tôi xin nghỉ buổi sáng đến giúp Jens Harken uốn số gỗ làm sườn thuyền.

- Tôi hy vọng không làm vướng gì các anh chứ, nếu tôi đến xem.

- Không đâu, thưa cô.

Gideon ngắt lời:

- Mẹ có biết con ra đây không?

- Con không biết, thưa cha, - Nàng nói thế nhưng mắt nàng nhìn ông Gideon thì lại biểu lộ ý: "Con đã lớn rồi, mười tám tuổi rồi cha ạ!"

- Đây là công việc đàn ông, Lorna. Con về nhà đi.

- Con có việc gì ở nhà đâu ạ? Chỉ có việc ngồi ngắm hoa thôi. Thưa cha, sao cha bắt con về nhà trong lúc ở đây diễn ra sự kiện rất có thể sẽ rất trọng đại trong lịch sử thuyền buồm? Xin cha cho phép con được ngồi đây xem.

Tim Iversen ngắt lời:

- Ông Gideon, cho phép tôi chụp một tấm hình được không? Tôi chuẩn bị xong máy rồi, - Ông vác chân chống và máy đến - Tôi cho rằng đây là sự kiện trọng đại trong lịch sử câu lạc bộ thuyền buồm chúng ta. Có mặt nhà đóng thuyền và con gái chủ thuyền. Người có công thuyết phục ông cũng đáng được ghi lại hình ảnh. Bởi chính tôi chứng kiến lúc cô Lorna đề nghị với ông nghe cậu Harken trình bày và chấp nhận đề xuất của cậu ta.

- Được, được. Ông hãy chụp cái tấm ảnh khốn kiếp của ông đi. Nhưng chụp nhanh lên. Tôi phải đi ra ga để lỡ chuyến tàu.

Tim Iversen chụp tấm ảnh "khốn kiếp" ấy cùng với nhiều tấm khác và ông Gideon quên bẵng mất chuyến tàu bởi việc uốn những tấm ván đóng sườn con thuyền, cũng làm ông hấp dẫn không kém con gái ông. Lò hơi này Jens tự sáng chế bằng một ống dẫn nước cỡ lớn cắt đi. Nồi hơi đã sủi và đánh tan không khí lạnh giá buổi sớm mai.

Jens Harken giải thích:

- Hơi nước trong nồi bốc ra sẽ làm giãn những thứ gỗ và biến chúng thành mềm, dễ uốn cong. Lúc bị hấp bằng hơi nước, nó sẽ trong veo như sợi mì ống vậy. Chính vì thế mà hôm nay tôi cần có Ben giúp một tay.

Liên sau đó Jens và Ben ra góc phòng, nơi đặt những tấm gỗ cần uốn cong. Hơi nước ở đó bốc mù mịt. Jens và Ben mỗi người cầm một đầu từng thanh gỗ đưa dần lên và lấy chúng ra những tấm ván đã bị hơi nước "luộc chín".

Đứng bên cạnh cha và ông Tim Iversen, Lorna say mê ngắm quang cảnh diễn ra trước mắt. Gỗ bị "luộc" bốc mùi thơm dễ chịu, tỏa khắp gian phòng.

Mọi người im lặng xem. Hai tiếng đồng hồ sau, tất cả số gỗ cần thiết đã được uốn cong. Ông Gideon vẫn còn đứng nhìn. Tim Iversen thì loay hoay chụp thêm vài tấm ảnh nữa. Chụp xong tấm ảnh cuối cùng, Iversen chui ra khỏi tấm khăn trùm đen, hỏi:

- Gideon! Ông định đặt tên con thuyền này là gì?

Gideon hơi ngạc nhiên nhìn Tim:

- Tôi chưa biết. Cái tên gì nghe có vẻ con thuyền chạy rất nhanh, chẳng hạn Hải Âu hay Chim Sắt.

Tim liếc nhìn Lorna rồi nói:

- Cũng được, nhưng nghe chưa thú lắm. Ông nghĩ thế nào nếu ta đặt cái tên có ý nghĩa hơn...

- Chẳng hạn như thế nào để có ý nghĩa? - Gideon chưa hiểu.

- Lorna là người có công đề xuất việc đóng con thuyền này. Sao ta không đặt luôn tên con thuyền là Lorna. À, tên giữa của cô là gì nhỉ, cô Lorna Barnett?

- Tôi là Lorna Diane Barnett.

- Vậy ông nghĩ như thế nào nếu ta đặt tên con thuyền mới này là Lorna D, - Tim Iversen nói, phả làn khói tẩu thuốc ông ngậm trên miệng. - Được không ông Gideon?

Gideon ngẫm nghĩ một chút. Ông bậm môi rồi nhìn con gái. Con gái ông chăm chỉ đứng đây cả buổi sáng nay. Và nàng cũng không nhìn Jens.

- Thế nào Lorna? Con có muốn con thuyền đặt tên con không?

- Con chưa hiểu, thưa ba.

- Cha nghĩ có thể đặt tên con cho nó. Nếu nó thắng cuộc nữa thì càng có ý nghĩa. Con thuyền của cha và con là con gái của cha.

Lorna cố ghìim nổi vui sướng.

- Tùy ba thôi. Riêng con thì con rất thích, thưa ba.

Gideon rất xúc động khi con gái gọi ông là "ba". Hồi nhỏ Lorna vẫn gọi cha là "ba" nhưng từ ngày nàng lớn lên nàng rất ít dùng chữ "ba", có lẽ vì nàng cảm thấy cách gọi đó hơi trẻ con. Cho nên ông Gideon luôn thấy chữ "cha" không được êm tai lắm. Hôm nay nghe chữ "ba" từ miệng con gái lớn thốt lên, ông cảm thấy yêu con như hồi còn nó còn nhỏ hay làm nũng ông.

- Vậy thì được. Tôi quyết định đặt tên con thuyền này là Lorna D.

- Ôi, cảm ơn ba!

Lorna nói xong, chạy bổ đến ôm chầm cổ cha. Ông Gideon là người sống theo những nguyên tắc lễ giáo nghiêm nghị nên trước sự bộc lộ tình cảm sôi nổi của cô gái, ông ngây người, lúng túng. Ông rất yêu các con nhưng quan niệm yêu là phải mắng khi con cái làm sai và sẵn sàng chi tiền may sắm cho con đầy đủ áo quần, trang sức.

Ông gắt yêu:

- Nỡm! Làm hỏng cả cái cổ áo của tao bây giờ!

- Con có thể báo các bạn của con biết được không, thưa ba?

- Bạn con à? Chuyện ấy cha không quan tâm.

- Nhưng đây là chuyện chính thức, dứt khoát rồi chứ ạ, thưa ba? - Lorna nghiêng đầu nũng nịu hỏi.

- Chính thức! Thôi được, con kể với các bạn cũng được.

- Con dẫn bạn bè đến xem nhé, thưa ba?

- Rồi chúng xéo nát cả sàn nhà này ấy.

- Con chỉ dẫn Phoebe thôi.

- Mình nó thì được. Đây, nhưng ba nhắc, mấy đứa chúng mày sống như con trai ấy. Con gái là phải dịu dàng, nhu mì, phải lo chuyện ăn mặc trang điểm...

- Ba ơi, ba cho con thỉnh thoảng đến xem con thuyền tiến triển đến đâu nhé? Ba bằng lòng đi.

- Con chỉ đến làm vương chân Harken.

- Vương sao được, ba? Hôm nay cả ba người chúng ta đến ngồi cả buổi mà con có thấy Harken bị vương chân gì đâu? Anh ấy vẫn làm việc bình thường và đạt kết quả tốt.

Vừa nói Lorna vừa nhìn thẳng vào mặt Jens. Từ lúc vào đây, bây giờ mới là lần đầu tiên nàng nhìn chàng.

- Tôi sẽ không làm vương chân anh đâu, đúng không, Harken?

- Vâng, đúng thế, thưa cô. Xin ông chủ cho phép tiểu thư đến đây xem.

- Được, được, - ông Gideon miễn cưỡng nói. - Nhưng nếu con gái tôi làm vương chân anh thì anh cứ tống cổ nó đi! Thú thật tôi không thể hiểu nổi, con gái quanh quẩn ở nơi người ta đóng thuyền làm gì? Mẹ nó lại trách tôi là nuông chiều nó cho mà xem!

Ông nhìn đồng hồ:

- Ấy chết. Thế mà gần mười hai giờ rồi. Tôi phải đi kéo về nhà muộn. Harken, lúc nào lên tôi, tôi ký tờ séc để anh đặt may buồm ở Chicago nhé!

- Vâng, thưa ông chủ, - Harken lễ phép nói.

- Chào ba ạ! - Lorna nói khi thấy ông Gideon quay gót.

- Tôi cũng về thôi, - Tim Iversen nói. - cảm ơn ông đã cho tôi vào đây, chụp được một số ảnh. Chào Jens nhé, ta sẽ còn gặp nhau.

Lorna theo chân cha và Tim ra ngoài.

Lúc ba người đi rồi, ngôi nhà kho vắng lặng hẳn đi. Jens và Ben làm việc thêm một lúc, thu dọn và quét. Vừa làm Jens vừa huýt sáo một giai điệu dân ca Na Uy.

Ben hỏi:

- Có phải vừa rồi chính là cô gái cậu hẹn hò hôm Chủ nhật không?

Jens ngừng huýt sáo:

- Tại sao cậu lại hỏi thế?

- Mình thấy suốt trong lúc cô ta ở đây, cậu không nhìn cô ta một lần nào.

Jens vẫn nhặt đanh trên sàn nhà.

- Thì đã sao?

- Cô ta đẹp đến thế!

- Cậu thấy cô ta đẹp à?

- Đẹp hơn cảnh mặt trời lặn trên vùng biển Na Uy. Rực rỡ hơn. Mình không rời mắt khỏi cô ta.

- Thật à?

- Mình thấy cô ta cũng không nhìn cậu. Mãi đến lúc cô ta xin phép ông già cho cô ta thỉnh thoảng đến đây xem cậu làm, cô ta mới nhìn cậu. Vậy là sao? Giữa cậu và cô ta là thế nào?

- Thú thật cũng có đôi chút tình cảm.

- Đôi chút? Mình thấy rõ ràng cô ta yêu cậu vậy mà cậu quá lạnh lùng với cô ta.

Jens im lặng một chút.

- Cô ta là loại con gái đầu óc tự lập. Mình với cô ta đã trò chuyện nhiều và thân tình như bạn. Một lần cô ta đòi mình hôn... - Jens im lặng một lúc rồi nói tiếp. - Mình đã phạm sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mình là hôn cô ta.

Ben nói:

- Mình có cảm giác nếu ông già cô ta biết chuyện đó, ông ta sẽ tống cổ cậu ngay lập tức và bao ước mơ của cậu tan thành mây khói.

- Đúng thế, - Jens thở dài nói.

- Cậu hãy nhớ điều đó. Loại chúng mình chỉ nên hôn mấy cô giúp việc dưới bếp thôi.

- Mình cũng nghĩ thế.

Họ bắt đầu đánh giấy ráp lên ván.

- Tên cái cô phụ bếp kia là Ruby phải không nhỉ?

- Ruby, đúng thế.

- Cái cô tóc hung đỏ uốn quăn ấy!

Jens vẫn tiếp tục đánh giấy ráp:

- Cậu nhớ hồi còn đi học không? Cha mẹ mua con búp bê cho và thế là lần nào đi học về cũng hôn chụt nó một cái. Sau khi hôn Ruby bao giờ mình cũng thêm có khăn mặt để lau.

Đôi bạn cười phá lên.

Jens Harken nói tiếp:

- Cậu đừng lo. Tối hôm qua mình đã quyết định thôi cô Lorna ấy rồi. Thế là xong. Giữa mình và cô ta không còn gì hết. Mình hiểu ra rồi, cô ta thuộc loại người khác, mình thuộc loại người khác. Ôi, Ben giá như cậu nhìn thấy cô ấy tối hôm qua nhỉ...

Jens Harken thuật lại cho bạn nghe, lúc anh trên đường từ xưởng về bếp để ăn bữa tối, đi ngang qua sân anh nhìn thấy Lorna thân mật với mấy thanh niên giàu có như thế nào, đặc biệt là với Taylor Duval. Jens kết luận:

- Bây giờ cô ta mà còn la cà vào đây, mình sẽ nói thẳng vào mặt là "xin mời ra ngay cho!". Đóng xong con thuyền này và lập xưởng đóng tàu của riêng mình là thứ quan trọng hơn cái cô Lorna Barnett ấy rất nhiều.

Ben về rồi Harken ngồi lại làm việc một mình. Anh đã đánh giấy ráp liên tục mấy tiếng đồng hồ và bây giờ hai bàn tay nóng lên. Anh cố tự nhủ con thuyền và xưởng đóng tàu quan trọng hơn Lorna Barnett nhiều, nhưng vẫn luôn nhìn thấy nàng trước mắt và đầu óc vẫn cứ nhớ lại những kỷ niệm với nàng.

Bấy giờ tối Jens đóng cửa, cài chốt rồi đứng lại một lúc lắng nghe tiếng dế kêu. Buổi tối trời đã bắt đầu lạnh và sương ẩm lan khắp mặt đất. Harken kéo cổ áo cao lên, theo lối đi trong vườn để về nhà. Anh không hề hay biết, Lorna đứng đón anh, cho mãi đến khi nàng đụng vào tay anh, đồng thời nói rất khẽ:

- Suyt!

Lorna đứng giữa hai dây đu, khoác tấm áo choàng ngắn. Nàng nói:

- Em chờ anh khá lâu rồi...

Jens rời khỏi lối đi, bước vào chỗ bóng cây đu:

- Lorna, tôi xin cô hãy thôi cái trò ấy đi.

Jens nhìn nàng. Trong bóng tối, mặt nàng tái xanh và càng đẹp lạ lùng. Đẹp và có cái gì tội nghiệp nữa.

- Em biết là nên thôi, nhưng em không thể. Sau những gì anh đã dành cho em...

Tim Jens nhói đau. Chàng không biết nên làm thế nào bây giờ. Lorna bước đến và như kẻ mộng du, hoặc đúng hơn như kẻ quá đỗi tình ái, Jens mở áo choàng của nàng và cùng choàng chung tấm áo. Họ hôn nhau thắm thiết. Họ ghì chặt nhau như thể để bù lại sự chịu đựng trong suốt buổi sáng hôm nay, đứng bên nhau mà không dám nhìn nhau, không dám nói năng gì với nhau.

Lát sau khi đã thỏa mãn phần nào nỗi khao khát, họ nhìn nhau.

- Anh giận em lắm phải không, Jens? - Lorna hỏi.

- Đúng thế.

- Về buổi tối hôm qua chứ gì?

- Về việc em đến xưởng sáng nay đúng lúc có ông già ở đó, về Taylor Duval. Về đủ mọi thứ.

- Em rất tiếc về tối hôm qua. Em đâu muốn đi với Taylor nhưng em không biết cách làm sao để thoát được anh ta. Mẹ em đã vạch kế hoạch đầy đủ cho buổi chiều dài và em không còn cách nào khác.

- Em chán cậu ta!

- Em không yêu Taylor. Người em yêu là anh, Jens.

Jens ôm đầu nàng và nhìn thẳng vào mắt nàng, vẻ đau đớn và oán hờn:

- Điều anh giận nhất là em chạy theo cậu ta. Em lấy lòng cậu ta. Anh uất giận vì anh biết chuyện hôn nhân giữa em và hắn không thể thay đổi được. Em với hắn cùng tầng lớp, em không thấy như vậy sao, Lorna? Thế giới của em anh không được phép bước vào.

Jens nói xong, nàng nhìn anh thì thầm:

- Anh vẫn chưa nói anh yêu em!

- Bởi câu nói đó vô nghĩa. Và sáng nay em đến giữa lúc cha em ở đây thì đúng là em quá liều lĩnh.

- Nhưng bây giờ cha em cho phép rồi. Sáng nay anh không nghe thấy sao?

- Đừng. Em đừng đến với anh nữa! Chúng ta hãy thôi nhau đi.

- Đừng giận em nữa Jens. Hôn em đi!

Harken bật cười:

- Em đúng là thơ ngây, không ai có thể giận em lâu.

Jens lại hôn nàng. Đột nhiên chàng dừng lại:

- Nhưng tay anh đang bẩn, vậy mà lúc nãy anh đụng vào da thịt em. Anh làm việc suốt từ sáng đến giờ, chưa kịp rửa tay.

- Không! Không bẩn đâu! - Nàng nắm bàn tay Jens và hôn lên đó.

- Em yêu hai bàn tay anh. Em thích ngửi mùi gỗ trên đó. Em thích bàn tay anh vuốt ve da thịt em.

Lorna định đưa bàn Jens vào trong áo nàng, nhưng Jens rụt lại

- Em đi vắng thế này liệu có ai tìm không?

- Cha mẹ em hôm nay qua nhà ông bà Armfield và chơi bài bên đó.

Họ ôm chặt nhau đi về phía cuối vườn. Jens tháo chốt cửa, đẩy cánh cửa.

- Em vào đi, cho thêm củi vào bếp lò. Anh ra đây một lát sẽ quay lại ngay.

- Anh đi đâu?

- Cứ làm theo anh nói đừng chần chừ.

Jens chạy mất hút vào đám cây cối tối om, vạch các cành cây, ra đến bờ hồ. Chàng cởi áo quần, nhảy xuống nước, kỳ cọ một lúc, mọi chỗ trên thân thể, không sót chỗ nào. Tiếc không có xà phòng, nhưng Jens cố đạt mức sạch nhất có thể. Lên bờ chàng lắc người thật mạnh vừa để ẩm người vừa để ráo nước trên thân thể. Sau đó Jens mặc quần dài, đeo dây đeo lên vai. Các thứ khác kể cả đôi ủng chàng bọc vào trong sơ mi và cầm tay. Gió ban tối lạnh, Jens run rẩy rõ cành lá quay về nhà kho.

Trong nhà tối om, chỉ có hai chỗ hơi sáng: cửa bếp lò, và khuôn mặt Lorna đối diện. Nàng

ngồi ôm đầu gối chờ anh.

Tiếng kẹt cửa.

- Jens đấy à? - Lorna thì thầm, quay đầu về phía cửa lúc này tối om.

Jens đóng cửa đáp:

- Ừ anh đây.

Lorna nhìn vào bóng tối, lát sau mới nhận ra Jens, trên người chỉ có chiếc quần và dây đeo. Nàng từ từ đứng dậy, như bị thôi miên. Mắt nàng chăm chăm nhìn vào bộ ngực trần vạm vỡ của Jens với lớp lông vàng hoe trên đó, được ánh sáng từ xa hắt vào.

- Anh vừa tắm kiểu tắm nhanh, - Jens nói, người vẫn còn run, Jens ôm bọc quần áo chạy vào góc nhà đặt ở đó.

- Ối,! - Lorna kêu lên, bị chói bởi hình dạng quá bất ngờ của Jens.

Jens đã ra đứng bên nàng. Chàng dùng mười đầu ngón tay để chải tóc thay lược. Nước vẫn chảy rờn rờn. Jens lau hai tay ướt vào quần, Lorna thấy da chàng nổi gai ốc. Mắt nàng quay nhìn lại đám lông màu vàng hoe hình chữ V trên ngực chàng. Nàng ngượng quay đi.

- Chắc anh rét lắm, - Nàng nói rồi nhích ra nhường chỗ gần bếp lò cho chàng.

Jens nắm tay Lorna, chỗ khuỷu. Chàng bóp mạnh khiến nàng thấy đau.

- Lorna, em đừng đi đâu.

Bàn tay ướt của Jens để lại vệt ướt trên ống tay áo nàng. Lorna từ từ quay lại trùu mển nhìn người yêu. Jens tháo tấm áo choàng ra khỏi vai nàng trái xuống sàn, ngay dưới chân họ. Lorna mở to mắt nhìn Jens rồi nhắm lại lúc chàng kéo nàng lại, đặt cặp môi lạnh giá lên môi nàng. Nàng quàng hai tay lên vai chàng, hai ống tay áo ôm lưng chàng và thân thể nàng áp vào bộ ngực hầy còn ướt của chàng. Jens khuỷu đầu gối xuống một chút, ôm chặt lưng Lorna. Họ run rẩy: một hay cả hai? Khó có thể biết. Vì lạnh hay vì tình? Cũng khó có thể biết được.

Lorna mềm người để nhận sự vuốt ve âu yếm của Jens, tự buông thả để cơn khao khát mặc sức dâng lên trong nàng.

- Em có biết chúng ta thế này để làm gì không?

Lorna lắc đầu đê mê trước sự đụng chạm của bàn tay Jens và giọng nói thì thầm của chàng.

Jens nói:

- Để có con.

- C...on? - Nàng ngạc nhiên lùi lại, chưa tin.

- Cũng nhiều khi chỉ để hưởng sung sướng thôi, - Chàng nói.

- Có con? Chưa cưới mà đã có con thế nào được?

- Anh đoán em chưa biết nên anh phải báo để em cẩn thận. Chưa cưới nhưng đụng chạm nhau cũng có thể có con.

Đột nhiên Lorna hiểu tại sao mẹ nàng lại dặn dò như vậy. Nàng hoảng hốt nhích ra xa Jens, như thể nàng vừa thấy mình bị lừa. Bao nhiêu tình cảm bông bột của nàng với Jens đột nhiên biến thành như thứ cạm bẫy, dễ dàng đưa nàng vào tròng.

- Em không được có con. Cha mẹ em sẽ... sẽ... Ôi, em chưa biết cha mẹ em sẽ làm gì em đây, nếu em có con, - Lorna nói và vẻ hốt hoảng hiện trên mắt nàng.

- Anh rất ân hận là anh đã làm em sợ, - Jens cầm tay Lorna, kéo lại. - Là anh nói thế thôi. Em không thể có con được, Lorna. Đâu dễ có con thế! Nếu ta biết dừng lại đúng lúc thì không thể có thai.

- Ôi, Jens... - Lorna nép vào người Jens, quàng hai tay lên cổ chàng. - Em hết sợ rồi. Em hiểu là lúc này anh dọa em. Em đã nghĩ phải chạy ngay về nhà.

Nàng ghì chặt cổ Jens và như thể tự biện hộ.

- Em muốn ở lại đây với anh cho đến sáng mai, nếu em có thể. Thậm chí hết ngày mai, ngày kia. Em không muốn ở bất cứ nơi nào khác ngoài trong vòng tay của anh. Nếu đó chưa phải tình yêu thì tình yêu là cái gì em không hiểu nổi! Ôi, Jens, em yêu anh đến nỗi em thấy cả cuộc đời em đã thay đổi. Em đã sang một chiều hướng khác.

Giọng nói sôi nổi tha thiết của Lorna dẫn họ đến một cái hôn mới, một cái hôn cuồng nhiệt.

- Ôi, Jens! - Nàng thì thầm khi thấy bàn tay Jens xuống sâu hơn. Đầu Lorna đã ngửa ra phía sau.

- Em nằm xuống, - Jens thì thầm.

Một tay đỡ nàng, một tay chống xuống sàn nhà? Jens từ từ ngửa người nàng nằm xuống tấm áo choàng cùng với chàng. Toàn thân Lorna nóng lên, rạo rực. Bàn tay Jens vuốt ve lên khắp cơ thể nàng, vào những chỗ kín đáo nhất. Miệng chàng cùng lưỡi chàng lướt từ hai bầu vú xuống bụng nàng và xuống nữa chui vào những góc ngách thầm kín nhất.

Lorna nhắm mắt lại. Nàng chỉ nghe thấy vắng vắng từ đâu rất xa:

- Lorna... Lorna... em đẹp quá... em đẹp đúng như bao đêm anh hình dung, anh mơ tưởng...

Bây giờ thì Jens đã cởi khuy áo lót mỏng và trệt hai bầu vú to tròn trĩnh, trắng muốt dưới ánh sáng, từ trong bếp lò hắt ra. Chàng đưa lưỡi trở lại hai bầu vú, lướt trên đó, đưa đi đưa lại, như thể chàng dùng nước bọt rửa sạch hai bầu vú nàng.

Vừa rồi Lorna chớp chớp mắt nhìn nhưng rồi lại nhắm mắt và đê mê để lưỡi Jens miết trên bầu vú nàng. Lorna rên rĩ rất khẽ. Tiếng rên rĩ của niềm sung sướng dâng cao.

- Anh yêu em vô cùng... - Jens thì thầm.

- Em cũng vậy. Em yêu anh vô cùng. Em sẽ yêu anh mãi mãi bất kể chuyện gì xảy ra...

Lorna thì thầm thì đáp lại, mắt nàng vẫn nhắm nghiền.

Jens thì thầm vào tai nàng:

- Em vuốt ve anh đi.

Thấy Lorna im lặng, Jens biết nàng muốn hỏi vuốt ve đâu và vuốt ve thế nào.

- Chỗ nào cũng được, - Jens nói.

Lorna từ từ mở mắt, vuốt ve bộ ngực vạm vỡ của Jens. Jens dừng lại nhìn vào mắt nàng trong khi mắt nàng nhìn bàn tay mình. Nhưng ngón tay Lorna xò ra dò dẫm, như thể nàng đang lần mò khám phá. Nàng thử độ mềm của những sợi lông trên ngực chàng, độ rắn của các xương sườn chàng. Nàng đụng vào núm vú nhỏ xíu nằm giữa những sợi lông ngực của Jens.

- Anh hoàn toàn bằng vàng. Giống như người Viking. Đôi khi em nghĩ anh là chàng Viking Na Uy bằng vàng của em. Chàng Viking đó ngồi trên con thuyền rất lớn, bơi đến và bắt cóc em đi.

Lorna kéo đầu Jens xuống hôn rồi buông ra tiếp tục nghịch bộ ngực vạm vỡ của chàng. Nàng đã tháo một bên dây đeo quần ra khỏi vai chàng.

... Bên cạnh họ lửa đang tàn dần.

Phía trên, hình thù con tàu hiện lên trong bóng tối.

Xung quanh sự tĩnh mịch của đêm cuối hè bao phủ, che chở sự bí mật của họ. Họ miên man nghĩ về tương lai xa và về hiện tại họ sắp phải chia tay. Họ nghĩ đến những trở ngại và sẽ bắt họ phải xa nhau, phải không được gặp nhau nữa.

Lorna nói:

- Em sẵn sàng làm chuyện này với anh lần nữa, làm cái chuyện hổ thẹn nhưng vô cùng tuyệt diệu này, cái chuyện không bao giờ em tưởng tượng nổi. Mặc dù em biết hậu quả của nó sẽ ra sao. Em nghĩ như vậy có phải là xấu hổ không anh?

Jens nhắc tấm thân nặng nề lên khỏi người Lorna, nhìn xuống cặp mắt nâu tuyệt đẹp của

nàng.

- Chuyện đó làm cho em trở thành của anh. Không lễ cưới nào, không hứa hẹn nào gắn bó chúng ta với nhau bằng thứ này. Sắp tới, em phải theo gia đình về thành phố, làm sao anh chịu nổi sự chia tay với em?

- Suyt... - Nàng đưa ngón tay trở chặn miệng chàng lại - Đừng nói đến chuyện đó. Chưa đâu! Em chưa về thành phố đâu. Phải đến bao giờ trời lạnh đến mức nước trong ống dẫn đông lại, không chảy được. Ít nhất cũng phải năm tuần nữa chúng ta được ở bên nhau. Có khi sáu tuần, nếu như chúng ta gặp may.

- Giữa tháng mười. Có phải vào khoảng ấy thường gia đình em chuyển về thành phố không?

Lorna gật đầu:

- Nhưng lúc này em chưa muốn nói đến chuyện đó - Nàng ôm ghì Jens như tuyệt vọng - Jens ta không nói chuyện ấy nhé.

- Đồng ý, - Jens ôm nàng một lúc lâu, cảm thấy hình như mắt Lorna ướt. Căn phòng tối dần, - Em cứ nằm đây nhé.

Jens nói rồi đi vào bóng tối, nhặt ít gỗ ném vào bếp lò. Trong lúc đợi lửa bén, Jens mặc quần áo, đeo dây đeo lên hai vai. Kho những mẫu gỗ bắt lửa và gian phòng sáng lên đôi chút, chàng quay lại chỗ Lorna, nắm một tay nàng kéo lên nàng ngồi dậy. Chàng ngồi xuống bên cạnh nàng trong làn ánh sáng vàng nhạt từ bếp lò tỏa ra. Chàng vuốt ve mặt nàng.

- Anh tin rằng em chưa biết... - Chuyện rất khó nói mặc dầu họ đã trở thành người thân thiết, bởi đó là chuyện không lấy gì làm lãng mạn. Đó là thực tế cuộc sống.

- Chưa biết gì?

Jens thở một hơi rất dài rồi nhìn thẳng vào thực tế cũng như nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Nếu như em thấy tắt kinh, phải báo anh biết ngay, em hứa với anh như thế nhé.

- Tắt kinh? - Nàng lo lắng hỏi, tay kéo tấm áo lót lên che ngực.

Jens nói:

- Kỳ kinh nguyệt này nếu đến hạn mà em chưa thấy, có nghĩa em đã có thai. Nếu em thấy như vậy, phải báo anh biết ngay và chúng ta sẽ bàn xem nên làm thế nào. Em hứa với anh đi.

- Em hứa, - Nàng cúi mặt nói khẽ.

Họ ngồi lặng lẽ một lát, mừng tượng và hy vọng chuyện đó sẽ không xảy ra. Lorna từ từ cài khuy áo lót. Lúc nàng với tay đến chiếc khuy trên cùng, Jens gạt nhẹ ngón tay nàng, tranh việc

cài dải ruy băng kèm khuy trên cổ nàng.

Những ngón tay to bè, sần sùi của Jens đung vào lớp vải mỏng dính mềm mại của tấm áo lót. Jens cài xong, họ lại ngồi im lặng một lúc lâu. Họ nhìn nhau nhưng mỗi người đuổi theo một suy nghĩ riêng.

Jens nắm hai bàn tay Lorna.

- Anh yêu em, Lorna. Anh sẽ cưới em, nhưng phải chờ một thời gian ngắn nữa. Nếu bây giờ anh xin với cha em cho cưới, ông sẽ tống cổ anh ngay. Nếu như mọi kế hoạch của anh trôi chảy, sang năm anh sẽ có xưởng đóng tàu của riêng anh, khi đó anh có thể chăm lo cho em. Sống bằng lương của một chủ xưởng đóng tàu nhỏ, em có chịu đựng được không?

Lorna ngạc nhiên nhìn Jens:

- Sao không chịu được? Ôi, em sung sướng ấy chứ, - Nàng hồ hởi ôm cổ Jens: - Jens, anh hỏi mà em thấy lo. Chẳng lẽ có thể xảy ra chuyện em không sống được với anh sao? Em không thể hiểu được

Jens ôm mặt nàng, quay về phía mình để nhìn rõ khuôn mặt đó.

- Em nghĩ anh làm chuyện vừa rồi mà anh lại quên phắt được sao?

- Em không biết. Em chỉ nghĩ như thế lúc chúng ta đã làm xong chuyện kia và nằm bên nhau. Bởi lúc đó em chợt hiểu em không thể nằm như vậy bên cạnh bất cứ người đàn ông nào khác. Nếu anh không cưới em thì em sẽ thế nào?

- Anh sẽ cưới em, Lorna, chúng ta sẽ cưới nhau ngay khi con thuyền anh đóng đoạt giải. Khi đó nhiều người sẽ đặt anh đóng thuyền, anh có xưởng riêng và chúng ta sẽ sống thoải mái.

Mặt Lorna rạng rỡ.

- Đúng vậy. Và em sẽ không để ai cản trở chúng ta lấy nhau. Cho dù cha em, mẹ em, cho dù Taylor ngăn trở. Em bất chấp mọi dư luận xã hội. Bởi em đã là vợ anh, sau đêm nay.

- Ôi, Lorna - Jens ôm chặt nàng vào lòng - Anh sẽ làm cật lực! Mặc dù anh không thể giàu như cha em nhưng anh cũng sẽ tạo dựng cho chúng ta một cuộc sống dễ chịu. Rồi em sẽ thấy.

- Em biết chứ.

- Chúng ta sẽ có nhiều con. Anh sẽ dạy chúng điều khiển thuyền buồm, rủ chúng đi picnic. Và khi chúng khôn lớn anh sẽ dạy chúng nghề đóng tàu.

- Đúng thế - Nàng nói. - Anh nói đúng.

Họ ngồi xuống, nắm chặt tay nhau, nhìn nhau cười.

- Bây giờ em mặc quần áo vào và về nhà đi, trước khi cha mẹ em về.

- Bao giờ ta lại gặp nhau?

- Anh chưa biết.

- Mai! Mai em sẽ đưa Phoebe đến xem con thuyền anh đóng.

- Đang đóng thôi. Mới chỉ là cái khoang, chưa phải thuyền.

- Cũng được. Nhưng em đưa Phoebe đến nhé?

- Ừ, nhưng anh chưa dám hứa là anh sẽ giấu được cô ta. Rất có thể là trong lúc giới thiệu với em và bạn em, anh sẽ không ghìm được và hôn em, không cần biết Phoebe có nhìn thấy hay không?

Lorna vỗ yêu lên ngực Jens:

- Không đâu. Anh sẽ không làm thế đâu. Anh sẽ rất nghiêm chỉnh y hệt sáng nay ấy.

- Sáng nay anh phải vất vả lắm mới giữ được như thế.

- Tốt, - Nàng nói đùa rồi sờ vào môi dưới của Jens.

Lát sau, bàn tay nàng đã đưa xuống dưới, sờ ngực chàng và nắm tay chàng. Thời gian vẫn trôi chảy. Họ biết đã đến lúc chia tay nhưng vẫn nấn ná, được phút nào hay phút ấy. Họ nắm tay, ngẩng nhìn nhau như hai đứa trẻ, rồi Jens dịu dàng nói:

- Em phải về thôi.

- Vâng.

- Để anh mặc giúp em.

Jens nhắc nàng đứng lên rồi mặc áo cho nàng, cài khuy sau lưng áo cho nàng. Khi quần áo đã gọn gàng trên người nàng, Jens đưa tay ôm ngang người nàng:

- Lorna! Về chuyện Taylor Duval...

Bàn tay đang tết tóc, rơi thõng xuống:

- Em sẽ thừa chuyện ngay với mẹ em về Taylor. Với cha em thì hơi khó hơn. Vì vậy em nói với mẹ trước để mà em quen dần với ý nghĩ em sẽ không lấy Taylor. Dần dần mọi người sẽ hiểu rằng em sẽ không lấy Taylor.

Jens có vẻ yên tâm.

Lorna sôi nổi nói thêm:

- Em hứa không bao giờ cài chiếc đồng hồ kia lên áo em nữa. Kể từ lúc này. Em trịnh trọng hứa với anh, nhân danh tình yêu đôi ta.

Jens nắm tay Lorna nhìn nàng biết ơn. Chàng nói:

- Em cài trâm vào tóc đi.

- Ôi, em không mang theo lược. Anh có lược không?

Jens nhún vai.

- Anh không có - Chàng lấy ngón tay gỡ tóc cho nàng.

- Không cần, - Lorna nói rồi quỳ xuống tìm trâm cài rơi trên sàn gỗ tối tăm.

- Những cái trâm ấy có đủ để giữ tóc gọn gàng không?

Lorna không đáp, cúi đầu, cố dựng tóc lên thành kiểu đầu "tổ chim" trong lúc Jens vẫn ngắm nàng.

Mỗi cử chỉ, mỗi dáng điệu của Lorna đều được Jens cất kỹ vào trong kho ký ức chàng để sau đây, trong những đêm nằm một mình trong phòng nhỏ trên đầu nàng, chàng sẽ lôi ra nhấm nháp.

- Anh rất thích làn tóc em, đây là lần đầu tiên anh nói với em câu đó.

Lorna đang cài nốt chiếc trâm cuối cùng. Đầu nàng cúi xuống. Nhìn khuôn mặt yêu kiều của nàng Jens chợt thấy trái tim nàng tinh khiết, hồn nhiên đã rời khỏi nàng để nằm gọn trong trái tim chàng.

- Lorna trong những lúc vắng em bên cạnh, ngồi hay nằm một mình anh sẽ nhớ lại tất cả những hình ảnh này của em. Anh nhớ lại em trong bộ váy áo màu xanh với ống tay thụng hờm chúng ta gặp riêng nhau lần đầu. Anh sẽ nhớ lại cánh tay em, bộ ngực em, làn tóc em. Anh sẽ nhớ lại lúc chúng ta hôn nhau, lúc em vuốt ve anh, thì thầm bên tai anh những lời âu yếm. Anh sẽ mơ thấy em nằm bên anh và ôm anh...

Lorna mỉm cười và trong luồng ánh sáng mờ mờ, Jens thấy má nàng ửng đỏ niềm vui.

- Ôi, Jens! Anh đáng yêu vô cùng.

Nàng đắm đuối nhìn chàng, nói tiếp:

- Bao giờ em chính thức làm vợ anh, anh tha hồ nhìn em tất cả các buổi sáng.

Tóc nàng đã gọn gàng. Áo quần đã thơm tất. Thời gian đã khuya.

- Em phải đi thôi, - Nàng nói.

Jens khoác áo choàng lên vai Lorna. Họ ra cửa. Chàng đẩy cánh cửa. Cánh cửa tạo thành một tiếng kêu, tiếng kêu chia ly. Ra đến ngoài, họ ôm nhau lần cuối cùng, trùu mến và lặng lẽ. Jens hôn liên tiếp lên trán nàng rồi đứng lại nhìn theo bóng nàng xa dần, lấp vào đám cây cối rậm rạp.

TẬP II

CHƯƠNG 10

Phoebe bị ấn tượng rất mạnh về con thuyền Lorna D và về cả người đóng nó. Lúc đôi bạn thân đứng riêng với nhau bên ngoài Phoebe kêu lên:

- Anh chàng hay quá!

Lorna đưa ngón tay bịt miệng bạn:

- Khẽ chút!

- Nhưng anh ấy chính là người bạn kể với mình phải không? Chính là cái anh chàng ăn picnic với bạn và bạn thích anh ấy đúng không?

- Im Phoebe! Làm cái gì mà ầm lên thế. Ai nghe thấy thì nguy cho mình.

- Ngoài vườn vắng vẻ này ai nghe thấy được? Ta ngồi vào nhà hóng mát kia trò chuyện một lát. Nếu ai đến ta nhìn thấy ngay từ xa.

Họ vào nhà bát giác, ngồi trên ghế băng trong đó nhìn ra vườn cây. Nắng đã dịu nhiều, bởi lúc này đã là cuối tháng Tám chuyển sang đầu tháng Chín.

Phoebe hỏi:

- Bây giờ bạn kể đi, quan hệ giữa bạn với anh chàng đóng tàu người Na Uy đẹp trai ấy đến giao đoạn nào rồi? Phải kể thật không được dấu diếm gì hết.

- Nhưng bạn phải tuyệt đối giữ bí mật.

- Bạn không tin mình à?

- Mình yêu anh ấy, cả tâm hồn lẫn thể xác.

Thái độ nghiêm túc chân thành của Lorna khiến Phoebe không nghi ngờ chút nào.

- Nhanh Lorna này! - Phoebe lo lắng. - Thế Taylor thì sao?

- Mình chưa bao giờ yêu Taylor. Đã đến lúc cha mẹ mình cần hiểu rằng mình không muốn gặp gỡ Taylor nữa.

- Cha mẹ bạn sẽ không hiểu được đâu. Họ sẽ bị choáng váng.

- Đúng thế. Nhưng đâu phải lỗi tại mình, Phoebe? Mới nhìn thấy Jens lần đầu, tim mình đã bị tổn thương. Mới nói với nhau vài câu, mình và Jens đã có sự hiểu nhau, như thể hai đứa mình quen biết nhau từ rất lâu. Cả hai đứa mình đều cảm nhận rõ điều đó từ trước khi chúng mình nói ra miệng và... hôn nhau.

- Jens hôn bạn rồi à?

- Rồi. Hôn và ôm mình, thì thầm những lời yêu thương vào tai mình cũng như mình thì thầm vào tai anh ấy. Mỗi khi hai đứa gặp nhau là không thể nhịn được không ôm nhau, hôn nhau và nói lời yêu nhau.

Phoebe lo lắng cầm tay bạn:

- Ôi, nếu vậy mình lo cho bạn lắm.

- Lo gì?

- Jens là người bình thường, lại là người nhập cư, không gia đình, không tiền bạc, không có vị trí xã hội. Cha mẹ bạn không bao giờ cho bạn lấy anh ấy đâu. Không đời nào. Cha mẹ bạn mà biết, lập tức sẽ dùng mọi biện pháp trong khả năng của hai ông bà để ngăn chặn chuyện ấy xảy ra.

Lorna quay nhìn ra vườn cây.

- Mình cũng đoán là như vậy.

- Ôi, Lorna! Mình lo bạn sẽ phải chịu nhiều đau khổ đấy.

Lorna thở dài nhắm mắt:

- Mình biết, - Nàng mở mắt. - Nhưng bạn đừng khuyên mình không gặp Jens nữa, Phoebe. Mình không thể không gặp anh ấy. Mình đang rất cần một người mình hoàn toàn tin cậy để mình tâm sự và người đó thông cảm với mình, vì mình và vì Jens.

- Bạn có thể tin cậy ở mình, Lorna. Mình hứa sẽ không khuyên bạn thôi yêu Jens, bởi mình biết bạn rất yêu anh ấy. Hẳn nào gần đây bạn biến đổi rất nhiều.

- Biến đổi? - Lorna ngạc nhiên.

- Trên mặt bạn có nét thanh thản mà trước đây mình không thấy có

- Thanh thản? Mà đúng thế. Mình cũng cảm thấy như vậy... Bởi trong thâm tâm, mình thấy như mình vừa thoát khỏi làn sương mù ra đến ngoài trời trong sáng. Trước đây mình nhìn mọi thứ đều mờ ảo nhưng hôm nay mình nhìn mọi thứ đều rõ ràng, sáng sủa. Thậm chí rực rỡ!

Phoebe có lúc mình tự hỏi, tại sao bao cảnh vật tươi đẹp xung quanh như vậy mà trước đây mình không nhìn thấy? Ôi, Phoebe...

Lorna quay sang bạn, nói tiếp:

- Rất khó tả cảm giác của mình bây giờ. Mỗi lần xa Jens, mọi vật xung quanh mình bỗng xám xịt, u tối. Nhưng chỉ cần nhìn thấy anh ấy là trời như sáng bừng lên. Mọi thứ đều rực rỡ và tràn đầy ý nghĩa. Khi Jens cất tiếng nói, mình thấy như nghe một bản nhạc... Khi được anh ấy vuốt ve, mình hiểu mình sinh ra trên cõi đời để làm gì. Khi Jens cười mình vui hơn là khi chính mình cười. Và khi hai đứa chia tay...

Lorna ngả đầu lên khung gỗ chạm trổ sau lưng, mơ màng nói:

- Khi hai đứa chia tay, trái tim mình tan nát...

- Đôi bạn ngồi lặng lẽ bên nhau, đều bị bất ngờ trước những lời lẽ say sưa của Lorna. Ngoài vườn, tiếng côn trùng kêu ra rả. Phía bên kia vườn, bác Smythe đang cuốc gì đó. Bà Agnes vừa từ trong nhà ra, đang bước chân trên lối đi giữa các luống hoa. Mũ bà thả sau gáy. Những lọn tóc bạc óng ánh dưới nắng. Bà đang giơ vợt định bắt một con bướm.

- Bà Agnes! - Lorna nói giọng thương xót.

- Bà ấy bắt bướm cho bộ sưu tầm.

Bà già độc thân đã bỏ con bướm vào chiếc làn nhỏ xách theo và đang rình một con bướm khác to hơn.

- Tội nghiệp bác Agnes, suốt ngày chỉ hái hoa bắt bướm giải sầu! - Lorna trầm giọng nói.

Bà Agnes đã nhìn thấy hai cô con gái trẻ vẫy tay đáp lại.

Lorna thì thầm với bạn:

- Người duy nhất bác ấy cần là ông đại úy Dearsley.

- Vậy chắc bác ấy hiểu được tình cảm của bạn với Jens.

Đôi bạn đưa mắt nhìn nhau. Hai cặp mắt ánh lên và Lorna đã hiểu, thời gian tới nàng rất cần có người hiểu và thông cảm với nàng. Nàng nói khẽ:

- Đúng. Bác ấy có thể thông cảm với mình.

Đang tháng chín vậy mà thời tiết đột nhiên trở nóng. Loại bướm to ở đâu bay đến rất nhiều và bà Agnes bắt được vô số. Đám trẻ: Theron, Jenny, Daphne và cả Mitchell hàng ngày đạp xe lửa ra thành phố để đi học, chiều muộn mới về. Chúng luôn miệng kêu ca trong toa tàu nóng bức, lớp học nóng bức và cả buồng ngủ của chúng cũng nóng bức.

Lorna thì lại thích thú với thời tiết nóng bức như vậy, bởi như thế gia đình nàng chưa tính chuyện dọn về thành phố.

Taylor rủ nàng đáp chuyến tàu chiều về thành phố Saint Paul xem diễn viên May Irwin trong vở ca kịch bà góa Jones, nhưng Lorna thoái thác, lấy cớ nàng không thích bà béo phì ấy cất giọng ồm ồm hát những bài theo kiểu nhạc lố bịch đang thịnh hành. Taylor bèn bảo anh sẽ chọn vở khác tại nhà hát khác vào một buổi tối khác. Taylor nhân tiện hỏi nàng tại sao không thấy nàng đeo chiếc đồng hồ vàng anh tặng, Lorna mặt tỉnh bơ, đưa tay lên ngực, nói dối không chút ân hận.

- Ôi, em đánh mất rồi. Tha lỗi cho em nhé Taylor.

Tối hôm đó, nàng ra sau vườn, quẳng chiếc đồng hồ vàng xuống hồ.

Bà Levinia chuẩn bị một bữa tiệc tối cho mười hai thực khách và xếp Lorna ngồi bên cạnh Taylor. Lorna thấy ghi trên thiệp mời vị trí của mình như vậy bèn ra phòng ăn gặp mẹ. Bà Levinia đang bày biện nốt những trang trí cuối cùng. Nàng bèn kéo mẹ ra đầu phòng. Bà Levinia ngạc nhiên nhìn con gái mặt phụng phịu:

- Con làm sao thế, Lorna?

- Con xin mẹ cho con ngồi bên người nào khác, được không ạ? Con ngồi cạnh ai cũng được trừ Taylor.

- Sao thế, Lorna?

Lorna kéo ghế ngồi xuống bên cạnh mẹ, nhăn nhó:

- Nói chắc mẹ khó tin, nhưng quả thật con với Taylor không hợp tính nhau.

Bà Levinia nhìn con gái như thể bà vừa bị tuột khuy đồ lót:

- Dở dẩn! Hai đứa hợp nhau đến thế còn gì? Mẹ có thấy con với Taylor trái ý bao giờ đâu?

- Con không thấy yêu anh ấy chút nào hết, mẹ ạ!

- Yêu, rồi sẽ yêu. Con lấy nó, con sẽ được ở trong tòa nhà to không kém gì tòa nhà con, sẽ sống trong không khí của xã hội thượng lưu. Mẹ cam đoan với con là chỉ hai năm nữa Taylor sẽ có một biệt thự mùa hè riêng của nó tại đây.

- Thế hồi mẹ lấy cha, mẹ cũng nghĩ như vậy à? Mẹ lấy cha để được ở tòa nhà to, được sống trong xã hội thượng lưu và được có biệt thự trong khu nghỉ mát White Bear?

- Đừng có hỗn! Ta là mẹ con và ta.....

- Mẹ làm sao ạ? Mẹ có yêu cha không?

- Khẽ chứ!

- Vâng, con nói khẽ. Chính mẹ vừa rồi nói to chứ không phải con. Con chỉ muốn hỏi mẹ một câu thôi, Mẹ có yêu cha không? Con vẫn luôn tự hỏi như vậy.

Mặt bà Levinia đỏ bừng như giấy dán tường.

- Cô nói bậy bạ gì thế! Sao cô hỗn hào làm vậy?

- Con hiểu được ra vấn đề khi Taylor sờ soạng con, con muốn chạy về nhà.

Bà Levinia thở gấp:

- Ôi, con gái của mẹ. Vậy thì đáng buồn đấy. Lorna! Nó chưa lợi dụng con ư?

- Lợi dụng? Sao lại lợi dụng thừa mẹ?

Levinia nắm tay con, kéo sang một phòng gần đấy, đóng cửa lại.

- Mẹ đã nhắc con cẩn thận với đàn ông. Về mặt kia họ đều giống nhau tất. Taylor đã.... con biết rồi đấy... Bà vấy tay vẽ bất lực. Những lúc ngồi riêng với con, nó đã làm gì con chưa?

- Chưa mẹ ạ.

- Nhưng con bảo nó sờ soạng con rồi kia mà?

- Nhưng chưa gì nhiều. Anh ấy mới hôn con thôi....

Lorna nói giọng quả quyết, bởi bây giờ, sau khi đã ngủ với Jens, nàng thấy những trò của Taylor chẳng có gì quan trọng hết.

- Nó đã ôm hôn con?

- Vâng.

- Chỉ có thế thôi à? Con nói thật đấy chứ?

- Vâng thưa mẹ.

- Ôi, lạy chúa. Dù sao thì căn cứ vào con vừa nói, mẹ cũng phải chọn ngày tổ chức đám cưới cho hai đứa thôi.

- Ngày cưới? Thưa mẹ, con vừa nói với mẹ rồi, con không lấy Taylor đâu.

Bà Levinia coi như không nghe thấy con nói gì, vẫn tiếp tục:

- Mẹ sẽ nói chuyện này với cha. Cha sẽ nói chuyện với Taylor. Và ta sẽ bàn kế hoạch tiến hành.

Tháng Sáu! Tốt nhất là vào tháng Sáu, vườn nhà mình đầy hoa hồng và cưới dịp đó là rất thuận tiện. Ôi, con gái của mẹ...

Bà căn môi dưới nhìn ra cửa sổ.

- Tháng Sáu, rau quả mùa hè chưa nhiều, nhưng mẹ sẽ bảo bác làm vườn Smythe xem có thể chuẩn bị trước cho vườn nhà mình đầy đủ các cây trái không. Chúng ta sẽ tổ chức tiệc cưới ngoài trời...

Bà trở cho con gái thấy lầu hóng mát ngoài đó.

- Hai con sẽ trao nhẫn cưới trong lầu bát giác kia. Mẹ sẽ bảo bác Smythe trồng ít cây hoa thật đẹp chung quanh. Tất nhiên hai em con sẽ làm phụ dâu và chắc con sẽ rủ thêm Phoebe nữa, đúng không, Lorna?... Lorna, con đi đâu thế, quay vào đây đã nào.

Lorna chạy một mạch ra nhà kho gặp Jens. Nàng hoang mang đến tột độ và cần gặp chàng để thổ lộ nỗi đau đớn, để được chàng ôm vào lòng an ủi. Nhưng vào đến nơi, Lorna thấy hai ông bạn của cha nàng, hội viên Câu lạc bộ thuyền buồm White Bear đang ngắm con thuyền đóng dở và hỏi đủ thứ. Nàng vội quay ra đi tìm bác Agnes.

Không may bác Agnes đang ngủ. Lorna không nỡ đánh thức bà. Nàng chạy xuống thang gác, đang chưa biết làm thế nào thì nghe tiếng mẹ gọi:

- Lorna, con đi đâu thế?

- Con sang nhà Phoebe, nàng nói to và chạy vụt ra khỏi cổng.

May thay Phoebe có nhà. Cô đang chơi đàn piano thì thì Lorna chạy bổ vào.

- Phoebe, mình rất cần gặp bạn.

- Lorna chuyện gì vậy?

Lorna ngồi vào ghế dài trước đàn piano, gục đầu lên vai bạn.

- Mình đang rất lo và rất uất. Khéo mình phải bỏ mẹ mình ở lại đây để đi đâu mất thôi.

- Nhưng có chuyện gì vậy?

- Mình nói với mẹ mình là mình không muốn lấy Taylor, nhưng mẹ mình bắt lấy và còn bàn chuyện tổ chức đám cưới nữa. Mình không thể lấy Taylor. Mình không muốn lấy anh ta! Không đời nào mình lấy Taylor.

Phoebe ôm bạn an ủi rồi dẫn bạn lên một chỗ hai người có thể tâm sự mà không sợ ai nghe thấy. Lorna vẫn rất hoang mang.

Mình không thể sống như mẹ mình được. Phoebe! Mình hỏi mẹ mình có yêu cha mình không,

mẹ mình không trả lời. Bà không dám thú nhận nhưng cũng không dám nói dối. Bà lảng sang chuyện tiến hành đám cưới, nào chuyện bảo bác Smythe chuẩn bị trồng hoa, trồng rau quả, rồi chuyện tháng Sáu là tháng rất đẹp để tổ chức đám cưới...

Lorna nghe lại không nói thêm được gì nữa, nàng òa khóc.

- Đừng khóc nữa nín đi, Lorna thân mến. Thôi, nín đi nào.

- Mình tủi thân quá! Mình uất ức quá mà không biết làm thế nào.

Lorna đã nín khóc, hai bàn tay nắm chặt đặt lên đùi.

- Chúng mình chẳng được ai coi là thứ gì hết! Đúng không, Phoebe? Không ai cần biết chúng mình nghĩ gì, muốn gì, yêu ai. Chỉ đơn giản vì chúng mình là phụ nữ, lại là con nhà giàu. Nếu mình là con trai, mình có quyền nói mình muốn lấy ai hoặc không muốn lấy ai. Nhưng phụ nữ chúng mình bị mọi người chỉ coi là đồ đạc, là thứ hàng hóa. Họ nhét mình vào đâu tùy thích. Không, mình không chịu là đồ đạc và ai muốn nhét mình vào gói nào, hộp nào cũng được.

Phoebe cắn răng cố nhịn cười, vì lúc này trong cơn giận dữ Lorna càng xinh đẹp. Thấy vậy Lorna càng tự ái:

- Bạn muốn cười thì cười đi!

Phoebe cười vang và tiếng cười trong trẻo của cô làm chùng bớt không khí căng thẳng Lorna vừa đem đến.

- Mình không sao nhịn cười được, Lorna. Bạn thử nhìn bạn lúc này bạn sẽ thấy. Tính nết bạn như thế thì cha mẹ bạn cũng phải khiếp, nếu hai ông bà nhìn bạn lúc này, nghe bạn nói những câu vừa rồi. Không hiểu Jens có biết anh ta yêu phải một cô gái ương ngạnh như bạn không?

Câu đùa của Phoebe làm Lorna cũng phải bật cười theo.

- Nhưng chính Jens ngỏ ý muốn cưới mình kia mà. Anh ấy ngỏ lời chứ mình với bạn đâu có hỏi trước, đúng không nào? Chúng mình chỉ có quyền đồng ý hoặc không đồng ý, nhận lời hay không nhận lời, đúng vậy không?

Thấy Phoebe vẫn tủm tỉm cười nhìn mình. Lorna nói tiếp:

- Jens sắp hoàn thành con thuyền Lorna D và con thuyền của anh ấy nhất định sẽ về nhất trong Hội đua thuyền sang năm. Sau đó tiếng tăm Jens sẽ vang dội và cha mình hiện giờ cũng đã linh cảm thấy Jens cũng sẽ thành nhân vật danh giá. Điều đó là rõ ràng mình tin như thế, Phoebe.

- Có nghĩa bây giờ bạn chỉ cần hoãn binh cho đến tháng Sáu sang năm chứ gì? Cho đến Hội đua thuyền sang năm.

- Nhưng mẹ mình lại định tổ chức cưới mình với Taylor cũng vào tháng Sáu.

Phoebe suy nghĩ một lát:

- Hay bạn xin với bà Barnett là để tháng Tám hãy cưới?

- Mình không muốn nói dối nữa. Mình không quen nói dối. Ngay vừa rồi mình đã nói dối Taylor là mình đánh mất đồng hồ của anh ấy, thật ra mình quăng nó xuống hồ.

- Vậy thì ta nghĩ cách khác.

Lorna thở dài. Nàng quay sang đàn piano, nhấn mạnh một hợp âm thứ, để mặc cho tiếng đàn âm vang trong phòng khách.

- Cuộc đời quá phức tạp, - Lorna nói, thả tay xuống đùi buồn bã.

- Và càng lớn lên càng khó xử.

Hồi nhỏ Lorna và Phoebe hay đàn đôi và được người lớn rất khen. Hồi ấy cuộc sống mới đơn giản làm sao!

- Nhiều lúc mình muốn bé lại, trở về tuổi mười hai! - Lorna nói.

Đôi bạn im lặng, cùng suy nghĩ về những rắc rối của tuổi mười tám, lát sau Phoebe hỏi:

- Bạn đã hỏi ý kiến của bà Agnes chưa?

- Chưa bác ấy đang ngủ.

- Bạn hãy kể hết với bà ấy. Biết đâu bà ấy có thể nói với mẹ bạn giúp bạn được.

Lorna hốt hoảng trước lời gợi ý ấy. Nếu bác Agnes nói chuyện với mẹ nàng, mẹ nàng nói chuyện cho cha nàng, cha nàng sẽ đuổi Jens.

Khi đó thậm chí cha mẹ nàng còn tổ chức đám cưới cho nàng trước cả tháng Sáu nữa kìa.

Phoebe cũng đang nghĩ những điều tương tự. Bản thân cô cũng đã bị gia đình gợi ý lấy Jack Lawless. Phoebe vẫn đi chơi với Jack, đã cho anh ta hôn trong khi cô lại muốn lấy Taylor! Nhưng rõ ràng là cô sẽ phải lấy Jack.

- Hay thế này được không? - Phoebe tròng mồm vuốt lưng bạn, - Mình đến gặp mẹ bạn, bảo là mình sẽ lấy Taylor?

Lorna bật cười ôm Phoebe. Họ ngồi vào đàn để quên đi mọi thứ. Sự bế tắc xem chừng chưa có cách nào giải quyết.

Tối hôm đó Lorna báo với mẹ là nàng khó chịu trong người, không dự tiệc được. Khoảng tám

giờ tối Theron thò đầu vào cửa phòng, nói:

- Chị ốm đấy à chị Lorna?

Lorna đang ngồi trên bệ cửa sổ, co đầu gối lên ngực.

- Theron vào đây với chị. Chị không ốm đâu.

- Tại sao chị không xuống nhà sự tiệc? - Cậu bé bước vào, ngồi xuống dưới chân nàng.

- Chị đang buồn, có vậy thôi.

- Buồn chuyện gì?

- Chuyện người lớn ấy mà.

- Thế à? - Theron gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. Cậu ngẩng đầu lên nhìn nàng, đoán - Chị nghĩ đến việc tìm người giúp việc dưới bếp và giá cả các thứ chứ gì?

Lorna vuốt tóc em trai, cười:

- Đại loại như thế.

- Em biết! - Cậu kêu lên vui vẻ. - À, chị đợi em một chút nhé.

Cậu nhảy xuống đất, chạy ra cửa. Lorna nghe thấy tiếng chân Theron chạy về phòng cậu. lát sau, cậu đẩy cửa bước vào, giúi vào tay nàng chiếc ống nhòm.

- Chị cầm lấy mà nhòm. Chị sẽ không buồn nữa đâu. Chị nhìn những con chim ngủ trên cành cây kia kìa.

Lorna đưa ống nhòm lên mắt.

- Ừ, cho chị mượn.

- Mai chị trả em cũng được. Em phải đi ngủ đây, kéo mẹ mắng.

Cậu bé chạy vụt ra ngoài. Lorna nhìn theo thấy yêu đưa em vô cùng. Mà không phải nàng chỉ yêu Theron. Nàng yêu tất cả mọi người trong nhà này. Yêu cả mẹ mặc dù bà đang làm nàng đau khổ về việc tính toán sẽ tổ chức đám cưới nàng lấy Taylor. Yêu cha nàng mặc dù ông giấu kín tình cảm với các con. Nhưng những người đó đã quen một nếp suy nghĩ cổ hủ. Làm sao có thể chuyển biến họ được?

Đêm nay Lorna thử suy nghĩ xem, làm cách nào thay đổi được phong cách suy nghĩ của họ.

Lúc tiệc tan, Lorna vẫn còn thức. Nàng nằm trên giường nghe tiếng chân cha mẹ nàng bước lên thang gác, tiếng hai người vào buồng tắm và tiếng chân họ về phòng ngủ. Lorna bèn ra khỏi giường, khoác áo ngủ, sang phòng cha mẹ.

Nàng gõ cửa. Trong phòng im lặng một chút, chắc cha mẹ nàng ngạc nhiên. Sau đó tiếng cha nàng nói to:

- Ai đấy?

- Con đây, Lorna đây, thưa cha. Con vào được không ạ?

Ông Gideon ra mở cửa. Ông mặc quần dài nhưng chưa cài dây đeo. Bà Levinia đã nằm trên giường. Mùi xì gà rất đậm trong phòng.

- Con muốn nói chuyện với cả hai cha mẹ.

Lorna rất ít khi đặt chân vào phòng này nên có phần lạ lẫm. Bà Levinia kéo chăn lên tận cằm? Lorna khép cửa rồi đứng tựa lưng lên quả nệm cửa.

- Thưa cha mẹ con rất tiếc là con không xuống dự tiệc. Con đã nói dối. Con không khó chịu trong người gì hết. Con chỉ không muốn ngồi cạnh anh Taylor thôi.

Ông Gideon nói:

- Mẹ có kể cha nghe về ý kiến của con không muốn lấy Taylor. Cha không hiểu do đâu con lại khờ dại đến như thế. Còn đứa con trai nào hơn nó ở đây nữa?

- Thưa cha con không thấy yêu anh ấy.

Mắt ông Gideon thoáng nheo lại. Ông nhìn con gái giễu cợt:

- Chưa bao giờ cha nghe một câu lạ như thế.

- Tại sao ạ?

- Còn sao nữa? - Ông quát - Cha không ngờ con ngu dốt đến thế! Cha hoàn toàn đồng ý với mẹ con. Chẳng Taylor mê con. Sùng bái con là đẳng khác. Nó là thằng có tương lai rực rỡ, thừa kế cả một gia tài kếch xù. Bao giờ tròn ba mươi tuổi nó sẽ thay chân cha nó làm chủ toàn bộ doanh nghiệp. Nó sẽ thành đạt còn sớm hơn ông Duval ngày trước. Nó đang là đám sáng giá nhất ở thành phố Saint Paul. Biết bao ông bố và bà mẹ có con gái sẵn sàng gả con cho nó. Vậy mà cha mẹ nó chỉ mong nó lấy con. Thôi, chuyện này cha mẹ đã quyết định. Tháng Sáu sang năm sẽ tổ chức đám cưới. Con hãy vâng lời cha mẹ và làm đúng như kế hoạch mẹ con đề ra.

Lorna bắt lực nhìn cha, trong lòng uất ức mà không thể làm gì được. Con giận làm nàng run lên.

- Thừa cha, con van cha, cha đừng bắt con lấy Taylor.

- Việc đó đã được quyết định rồi.

Lorna cắn chặt môi. Không biết nói sao nước mắt trào ra, nàng quay lưng đẩy cửa chạy vụt ra ngoài. Tiếng sập cửa và tiếng chạy ầm ầm trên hành lang, mọi người trong nhà đều nghe rõ. Lorna đẩy cửa chạy về phòng, nằm lăn trên giường, khóc nức nở.

Mười phút sau Lorna vẫn còn đang khóc thì Jenny đẩy nhẹ cửa lén vào, rón rén bước đến bên giường chị. Lorna chỉ biết em gái đến, lúc Jenny dịu dàng vuốt tóc nàng.

- Chị Lorna!... Có chuyện gì thế?

- Jenny... - Lorna mếu máo nói.

Jenny trèo lên giường ôm chị.

- Cha mẹ bắt chị lấy Taylor, nhưng chị không muốn lấy anh ấy.

- Em tưởng anh Taylor vừa đẹp trai vừa giỏi giang.

- Chị biết. Chị cũng muốn nhìn anh ấy như em nhìn. Nhưng chị đã yêu người khác.

- Chị yêu người khác? - Jenny sửng sốt - Lạy Chúa tôi!

- Một người mà cha mẹ sẽ không tán thành.

- Nhưng ai vậy?

- Chị chưa thể nói với em và em cũng đừng nói với cha mẹ. Chưa nên để cha mẹ biết chuyện này. Chị biết chị hèn không dám nói thẳng ra với cha mẹ, nhưng cha mẹ quá tự tin, quen ra lệnh và bắt chúng mình làm theo tất cả những gì cha mẹ muốn... Chị rất sợ, nên có bao giờ dám làm trái ý cha mẹ đâu. Nhưng lần này thì chị không thể vâng lời cha mẹ được.

Jenny vuốt tóc chị. Chưa bao giờ Lorna thấy nàng được các em chăm sóc, giúp đỡ như thế này. Vừa rồi là Theron, bây giờ đến Jenny. Các em nàng thấy chị gặp chuyện khó khăn đã vội vã chạy đến hỏi thăm chăm sóc. Lorna rất cảm động trước tình cảm yêu thương ấy. Đúng lúc ấy lại có thêm một tiếng nữa thốt lên trong bóng tối.

- Chị Jenny đấy à? Chị Lorna làm sao thế?

Daphne đang chạy đến giường nàng.

- Chị Lorna vừa có chuyện rắc rối với cha mẹ. Em về giường ngủ đi Daphne.

- Nhưng tại sao chị Lorna khóc?

- Không có gì đâu Daphne!

Lorna nói và chìa tay cho em gái. Daphne cầm bàn tay chị, leo lên ngồi mép giường.

- Chắc phải có chuyện gì đó, bởi em có thấy chị khóc bao giờ đâu, Lorna? Chị lớn rồi mà.

- Đâu phải cứ lớn là không bao giờ khóc nữa Daphne! Em hãy nhớ điều đó. Lúc này chị có chuyện buồn, nhưng bây giờ chị hết buồn rồi, bởi em và Jenny chạy đến thăm chị. Lúc này cả Theron cũng vào đây.

- Theron cũng vào với chị à?

- Ừ, nó cho chị mượn ống nhòm để chị nhìn ra ngoài xem chim ngủ trên cành cây cho đỡ buồn.

Jenny hỏi:

- Bây giờ chị hết buồn rồi chứ Lorna?

- Chị hết buồn rồi. Cảm ơn hai em. Hai em về ngủ đi kéo mẹ mắng cho bây giờ.

Jenny và Daphne tụt xuống đất.

Daphne hôn chụt vào má chị:

- Chúc chị ngủ ngon. Mai em chơi quần vợt với chị, chị Lorna ạ.

- Cả em nữa, - Jenny nói.

- Cảm ơn hai em. Chúc hai em ngủ ngon.

Jenny và Daphne rón rén bước ra, khép cửa lại. Hai em ra rồi, nỗi uất ức lại trào lên trong lòng Lorna. Hai em gái đã làm dịu đi trong lòng nàng nỗi uất ức lúc trước nhưng nỗi uất ức khác lại đến. Đó là nỗi thèm khát người yêu mà không được gặp.

Jens... Jens... Anh là người duy nhất có thể làm cho em sung sướng. Anh là người duy nhất em khao khát được ở bên cạnh, được cùng cười, cùng khóc, được yêu...

Tiếng chuông đồng hồ treo dưới nhà vọng lên. Khắp nhà im ắng nên tiếng chuông nghe càng rõ như rót vào tai nàng.

Tiếng gõ báo nửa giờ.

Vậy là một rưỡi chẳng? Hay là hai rưỡi?

Lát sau tiếng đồng hồ gõ báo kém mười lăm...

Vậy là kém mười lăm đầy mấy giờ?

Đêm đã rất khuya.

Sẽ không ai nghe thấy.

Không ai biết.

Lorna duỗi người, nằm ngửa, hai bàn tay lồng vào nhau, bóp chặt đặt lên ngực. Tim nàng đập mạnh. Jens... Jens...Lúc này chàng đang ngủ tưng trên, trong gian phòng nhỏ của chàng.

Sẽ không ai nghe thấy gì.

Không ai biết gì.

Giường nàng cao. Lorna phải lúc lâu mới tụt xuống được sàn. Không xỏ chân vào dép, nàng để nguyên chân trần như thế rón rén ra cuối hành lang, lên thang gác xoáy ốc. Mùi nhà bếp thoang thoảng. Nàng lần đến tầng ba. Lorna đã nhiều lần lên đây nàng biết có sáu phòng, ba bên trái, ba bên phải. Đó là những phòng áp mái Jens ở phòng giữa bên trái.

Không gõ cửa, Lorna vặn nhẹ quả nắm, từ từ mở cửa bước vào phòng tối đen. Nàng đứng lại không nhúc nhích, tim đập thình thình. Nàng lắng nghe tiếng thở đều đều của Jens trên chiếc giường mờ trắng kia.

Giường bên tay trái Lorna. Kê áp vào tường. Một cửa sổ nhỏ chỉ đủ lọt vào ít gió bên ngoài. Trong phòng rất nóng và nồng nặc mùi mồ hôi toát ra từ thân thể chàng, từ quần áo lao động để trong phòng. Quần áo chàng treo bên trái nàng in hình đen sẫm trên nền tường trắng. Lorna nhận ra chiếc quần và sơ mi chàng mặc lúc ban ngày.

Giường Jens nằm là giường một. Cánh tay bên trái chàng buông thõng ra ngoài giường. Cổ tay hướng về phía nàng vì chàng nằm nghiêng. Chàng ngáy nhẹ nhẹ, giống tiếng rèm treo cửa sổ bị gió thổi bay phần phật. Lúc này Jens đang mơ thấy những con thuyền buồm chăng? Hay chàng mơ về những tấm ván được hun nóng bằng hơi nước để uốn cong? Hay chàng mơ thấy nàng?

Lorna rón rén đến bên giường, quỳ xuống sàn ngay dưới chân chàng, bên cánh tay thông xuống.

- Jens, - Nàng gọi rất khẽ.

Chàng vẫn ngủ. Từ nhỏ chưa bao giờ đến bên một người đàn ông đang ngủ say. Hai vai chàng để trần. Ngực chàng cũng vậy để hở đến thắt lưng. Chân đắp che phần dưới. Cánh tay chàng thả ra ngoài trong lúc này mờ trắng và yếu đuối làm sao.

Lorna sờ vào đó bằng bốn ngón tay ngập ngừng. Nàng đung nhẹ vào bắp thịt ở bắp tay chàng.

- Jens, - Nàng gọi to hơn một chút.

- Hừm... - Jens hơi ngẩng đầu dậy, để yên như thế một lát, chưa tỉnh hẳn - Gì thế? - Chàng hỏi khẽ vẻ ngờ ngác.

- Em! Lorna đây!

- Lorna? Jens ngồi phắt dậy. - Em vào đây làm gì?

- Em lên với anh... Em muốn nói chuyện với anh.... Em vừa nhận được tin khủng khiếp.

Phải một lúc sau Jens mới tỉnh hẳn. Chàng nhìn ra cửa sổ dụi mắt.

- Xin lỗi, anh đang ngái ngủ... Có chuyện gì vậy?

- Cha mẹ em sắp tổ chức cưới em lấy Taylor. Mẹ em bảo đã quyết định vào tháng Sáu sang năm. Em quảng chiếc đồng hồ của Taylor ra hồ rồi. Em đã bảo cha mẹ là em không yêu Taylor, nhưng cha mẹ em không chịu và giận em lắm. Cha mẹ em bảo muốn hay không cũng mặc, em phải lấy Taylor. Jens em làm thế nào bây giờ?

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Em không biết chắc chắn. Khoảng hai giờ. Mà có thể là ba.

- Cha mẹ em mà bắt quả tang em đang ở đây thì họ giết em... Giết cả anh nữa.

- Em biết, nhưng em không để ai biết đâu. Mọi người đã ngủ say phải đến một tiếng đồng hồ rồi. Jens, anh nói đi, chúng ta làm thế nào bây giờ? Em không thể lấy Taylor được, sau khi đã ngủ với anh. Nhưng em lại chưa dám thú thiệt với cha mẹ.

- Tất nhiên là em phải dấu.

Jens không tìm ra được câu trả lời. Chàng chìa tay:

- Em lên đây.

Lorna ngồi vào rìa giường, quay mặt về phía Jens, trong lúc chàng nắm ống tay áo mặc đêm của nàng.

- Anh chưa biết phải làm gì, nhưng bây giờ chưa cần nghĩ đến chuyện đó. Em ở lại đây sẽ rất nguy hiểm cho em đấy. Em hãy về phòng ngủ đi. Ban ngày ta sẽ bàn chuyện đó.

Lorna nài nỉ:

- Hay anh cưới em ngay bây giờ?

- Anh đã cưới em sao được? Chúng ta lấy gì sống? Mà sống ở đâu? Tất cả những người anh quen đều biết cha em. Hơn nữa em và anh đã nhất trí là anh sẽ không làm chân phụ việc ở nhà bếp nữa. Anh là thợ đóng tàu. Nhưng phải sau khi anh đóng xong con thuyền Lorna D, mọi người mới chịu nhận anh là chuyên gia đóng tàu.

- Em hiểu, - Nàng thì thào, cúi đầu xuống như nhận lỗi.

Jens dùng một ngón tay nâng cằm nàng

- Trước mắt chưa có gì nguy hiểm. Cha mẹ em đâu ngày mai đã tổ chức đám cưới được?

Lorna điềm tĩnh:

- Tối nay cha mẹ em tổ chức tiệc và bố trí em ngồi bên cạnh Taylor. Anh biết ngồi bên cạnh một người và phải đóng vai yêu quý vui vẻ với người đó trong lúc yêu một người khác là khó khăn đến mức nào không? Em phải đóng kịch như thế suốt mùa hè và bây giờ em không muốn tiếp tục dối trá như thế nữa. Như thế là không hay. Như thế là không tốt, là đánh lừa Taylor, đánh lừa anh và tự đánh lừa em nữa. Chưa kể em yêu anh đến mức không thể đóng kịch có cảm tình với ai khác được.

Họ ngồi im lặng, chỉ dích với nhau bằng tấm chăn mỏng phủ lên bụng Jens và bụng nàng. Họ nghĩ sẽ nói với cha mẹ Lorna thế nào, sẽ làm gì trì hoãn cho đến ngày họ có thể đăng hoàng cưới nhau. Họ nghĩ đến tình yêu giữa họ và triển vọng của tình yêu đó, cả triển vọng tốt lẫn triển vọng xấu.

Jens hỏi:

- Có bao giờ em thoáng nghĩ là nếu hôm đó em không quay vào bếp thì cuộc đời chúng ta sẽ dễ dàng hơn không?

- Có, không phải chỉ một lần.

- Và em có thấy nghĩ như vậy là có tội hay không?

- Có.

- Anh cũng vậy.

Họ im lặng một lúc. Jens nắm tay Lorna.

- Nếu như vượt qua khó khăn này, chúng ta lấy nhau và có con cái, chúng ta không bao giờ ra lệnh cho chúng phải yêu ai.

Hai ngón tay cái của họ miết vào nhau. Lát sau nổi lo lắng nhường chỗ cho niềm khao khát yêu thương. Họ là một cặp yêu nhau, lại đang cùng trong gian phòng áp mái, mặc rất ít quần áo

trên người đang còn giữ ấn tượng rất mạnh về những lần yêu thương nhau mãnh liệt gần đây.

Trong một lúc lâu họ ngồi im lặng, hai bàn tay vịn vào nhau và những kỷ niệm kia lướt qua trong óc họ. Họ nhìn vào bàn tay đang nắm vào nhau, vịn vịn vào nhau.

Rồi họ ngừng.

Người đầu tiên ngẩng đầu lên là Jens. Chàng nhìn vào gương mặt nàng lơ mơ trong bóng tối. Lorna cũng ngẩng đầu lên như đáp lại tiếng gọi lặng lẽ nào đó. Họ ngồi bất lực trong lúc nổi thèm khát nhau vẫn dần dần tăng lên, nhận chìm họ.

Jens thì thầm:

- Lorna...

Từ câu đó, hai thân thể bắt đầu chuyển động.

Miệng áp miệng, ngực áp ngực. Họ chấm dứt sự xa cách, họ đến với nhau, trào lên niềm sung sướng được dâng hiến cho nhau. Họ ve vuốt nhau trong lặng lẽ.

- Lorna xinh đẹp của anh... - Jens thì thầm.

- Em đã cố gắng không lên đây với anh... - Lorna thì thầm. - Nhưng không sao ngủ được. Không thể không nghĩ đến anh.

Bàn tay Jens ve vuốt da thịt nàng.

- Anh cũng đã cố gắng không nghĩ đến em, nhưng không được.

Lần này họ lặp lại mọi động tác trong nhà kho hôm trước nhưng mãnh liệt hơn, sâu thẳm hơn, điên cuồng hơn và thêm nhiều cử chỉ mới.

Cuộc ân ái của họ hôm nay không còn những bờ ngõ của buổi ban đầu, đặc biệt ở phía Lorna. Nàng đã là người tình có kinh nghiệm, có hiểu biết. Jens chìm trong mê mẩn. Chàng rên rỉ sung sướng:

- Ôi, Lorna! Tại sao em cứ làm anh điên cuồng ngày đêm? Tại sao em không tránh xa anh, hỡi cô gái nhà giàu kia?

- Anh hỏi câu đó khác gì anh bảo mặt trăng hãy đừng làm thủy triều dâng lên hạ xuống mãi! Chính anh, chính anh đã làm đảo lộn cuộc đời em, chính anh đã mê hoặc trái tim em, ôi, chàng trai con nhà hàng hải kia!

Khi Lorna đạt đến đỉnh cao, Jens phải lấy tay bịt miệng nàng để nàng khỏi hét lên. Jens thầm nghĩ chàng đã có lúc muốn mặt trăng đừng làm thủy triều lên xuống nữa, nhưng mặt trăng chỉ mỉm cười đáp lại.

CHƯƠNG 11

Tháng Chín đã già cỗi. Đợt nóng ngắn ngủi lạnh đi rất nhanh và sáng sớm mai mặt hồ đã phủ một lớp sương mỏng. Tiếng ếch nhái đã im. Những đàn chim đổi mùa kéo nhau hàng đàn trên trời bay về phương Nam. Hoàng hôn rực đỏ những tia sáng tắt dần rất nhanh.

Trong mấy tuần cuối cùng, trước khi cả gia đình chuyển về thành phố. Lorna thường xuyên lên phòng Jens. Ân ái xong họ ôm chặt nhau, thì thầm trò chuyện trong bóng tối.

Một đêm, Jens nói:

- Anh đã quyết định, đóng xong con thuyền Lorna D anh sẽ về thành phố làm việc dưới nhà bếp của gia đình em cho đến mùa xuân.
- Không. Em không muốn anh làm việc dưới nhà bếp nữa.
- Nhưng mùa đông anh còn làm việc gì khác được?
- Em không biết để ta suy nghĩ thêm.

Tất nhiên họ nghĩ cũng không tìm ra được công việc nào khác cho Jens.

Hội viên Câu lạc bộ thuyền buồm Whitae Bear đã cất thuyền của họ vào kho, chuyển sang săn bắn. Món vịt trời và ngỗng trời đã bắt đầu xuất hiện ngày càng nhiều trên bàn ăn của gia đình Barnett tại biệt thự Rose Point.

Tuần lễ thứ hai của tháng Chín, bà Levinia bắt đầu lên danh sách những gì để lại đây và những gì sẽ chở ra thành phố. Sang tuần lễ thứ ba của tháng Chín tuyết đầu mùa bắt đầu rơi và làm chết các cây hoa hồng. Ông Gideon cùng các Hội viên quyết định tổ chức một cuộc đi săn kéo dài năm ngày đến vùng sông Brule River tại Wisconsin. Bữa tối hôm đó, bà Levinia thông báo khóa các ống dẫn nước và mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng để trưa hôm sau dọn về thành phố.

Đêm hôm đó Lorna mò lên phòng Jens. Cuộc ân ái của họ đêm nay đầy sầu não. Họ chiều chuộng nhau và ôm nhau chặt hơn mọi đêm. Khi cặp tình nhân đã nằm xuống và ôm nhau. Lorna hỏi:

- Bao giờ anh đóng xong con thuyền?
- Phải hai tháng nữa. Thế là lâu hơn so với thời hạn cha em đặt cho anh, nhưng anh sẽ nói với cha em rằng không thể hoàn thành trước hai tháng được.

- Hai tháng? Làm sao em chờ được đến tận lúc đó.

- Em hãy tâm niệm rằng anh yêu em. Em hãy tự nhủ rằng sẽ đến lúc chúng ta thành vợ chồng chính thức.

Jens hôn miệng nàng như để đóng con dấu lên điều chàng hứa hẹn, rồi chàng đưa hai tay lên ôm mặt nàng, ngửa mặt nàng lên để chàng nhìn thẳng vào đôi mắt buồn rầu của nàng.

- Vậy là sau khi hoàn thành con thuyền anh sẽ về thành phố?

- Đúng thế.

Họ tranh luận và cuối cùng thống nhất đây là cách tốt nhất để đợi cho đến mùa hè sang năm.

- Và anh sẽ sống ở khách sạn Leip cho đến lúc đó?

Mùa đông các khách sạn đều đóng cửa, chỉ riêng khách sạn Leip hoạt động, hạ giá phòng và kinh doanh theo kiểu nhà trọ.

- Đúng thế. Cha em trả tiền thuê phòng và tiền ăn. Em có thể gửi thư đến đó cho anh.

- Em sẽ viết, em hứa. Anh cũng có thể viết thư cho em, nhưng đề địa chỉ Phoebe, nó sẽ chuyển cho em. Khi đề tên nó trên phong bì, anh ghi thêm tên giữa V. Là nó biết thư đó gửi cho em. Bây giờ nói đến chuyện chia ly buồn lắm, anh nói về con thuyền Lorna D đi. Anh kể em nghe anh sẽ làm những phần việc gì trong thời gian tới, kể từ hôm nay đến mùa đông, khi anh ra thành phố và ta lại được gặp nhau.

Jens kể các phần việc tiếp theo, cuối cùng là phần sơn con thuyền. Tất nhiên anh sẽ sơn màu xanh lá cây. Sau đó sẽ đến phần gọt cho thân thuyền nhẵn nhụi và làm phần trang bị bên trong.

Lorna nghe và đột nhiên nàng ôm chặt Jens, cố ghìm tiếng khóc:

- Anh còn phải làm nhiều việc thế ư?, - Nàng thì thầm - Vậy thì còn lúc nào anh rảnh rang để nghĩ đến em như em sẽ luôn nhớ đến anh.

- Tất nhiên là anh sẽ rất nhớ em, - Jens vuốt ve tấm lưng trần của người yêu. - Anh sẽ nhớ hình dáng em lúc em bước vào vớ bông hoa phi yến trên tay và gói nho đen ngâm đường. Anh sẽ nhớ những câu hỏi không dứt của em. Anh sẽ nhớ mãi mùi thơm trên tóc em, làn da mịn màng trên người em, nhớ cách em vuốt ve, chiều chuộng anh khiến anh thấy anh là người quan trọng trong vũ trụ này.

- Ôi, Jens! Thì anh đúng là người quan trọng.

- Anh chỉ thấy quan trọng từ ngày yêu em. Trước đó anh thấy anh chẳng có giá trị gì.

- Anh nhớ chứ, anh đã nói với em rằng anh sẽ đóng được con thuyền chạy nhanh nhất từ

trước đến nay và sẽ làm thay đổi bộ mặt của môn đua thuyền buồm trên các sông hồ? Chính niềm tự tin của anh đã khiến em cảm phục và yêu anh. Ôi, em sẽ nhớ anh biết chừng nào!

Họ lại ôm chặt nhau và đếm từng phút của thời gian đang trôi rất nhanh của cái đêm sâu thẳm này. Cuộc chia tay mới đau đớn làm sao!

- Mấy giờ rồi, - Lorna hỏi.

Jens chồm dậy xoay mặt đồng hồ ra phía cửa sổ nơi có ánh trăng chiếu vào.

- Ba giờ hai mươi, - Lần đầu chàng đáp.

Lần thứ hai:

- Gần bốn giờ.

Và cuối cùng:

- Bốn rưỡi.

Jens quay vào giường ngồi cạnh Lorna cầm tay nàng:

- Em phải về phòng thôi. Người làm dưới nhà bếp thường dậy rất sớm và em rất có nguy cơ chạm trán họ đấy.

Lorna vùng đứng lên, quàng tay ôm chặt Jens, thì thầm:

- Thôi em đi.

Họ hôn nhau lần cuối.

- Lorna, áo mặc đêm của em đâu? Em phải mặc ngay vào đi.

Lorna lặn trong bóng tối, thấy áo nhưng đứng sững lại, tay cầm áo, đầu ử rủ, Jens phải đỡ lấy áo lần tìm cổ áo rồi lồng qua đầu nàng. Trước khi cài chiếc khuy cuối cùng trên cổ, Jens hôn lên đó.

- Em phải luôn nhớ rằng anh yêu em. Bây giờ em không được khóc, bởi sáng ra mọi người thấy mắt em đỏ sẽ hỏi em đủ thứ. Em trả lời sao?

Lorna ôm cổ Jens:

- Em trả lời em yêu Jens Harken và không muốn về thành phố mà không có chàng cùng đi.

Cổ họng Jens nghẹn lại. Chàng gỡ tay nàng ra khỏi cổ mình.

- Em nói làm anh muốn khóc đấy. Thôi, em về đi.

Hai người dìu nhau ra cửa. Đến cửa Jens kéo nàng lại ôm lần nữa. Chàng hứa:

- Con thuyền Lorna D sẽ là con thuyền chạy nhanh nhất, tốt nhất, đẹp nhất. Nhờ nó mà anh sẽ đoạt được em, rồi em sẽ thấy. Mỗi khi buồn nhớ anh, em hãy nghĩ như thế. Hãy nhớ là anh yêu em và nhất định sẽ cưới em.

- Em cũng yêu anh!

Nàng không ghìem nổi nữa và nước mắt trào ra.

Hai miệng lại áp chặt vào nhau lần cuối cùng trong một cái hôn đau xót. Cuối cùng Jens gỡ nàng, đẩy nàng ra cửa:

- Em đi đi.

Nhìn theo bóng nàng xa dần trong tiếng ghen ngào cố ghìem lại. Jens thấy tim mình tan nát.

Chín tiếng đồng hồ sau lúc họ chia tay bà Levinia quát lên:

- Con làm sao thế? Có chuyện gì buồn à? Hay con ốm?

- Không có gì đâu thưa mẹ.

- Thế thì đội mũ vào và đi ra! Khốn khổ trông con cứ như đứa mất hồn ấy.

Đối với Lorna, về tòa nhà ở thành phố Saint Paul bằng vào nhà tù. Đây là nhà nàng nhưng không thân thiết với nàng bằng biệt thự mùa hè ở hồ Whita bear. Nằm ở đại lộ Summit, trung tâm của thành phố và là một trong những tòa nhà sang trọng nhất ở đây, tòa nhà của ông Gideon nói lên thành quả rực rỡ của ông trong kinh doanh. Tòa biệt thự Barnett đồ sộ, xây theo kiểu lâu đài, ốp toàn đá hoa cương khai thác tại Saint Cloud bang Minnesota, ông Gideon có khá nhiều mỏ. Ông dùng thợ xây Đức được ông cấp tiền vé máy bay sang Mỹ trong thời gian xây dựng. Các cửa đều bằng gỗ quý. Cửa chính vào nhà được bọc đồng và chạm trổ tỉ mỉ những hoa văn phức tạp và mỹ thuật.

Tuy nhiên nhà biệt thự vẫn có dáng dấp của nhà tư bản hơn của nhà quý tộc, trong nặng nề và gần như một thứ huênh hoang khoe của. Ngay từ nhỏ Lorna đã rất sợ những hình dã thú bằng đồng trên các hành lang. Nàng không sao ưa được những đồ đạc nặng nề, những cánh cửa dày mà mỗi lúc đóng ra đóng vào nàng phải dùng toàn bộ sức lực.

- Lorna! Sao từ hôm về đây trông con rầu rĩ thế. Sao vậy, - Bà Levinia một tuần sau ngạc

nhiên hỏi con gái lớn.

- Thừa mẹ, không sao đâu ạ. Con chỉ nhớ những khu vườn của nhà ta đầy hoa quả ở vùng hồ White Bear. Con nhớ phong cảnh thiên nhiên ở đó. Về đây con thấy tối tăm ngột ngạt quá.

- Mà sao đến bữa mẹ thấy con không chịu ăn gì mấy. Mới được một tuần lễ mà con gầy rộc đi!

- Con vẫn khỏe mẹ ạ.

- Dù sao mẹ vẫn đưa con đến cho bác sĩ Richardson khám mới được

- Con không khám bác sĩ Richardson đâu. Con chỉ hơi mệt đôi chút, vài hôm quen dần ở đây con sẽ khỏe thôi. Mẹ đừng lo.

- Thôi được, nếu con không đau ốm gì thì con nên bắt đầu hoạt động, giao du. Bà Dorothea Duval mời hai mẹ con mình đến ăn bữa tối ở biệt thự của bà ấy thứ ba này và mẹ đã nhận lời. Bà Duval và mẹ nghĩ nên bàn về tổ chức đám cưới cho hai con là vừa. Từ đây đến tháng Sáu cũng chẳng còn lâu la gì.

Biết có phản đối cũng chỉ thêm rắc rối, Lorna điềm tĩnh đáp một câu làm bà Levinia ngạc nhiên.

- Tùy mẹ.

Nhưng ngay sau đấy Lorna lên gác tìm bác Agnes. Nàng thấy bà ngồi trong phòng âm nhạc đang loay hoay làm một thứ trang trí. Rèm cửa sổ được kéo lên để ánh sáng ban ngày lọt vào tối đa.

- Bác Agnes, cháu muốn nói chuyện với bác, được không ạ?

Bà Agnes đặt cặp kính lão xuống nhìn lên:

- Tất nhiên là được, cháu Lorna yêu quý.

Lorna khép cửa, bắc ghế lại gần bà bác, ngồi xuống:

- Bác Agnes ạ, - Nàng nhìn thẳng vào cặp mắt xanh của bà già độc thân - Cháu muốn thổ lộ với bác một điều bí mật quan trọng nhất trong cuộc sống của cháu.

- Bác sẽ rất vinh dự được cháu tin cậy như vậy.

Lorna nắm hai bàn tay nhăn nheo của bà già.

- Chắc bác nhớ, cháu đã kể với bác là cháu yêu một người. Người ấy không phải là Taylor Duval mà là người cả cha và mẹ cháu chắc chắn sẽ phản đối kịch liệt, bởi anh ấy là đầy tớ trong nhà ta. Đó là Jens Harken, trước đây làm chân phụ việc vặt cho bác Schmitt và bây giờ đang đóng con thuyền kiểu mới cho cha cháu. Cháu yêu Jens thật sự và tha thiết, giống như bác ngày

trước yêu ông đại úy Dearsley vậy. Và cháu muốn lấy anh ấy.

Bà Agnes nhìn cô cháu gái bằng cặp mắt hiền từ. Bà đưa hai bàn tay trau dồi ôm khuôn mặt xinh xắn trẻ trung của cháu gái, hôn lên vàng trán thơ ngây, yêu kiều nói:

- Vậy là cháu đã gặp người hợp ý. Cháu là một trong những người may mắn hiếm hoi đã có được một tình yêu đẹp. Bác mừng cho cháu Lorna...

- Vâng, cảm ơn bác... - Lorna mỉm cười sung sướng. Bao nỗi băn khoăn day dứt của nàng đột nhiên tan biến.

Agnes nói tiếp:

- Theo bác hiểu, cháu muốn đấu tranh để bảo vệ tình yêu. Thế là đúng. Cháu phải làm như thế. Và cuộc đấu tranh sẽ vô cùng vất vả bởi bác biết tính cha mẹ cháu. Gideon và Levinia sẽ sử dụng quyền làm cha mẹ của họ để ép cháu lấy người mà cha mẹ cháu lựa chọn.

- Bác nói đúng. Cha mẹ cháu đã quyết định bắt cháu phải lấy anh Taylor, mặc dù cháu bảo cháu không yêu anh ấy.

- Vậy là cháu đã nói với cha mẹ cháu rồi?

- Cháu mới chỉ nói cháu không yêu Taylor và không muốn lấy anh ấy. Nhưng cha mẹ cháu không buồn nghe.

- Để hiểu thôi. Cha mẹ cháu không may mắn được hưởng một tình yêu thật sự như hai bác cháu mình. Chính vì vậy cả cha lẫn mẹ cháu đều không hiểu được một tình yêu lớn là thế nào. Cha mẹ cháu không hiểu được bác và bây giờ cũng không hiểu được cháu.

- Vậy bác bảo cháu phải làm gì bây giờ?

- Harken có khả năng bảo đảm cuộc sống cho cháu không?

- Hiện giờ thì chưa. Nhưng một vài năm nữa thì được. Chỉ sang năm là anh ấy đã có thể kiếm tiền đủ để nuôi một gia đình nhỏ.

- Cháu đã cắt đứt hẳn quan hệ với Taylor chưa?

- Chưa ạ. Cháu mới chỉ tránh gặp anh ấy, hy vọng anh ấy sẽ hiểu ý cháu.

- Chà... Cháu làm như vậy thì chưa được trung thực lắm đâu.

- Thừa bác, cháu biết, - Lorna nói rất khẽ.

- Không những không trung thực mà cũng không đem lại kết quả nữa. Cháu nên nói thẳng với Taylor. Tốt nhất là cháu bảo Taylor rằng cháu yêu một người khác. Tất nhiên cậu ta sẽ đau khổ, nhưng ai chẳng có đau khổ trong tình yêu? Chính đau khổ giúp cho con người hạnh phúc thêm

lên gấp bội, khi đạt được tình yêu mà cả hai bên đều ao ước ở nhau.

Lorna chờ đợi bà nói tiếp. Bà Agnes nói:

- Cháu hãy đi dần từng bước. Bước đầu tiên phải thực hiện ngay, là dứt khoát với Taylor một cách đàng hoàng và rõ ràng. Để cậu ấy không đeo đuổi cháu nữa... Từ thuở xa xưa, các bà mẹ vẫn bắt con phải làm theo ý họ. Còn đối với con trai thì họ muốn thế cũng không được. Nếu cả cháu lẫn Taylor đều không muốn cuộc hôn nhân đó thì hai bà mẹ đành phải chịu. Cho nên cháu hãy nói thẳng với Taylor, càng sớm càng tốt.

Bây giờ thì lại là Lorna ôm mặt bà già độc thân, hôn lên má bà:

- Ôi, bác Agnes, bác đã khuyên cháu một lời hết sức quý giá. Bây giờ cháu đã hiểu tại sao ông đại úy Dearsley yêu bác đến như vậy, bác Agnes.

Hôm sau Lorna mặc quần áo lạnh, lên xe buýt đi vào khu buôn bán của thành phố Saint Paul, tìm đến văn phòng công ty xay bột Duval nằm giữa một rừng cần cẩu trên một bãi đất rộng trên bờ sông Mississippi. Khu đất bụi mù và mặt đất phủ một lớp bột trắng rất mỏng

Taylor mặc áo da thuộc ngồi làm việc sau bàn giấy trong một gian phòng xung quanh toàn kính. Khi được báo Lorna Barnett tìm đến? Taylor vội đứng lên, chạy ra và thấy nàng đứng ngoài hành lang, bên kia tấm kính. Anh vội vã chạy ra ngoài.

Taylor chìa cả hai tay vồn vã:

- Lorna, thật là một bất ngờ thú vị.

- Chào anh Taylor.

- Khi nghe Tad báo em đến, anh tưởng nghe lầm. Anh tưởng cậu ta trêu anh.

- Anh đang tập sự làm công việc kinh doanh của cha anh phải không?

- Đúng thế, - Taylor trở ra ngoài, - Em thấy bụi ở đây khủng khiếp chưa?

- Nhưng không khí tấp nập cũng thú chứ. Đây là phòng giấy của anh đấy à? - Nàng trở vào sau tấm kính.

- Lầm bụi quá nên phải che kính như thế mới có thể ngồi yên ổn làm việc được.

- Em vào trong đó gặp anh một lát được không Taylor?

Câu nói của nàng làm nụ cười trên môi Taylor biến mất.

- Tất nhiên là được. Mời em vào, - Giọng nói của anh đột nhiên lạnh lùng.

Taylor lịch sự đỡ khuỷu tay Lorna dẫn nàng vào phòng giấy. Anh khép cửa lại, đưa nàng đến bên chiếc ghế nệm, nói:

- Mời em ngồi, Lorna - Taylor đã lấy lại được giọng bình thản.

Lorna ngồi xuống, giữ lưng thẳng, cách khá xa lưng dựa. Taylor cũng ngồi vào ghế bên cạnh, loại ghế quay tròn bằng sắt. Họ im lặng trong gian phòng im ắng.

Trong không khí nặng nề ấy, Lorna nói:

- Em đến đây gặp anh để nói một chuyện rất quan trọng. Anh Taylor em rất tiếc là phải nói chuyện đó ở đây, giữa lúc anh đang bận rộn công việc. Nhưng em không còn cách nào khác.

Taylor không nói gì, chỉ chắp hai tay đặt lên mặt chiếc bàn nhỏ chờ đợi. Hôm nay anh mặc một bộ đồ rất hợp với thân hình to lớn, vẻ mặt nghị lực và đáng thể thao của anh. Lorna thầm nghĩ, tại sao mình không yêu được một người đẹp trai như thế này, đúng là lạ. Taylor rõ ràng là người đàn ông hoàn mỹ.

Nàng hỏi:

- Gần đây mẹ anh có nói chuyện với anh về chuyện anh và em không?

- Có, mới tối hôm qua thôi.

- Taylor! Em phải nói rằng em rất quý anh, khâm phục anh nữa và những lần gặp anh, đi chơi với anh em rất vui. Mùa hè vừa qua anh tặng em chiếc đồng hồ và bảo đó chưa phải là quà thôi bởi chúng ta sẽ lấy nhau, mặc dù anh tin rằng chúng ta sẽ lấy nhau...

Lorna bối rối và cảm thấy lời lẽ của mình thốt ra không hoàn toàn đúng như mình dự định ở nhà. Nàng cúi xuống nhìn vào đôi găng tay, nói tiếp:

- Ôi, em khó nói quá...

Nhưng Lorna kiên quyết ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Taylor, nói:

- Anh là người đàn ông đẹp trai, chân thật, chăm chỉ công việc và em tin anh sẽ là người chồng tuyệt vời, nhưng khốn nỗi... Em rất tiếc, Taylor, rất tiếc là em... Em không yêu anh. Em rất quý anh nhưng em không yêu anh được theo nghĩa một phụ nữ yêu người đàn ông sẽ là chồng mình, yêu để có thể cưới nhau...

Ria mép bên trái của Taylor hơi nhúc nhích, bởi anh đưa hàm răng dưới cắn chặt môi trên. Anh ngồi bất động, bàn tay đập nhẹ lên mặt bàn. Thái độ điềm tĩnh của Taylor làm Lorna lúng

túng. Nàng vội vã nói để lấp đi nỗi bối rối.

- Mẹ anh và mẹ em đã hẹn mai sẽ gặp nhau tại nhà anh trong bữa ăn và bàn về chuyện tổ chức đám cưới cho anh và em. Anh Taylor, em đề nghị anh thuyết phục bác gái và mẹ em rằng chẳng nên bàn về một đám cưới sẽ không có.

Bây giờ Taylor mới nhúc nhích. Anh ngả người ra lưng ghế, thở một hơi rất dài rồi anh đưa bàn tay lên nắm phần dưới của khuôn mặt, che miệng và đỡ cằm. Anh chăm chú nhìn Lorna một lúc lâu, cuối cùng buông tay ra nói:

- Anh cũng đã hơi đoán thấy tình hình này từ trước rồi...

Taylor đưa mắt đi chỗ khác, như thể tìm một vật nào đó, rồi nhìn chăm chăm vào một điểm, nói tiếp:

- Vụ mùa hè vừa rồi, em có vẻ tránh mặt anh. Rất nhiều lần anh nhận thấy như thế, nhưng chưa biết tại sao. Rồi anh thấy em không cài chiếc đồng hồ anh tặng lên ngực nữa. Anh đã giật mình, cảm thấy em thay đổi. Nhưng anh vẫn hy vọng đến một ngày nào đó, em nghĩ lại và quan hệ giữa chúng ta trở lại như trước, như những buổi tối chúng ta đi chơi với nhau. Nhưng đã xảy ra chuyện gì vậy, khiến em thay đổi, Lorna?

Taylor nhìn thẳng vào mắt nàng, vẻ căm giận đến mức nàng phải quay mặt đi.

Taylor nhích ghế về phía trước, chắp hai bàn tay đặt lên bàn, nói tiếp, giọng gay gắt:

- Hay anh đã làm gì để em giận? Anh có làm gì không?

- Không. Không phải thế.

- Hay anh quá vội vã, trót xúc phạm đến em?

Lorna cúi gầm mặt xuống, nói rất khẽ.

- Không.

- Vậy tại sao? Anh muốn biết và anh xứng đáng được biết. Cái gì đã làm em thay đổi tình cảm với anh, Lorna?

Mắt Lorna rơm rớm lệ. Nhưng nàng mặc kiên quyết nhìn thẳng vào mắt Taylor:

- Em yêu một người khác.

Taylor lộ vẻ sững sốt. Trong cặp mắt anh hiện lên vẻ không tin. Anh ngỡ ngàng không nói được lời nào. Taylor nhìn thẳng vào mắt nàng. Không khí căng thẳng nặng nề. Lorna lúc này mới nghe thấy tiếng máy xay bột chạy bên ngoài.

Nàng nói:

- Em phải nói thật với anh, Taylor, bởi em biết em có lỗi với anh. Em đã làm anh phiền lòng, đúng thế. Nhưng em phải nói rằng chuyện kia xảy ra bất ngờ đối với em. Em hoàn toàn không muốn làm anh buồn, nhưng em không thể làm khác được. Anh hiểu cho em.

Cuối cùng Taylor lấy lại được bình tĩnh. anh trở lại sôi nổi. Vẫy mạnh hai tay, anh nói:

- Ai được nhỉ? Em đã gặp ai và yêu cậu ta được nhỉ?

- Em chưa thể nói anh biết, Taylor. Em không có quyền vì chuyện đó còn liên quan đến người kia.

- Hay thằng nhóc Mitchell Armfield?

-Ồ, không. Không phải cậu Mitchell đâu.

- Vậy thì ai?

- Em xin anh Taylor, hãy cho phép em chưa nói ra.

Taylor đứng dậy, nhưng lại ngồi xuống ngay:

- Cha mẹ em cũng chưa biết, đúng vậy không?

Thấy Lorna không trả lời, Taylor tiếp tục cau mày suy nghĩ.

- Như vậy em yêu một người mà cha mẹ em không tán thành, đúng vậy không?

- Taylor! Em đã thành thật với anh và em đề nghị anh không nói với ai câu chuyện giữa anh và em hôm nay.

Taylor đứng lên, lần này anh đi đến bên cửa kính, nhìn ra ngoài, nơi đám người làm công đi lại tấp nập. Những người kia đang lao động vất vả để đem tiền bạc cho anh, tiền bạc mà lẽ ra cô gái kia sẽ cùng sử dụng với anh. Với số tiền đó, cô ta có thể hưởng một cuộc sống xa hoa!

"Mình đã đối xử tốt với cô ta đến thế! Mình đã tặng cô ta chiếc đồng hồ gần như quà cầu hôn. Vậy mà cô ta bắt cá hai tay! Trong khi nhận quà của mình cô ta vẫn yêu một thằng khác! Sao mình lại dễ dãi đến thế nhỉ?" Taylor nghĩ thầm.

"Chính miệng cô ta lúc nãy bảo mình là thằng đàn ông chân thật đẹp trai, chăm chỉ. Vậy mà cô ta đi yêu thằng khác. Mặc xác cô ta. Nếu như mọi thứ mà mình có cô ta vẫn còn cho là chưa đủ thì mình chẳng cần cô ta nữa."

- Thôi được, Lorna - Taylor quay phắt lại - Cô đi đường cô, không sao. Tôi sẽ nói với mẹ tôi, bảo kế hoạch của tôi đã thay đổi. Tôi sẽ không theo đuổi làm phiền cô nữa.

Lorna đứng dậy:

- Anh tha lỗi cho em, Taylor!

- Không sao! Không sao! Tôi sẽ không cô đơn lâu đâu.

Lorna đỏ mặt. Taylor nói đúng, nàng biết. Loại như Taylor thiếu gì phụ nữ ao ước. Anh là mặt hàng quý trên thị trường hôn nhân.

Nghe tin đó bà Levinia choáng váng. Bà ngồi phịch xuống ghế mắt nhắm lại. Bà phun nước hoa Iris vào khăn tay rồi đưa lên mũi. Hai mắt bà đỏ hoe.

Bà rất căm và gọi Lorna đó là "đồ ngu"!

Jenny viết thư cho Taylor, xin lỗi về chuyện bên phía gia đình cô đã gây ra chuyện tan vỡ\ở làm anh phiền lòng và cô tự nguyện sẵn sàng gặp anh để chia sẻ nỗi phiền muộn đó trên tinh thần bạn bè thân thiết.

Phoebe thì mặt mày hớn hở hỏi toạc ngay:

- Vậy thì Taylor bây giờ chưa có ai chứ gì? Mình nhảy vào được chứ?

Bà Henrietta rít lên:

- Đúng là con bé ngu xuẩn. Đến một ngày nào đó nó sẽ phải hối tiếc cho mà xem!

Bà Agnes thì giờ cả hai tay đón cô cháu vào lòng:

- Hai bác cháu mình là những kẻ lãng mạn. Chúng ta phải đoàn kết lại!

Lorna viết thư cho Jens:

_____ *Anh thân yêu!* _____

Vẫn anh em rất buồn, mặc dù em có vài tin đáng vui. Em đã dành được thế chủ động. Đã dứt khoát với Taylor.

Jens viết thư đáp lại:

Lorna yêu quý!

Nhà kho này không có em giống như cây violon không có dây. Không còn âm nhạc gì nữa được...

Lorna viết:

Jens yêu của em!

Chưa bao giờ vài tuần lễ vừa qua lại dài đến thế. Không biết có phải vì xa anh mà em chờ đợi không, nhưng em làm mẹ phải lo lắng vì em chẳng thiết ăn uống gì, mẹ em muốn em đi khám bác sĩ, nhưng em nghĩ có ốm đau gì đâu mà đi khám. Người chữa được cho em phải là anh...

Jens viết:

Lorna yêu quý nhất của anh!

Đọc thư em anh rất lo. Nếu em thấy không khỏe, hãy nghe lời mẹ em đi khám bác sĩ. Nếu em làm sao, anh sẽ vô cùng đau khổ.

Trạng thái chờ đợi của Lorna vẫn kéo dài. Nàng ăn không thấy ngon miệng, nhất là những món xào. Một buổi sáng Lorna nôn ọe và nàng hoảng hốt.

Nàng vội chạy thẳng đến tìm bác Agnes.

Bà Agnes vừa thấy khuôn mặt nhợt nhạt của đứa cháu chạy ra đón.

- Ôi, cháu làm sao vậy Lorna? Trông mặt cháu không còn hạt máu. Cháu ngồi xuống đây.

Lorna ngồi xuống run rẩy.

- Bác Agnes! - Nàng nói nắm chặt hai bàn tay bà già độc thân, ngược mắt nhìn bà. - Bác đừng nói với mẹ cháu, bởi cháu chưa muốn làm mẹ cháu hoảng sợ. Nhưng cháu đoán cháu bị bệnh Addison đúng như mẹ cháu đã nghĩ.

- Cháu thấy hiện tượng như thế nào mà bảo mắc bệnh Addison?

- Cháu giờ cuốn sức khỏe và tuổi thọ, thấy trong đó miêu tả bệnh Addison đúng như hiện

tượng của cháu: không muốn ăn, buồn bã và nôn mửa. Sáng nay cháu vừa nôn! Ôi, bác Agnes. Cháu không muốn chết chút nào!

- Im ngay, cháu Lorna! Cháu chết sao được, Bây giờ hãy bình tĩnh kể cho bác nghe cháu thấy hiện tượng thế nào?

Lorna kể và nắm chặt hai bàn tay bà bác. Lúc nàng kể xong, bà Agnes ngồi xuống bên cạnh. Bà hỏi:

- Lorna, cháu yêu bác chứ?

Lorna chớp mắt ngơ ngác nhìn bà bác, chưa hiểu tại sao bà hỏi câu như vậy.

- Tất nhiên rồi thưa bác.

- Cháu có tin bác không?

- Có chứ ạ. Cháu hoàn toàn tin cậy bác.

- Vậy thì bác hỏi một câu cháu phải trả lời thật.

- Vâng, thưa bác.

Bà Agnes nắm chặt tay Lorna:

- Cháu đã làm với cậu đóng thuyền kia thứ mà cô dâu chú rể làm trong đêm tân hôn chưa?

Má Lorna nóng bừng. Nàng cúi gầm mặt xuống lí nhí đáp:

- Làm rồi thưa bác.

- Một lần?

- Không chỉ một lần.

- Cháu đã mất kinh lần nào chưa?

- Đã một lần, thưa bác.

Bác Agnes thì thào:

- Lạy Chúa tôi!

Nhưng bà trấn tĩnh lại ngay:

- Bác nghĩ không phải là bệnh Addison mà là thứ còn rắc rối hơn.

Lorna sợ hãi không dám hỏi.

- Nếu bác không làm thì vậy là cháu có thai.

Lorna nói không được lời nào. Nàng rút hai tay ra khỏi bàn tay bà Agnes. Một tay nàng ôm ngực. Nàng quay mặt ra cửa sổ và miệng há ra thành chữ "O". Nàng chợt nghĩ hai ý: Bây giờ thì cha mẹ phải cho mình lấy anh ấy và Jens sẽ mừng lắm đây.

Bà Agnes đứng dậy đi đi lại lại, véo vào môi.

- Bác phải nghĩ xem thế nào.

Lorna thì thầm:

- Vậy là cháu sắp có đứa con của Jens.

Agnes nói:

- Việc đầu tiên ta phải làm là xem có đúng cháu có thai không. Nhưng bác nghĩ nếu không phải thì chẳng nên để mẹ cháu biết chuyện cháu và Jens. Vậy ta nên làm thế này. Bác sẽ kiếm một bác sĩ, có thể là ở thành phố Minneapolis. Tại đó không ai biết chúng ta và bác sẽ đưa cháu đến đó. Bác sẽ bảo với mẹ cháu là hai bác cháu mình đi chơi ra phố mua hàng. Nhưng hai bác cháu ta sẽ đáp tàu hỏa đến đó. Đúng rồi ta đáp tàu hỏa.

Bà Agnes suy nghĩ thêm rồi nói tiếp:

- Lorna, nếu vậy bác cũng cần thu xếp ít hôm, nhưng bác sẽ cố gắng để càng đi sớm bao nhiêu càng tốt. Trong khi chờ đợi cháu hãy ăn nhiều hoa quả và uống thật nhiều sữa vào, nếu cháu có thể làm được.

- Vâng, cháu sẽ làm theo lời bác.

- Bác phải dặn cháu không được để lộ ra nỗi lo lắng như nhiều cô gái gặp trường hợp như cháu đã để lộ.

- Cháu có lo lắng gì đâu ạ? Cháu còn mừng là đằng khác. Vậy là cha mẹ cháu sẽ phải cho cháu lấy Jens. Ôi, thưa bác Agnes! Đã bao nhiêu đêm cháu cầu nguyện. Chúa phù hộ cho cháu có thai để cho mẹ cháu không thể ngăn cháu lấy Jens.

Mặt bà Agnes cau lại và Lorna có cảm giác bà đang suy nghĩ rất nhiều thứ trong một lúc.

- Bác không tin mẹ cháu suy nghĩ như cháu nói.

Lorna rất ngạc nhiên thấy vào hôm hai bác cháu đi gặp bác sĩ, bà Agnes đã làm một loạt chuyện dối trá trắng trợn. Đầu tiên là bà rút ở ngón tay ra chiếc nhẫn đính hôn đưa nàng đeo. Chiếc nhẫn này chưa bao giờ rời khỏi ngón tay bà kể từ hôm ông đại úy trao cho bà năm 1845. Lúc đến phòng khám của ông bác sĩ tại Minneapolis, bà lại khai tên là Agnes Henry và khai tên Lorna là Laura Arnett.

Khi ông bác sĩ khám xong kết luận Lorna có thai sẽ sinh con vào khoảng tháng Năm hay tháng Sáu bà Agnes bảo ông ta rằng bà rất mừng, bởi "Laura Arnett" là người do bà bảo trợ và đứa con nàng bà coi như đứa cháu ngoại đầu tiên. Bà còn kể ông bác sĩ nghe rằng, nếu chồng "Laura Arnett" có mặt ở đây lúc này chắc anh ta phải mừng lắm, bởi cưới nhau đã hai năm rồi mà đờn mãi chẳng thấy vợ có thai. Bà trả thù lao bằng tiền mặt cho ông bác sĩ, mỉm cười rất tươi cảm ơn ông rồi nói sẽ quay lại đây sau hai tháng, đúng như ông bác sĩ đã khuyên.

Lúc vào ăn trưa ở nhà hàng Chamberlain, Lorna nhận xét:

- Bác làm cháu ngạc nhiên đấy.
- Chuyện gì? - Bà Agnes nhấp cà phê, một ngón tay cong lên và bàn tay run rẩy.
- Bác làm thế để làm gì?
- Bởi cha cháu là nhà kinh doanh lớn, có tiếng tăm, nếu chuyện này lộ ra, dư luận sẽ ầm ỉ. Sau đây về nhà, cháu sẽ phải thú thật với cha mẹ cháu...

Lorna thấy tràn ngập niềm vui.

- Cảm ơn bác.
- Cháu sẽ có quyền gặp gỡ cậu ta và sau đấy cháu và cậu ta sẽ phải trình bày trước cha mẹ của cháu. Nếu như cậu ta yêu cháu đúng như lời cháu nói và cháu kiên quyết lấy cậu ta thì nỗi đau của cha mẹ cháu có thể chỉ kéo dài hai mươi năm năm chứ không phải năm mươi năm. Ít ra thì nếu giữa bác với ông đại úy Dearsley xảy ra chuyện như cháu lúc này thì bác còn mừng là chẳng khác.

Mắt Lorna sáng lên:

- Ôi, bác Agnes cháu rất vui. Bác thấy đấy, vậy là cháu có thai, đứa con của Jens. Cháu rất sợ cuộc đối chất với cha mẹ cháu, vì cháu biết sẽ rất khủng khiếp. Nhưng sau đấy, cháu tin cha mẹ cháu sẽ giúp chúng cháu.

Đêm hôm đó, khi bà Agnes cầu nguyện, bà chỉ sám hối một chút về sự dối trá lúc ban ngày, còn dành số thời gian sau đó để cầu Chúa phù hộ cho em trai và em dâu bà đặt hạnh phúc của con gái họ lên trên những dư luận khắt khe đạo đức giả của tầng lớp giàu có xung quanh họ.

CHƯƠNG 12

Sau khi gia đình Barnett dọn về thành phố, biệt thự mùa hè Rose Point của họ trở nên vắng vẻ tiêu điều. Chỉ còn bác làm vườn Smythe còm cỗi khuôn những cây bông hồng vào nhà kính để giữ chúng khỏi chết dưới băng giá.

Jens chỉ thỉnh thoảng tình cờ nhìn thấy bác thấp thoáng sau những thân cây. Đôi lúc chàng nghe thấy tiếng bánh xe bác Smythe chở cây cối vào nhà kính.

Sáng và chiều chàng đi bộ mỗi lần bốn mươi phút từ khách sạn Leip đến "xưởng". Chàng làm việc một mình. Chỉ thỉnh thoảng Tim Iversen đến với chiếc tàu trên miệng và máy ảnh, ông chụp vài kiểu rồi đi. Con thuyền đã dần dần thành hình. Jens làm việc say mê, nhưng những lúc dừng tay chàng thấy trào lên một nỗi cô đơn mà xưa nay chưa bao giờ chàng thấy.

Tháng mười đã sắp qua đi. Tuyết rơi ngày càng nhiều. Mấy hôm nay đến phần lắp ráp những bộ phận cuối cùng, một mình làm quá khó khăn, chàng phải rủ Ben Jonson đến trợ giúp.

- Cậu được tin gì cô Lorna đấy? - Ben hỏi, lúc đóng đinh lên sàn con thuyền.

- Sao cậu bảo mình được tin?

- Thôi đi mình đâu ngu dốt như cậu tưởng?

Jens ngừng tay, ngẩng đầu nói:

- Cô ta là loại con gái mình khó có thể quên được.

- Mình thương hại cậu đấy Jens! Cậu tưởng cậu yêu cô ta cho nên mới như vậy thôi.

Kiểu suy nghĩ yếm thế của Ben tác động khá mạnh đến Jens. Đôi lúc chàng đã nghĩ, mối tình của chàng với Lorna quá rắc rối. Vướng vào đó làm cuộc sống của chàng đâm phức tạp. Có lẽ nên trả cô ta lại cho Taylor Duval là yên.

Tuy nhiên nghĩ như thế, Jens vẫn không sao quên được Lorna. Những kỷ niệm về nàng quá đậm và tuy cố gạt đi, chúng vẫn cứ ám ảnh chàng, không chịu buông tha. Và những lá thư của nàng, lá nào cũng biểu lộ một tình cảm thắm thiết, chân thành. Jens đọc đi đọc lại những lá thư đó cho đến lúc chúng nát bươm.

Nhiều lúc Jens khao khát vô cùng chỉ được nhìn thấy nàng trong giây phút. Không phải không có lúc chàng đã tính bỏ việc một ngày đáp tàu hỏa về thành phố Saint Paul, nhờ Phoebe bố trí

để được gặp nàng.

Sang tháng Mười Một con thuyền Lorna D đã cơ bản hoàn thành, chỉ còn nốt vài việc nhỏ trang trí bên trong khoang thuyền.

Hôm đó chàng đang ngồi ở đuôi thuyền khoan một lỗ thì cửa xích mở. Chàng ngẩng đầu lên.

- Lorna? - Tim chàng đập loạn xạ khi thấy khuôn mặt nàng hiện ra trong khung cửa.

- Lorna! - Chàng hét lên và quăng mũi khoan đẩy chạy ra đón.

Nàng cũng chạy băng vào.

Họ ôm ghì nhau để bù lại phần nào bao ngày xa cách, nhớ thương.

Lát sau Jens buông nàng ra, lặng ngẫm nhía nàng:

- Ôi, anh sung sướng quá! Vậy là em đã đến!

Chàng lại lao đến định ôm nàng hôn thêm lần nữa, nhưng Lorna ngăn lại.

- Khoan! Để em ngắm anh một lúc đã Jens! Ôi, em nhớ anh biết chừng nào.

Nàng vừa ngắm chàng vừa bước đến, ôm mặt chàng vuốt ve:

- Ôi, khuôn mặt thân yêu này, bao đêm em khao khát được sờ vào, được ôm, được hôn lên khắp.

Jens ôm chặt nàng trong tay, tấm thân mềm mại thân thiết.

- Lorna, em đến đây làm gì?

- Đến thăm anh. Em không thể đợi thêm được nữa.

- Ôi, em làm anh như được sống lại, - Jens nhắm mắt hít mùi hương trên người nàng, vuốt ve nàng.

Lorna mỉm cười ôm cổ chàng và cả hai cứ ôm nhau như thế đi vào trong xưởng.

- Em nói dối cha mẹ là em đi đâu?

- Em bảo em sang chơi nhà Phoebe.

- Rồi em ra tàu?

- Vâng.

- Em có thể ở lại đây đến lúc nào?

- Ba giờ.

Jens lấy trong túi ra chiếc đồng hồ quả quýt, mười giờ bốn mươi lăm. Chàng ngẩng đầu lên nhìn người yêu:

- Đến bây giờ anh vẫn chưa tin là em đến thật. Hay anh mơ? Em cho anh ngắm em thêm lần nữa, ôm em nữa, để anh tin chắc đây không phải là giấc mơ.

Jens lại ôm nàng, hôn nàng. Họ quấn chặt vào nhau, vuốt ve nhau để bỏ những ngày xa nhau. Khi Jens ôm hai bầu vú nàng qua lớp vải dày. Nàng thì thầm:

- Ôi, em nhớ anh quá lắm.

- Anh cũng vậy.

- Em thèm được hai bàn tay anh lướt trên da thịt em quá!

Jens luồn tay vào bên trong áo nàng, vuốt ve da thịt nàng.

- Em nhận được thư anh chứ?

- Có. Anh cũng nhận được thư em chứ?

- Có. Nhưng đọc thư em, anh rất lo. Em đã trở lại bình thường chưa?

- Em đã khỏe. Anh lại đây!

Lorna cầm tay Jens kéo đến chiếc băng đặt gần bếp lò.

- Em có chuyện cần bàn với anh.

Họ ngồi xuống, áp đầu vào nhau, cầm tay nhau.

- Hình như em có thai Jens.

Lorna cảm thấy những ngón tay của Jens lỏng ra rồi lại nắm chặt vào tay nàng:

- Ôi, Lorna, - Chàng thì thầm.

Lorna thấy giọng của Jens lạc, đi mặt chàng tái nhợt và hai cánh tay ôm nàng trở nên vụng về.

- Không phải đâu, Lorna - Jens run rẩy nuốt nước bọt.

- Anh không mừng ư?

Không thấy Jens đáp, một nỗi kinh hoàng luồn qua ngực nàng.

- Jens... anh nói đi...

Cánh tay đang ôm Lorna lỏng ra.

- Anh rất tiếc... - Giọng Jens khàn lại, lo lắng. Anh rất tiếc... Nhưng em có chắc không?

Lorna gật đầu, toàn thân lạnh buốt vì sợ hãi. Lorna đến đây định nghĩ sẽ được Jens động viên nhưng chỉ thấy một vẻ ân hận và lo lắng trên mặt người yêu. Jens nói:

- Em đừng lo, Lorna. Bây giờ thì chúng mình sẽ cưới nhau.

Từ lúc biết mình có thai, Lorna chưa hề khóc nhưng lúc này nhìn bộ mặt buồn bã của Jens nàng chỉ muốn òa lên.

- Jens! Anh nói gì đi! Anh làm em sợ đấy.

Jens đặt nàng ngồi, đưa hai bàn tay ôm mặt nàng.

- Anh không định để em có thai... khiến em gặp khó khăn. Nhưng cha mẹ em biết chưa?

- Chưa.

- Nhưng em biết chắc là có thai chứ?

- Em đã khám bác sĩ. Bác Agnes đưa em đi.

- Bao giờ thì em sinh con?

- Tháng Năm hoặc tháng Sáu; Ông bác sĩ không dám nói dứt khoát.

Jens đứng lên đi đi lại lại, mặt cau lại, cặp mắt đờ đẫn. Nhìn theo mỗi bước chân của chàng, Lorna càng thêm vỡ mộng. Bếp lò hắt cái nóng ra. Mùi sơn và mùi hồ làm nàng khó chịu. Mồ hôi chảy bên trong ống tay áo và sau lưng nàng. Nỗi hoảng sợ đọng lại trong bụng làm nàng thấy ruột cồn cào như vừa ăn phải thứ gì thiu.

Lorna cố lấy nghị lực tự kiềm chế, nói dứt khoát.

- Đừng đi kiểu như thế nữa, Jens. Và ngồi xuống đây.

Jens đứng lại.

- Từ khi biết tin đó em không hề lo sợ, vậy mà thái độ của anh làm em lần đầu tiên biết sợ.

Nàng nói và cố giữ cho giọng nói điềm tĩnh.

Bao lo lắng của Jens đột nhiên biến mất. Chàng vội chạy đến, quỳ một chân xuống trước mặt Lorna.

- Tha lỗi cho anh, em yêu. Tha lỗi cho anh.

Jens nắm hai bàn tay Lorna hôn nhận lỗi. Rồi chàng dướn người lên, áp mặt vào đùi nàng:

- Anh không định làm em sợ. Chỉ là tin đó đến với anh quá bất ngờ và anh chưa kịp đón đợi. Chỉ có vậy thôi... Anh đang nghĩ chúng ta làm thế nào bây giờ, đâu phải anh định bỏ em? Không bao giờ Lorna, không bao giờ anh bỏ rơi em. Anh yêu em. Bây giờ anh còn yêu em hơn trước nữa kia, nhưng chúng ta phải bàn tính, chọn cách nào tốt nhất. Chúng ta phải...

Lorna không ghì được nữa nàng thốn thức khóc.

- Đừng khóc, em! Lorna! Nín đi em!

Jens ôm mặt nàng, quệt nước mắt trên đó bằng ngón tay cái:

- Nín đi em!

Lorna lao mình vào vòng tay Jens. Chàng ôm nàng một cách vụng về, khiến người Lorna cong lại.

- Ở nhà em có khóc đâu, vậy mà đến đây... Anh đã làm em sợ.

- Tha lỗi cho anh, em yêu! Anh đã làm em thêm lo lắng. Anh ngốc quá! Em báo tin đó, anh đã chẳng hỏi gì đến cái thai, lại đi đi lại lại như thằng đàn. Lạy Chúa tôi! Vậy là anh sắp có con! Con của chúng ta.

Jens cởi khuy áo vét Lorna và vuốt ve bụng nàng, giọng thành kính:

- Ôi, con chúng ta! Con của anh đang nằm trong này, trong em!

Lorna đặt tay lên bàn tay người yêu, cảm thấy hơi ấm của chàng thấm qua lớp vải áo sơ mi.

- Không sao đâu. Anh đừng sợ đụng mạnh. Không sao đâu.

Jens ngẩng lên nhìn nàng:

- Con của chúng ta, - Chàng thì thầm.

Lorna áp trán vào trán người yêu và họ cùng nhắm mắt.

- Anh không thất vọng chứ, Jens? - Nàng thì thầm hỏi.

- Không! Anh mừng chứ!

- Hôm bác sĩ bảo em có thai, em nói với bác Agnes rằng Jens biết tin này sẽ mừng lắm và bây giờ thì không ai có thể ngăn cháu lấy anh ấy.

Jens quỳ xuống một chân, cầm cả hai bàn tay Lorna, sôi nổi nói:

- Anh và em hãy đến gặp cha mẹ em và thú thật ngay. Cái thai trong bụng em là cháu của hai ông bà. Tất nhiên khi chúng bảo chúng ta yêu nhau và xin được cưới, cha mẹ em sẽ ủng hộ thôi. Anh sẽ kiếm một nơi nào đó ở đây, một chỗ nào nhỏ thôi và không đắt tiền. Tại đây mùa đông rất nhiều nơi bỏ trống. Mùa Xuân anh của anh sẽ đến đây và chúng ta lập xưởng đóng tàu ngay. Không phải đợi cho đến Hội đua thuyền buồm làm gì! Mọi người đã đồn ầm lên về con thuyền Lorna D này và hội viên các Câu lạc bộ thuyền buồm sẽ xếp hàng dài thuê anh đóng thuyền cho họ. Chúng ta chưa giàu nhưng đủ ăn thì chắc chắn. Lorna anh sẽ lo được cho em với con. Chúng ta sẽ có cuộc sống dễ chịu. Anh hứa là như thế.

Lorna ôm mặt Jens mỉm cười âu yếm, nhìn vào cặp mắt xanh biếc của chàng.

- Em biết. Em cũng chẳng cần giàu. Em chẳng cần nhà lớn. Tất cả em chỉ cần là anh, Jens.

Họ hôn nhau và lần này cái hôn lại đầm thắm da diết. Giống như họ hôn cái thai trong bụng Lorna và đóng con triện dưới bản giao kèo với nó. Jens kéo Lorna đứng lên, quàng tay ôm nàng. Hai người đứng như vậy một lúc lâu, trong tâm trạng hy vọng, cái thai của Lorna áp vào bụng cha nó.

- Em thấy trong người thế nào?

- Chủ yếu là mệt thôi.

- Em có ăn được không?

- Được. Nhưng bây giờ em sợ thịt. Ngửi thấy mùi thịt là em sợ.

- Hoa quả, rau tươi?

- Những thứ đó em ăn vẫn thấy ngon.

Nàng mỉm cười nhìn Jens, nói tiếp:

- Ôi, Jens, em yêu anh.

- Anh cũng yêu em.

- Anh có nghĩ rằng chúng mình có rất nhiều con không?

- Anh tin là như thế.

- Anh đoán đứa đầu này là trai hay gái?

- Trai. Và sẽ là thợ đóng tàu như cha nó.

- Tất nhiên rồi. Em hỏi thật đó dẫn.

- Đứa thứ hai có thể là gái. Một đứa con gái tóc cũng màu sẫm như mẹ nó. Sau đó anh thêm có liền hai đứa con trai, bởi khi đó xưởng đóng tàu đã phát đạt và cần người trông nom. Rất có thể chúng ta sẽ đặt tên hãng đóng tàu của chúng mình là "Harken và các con".

Lorna đã lại cười rất tươi và mơ ước đến tương lai.

Cuối cùng Jens buông người yêu, hỏi:

- Em thuê xe để đi từ ga đến đây chứ?

- Nhưng em chỉ thuê một lượt và thả cho họ đi rồi.

- Vậy em sẽ phải đi bộ bốn mươi phút trên đường phủ đầy tuyết đấy? Có đi nổi không?

- Đi với anh? Nếu vậy thì không có nghĩa lý gì hết.

- Nếu vậy thì anh tính thế này. Ta ghé đến khách sạn Leip. Em đợi dưới nhà trong khi anh chạy lên tranh thủ tắm một cái rồi thay sang bộ âu phục Chủ nhật. Sau đấy ta đáp tàu về thành phố và tối nay chúng ta sẽ thừa chuyện với cha mẹ em. Làm xong công việc đó, anh sẽ tính xem sau đây chúng ta sống ở đâu và em có thể suy nghĩ về đám cưới.

- Lấy tiền ở đâu?

- Anh đã dành dụm được một số, đủ cho chúng ta sống qua mùa đông, thậm chí có thể lâu nữa.

Lorna không hỏi thêm xem có nên để dành lại một khoản để lập xưởng không, bởi đấy là một bước khổng lồ của họ.

Cả một ngày đôi người yêu đi bên nhau, tay khoác tay, trên đường chỉ có tuyết trắng và trời xám. Họ ghé đến khách sạn Leip. Lorna ngồi đợi dưới nhà bên cạnh lò sưởi. Jens lên tắm và lúc xuống, anh đã trong bộ y phục đen Chủ Nhật, bộ mà Lorna đã nhìn thấy hôm họ hẹn gặp nhau bên bờ hồ, trong khu rừng vắng.

Trên tàu xuống họ thuê xe đến đại lộ Summit. Lúc gần đến tòa biệt thự đồ sộ sang trọng của gia đình Barnett. Lorna nói:

- Dù tối nay cha mẹ em có nói thế nào đi nữa thì em thề em cũng rời khỏi tòa nhà này với anh.

Jens hôn nhanh lên miệng nàng đúng lúc con ngựa chở xe đập vó đứng lại trước cổng tòa nhà. Lorna định móc túi lấy tiền thì Jens ngăn lại.

- Để anh.

Trả tiền xong, Jens kéo Lorna đến cổng.

- Mẹ em lúc này chắc đang ở trong phòng khách, còn cha em thì phải sáu giờ mới về. Em muốn lúc nào có đủ hai cha mẹ ta hãy lên gặp. Anh có ngại nếu phải xuống chờ dưới bếp không? Lúc nào cha về em sẽ xuống bếp rủ anh lên gặp.

Vào đến gian tiền sảnh, bao may mắn của họ biến mất. Đúng lúc họ bước vào, bé Theron tưởng không có ai, đang tụt lan can cầu thang, trên thành gỗ đánh xi, Lorna vội đưa mắt nhìn Jens và nàng quyết định, cách phòng ngự tốt nhất là tấn công. Đợi Theron vừa tụt xuống đến chân cầu thang, nàng đã mắng khê:

- Theron!

Theron quay phắt lại sững sốt.

- Mẹ mà nhìn thấy em làm cái trò đó là mẹ đánh vào đít ấy!

Theron vội vã chắp hai tay lên sườn:

- Chị định mách mẹ à?

- Không, chị không mách nếu em cũng không mách mẹ về chị.

- Thế chị làm gì mà chị sợ mẹ biết?

- Chị trốn mẹ đến Rose Point xem con thuyền.

- Thật ả? - Theron tròn xoe mắt - Thế nó ra sao rồi?

- Hỏi anh Harken đây này.

- Ôi, anh Harken. Thuyền anh đóng xong chưa?

- Gần xong rồi. Tôi phải về đây trình với cha cậu vài việc.

- Cha không có ở nhà.

- Tôi biết, - Jens Harken nói - Tôi vào thăm dưới bếp một lát.

- Em đi với được không?

Jens nghĩ, nếu cho Theron đi cùng một tiếng đồng hồ, cậu bé sẽ không thể lên phòng khách

bảo cho bà Levinia biết Jens Harken đã về đây.

- Được, - Jens nói, ôm đầu đứa bé kéo đi - Tôi sẽ kể cậu nghe về con thuyền Lorna D.

Jens vào bếp, thấy bác Schmitt ngẩng đầu lên nhìn và giơ cả hai tay lên trời:

- Lạy Chúa! - Bác chạy đến nắm tay Jens - Cậu về có việc gì đấy Harken?

- Tôi cần báo cáo với ông chủ về công việc đóng thuyền.

Mọi người đều tin lời giải thích của Jens Harken. Các cô gái phục vụ dưới bếp kéo đến chào chàng. Ruby đợi mọi người chào xong rồi mới thẹn thò đến nhoẻn miệng chào chàng. Jens nghĩ cô ta thế kia mà có lần mình hôn được. Tại đây chàng biết mặt được một chàng trai mới đến làm tên là Lowell Hugo.

Để ăn mừng Jens Harken đến thăm, bác Schmitt cho phép mở một can bia nhà làm. Mọi người giải lao mười lăm phút ngồi xung quanh bàn bếp uống bia và thăm hỏi nhau. Jens đã bắt đầu thấy Theron ở đây hơi lâu.

Đúng như vậy, bốn mươi lăm phút sau, chị hầu phòng Ernesta chạy xuống bếp, thở hổn hển nói:

- Ôi, thì ra cậu ở đây, Theron! Bà chủ sắp lên phòng cậu kiểm tra học hành của cậu đấy. Lên mau kẻo bà chủ mắng cho bây giờ.

Theron vội vã chạy đi.

Sau sáu giờ một chút, Lorna xuống bếp. Nàng mặc một bộ váy áo may rất vừa vặn với thân hình, quàng khăn màu ngà, tóc chải cẩn thận và hai gò má đỏ hồng một cách không bình thường.

- Harken! - Nàng gọi theo đúng nghi thức - Cha tôi muốn gặp anh đấy.

Jens Harken vội đứng dậy:

- Vâng, tôi lên đây, thưa cô Lorna.

Nàng quay lưng lại chàng.

- Đi theo tôi.

Harken làm đúng theo mệnh lệnh của cô chủ, đi đằng sau, cách Lorna ba bước chân. Có tiếng đàn trong phòng âm nhạc vẳng ra. Daphne ngừng đàn ra. Hai bà bác độc thân cũng nhìn ra, nhưng Lorna không nhìn họ, cứ đi thẳng đến cửa phòng giấy. Đúng lúc đó Jenny bước ra đầu cầu thang trên gác thò đầu xuống nhìn.

Lorna mở cửa dẫn Jens Harken vào.

Ông Gideon ngồi trên ghế nệm bọc da, gác hai chân lên nhau, miệng ngậm điếu xì gà và tờ báo đặt trên đùi. Trong phòng sực nức mùi khét: mùi xì gà cháy, mùi gỗ cháy trong lò sưởi, mùi khí đốt. Ông Gideon ngẩng đầu lên, lúc Lorna và Jens đứng lại ở cửa.

- Chào cha ạ.

Ông Gideon bỏ điếu thuốc ra khỏi miệng, dáng điệu chậm chạp không đáp.

- Mẹ con đâu ạ? - Lorna hỏi.

- Trên gác với thằng Theron.

- Thừa cha, mẹ xuống đây bây giờ chứ ạ?

Ông Gideon chăm chú nhìn Harken. Ông cầm điếu xì gà trở:

- Nó đến đây làm gì?

- Con mời anh ấy đến. Chúng con cần thừa chuyện với cha mẹ.

- Con mời nó?

Bây giờ ông mới quay sang nhìn con gái. Mắt ông trợn lên và mặt ông đỏ bừng.

- Con nói vậy là sao? Con mời nó?

- Con xin cha nói khẽ thôi ạ, - Lorna quay sang Harken nói:

- Anh đợi ở đây, tôi lên mời mẹ tôi.

Lên đến giữa cầu thang thì Lorna gặp bà Levinia đang đi xuống. Mặt bà cau có. Bà đi nhanh dáng vội vã, một tay túm váy, một tay vịn thành cầu thang.

- Có chuyện gì thế? Em Jenny bảo con đi với thằng đóng thuyền đến đây?

- Mẹ xuống phòng giấy của cha rồi con thừa chuyện, được không ạ!

- Vậy hả - Giọng bà run lên vì tức giận.

Lúc bà vội vã đi theo con gái, bộ ngực đồ sộ của nẩy lên theo nhịp chân. Lại lần nữa Lorna bắt gặp Jenny đứng bậc cầu thang trên cao đang tò mò nhìn xuống.

Trong phòng giấy, ông Gideon đã đứng lên, đang tự rót cho mình ly rượu Bourbon từ chiếc bình pha lê. Jens vẫn đứng đó đợi từ lúc Lorna bỏ ra ngoài. Levinia đi vòng qua anh phụ bếp của bà, coi như kẻ xa lạ mới ngoài đường lọt vào.

- Có chuyện gì đấy ông? - Bà hỏi chồng.

- Nào tôi có biết.

Lorna đóng cửa ra hành lang, rồi đứng bên cạnh Jens

- Mời cha mẹ ngồi xuống được không ạ?

- Cha cảm thấy có chuyện tai họa, mà tai họa thì bao giờ cha cũng đứng nghe. Bây giờ nói đi chuyện gì?

Lorna khoác tay Jens Harken.

- Anh Jens và con muốn...

Jens bóp bàn tay Lorna ý bảo nàng đừng nói nữa. Rồi chàng nói thay:

- Thưa ông bà Barnett. Tôi biết chuyện này sẽ làm ông bà rất ngạc nhiên, nhưng tôi phải đến đây để thưa với ông bà rằng tôi rất yêu con gái của ông bà và tôi kính cần xin ông bà cho phép tôi cưới cô ấy.

Miệng bà Levinia há hốc.

Ông Gideon thì nổi cơn thịnh nộ. Ông quát:

- Sao? Anh làm sao?

- Con gái ông bà và tôi...

- Anh dám đề ra cái điều hỗn láo ấy hả?

- Thưa cha, không phải chỉ anh Jens mà cả con cũng xin cha mẹ.

- Câm mồm, con ranh! Tao sẽ nói chuyện với mày sau!

- Con yêu anh ấy thưa cha. Và anh ấy yêu con.

- Một thằng sai vật dưới bếp! Lạy Chúa, mày điên rồi sao Lorna?

Trong phòng âm nhạc bên cạnh, bà Agnes đang đàn bản "Niềm vui của phù thủy" và nhấn hết sức mạnh vào phím đàn. Lorna thấy rõ bà không thuộc bản nhạc, sai nhiều nốt và đánh rất tồi.

Bà Levinia rên rỉ:

- Ôi, Lorna! Thì ra vì thế mà cô khước từ thằng Taylor!

- Con biết tất cả những lý lẽ cha mẹ có thể đưa ra để ngăn cấm con, nhưng tất cả những lý lẽ ấy

không quan trọng gì hết. Con yêu Jens và muốn lấy anh ấy.

- Lấy rồi sống bằng cái gì? Sống ở đâu? - Ông Gideon quật lại - Bằng lương thẳng phụ bếp và sống trong gian phòng bằng gỗ mũi trên tầng ba chứ gì?

- Chúng con sẽ ra vùng hồ White Bear sống và Jens mở xưởng đóng tàu ở đó.

- Cô đừng nói chữ "đóng tàu" ra với tôi! - Ông Gideon gầm lên - Mặt ông đỏ bừng lên và hai bàn tay ông run lên - Tất cả chuyện này xảy ra chỉ là tại con thuyền ấy, và cô... - Ông trở một ngón tay vào Jens. - Anh đã lợi dụng hoàn cảnh ấy ngấm ngầm quyến rũ con gái tôi. Tôi nói cho anh biết, tôi đã cứu vớt anh mà anh không biết thân. Nghe đây: dù anh có là Christopher Columbus đi nữa thì cũng không đòi nào tôi gả con gái tôi cho anh!

Lorna nói, kẹp tay vào cánh tay Jens chặt thêm.

- Thừa cha, con đã dành rất nhiều thời gian trong vụ hè vừa rồi trò chuyện với Jens. Con biết rõ anh ấy hơn bất cứ bè bạn nào khác của con. Con biết Jens trung thực, thông minh, chăm làm, rất phúc hậu. Và Jens yêu...

- Khoan! - Ông Gideon nhăn mặt, - Cô làm tôi buồn nôn.

- Con rất tiếc phải nghe cha nói như thế. Bởi con nghĩ những điều cha mẹ quan tâm nhất tưởng phải là xem người con muốn lấy có đúng là người con yêu không và anh ta có yêu con không?

- Không được! Tôi xin nói dứt khoát! Tôi không cho cô lấy bất cứ một thằng phụ bếp nào! Xong. Tôi nói thế là đủ!

Jens lên tiếng, đặt bàn tay lên vai Lorna:

- Ngay cả khi con gái ông bà đã có thai với nó?

Gideon phản ứng như thể ông vừa bị ai đập vào giữa đỉnh đầu. Bà Levinia vội bịt miệng, rú lên. Phòng âm nhạc bên cạnh, tiếng đàn của bản "Niềm vui của phù thủy" càng ầm ĩ.

- Lạy Chúa tôi! - Cuối cùng ông Gideon thở hổn hển, mặt tái mét. Ông quay sang Lorna - Có thật thế không?

- Thật, thưa cha. Con đang mang thai đứa cháu của ông bà.

Trong một khoảnh khắc ông Gideon đã chịu thua. Nỗi đau làm hai vai ông rũ xuống. Ông đưa tay lên vuốt tóc rồi cất bước đi đi lại lại.

- Chưa bao giờ, kể cả những cơn ác mộng tồi tệ nhất, cũng chưa bao giờ tôi tưởng tượng ra được sự việc này! Con gái tôi bơi tro trát trấu vào bố mẹ như thế này. Dám đi lại với một thằng... ngủ với nó và tro trên thừa nhận chuyện đó! Cô đừng gọi cái hạt máu ấy là cháu tôi!

Lạy chúa! Sao Người ruồng bỏ chúng con như thế này!

Bà Levinia nói đầu gối run rẩy và bà phải vịn vào một chiếc ghế để ngồi xuống.

- Vậy là Chúa đã hành hạ chúng con! Lạy Chúa! Tôi biết nói thế nào với bạn bè tôi đây? Tôi đâu còn dám ngửa mặt nhìn ai? Còn cô, cô nghĩ những người lương thiện, tự trọng, có còn nhìn mặt cô nữa không. Họ sẽ nhổ nước bọt vào cả cái gia đình này ấy chứ!

- Mẹ ạ, mẹ quá phóng đại đấy thôi.

Ông Gideon tỉnh táo trước. Ông uốn vai nắm chặt hai bàn tay, mặt ông hồng hào trở lại.

- Bà đưa con Lorna lên gác! - Ông ra lệnh cho vợ.

- Thừa cha, chúng con đến đây để lễ phép thưa chuyện với...

Ông Gideon ngắt lời:

- Bà đưa nó lên gác. Và nhốt nó vào phòng của nó, khóa cửa lại. Harken! Từ lúc này tôi không thuê anh nữa.

- Nhưng còn...

- Thừa cha! Cha không thể làm thế! Chúng con đến để cầu cứu cha mẹ, mong cha mẹ giúp đỡ, vậy mà...

- Levinia - Ông Gideon quát - Bà có đưa con Lorna lên gác không nào? Và khóa cửa lại, không cho nó đi đâu hết. Cấm các em nó cũng như mọi người trong cái nhà này không ai được vào với nó. Còn Harken, anh rút khỏi đây ngay, trước khi tôi đếm đến ba. Nếu không Lạy Chúa, tôi lấy khẩu súng kia bắn anh chết ngay tại đây bây giờ.

Bà Levinia hoảng hốt vội túm cánh tay con gái, Lorna dẫn ra.

- Thừa cha, con yêu anh ấy. Con sắp sinh con với anh ấy. Bất kể cha nói thế nào đi nữa con vẫn có quyền lấy anh ấy.

- Đừng nói với tao về quyền! Mà đã dám ngủ với nó không hơn gì một con đĩ. Mà làm thế tức là mà đã tước đi mọi quyền của mà. Bây giờ mà không có quyền gì hết. Cả gia đình này, cả cái nhà này đều không thừa nhận mà. Mà không có quyền đòi tao giúp đỡ gì hết. Bây giờ mà không được hưởng bất cứ thứ gì, xem thử mà sẽ sống ra sao!

Ông quay sang nói với vợ:

- Bà đưa nó thẳng lên phòng, không nói câu gì hết. Chuyện đến tai mấy đứa em nó là sẽ ảnh hưởng đấy. Thôi, đi đi!

- Không, con không đi đâu hết! - Lorna nói giọng thách thức, bước lên nắm tay Jens.

- Tao nói có được không hả? - Ông Gideon gầm lên - Bà có dẫn nó đi không, Levinia?

Bà Levinia nắm tay con gái.

- Lên gác! - Bà ra lệnh.

- Không, con không lên! Jens! - Lorna vừa khóc vừa chìa tay ra cầu cứu Jens, trong khi bà Levinia nắm tay bên kia kéo.

- Lorna! - Jens nắm một tay Lorna.

Gideon quát:

- Buông con gái tao ra, đồ con lợn! Mày đã sờ soạng nó thế đủ rồi. Từ nay thì cấm. Tao cấm mày không được đặt chân vào cái nhà này cũng như vào tất cả những đất đai của tao. Mày làm trái tao sẽ cầu cứu đến pháp luật trị tội mày!

- Jens! Hãy đem em đi cùng! - Lorna gào lên. Bà Levinia lại lôi con gái đi.

- Cha đã nói như vậy, đừng có cưỡng lại!

Lorna giật được tay ra khỏi tay mẹ.

- Không! Con đi một mình!

Bà Levinia bị mất đà ngã vào ghế. Tóc bà xơ ra.

Ông Gideon xăm xăm chạy đến, tát một cái làm Lorna loạng choạng

- Đi với mẹ, mau!

Lorna trừng mắt nhìn cha, cặp mắt đầm đìa nước mắt.

- Ông tàn bạo thế? - Jens thét lên, túm ngực áo ông Gideon. - Ông nỡ đánh con gái ông?

Jens nói rồi đẩy mạnh khiến ông Gideon ngã ngòai xuống ghế bọc da. Ông vùng dậy hùng hổ nắm quả đấm tay lao đến Jens.

- Mày là thằng khốn nạn. Mày đã làm con gái tao có thai.

Hai người đàn ông sắp nhảy vào cuộc tử chiến thì bà Levinia hét lên:

- Thôi đi! Tôi xin hai vị! Lorna nghe mẹ đã... Cô có thấy cô đã gây ra chuyện gì không? Cô muốn người ta giết nhau hay sao? Cô muốn ra khỏi cái nhà này và đi với nó chứ gì? Được thôi. Nhưng đi như thế nào để khỏi ảnh hưởng đến hai đứa em của cô. Chúng còn nhỏ dại, mong sao chúng đừng theo tấm gương của cô.

Lorna gục mặt nhìn qua hàng nước mắt xuống tấm thảm trải sàn.

Bà Levinia vẫn tiếp tục đay nghiến:

- Tôi nói sao với bạn bè tôi, với thằng Taylor, với con Phoebe, với thằng Mitchell... Các bạn của cô sẽ nghĩ gì về cô, về gia đình nhà này...

Bà trở vào bụng Lorna:

- Đứa trẻ nằm trong bụng kia là đứa con hoang! Cô hiểu chưa? Nó lớn lên cũng vẫn chỉ là đứa con hoang! Cô muốn con cô đẻ ra phải chịu đựng tất cả sự nhục nhã của một đứa con hoang chẳng?

Đột nhiên trong phòng im lặng hẳn lại. Jens bước đến nắm tay Lorna.

- Lorna! - Jens dụi dãi nói nhưng không biết nói gì thêm.

Bà Levinia nói:

- Cô nên biết điều chút ít, hãy lên phòng. Để tôi và cha cô bàn xem nên thế nào. Cần phải có thời gian cân nhắc, suy tính.

Lorna ngẩng cặp mắt ướt đẫm nhìn Jens:

- Jens... hay là...

Họ nắm tay nhau, không biết nên thế nào bây giờ.

- Có lẽ chúng ta đều phải có thời gian suy tính - nàng thì thầm - Em cần đến cha mẹ giúp đỡ, anh cũng vậy. Hãy chịu đựng vài tháng tới... Có lẽ em nên lên với mẹ em...

Jens nuốt nước bọt cố nén lại.

- Cũng được. Nếu em muốn như thế.

- Em đâu muốn thế! Nhưng không có cách nào khác.

Jens gật đầu.

- Em sẽ gặp anh một ngày gần đây, - Lorna nói.

Jens lại gật đầu, dùng cả hai tay kéo nàng lại và hôn lên má nàng:

- Anh yêu em, Lorna - Jens thì thầm - Anh rất ân hận đã để chuyện này xảy ra.

- Rồi đâu sẽ vào đấy thôi - Nàng đáp - Em cũng yêu anh.

Hai người đứng im lặng một lát, cho đến lúc ông Gideon đã chỉnh đốn được áo quần, bước ra mở rộng cửa phòng. Bà Levinia lôi con gái ra ngoài. Vừa ra đến cửa, bà ra lệnh:

- Nín đi! Lau nước mắt đi!

Tại nơi sâu thẳm trong đáy lòng, Lorna nhận biết rằng nên tuân theo mệnh lệnh của mẹ. Nàng sụt sịt rồi đưa tay quạt nước mắt. Nàng theo mẹ ra hành lang, thấy các em nàng đang đứng ngoài đó nép vào góc nhìn mẹ và chị. Nàng gặp cả bà Henrietta đang đi vào phòng âm nhạc, nơi bà Agnes đang đàn.

Bà Levinia day nghiêng.

- Chỉ là do cái trò đua thuyền buồm ấy. Đấy đâu phải môn thể thao của đàn bà con gái. Cô có thấy ai là phụ nữ tham dự Hội đua thuyền buồm bao giờ đâu?

Lúc đi ngang qua phòng hai em gái, nàng liếc mắt vào thấy Jenny nước mắt đầm đìa. Nàng nghe thấy sau lưng nàng tiếng chào "tạm biệt" và biết rằng Jens đang ra khỏi nhà. Tiếng cánh cổng bên dưới đóng lại. Lorna thầm tự nhủ, không gì chia rẽ được Jens và nàng nếu họ vẫn còn yêu nhau.

Vào đến phòng, Lorna đi nhanh đến giường, ngồi xuống. Bà Levinia đóng cửa, quay vào nói:

- Tôi không khóa cửa, vì tôi biết cô phải đợi đến sau khi cha và tôi bàn chuyện này ra sau đã. Nhưng cô không được nói chuyện với ai, hiểu chưa?

- Con hiểu, thưa mẹ, - Lorna đáp như cái máy.

- Và đừng có tơ tưởng đến chuyện trốn đi với nó, một thằng vô liêm sỉ, một thằng nhập cư.

- Vâng, thưa mẹ.

- Hừm! Bây giờ thì cô hài lòng rồi chứ? Cô đã nêu tấm gương đẹp để cho các em cô rồi đấy!

Lorna không nói gì. Nàng đang suy nghĩ về hai chữ "con hoang" và về chuyện liệu "vụ" của nàng có ngăn cản các bạn trai của các em nàng không dám gặp gỡ chúng hay không?

- Chuyện này lộ ra thì không người đứng đắn nào muốn nói chuyện với cô chứ chưa nói muốn cầu hôn với cô. Phụ nữ đã mất trinh thì khó lấy được chồng hẳn hoi. Cầu Chúa tha tội cho cô. Tôi không biết tại sao cô dám làm cái chuyện đồi bại ấy, Lorna! Từ nay cả cha mẹ cô đâu còn dám ngẩng mặt nhìn ai? Cô đã bôi nhọ tên tuổi mọi người trong gia đình này và tôi lo rồi hậu quả sẽ đến mức tôi không chịu nổi nữa. Nhưng chuyện đã rồi, cha mẹ cô đành phải chịu đựng thôi. Cô ở đây chờ xem cha cô quyết định ra sao. Rõ chưa nào?

- Vâng, thưa mẹ.

Cửa khép lại và Lorna thấy tiếng chân bà Levinia xuống thang gác. Nàng ngồi im lặng trong

bóng tối, hai bàn tay chắp lại đặt trên bụng, chỗ đứa con nàng. Lorna tự hỏi, không biết cha nàng sẽ quyết định những gì và liệu nàng có được gặp lại Jens nữa không?

CHƯƠNG 13

Ngồi trong toa tàu, ruột gan Jens rối bời. Chàng còn làm gì khác được Gideon Barnett xưa nay là người thể lực lớn! Lẽ ra chàng chẳng nên hy vọng ông ta hiểu cho chàng và con gái ông. Lẽ ra Jens nên đem Lorna trốn đi nơi nào đó, tiến hành lễ cưới và khi mọi chuyện xong xuôi mới báo cho cha mẹ nàng biết.

Nhưng bây giờ thì không thể làm gì được nữa!

Jens nghĩ xem tình hình đã thế này thì mình phải làm gì? Làm âm ỉ lên chăng? Bí mật đem Lorna đi trốn? Hay làm gì?

Về đến khách sạn Leip? Jens vẫn chưa nghĩ ra cách nào. Chàng lên giường, thức thảng một mạch cho đến hơn bốn giờ sáng, mệt quá mới thiếp đi được một lát.

Sáng hôm sau, Jens quyết định hai điều: sẽ đem những đồ nghề đóng con thuyền ra khỏi nhà Rose Point của Gideon Barnett đến nhà Tim Iversen và cất ở đó. Thứ hai là lúc chàng xuống ăn điểm tâm thì được biết Gideon Barnett đã cắt mọi khoản chi phí cho chàng và từ hôm nay Jens phải tự trả lấy các khoản tiền ăn ở.

Jens ăn xong ra ga, đáp tàu đến thành phố Saint Paul. Từ ga chàng đến thẳng hiệu ảnh của Tim Iversen trên phố số Ba. Tuy đây là lần đầu tiên tìm đến, Nhưng chàng không gặp khó khăn gì. Hiệu ảnh của Tim Iversen là một kiểu như xưởng, nhà ở giữa, xung quanh là vườn cây.

Tim Iversen đang chuẩn bị máy để chụp loại ảnh nổi với hai ống kính. Ông đang nghiêng một bên mắt còn lành lặn thì tiếng chuông reo ngoài cửa. Ông lập tức mỉm cười, bỏ tẩu thuốc trong miệng, bước ra đón khách.

- Biết ngay là cậu mà, Jens! Thế nào bị đuổi việc rồi chứ gì?

- Vâng đúng thế. Vì vậy tôi đến tìm ông đây, Tim Iversen.

- Chà, vậy chuyện gì đã xảy ra đấy? Vào đây, vào đây. Bỏ áo pantô và ngồi gần lò sưởi này.

Lát sau hai người đã ngồi trên ghế và trước mặt họ là hai tách cà phê bốc khói.

- Ông Gideon đuổi tôi và cả con thuyền cùng với tôi.

- Tại sao?

- Tôi xin cưới con gái ông.

Tim Iversen nhìn Jens bằng con mắt lạnh, bật diêm châm tẩu rồi phá lên cười.

- Một lời cầu hôn kiểu như vậy từ phía cậu làm ông ta nổi cơn thịnh nộ là phải thôi. Vừa rồi cậu nói ông Gideon quyết định cho ngừng việc đóng con thuyền.

- Vâng. Ông ấy cấm cửa tôi và bảo nếu tôi còn bén mảng đến nhà ông ta, ông ta sẽ nhờ luật pháp can thiệp. Thôi được, tôi đi nhưng tôi không thể bỏ mặc đồ nghề nằm lại nhà ông ta được. Tôi đã trả tiền một số nguyên vật liệu và ông ta đã đồng ý là khi đóng xong con thuyền Lorna D những đồ nghề đó là của tôi. Tôi đến gặp ông hỏi xem tôi có thể gửi tạm ở nhà ông trong khi tôi chưa tìm được chỗ không?

- Tôi còn chưa thấy nguyên nhân gì lại không được.

- Cảm ơn ông, Tim Iversen.

- Còn cậu thế nào? Tôi không tin Gideon sẽ tiếp tục trả tiền khách sạn Leip cho cậu.

- Đúng thế. Sáng nay ăn điểm tâm tôi đã phải tự bỏ tiền ra trả rồi. Chắc ông ta đã đánh điện báo cho khách sạn biết.

- Vậy cậu định làm thế nào bây giờ?

- Tôi chưa biết. Tôi chưa đến nỗi không có xu nào, nhưng tiền để dành được tôi định dùng để lập xưởng đóng tàu của riêng tôi. Kế hoạch của tôi là đợi cho đến Hội đua thuyền sang năm, nhưng xem chừng tôi không có quyền lựa chọn nữa. Tôi sẽ lập xưởng ngay bây giờ.

Tim Iversen cười, kiểu cười toác miệng của ông và bên mắt lạnh nheo lại.

- Đôi khi sự không may lại thúc đẩy con người ta hành động. Thế Lorna thì sao? Cậu vẫn định lấy cô ấy chứ?

- Tôi đã quyết tâm lấy Lorna. Không ai có thể cướp cô ấy của tôi. Bất cứ ai!

Tim Iversen bắt chéo hai cánh tay, đưa tẩu lên miệng nói:

- Chà, rắc rối đấy. Nhưng tôi cũng có phần trách nhiệm trong khó khăn của cậu hôm nay.

- Ông?

- Tôi đã thấy cảm tình giữa cậu và cô Lorna. Nhưng tôi lại còn đẩy thêm và không phải chỉ có một lần.

- Đã không xảy ra chuyện gì nếu không có buổi picnic hôm ở nhà ông. Lorna và tôi... đúng, tình cảm giữa tôi và Lorna quá mạnh. Như thể số phận đã định cho hai chúng tôi được chung sống. Mà nhất định là chúng tôi sẽ được chung sống. Nhưng trước tiên tôi phải tự khẳng định là

một chuyên gia đóng tàu đã. Con thuyền đã được bàn tán nhiều đến nỗi tất cả hội viên câu lạc bộ Whitae Bear đều đã biết tên tuổi tôi rồi.

Jens im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Hiện tôi dành dụm được bốn trăm hai mươi đô la, còn thiếu đâu tôi sẽ vay nhà băng. Tôi phải tìm người nào đó dám bạo tay cộng tác với tôi. À, tôi còn muốn nhờ ông việc nữa, ông Tim Iversen: ông có thể cho tôi một hoặc hai tấm ảnh chụp con thuyền lần gần đây nhất hay không. Tôi không có nhiều tiền để tiến hành đóng tàu, nhưng tôi có cái đầu và tôi hy vọng nếu tôi đưa một chủ nhà băng nào đó xem tấm ảnh ông chụp, chắc họ sẽ dám bỏ tiền ra cho tôi vì thấy đó không phải là sự liều lĩnh nguy hiểm.

- Một hoặc hai tấm chứ gì? - Tim Iversen thở khói tẩu, suy nghĩ rồi lại hít và thở. Khói thuốc lá thơm phức. Cuối cùng ông nói: - Cậu ra đây.

Iversen dẫn Jens vào gian phòng nhỏ ngay ngoài cửa, mở chiếc các tông.

- Tất cả ảnh chụp con thuyền Lorna D đều nằm trong này. Còn những hộp kia đựng ảnh tôi chụp trong các chuyến ngao du khắp thế giới. Tuần sau tôi sẽ đi Na Uy và Thụy Điển. Tôi là người rất giàu, cậu thấy không? Nhưng tôi không có vợ con gì để họ tiêu cho hết tiền của tôi.

Tim Iversen dừng lại một chút nhìn Jens:

- Tôi thấy cậu là một thằng cha năng động khủng khiếp và lại thiết kế ra được loại tàu chạy nhanh khủng khiếp. Tôi đã đưa ra cho một số bạn bè xem những tấm ảnh con thuyền Lorna D và tôi tin nếu cậu đến gặp họ, họ sẽ ủng hộ cậu. Vậy thế này, cậu cần tài trợ mà tôi thì có tiền. Tôi sẽ tài trợ cho cậu...

Tim vừa hút thuốc trong tẩu vừa nhìn Jens rồi nói tiếp:

- Sau đây cậu hãy chở đồ nghề và phần nguyên vật liệu của cậu đến nhà tôi. Nhân tiện tôi nói ngay: ngôi nhà nghỉ mùa hè của tôi ngoài hồ Gấu Trắng sẽ hoàn toàn thuộc quyền sử dụng của cậu cho đến mùa xuân sang năm, khi tôi đi xa về. Ở đây rét lắm, cậu sẽ phải đắp râu để ban đêm ngủ thêm chút ấm áp. Nhưng ở đây cậu có thể đốt bếp lò, có thể nấu ăn, có thể bơm nước lên dùng. Tóm lại cậu có đầy đủ những gì cậu cần. Sang mùa xuân tôi trở về sẽ lấy lại ngôi nhà đó...

Tim Iversen nói tiếp:

- Và trong quãng thời gian từ nay đến mùa xuân cậu hãy kiếm một ngôi nhà để làm xưởng đóng tàu Harken. Thuê mua tùy cậu. Và bắt đầu sản xuất. Cậu sẽ bỏ vốn ban đầu là ba trăm đô la, thiếu bao nhiêu tôi đưa. Ta sản xuất những con tàu theo hình điệu xì gà bị giẫm bẹp, chúng chạy vùn vụt và cậu sẽ giàu to. Thậm chí tôi đoán xưởng Harken sẽ là xưởng đóng tàu lớn nhất bang Minnesota. Khi nào xưởng hoạt động đều đặn, cậu sẽ trả tiền vay của tôi theo một lãi suất chỉ tượng trưng thôi. Cậu nghĩ sao, Jens?

Jens như tắc cổ họng. Chàng không nói được gì chỉ chăm chú nhìn Iversen.

- Nói đi chứ. Thế nào? - Tim Iversen giục.

- Tôi không nói được. Tôi cứng lưỡi rồi.

Tim Iversen cười khùng khục trong cổ họng, bước đến lò sưởi, mở nắp, gỏ tẩu để trút tro vào đó, rồi nhét tẩu vào túi. Ông quay sang nhìn Jens cười, nụ cười thích thú khi thấy làm được cho người khác "cứng lưỡi".

- Ông nghĩ sao, thưa ông chủ xưởng đóng tàu? Liệu tôi có cần mở một nhà băng để phục vụ ông không?

- Ông định mở thật à? Ông định làm mọi thứ giúp tôi hay sao?

- Không phải mọi thứ. Chẳng hạn tôi không thể đưa cô Lorna kia về cho cậu. Việc ấy thì tôi không giúp được mà cậu phải tự làm lấy.

- Ông thấy sao? Chính ông đưa cô ấy về cho tôi đấy! Bởi vì những sự giúp đỡ vừa rồi ông nêu ra chính là tạo điều kiện cho tôi lấy được cô ấy. Chính là ông đang đưa cô ấy về với tôi, ông Tim Iversen.

Tim nhìn Jens:

- Cậu đừng đánh giá thấp ông già Gideon! Cậu đừng hòng thay đổi cách suy nghĩ của Gideon Barnett, cho dù cậu có giàu ngang với ông ta. Bởi ông ta sẽ giàu thêm nữa. Khi lần đầu cậu gặp ông ta, cậu thấp hơn và mãi mãi sau này cậu vẫn thấp hơn ông ta. Cho nên cậu đừng nên đại dốt cưới Lorna bất chấp ý kiến cha cô ta. Không được đâu! Gideon Barnett sẽ đè bẹp cậu và ông ta thừa sức làm cậu lụn bại, không còn sản xuất kinh doanh gì được nữa. Những khách hàng hào phóng nhất của cậu đều là bạn thân thiết của Gideon Barnett.

- Nhưng ông Tim Iversen. Ông cũng là bạn của Gideon Barnett, sao ông không sợ ông ta?

- Sợ chứ, nhưng không sợ lắm. Tôi xuất thân hai bàn tay trắng như cậu nhưng tôi không định cưới con gái ông ta. Nếu Gideon tuyệt giao với tôi, tôi chịu đựng nổi. Còn về hoạt động kiếm tiền của tôi thì tôi xin nói cậu biết, tôi được sự tài trợ của hãng *Sears và Roebuck* chưa kể George Eastman là bạn tôi, máy ảnh của hãng ông ta bán ở bang Minnesota đều do tôi môi giới. Chắc chắn giới đua thuyền buồm sẽ biết tôi tài trợ cho cậu, nhưng cậu nên nhớ rằng mọi người bao giờ cũng kính trọng những ai biết kiếm ra tiền. Khi thấy xưởng của cậu phát đạt, họ sẽ ca ngợi hai chúng ta.

- Trừ Gideon Barnett, - Jens kết luận.

- Đúng thế, trừ ông ta.

Tuy câu chuyện đã kết thúc bằng nhận định ảm đạm ấy, nhưng Jens vẫn tràn đầy hứng thú. Chàng đã tìm thấy ở Tim một người bạn tuyệt vời. Một con người phúc hậu, hào hiệp, nhìn xa

trông rộng. Trong lòng Jens trào lên một niềm biết ơn Tim. Ơn này lớn lao đến mức không cách nào trả được.

- Tôi không biết cảm ơn ông thế nào, Tim Iversen. Ông quá tốt bụng và quá ưu đãi tôi, dám đặt niềm tin vào tôi. Tôi hứa sẽ cố gắng hết sức mình để xưởng của chúng ta phát đạt.

- Cậu không cần nói với tôi những lời đó. Tôi cho rằng người có mơ ước và quyết tâm thực hiện mơ ước là loại người đáng quý nhất trên đời. Bỏ tiền vào cho loại người đó là khôn ngoan nhất. Nói cậu biết, hồi trước tôi cũng như cậu, chỉ có mơ ước và lòng quyết tâm thực hiện mơ ước. Nhưng tôi đã gặp một người khôn ngoan, biết đầu tư vào tôi. Ông ta là Emil Zehring, bạn của cha tôi. Ông già đó đã chết nhưng cách tốt nhất để trả ơn ông ấy là đi theo con đường ông ấy vạch ra. Tôi hy vọng sau này cậu cũng noi gương đó. Cậu sẽ gặp một thằng bé mơ ước và quyết tâm thực hiện nhưng chưa có vốn liếng. Cậu hãy đầu tư vào nó. Đây là cách tốt nhất, nếu như cậu muốn trả ơn tôi.

- Tôi hứa sẽ làm theo lời ông khuyên bảo.

- Thế là đủ. Cậu còn chần chừ gì nữa? Đi mà bắt tay vào việc đi. Mau, để còn có tiền hoàn lại cho tôi chứ?

Tối hôm đó, Jens ngồi viết thư:

_____Lorna yêu quý,

Trong hai mươi tư tiếng đồng hồ qua, từ lúc chia tay em, bao nhiêu sự kiện đã xảy ra. Đầu tiên, cho phép anh được nhắc lại anh yêu em và tương lai của chúng ta lúc này hiện lên tươi đẹp hơn bao giờ hết. Tối hôm qua là buổi tối tồi tệ nhất trong cuộc đời anh và cả cuộc đời em nữa. Nhưng anh nghĩ chúng ta quyết không để những chuyện tồi tệ đó thay đổi tình cảm chúng ta, đặc biệt là sau những gì xảy ra hôm nay.

Sáng nay anh đến tìm ông Iversen và không ngờ ông ta lại ngỏ ý bỏ tiền ra giúp anh lập xưởng đóng tàu. Hiện giờ, anh viết thư cho em là ngồi trong nhà Tim Iversen. Không những ông ấy cho anh hoàn toàn sử dụng ngôi nhà này suốt mùa Đông mà còn cho anh vay toàn bộ số tiền anh cần để lập xưởng. Suốt ngày hôm nay anh đã sục sạo khắp khu vực nghỉ mát Whita Bear này tìm địa điểm. Nhưng nhà nào cũng chật ních tàu thuyền mọi người gửi qua mùa đông. Anh đã tìm được một nhà muốn bán và mai Tim Iversen sẽ đến đây để anh dẫn đi xem. Nếu ông ấy ưng, anh sẽ tậu và trang bị ngay. Nơi đó sẽ là trụ sở của Xưởng đóng tàu Harken. Ngôi nhà đó nằm cách nhà Tim Iversen không xa, nằm giữa nhà ông ấy và câu lạc bộ Thuyền buồm, trên một dải đất nhô ra hồ. Vị trí tuyệt đẹp, tất nhiên cần sửa sang đôi chút, nhưng anh không ngại chuyện đó. Anh có sức khỏe và sức chịu đựng kham khổ của người Na Uy. Anh quyết định sẽ hết sức tiết kiệm để dành tiền vào sản xuất. Ben Jonson sẽ đến giúp anh, vì xưởng gỗ chỗ cậu ta nghỉ việc suốt mùa đông.

Còn một tin vui nữa là Ben đã kiếm được một cỗ máy cưa và bọn anh có thể xẻ ván lấy, cũng tiết

kiệm được tiền ván. Công việc đang rất bề bộn, nhưng anh không ngại. Sang xuân nhà cửa sẽ sửa chữa xong để đón con của chúng ta ra đời. Cho nên con chúng ta sinh ra sẽ lập tức là đứa con của một chủ xưởng đóng tàu, chủ chính thức, đảng hoàng. Em nghĩ sao, Lorna yêu quý, về chuyện đó?

Chắc em sẽ bảo anh là bốc quá.

Quả thật mọi thứ đang dần dần hình thành. Còn nhiều chuyện khó khăn gay go. Nhất là hai chúng mình sẽ phải cưới nhau giấu cha mẹ em. Lorna lúc nhìn thấy mẹ em giải em ra khỏi phòng như cai ngục giải tù nhân, tim anh tan nát. Bị chửi rửa thậm tệ đến thế nào, thô bỉ đến đâu, anh cũng không khổ tâm bằng nhìn thấy em bị đối xử như vậy.

Anh đã lầm khi tưởng rằng nếu biết em có thai cha mẹ em sẽ đối xử với chúng ta nhẹ nhàng hơn. Cho nên từ nay ta không nên lập lại sự đại dột ấy. Từ nay trở đi, mọi chuyện chúng ta bàn bạc và tiến hành đều phải tuyệt đối bí mật.

Lorna yêu quý, sau đây chúng mình cần gặp nhau để thống nhất một số việc cần tiến hành. Anh đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Anh nghĩ em có thể đi chuyến tàu 10h30 sáng thứ Ba tới. Em mua vé đến ga Stillwater chứ không phải đến ga White Bear. Nơi ấy không ai biết chúng ta. Lúc tàu đỗ ở ga White Bear, anh sẽ lên tàu và cùng em đi tiếp đến Stillwater. Chúng ta sẽ vào tòa thị chính ở đó đăng ký kết hôn, Stillwater có rất nhiều nhà thờ, chúng ta có thể vào một nhà thờ nào đó, làm phép cưới. Sau đó chúng ta sẽ ở nhà Tim Iversen cho đến hết mùa đông, sang xuân, khi xưởng đóng tàu bắt đầu hoạt động, chúng ta sẽ có một mái nhà để sống cho đến khi tài chính ổn định và chúng ta xây dựng được ngôi nhà hẳn hoi. Anh nghĩ em sẽ phải chịu đựng một thời gian sống vất vả nhưng thời gian đó sẽ không dài lắm. Anh sẽ làm việc cật lực để làm cho cuộc sống của em sau này đầy đủ. Em yêu quý, anh tin rằng đến một ngày nào đó cha mẹ em sẽ phải ân hận về những lời ông đã nói ra.

Anh đọc lại lá thư này thấy chưa đầy đủ những điều anh cần nói với em. Nhưng thứ Ba này chúng ta gặp nhau sẽ nói chuyện với nhau thêm. Anh cần gửi thư ngay đến Phoebe để Phoebe chuyển cho em kịp thời, cho nên không muốn viết thêm gì nữa, Lorna yêu quý. Đó là kế hoạch của chúng ta thời gian tới. Anh hy vọng không làm em vướng gì. Chúng ta sắp được sống bên nhau và hạnh phúc. Anh rất yêu em, Lorna yêu quý và rất yêu đứa con của chúng ta. Em hãy vỗ nhẹ vào đầu nó và bảo nó rằng trong mùa Đông này cha nó sẽ đóng cho nó một cái giường xinh xinh để đón nó ra đời.

Em đừng buồn. Hãy tươi lên, cười lên và nghĩ đến anh. Chỉ tuần sau hai chúng ta sẽ thành Ông và Bà Jens Harken rồi.

Chồng tương lai của em.

_____Jens._____

Hôm sau Jens bỏ thư vào thùng bưu điện và bắt đầu thực hiện kế hoạch vạch ra. Trước hết Jens thuê một chiếc xe đem đến ngôi nhà nghỉ Rose Point để lấy đồ nghề đã đóng con thuyền Lorna D. Vào nhà kho bị bỏ hoang mấy ngày nay, trông tiêu điều chàng thấy xót xa, Jens khẽ nói:

- Ôi, con thuyền của ta. Ta mong ít ngày nữa sẽ được nhìn thấy mi lướt trên sóng.

Chàng chở các thứ của mình về nhà Tim Iversen.

Tiếp đó chàng cùng Ben Jonson lắp máy cưa. Chàng làm việc trong niềm hứng khởi to lớn: hai chàng trai Na Uy làm việc cật lực để xây dựng tương lai cuộc sống cho họ.

Sáng thứ Ba Jens dậy từ sớm, đun nước giặt chăn và khăn trải giường, đem phơi. Chàng đun thêm một nồi nữa, tắm tấp kỳ cọ kỹ, mặc quần áo sạch. Sau đó chàng lấy bộ lễ phục duy nhất màu đen, cà vạt trắng hoàng, đi bộ bốn dặm đường ra ga đón chuyến tàu từ thành phố Saint Paul đến.

Khi nhìn thấy đoàn tàu từ từ xa rú còi lạnh lạnh Jens thấy nhịp tim đập mạnh. Chàng hồi hộp ghê gớm tay nắm chặt tấm vé tàu. Đoàn tàu đã vào ga, Jens chăm chú nhìn vào các cửa toa xem người yêu của chàng ngồi toa nào. Tàu đỗ lại, hành khách xuống sân ga. Jens chăm chú nhìn nhưng không thấy nàng.

- Còn hành khách nào mời lên tàu nốt!

Jens vội vã nhảy lên bậc tàu. Chàng lục tìm từng toa. Toa đầu không thấy Lorna. Toa thứ hai rồi toa thứ ba. Xuống đến toa cuối cùng chờ than. Jens cũng không thấy nàng đâu. Vậy là nàng không đến!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật phủ một lớp tuyết trắng lạnh giá, Jens thấy trong lòng trống rỗng. Vậy là Lorna không đến. Tại sao? Ruột gan bồn chồn, đến ga Stillwater, Jens mua luôn vé tàu để quay lại thành phố Saint Paul. Chàng ngồi đợi bên cạnh lò sưởi của nhà ga, trong lòng hết sức hoang mang và uất ức.

Một giờ bốn mươi lăm, Jens đã đứng trước cổng biệt thự Barnett trên đại lộ Summit. Chàng không vào lối cửa sau vì rất ngại gặp những người làm trong bếp và họ sẽ hỏi nhiều câu dớ dẩn. Chàng quyết định gõ cửa chính.

Người mở cửa là Jeannette, một trong những cô hầu ở tầng dưới, chàng nhận ra cô ngay.

Jeannette không ưa gì Jens, nhất là ngày hôm nay. Cô ta bĩu môi, chỉ hé cánh cửa nhìn ra.

- Chào cô Jeannette! Tôi đến để gặp cô Lorna. Cô vui lòng mời cô chủ cô ra đây được không?

- Cô Lorna đi rồi.

- Đi đâu? Bao giờ?

- Tôi không được phép nói và cũng không được phép cho anh vào nhà. Lệnh ông bà chủ.

- Vậy hiện nay cô Lorna đang ở đâu?

- Hình như đến trường học nào đấy. Tôi chỉ nghe thấy nói như vậy thôi. Anh thừa biết chúng tôi đâu có quyền hỏi.

- Sao lại trường? Vào giữa tháng Mười Một này?

- Tôi đã bảo tôi không biết mà lại.

- Thế có ai biết không?

- Đây tớ thì không ai biết hết.

- Chắc cô Ernesta biết vì cô ấy hầu hạ cô Lorna?

- Ernesta cũng không biết. Thôi chào anh!

Jeannette đóng sập cửa ngay trước mũi Jens.

Hoang mang đến cực độ mà không biết làm thế nào, Jens đành vào cửa sau, lối nhà bếp.

Bác Schmitt kêu lên:

- A, cậu lại đến đấy à?

- Bác biết cô Lorna hiện nay ở đâu không?

- Chịu.

- Cô ấy đi khỏi nhà từ bao giờ?

- Tôi không biết. Kẻ nấu bếp thì chỉ biết bốn bức tường nhà bếp thôi.

- Những người khác không ai biết cả sao?

- Cậu đi mà hỏi họ.

Jens đang định chạy đi tìm hỏi những người khác, nhưng cửa nhà bếp đã mở và bà Levinia hồng hộc chạy vào, chắc bà đã được Jeannette mách về việc Jens đến đây. Bà chạy đến trước mặt chàng, trở ngón tay ra cửa:

- Anh đã bị đuổi việc rồi, Harken. Anh không có việc gì ở đây hết. Ra ngay!

Jens đã bị đẩy đến đường cùng. Sự xuất hiện của người phụ nữ đáng ghét kia đã làm trào bát nước đang đầy. Chàng nắm cổ tay bà ta, lôi ra ngoài, qua cửa dành cho người làm.

Bà Levinia hét lên:

- Buông tôi ra! Buông tôi ra!

Jens nắm cả hai cánh tay Levinia đẩy mạnh vào ngực bà, ấn bà áp vào tường. Bộ váy bằng xoa của bà vướng vào những gờ vữa, nhàu nát.

- Cô ấy đâu? - Jens quát - Bà nói đi, bà đem cô ấy đi đâu?

Bà Levinia lại hét lên. Jens ấn mạnh bà ta vào tường. Một ống tay áo của bà bị rách ra. Bà ngừng kêu và hai mắt trợn lên sợ hãi.

- Bà nghe tôi nói đây, - Chàng buông lỏng tay bà Levinia ra đôi chút - Tôi không muốn làm gì hại bà. Chưa bao giờ tôi thô bạo với phụ nữ, tôi yêu con gái bà. Cái thai trong bụng Lorna là con tôi. Lúc tôi...

Đúng lúc đó cửa bên trong mở và Lowell Hugo bước ra. Anh ta là người giúp việc vật trong bếp được mướn để thay chân Jens Harken. Vóc người anh ta nhỏ bé và Jens thừa sức quát anh ta ngã ngay.

Lowell Hugo nói:

- Anh buông bà chủ ra!

- Cậu vào trong kia và đóng cửa lại - Jens nói và túm ngực Hugo, đẩy một cái khiến anh ta bắn vào bếp. Đến ngưỡng cửa Hugo bị vướng chân, ngã sổng xoài.

Jens đập cánh cửa đóng lại, lôi bà Levinia lướt dọc theo bức tường.

- Bà nghe tôi nói đây. Tôi không phải đùa thô bạo, nhưng nếu bà đem Lorna và con tôi đi nơi khác tôi sẽ không để yên bà. Tôi yêu cô ấy và cô ấy yêu tôi. Hình như bà không hiểu thế nào là tình yêu. Sẽ đến lúc chúng tôi tìm được nhau và nếu bà nghĩ rằng Lorna không tha thiết gặp tôi cũng như tôi tha thiết gặp cô ấy thì bà lầm to. Bà hãy nói với chồng bà rằng Harken đã đến đây và sẽ còn đến. Bao giờ tôi tìm ra con gái bà tôi mới thôi.

Jens buông Levinia ra lùi một bước nói thêm

- Tôi xin lỗi đã làm hỏng chiếc áo của bà.

Đúng lúc đó bác đầu bếp Schmitt xuất hiện, tay cầm cái xiên chả, hét:

- Cậu bước đi ngay!

Bác ta đập thanh sắt vào thái dương chàng. Jens vội đưa tay và loạng choạng ngã xuống bậc.

- Bước ngay! Không tôi cho một đòn nữa bây giờ - Schmitt hét.

Jens quay lưng chạy đi.

Sau lưng chàng, đám người làm trong bếp xúm xít bên bà chủ của họ, dìu bà vào trong bếp.

Một tiếng đồng hồ sau, Jens đã xăm xăm vào văn phòng hăng kinh doanh của của Gideon Barnett. Người gác cổng ngăn lại nhưng chàng làm như không nghe thấy vẫn đi thẳng vào phòng giấy của Gideon. Ông đang ngồi bàn tiếp chuyện hai người nào đó ngồi trước mặt.

Jens đẩy cửa vào không thềm gở. Trông chàng lúc này như một chiến binh. Chàng dũng dạc nói:

- Ông bảo họ ra ngoài!

Mặt Gideon đỏ bừng lúc ông từ từ đứng lên. Ông nhìn chăm chăm vào Jens, nói với hai người kia:

- Hai ông vui lòng ra ngoài một chút. Lát nữa ta tiếp tục.

Hai người lạ lạng lẽ đi ra.

Mặt Gideon cau lại, giọng đầy khinh bỉ, ông nói:

- Anh là một thằng nhập cư... một thằng khốn kiếp. Tôi đã biết thế nào anh cũng đến đây với thái độ hỗn xược thế kia!

- Tôi đến đây để hỏi giá tấm áo dài phụ nữ bằng xoa bao nhiêu, bởi tôi đã làm rách áo của bà vợ ông.

Jens lấy trong túi ra tờ giấy hai mươi đô la, đặt lên bàn.

- Lát nữa về nhà ông sẽ thấy, thậm chí có khi ông chưa kịp về nhà cũng đã có người báo ông biết. Thằng nhập cư khốn kiếp này yêu con gái ông và con gái ông cũng yêu nó. Cái thai cô ấy mang trong bụng chính là con tôi. Lúc này tôi đã ép bà vợ ông cho tôi biết bà ta đã đem giấu con gái bà ở đâu. Tất nhiên ông sẽ báo nhà chức trách để bắt giam tôi. Bởi vậy tôi nói để ông biết. Nhà chức trách có thể tìm tôi ở đâu? Một là nhà ông Iversen ở vùng hồ Gấu Trắng. Hai là ngôi nhà cách nhà ông Iversen khoảng nửa dặm về phía bắc. Ông đến gần đó sẽ thấy ngay bởi đây là xưởng đóng tàu của tôi lúc nào cái máy cưa cũng chạy ầm ầm. Nhưng trước khi đến báo cảnh sát bắt tôi, ông hãy suy nghĩ cho kỹ. Bắt tôi tất phải đưa ra xét xử. Trước tòa tôi sẽ khai vì sao tôi đến nhà ông và túm áo bà vợ ông. Tôi sẽ khai rằng tôi đấu tranh vì Lorna và vì đứa con của chúng tôi. Sau này khi Lorna tìm được tôi và không thềm nói năng gì với ông nữa, ông sẽ

ân hận là ông đã mất con gái và cả cháu ngoại... Như thế có đáng không? Thôi chào ông, thưa ông Barnett. Xin lỗi đã làm đứt quãng cuộc họp của ông.

CHƯƠNG 14

Đêm hôm bà Levinia và ông Gideon biết con gái mình có thai, Lorna đã ngồi trong phòng lặng lẽ chờ đợi, vì đau đớn nhiều hơn vì ngoan ngoãn. Cha mẹ nàng đã dùng đến thứ vũ khí hiệu nghiệm nhất để đánh gục nàng là sự nhục nhã.

Trước đây chưa bao giờ Lorna nghĩ đến hậu quả đó của tình yêu giữa nàng và Jens. Nhưng bây giờ những câu phỉ báng của cha mẹ khiến nàng lo lắng mọi người sẽ nhìn nàng thế nào? Ngay Phoebe, liệu có đối xử với nàng thân thiết như ngày trước không? Liệu Phoebe có tránh nàng như tránh một kẻ nhơ nhuốc không?

Đêm về khuya, Lorna càng thấy mình cô đơn. Không ai đem khay thức ăn buổi tối lên cho nàng. Không ai vào thăm nàng, Jens thì đã bị đuổi ra khỏi đây rồi. Tòa nhà bỗng mang một vẻ bí hiểm dường như người ta chỉ thì thầm với nhau những điều cần giữ kín.

Lorna rón rén đến giường, cứ để nguyên áo quần như vậy nằm xuống. Giấc ngủ chập chờn, chốc chốc nàng lại choàng thức dậy. Cuối cùng vương vís quá, nàng đành cởi áo quần và chui vào chăn.

Khoảng tám giờ sáng một tiếng động làm nàng thức giấc.

- Mời cô dậy ăn điểm tâm.

Cửa khẽ mở, một khay thức ăn được đặt lên sàn nhà. Cửa đóng và tiếng chân xa dần.

Lorna bưng khay điểm tâm vào nhưng nàng không ăn gì, chỉ uống một tách trà.

Nàng nhóm lửa ở lò sưởi rồi nhìn đăm đăm vào đó, nhớ lại nét mặt Jens. Nàng ngồi vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt. Tiếng cánh cửa dưới nhà đóng, rồi tiếng vó ngựa chạy xa dần.

Khoảng giữa trưa, cửa phòng nàng khẽ mở và bà Agnes lén vào. Bà bước đến ôm cháu, hôn lên vàng trán. Lorna nép đầu vào ngực bà thì thầm:

- Mẹ cháu cấm không được nói chuyện với ai.

- Đúng là Levinia. Tính bà ta xưa nay như vậy đó, ngu dốt và thô lỗ. Cháu tha lỗi cho bác đã nói về mẹ cháu như vậy, nhưng bác biết rõ mẹ cháu hơn cháu. Có thể yêu mẹ cháu nhưng không thể phục mẹ cháu được.

- Cháu cảm ơn bác tối qua đã gỡ đàn rất mạnh lúc phòng bên cạnh xảy ra chuyện âm ỉ.

- Ôi, cháu tôi, - Bà Agnes vuốt tóc nàng - Vậy là cậu ta muốn cưới cháu phải không?

Hai giọt nước mắt từ từ chảy xuống thay câu trả lời của Lorna.

- Vậy mà họ đuổi cậu ta đi, đúng là đồ đạo đức giả. Nhân danh kỷ niệm về ông đại úy Dearsley, bác mong rằng cha mẹ cháu cũng sẽ phải đau khổ như họ đã làm cháu đau khổ. Họ đâu có quyền? Mà chưa nói quyền, họ là tín đồ Thiên Chúa giáo mà sao họ nỡ chia lìa bố với đứa con?

Lorna khóc thốn thức trong vòng tay bà Agnes và nàng đau đớn thầm nghĩ, lẽ ra bà Levinia phải là người nàng gục đầu vào thốn thức như thế vì bà là mẹ nàng.

Bà Agnes nói:

- Sáng nay bác đã nói chuyện với mẹ cháu. Bác kể cháu và cậu Jens hiểu nhau, quý nhau và yêu nhau như thế nào và khuyên mẹ cháu nên nghĩ lại nhưng mẹ cháu bảo, đây không phải là việc của bác. Bác đành chịu, nhưng bác xin nói với cháu thế này Lorna. Nếu có thể làm gì giúp hai cháu đoàn tụ, bác sẵn sàng. Bất cứ việc gì.

Lorna xúc động hôn lên má bà già độc thân.

- Bác tốt quá, bác Agnes. Cháu đã học được ở bác những bài học quý giá nhất. Nhưng bây giờ bác phải ra, kéo mẹ cháu thấy bác vào đây sẽ trách bác đấy.

Chiều hôm đó Ernesta mang một chiếc va li rỗng vào phòng Lorna.

- Gì thế, Ernesta?

- Bà chủ sai tôi vào đóng gói đồ đạc cho cô.

- Đóng gói đồ đạc?

- Bà chủ bảo chỉ mang một va li đầy thôi. Bà bảo cô sẽ đến học ở trường đại học nội trú. Bà chủ bảo ông chủ đã thương lượng để cô được theo học vào đầu học kỳ hai. Thế là cô sướng quá, đúng như vậy không? Tôi thèm đi học mà có được đâu? Nào, bây giờ cô muốn mang những thứ gì? Bà chủ bảo tôi hỏi cô cần mang những thứ gì thì xếp vào va li này.

Vừa chọn đưa cô hầu phòng, Lorna vừa bắn khoản. Thế nghĩa là sao? Xếp va li xong, Ernesta ra ngoài. Bà Levinia vào, mặc một bộ đồ đi đường màu nâu sẫm. Bà đứng trên ngưỡng cửa nói:

- Cha đã thu xếp cho con và mẹ đi một chuyến khá xa. Tàu chạy lúc bảy giờ mười lăm. Con mặc áo quần cẩn thận rồi sau đây mười lăm phút ta ra xe

- Đi đâu, thưa mẹ?

- Đến nơi giữ được bí mật chuyện như nhuốc vừa rồi.

- Nhưng thưa mẹ, cụ thể là đến đâu ạ?

- Con chưa cần biết. Con cứ chuẩn bị, mặc quần áo vào. Các em con đang tụ tập trong phòng đọc sách để chào con đấy. Cha đã báo chúng biết rằng con đi học đại học. Cha đã thu xếp để con ở lại đây cho đến Hội đua thuyền buồm vào mùa hè. Nếu con đóng kịch khéo thì các em con sẽ tin là như thế, nhất là thời gian qua con nằng nặc đòi cha cho học đại học.

Bà chuyển sang giọng đe nẹt:

- Cho nên con hãy bỏ cái bộ mặt đưa đám ấy đi và nhớ rằng chính con gây ra chuyện rắc rối. Cha mẹ dù không muốn cũng vẫn phải thi hành biện pháp bắt buộc dĩ này.

Lúc Jenny, Daphne, Theron chào Lorna trước khi nàng ra đi, nàng có cảm giác các em nàng cười gượng gạo và cặp mắt chúng như thể chưa tin những điều nghe thấy người ta nói là đúng, Lorna hôn từng em và nói với Daphne:

- Chị sẽ viết thư cho các em.

Với Jenny nàng nói:

- Chị hy vọng anh Taylor sẽ hết bực và chú ý đến em.

Nàng nói với Theron:

- Em cố gắng chăm học nhé, rồi sẽ đến lúc vào đại học.

Ông Gideon lạnh lùng hôn má con gái:

- Tạm biệt!

Lorna cũng đáp lại, chẳng tha thiết gì cho lắm.

Bác xà ích Steffens chở hai mẹ con ra ga Saint Paul. Bà Levinia mua hai vé đi Milwaukee. Hai mẹ con vào một ngăn riêng và hai người ngồi đối diện nhau. Bà Levinia kéo tấm rèm che cửa sổ, bỏ mũ cất xuống gầm ghế rồi ngồi thẳng người như con cú đậu ở cành cây. Lorna ngồi đối diện đưa cặp mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ. Nàng thấy thời gian trôi qua chậm chạp, mãi không đến lúc chuyển tàu chuyển bánh.

Tàu bắt đầu chạy, hai mẹ con nhìn ánh đèn của thành phố xa dần. Lát sau bầu trời bên ngoài chỉ còn lờ mờ dưới ánh sáng của những vì sao và vầng trăng khuyết.

Lorna quay sang nhìn mẹ:

- Ta đến Milwaukee làm gì ạ?

Levinia nhìn con gái, Lorna cảm thấy giữa hai mẹ con có một sự ngăn cách và nó sẽ kéo dài cho đến khi một trong hai người xuống mồ - Cô phải hiểu đôi chút Lorna. Việc cô làm vừa rồi là một tội lỗi và phạm pháp nữa. Mọi người mà biết chuyện đó sẽ khinh bỉ cô cho đến trọn đời. Cô sẽ phải mang theo bên mình đứa con bất hợp pháp và mãi mãi ân hận vì đã hủy hoại cuộc đời cô và danh giá của gia đình. Các em cô sẽ bị xấu lây. Cha cô và tôi không muốn đưa cô đi xa nhưng không còn cách nào khác. Cha cô có những người quen biết không dính dáng gì đến xã hội ở Saint Paul, những người quen biết đó đã giúp cha cô liên hệ với một tu viện dòng Benedictine...

- Tu viện?

- Đúng. Đây là một tu viện nữ và các bà xơ ở đó nhận trông nom cô trong thời gian...

- Nhưng thưa mẹ... - Lorna hốt hoảng nói.

- Khoan, nghe tôi nói nốt đã. Các bà xơ ở đó sẽ trông nom cô trong thời gian cô có thai. Tu viện có nhiều bà xơ rất tốt. Họ giúp đỡ cô và đến khi cô sinh nở sẽ có bác sĩ lo cho cô.

- Nghĩa là cha mẹ đem nhốt con vào tu viện, như một kẻ có tội?

- Vậy là cô chưa hiểu gì hết, Lorna. Cha cô đã phải trả một số tiền rất lớn để họ bằng lòng chứa cô. Dòng tu đó có liên quan gì đến cha cô đâu, cho nên cha cô phải cúng một số tiền lớn cho họ. Cô không thấy cha cô phải lo lắng cho cô bao nhiêu hay sao? Tôi yêu cầu cô đừng giở cái giọng vô ơn ấy ra.

- Vậy là cha mẹ con, giam con trong nhà tu?

- Cô khờ dại lắm! Những người chữa hoang như cô. Ai dám thò mặt ra cho người khác nhìn thấy? Họ đều mong trốn đi đâu thật xa mà không được. Cha cô thu xếp như thế này là may mắn cho cô đấy.

- Thế còn đứa con của con? Sau khi con sinh cháu, con có được nuôi nó không? Hay nó cũng lại bị đưa đi đâu?

- Cô hỏi lạ chưa? Cô định giữ đứa con chữa hoang của cô sao? Cô định đem nó về nhà để các em cô nhìn thấy hay sao? Cô muốn chúng noi gương cô chăng? Cô sẽ giải thích với thằng em trai Theron của cô thế nào? Cô định cho đứa con hoang ấy sống dưới cùng mái nhà với cha mẹ cô hay sao? Cô phải biết bảo vệ danh giá cho những người đã sinh ra cô chứ!

Họ ngồi im lặng một lúc lâu. Lorna nhìn ra ngoài trời đêm, ruột gan rối bời. Nàng thổn thức khóc. Bà Levinia không hề nói năng gì để an ủi con. Lát sau bà nói:

- Trong thời gian cô sống ở đó với các bà xơ của tu viện, tôi tin cô sẽ có nhiều thời gian để suy ngẫm về tội lỗi của cô.

Lorna vẫn thút thít khóc. Đoàn tàu vẫn chạy giữa đêm khuya thanh vắng.

Tàu chạy đến hồ Michigan một lúc lâu. Trời bắt đầu sáng, Lorna nhìn ra ngoài, một làn sương mỏng bao phủ vạn vật. Tàu đỗ lại ở một sân ga vắng tanh. Nàng lúu rúu theo chân mẹ bước ra khỏi toa tàu. Nhà ga nhỏ trông hoang vắng. Trời đã về chiều.

Ra cửa ga, bà Levinia gọi một chiếc xe ngựa. Người đánh xe đỡ va li trên tay Lorna lên xe. Trời vừa tối, vầng trăng lưỡi liềm lại hiện ra.

- Quý bà đi đâu? - Người xà ích hỏi.

- Tu viện Saint Cecilia.

Xe chạy rất lâu, khoảng hai tiếng đồng hồ. Lorna cảm thấy xe ra khỏi thành phố Milwaukee đã rất xa. Vầng trăng đầu tháng đã lặn và sương đêm bao phủ dày đặc, họ mới đến một khu rừng thưa. Nàng thấy xe ngoặt trái, chạy trên lối đi lát sỏi và cuối cùng đỗ lại. Cửa xe mở. Người xà ích thò đầu vào nói:

- Không có ai đón hai quý bà ạ?

- Bác kéo dây chuông ngoài cổng xem sao, - Bà Levinia nói.

Tiếng chuông reo. Không thấy gì. Tiếng chuông reo thêm ba lần nữa. Một bóng người cầm ô hiện ra bên kia tấm cửa sắt.

- Bác cần gì?

- Có hai quý bà muốn vào, - Lorna nghe thấy tiếng người xà ích đáp.

Bà Levinia thò đầu ra cửa sổ xe nói:

- Tôi là phu nhân Gideon Barnett. Tôi nghĩ chồng tôi đã báo trước với các xơ.

- A, - Bà xơ nói rồi lấy chìa khóa ra mở cổng - Bác đánh xe vào trong sân đi. Chở hai vị đây vào tòa nhà ở cuối sân đấy. Tôi đi bộ theo.

Lorna nhìn bà xơ. Đó là một phụ nữ to béo, đầu đội khăn đen, tay cầm ô đen. Lúc này nàng mới nhìn thấy tuyết rơi nhẹ nhẹ. Xe chạy một lát rồi đỗ trước một tòa nhà hai tầng hình chữ U màu xám xịt. Bà Levinia bước ra. Lorna theo sau, trong lúc xà ích lấy va li. Bà xơ dẫn hai mẹ con nàng vào nhà, đi dọc theo hành lang, đến một phòng có cửa kính, bên trong là một ngọn đèn cháy leo lét.

- Mời hai vị vào đây, - Bà xơ mở cửa, mời hai mẹ con nàng vào rồi vào theo - Xin tự giới thiệu, tôi là xơ DePaul, thừa phu nhân Barnett.

- Rất hân hạnh, thưa xơ DePaul, - Bà Levinia nói.

Bà xơ to béo nhìn Lorna:

- Còn cô chắc là Lorna?

- Vâng, chào xơ.

Bà xơ nói tiếp:

- Cha Guttmann có cho chúng tôi biết bà và cô sắp đến. Chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ để đón cô. Tại đây cô sẽ được ăn uống và chăm sóc đầy đủ. Phòng của cô trên gác. Nhưng trước tiên, xin bà và cô chia tay nhau. Sau đó cô ra đầu cầu thang kia, tôi chờ ở đó và ta cùng đem hành lý của cô lên phòng.

Nói xong bà xơ, khép cửa lại.

Hai mẹ con đứng, mắt không nhìn nhau. Cuối cùng bà Levinia nói:

- Con chịu khó ngoan ngoãn và đừng làm điều gì phiền lòng các xơ ở đây. Con thừa biết cha phải vất vả lắm mới xin được họ bằng lòng cho con đến đây trú một thời gian.

- Bao giờ con lại được gặp mẹ?

- Sau khi con sinh nở.

- Còn từ nay đến đó? Còn cha? Liệu cha có đến đây thăm con không?

- Mẹ không biết. Nhưng cha rất bận.

Lorna nhìn lên cây thánh giá lớn ở trên tường.

- Con hiểu, - Nàng nói rất khẽ.

- Sinh nở xong con có thể về nhà, tất nhiên rồi - Bà Levinia nói.

Đột nhiên Lorna ngạc nhiên thấy mẹ nước mắt rung rung. Giọng nghẹn ngào bà nói:

- Lorna! Con có biết cha mẹ khổ tâm đến mức nào phải đưa con đến đây không? Cha mẹ làm thế này để bảo vệ con, giữ tiếng tăm cho con. Con là con của cha mẹ. Cha mẹ rất muốn điều tốt cho con, nhưng không còn cách nào khác. Miệng thế gian rất độc ác. Chuyện con vừa làm rất có thể gây tai tiếng cho cả gia đình và nhất là cho bản thân con đến hết đời. Con hiểu cho và đừng oán trách cha mẹ. Mọi thứ là do chính con.

Bà ôm con gái nức nở. Đến lúc này Lorna chợt nghĩ, phải chăng mẹ mình đã nén lại những tình cảm này, đến bây giờ mới bật ra? Đâu là thật và đâu là giả? Thái độ lạnh lùng suốt dọc đường là giả hay những giọt nước mắt lúc này là giả.

- Thừa mẹ, con rất ân hận đã làm cha mẹ phiền lòng - Nàng xúc động nói.

Bà Levinia vẫn thồn thức nói:

- Mẹ nào sinh con chẳng muốn con sung sướng? Mẹ đâu ngờ lại xảy ra tai họa tày đình như ngày hôm nay! Thôi! Con chịu khó giữ gìn sức khỏe và sinh nở được yên ổn.

Khi bà mẹ đi rồi và cánh cửa đã khép lại, Lorna bỗng thấy bơ vơ vô cùng. Nàng cố ghìm nỗi hoang mang, bước ra ngoài. Xor DePaul đứng lại trước một cánh cửa, lấy chìa khóa trong túi áo choàng ra mở.

Lorna bước vào, nhìn xung quanh căn phòng. Gian phòng hẹp có một bàn, một giường và một ghế. Một ô cửa sổ và một bàn thờ Chúa với cây thánh giá.

Nàng đặt va li xuống. Bà xor bật diêm châm vào ngọn nến trên giá nến cạnh bàn.

- Thời gian biểu ở đây, sáu giờ cầu kinh buổi sáng, bảy giờ ăn điểm tâm. Cô không phải tu sĩ nên không nhất thiết phải cầu kinh. Sáng mai, sau buổi sáng cầu kinh buổi sáng sẽ có người đến đưa cô xuống nhà ăn. Chúc cô ngủ ngon, Lorna.

Vài phút sau nằm trên giường trong bóng tối dày đặc, Lorna miên man suy nghĩ. Hay mình dậy rời khỏi cái giường này, căn phòng này, tu viện này, đáp tàu trốn về với Jens để nói với chàng rằng: "Mọi người đều bắt em phải xa anh và rất có thể còn bắt con chúng ta xa bố mẹ. Nhưng em về với anh. Chúng ta sẽ được sung sướng bên nhau"

Tuy nhiên cảnh tượng mẹ nàng khóc lúc chia tay vừa rồi khiến Lorna cảm thấy những giọt nước mắt đó là thật. Quả là cái thai trong bụng nàng đã làm phiền lòng cha mẹ nàng rất nhiều. Mẹ nàng có nói đến miệng thể gian độc địa, đến sự nhơ nhuốc sẽ theo đuổi gia đình nàng mãi mãi. Trước đây mãi mơ tưởng đến cuộc sống hạnh phúc giữa Jens, nàng và các con cái của họ sau này, Lorna đâu nghĩ đến chuyện đó. Nhưng nỗi nhơ nhuốc kia là có thật, không phải vì nàng yêu Jens mà vì "miệng lưỡi thể gian độc địa". Lần đầu tiên, Lorna thấy mình có lỗi với gia đình.

Sáng hôm sau một bà xor ăn nói dịu dàng, vẻ mặt phúc hậu đến đưa nàng xuống nhà ăn dùng bữa điểm tâm. Bà có vẻ mặt trang nghiêm, không một nụ cười, nhưng trông bà rất thanh thản đến mức kỳ lạ. Bà gọi Lorna là "Con".

Bà nói:

- Con thân mến. Con đừng sợ. Chúa sẽ phù hộ cho cũng như Người vẫn lo lắng cho tất cả các con của Người.

Ra đến hành lang bà nói tiếp:

- Quên, ta chưa nói tên ta với con. Ta là xor Marlene. Chắc con đói rồi. Đi lối này, con.

Vào đến nhà ăn, bà nói:

- Con ngồi xuống đây. Đợi Mẹ Nhất ban phước đã.

Mẹ Nhất to béo mặt trắng nhợt như tấm vải phủ trên bàn thờ Chúa và nhăn nhoe. Bà dẫn đám xơ đến trước bàn thờ Chúa ở đầu nhà ăn, mắt không nhìn Lorna. Họ cầu kinh trước khi ăn và cảnh tượng này khiến Lorna lạ mắt.

Cầu kinh xong, mọi người ngồi vào ghế băng kê hai bên chiếc bàn dài. Bữa điểm tâm rất thanh đạm: bánh mì trắng, pho mát, bơ, sữa tươi và cà phê. Trước khi ăn xơ Marlene giới thiệu nàng với các nữ tu sĩ:

- Chúng ta có thêm một vị khách, tên là Lorna. Cô đến tu viện ta tối hôm qua từ thành phố Saint Paul, bang Minnesota, và sẽ ở đây với chúng ta có lẽ đến đầu mùa hạ. Cô không phải là tín đồ Thiên Chúa giáo cho nên cách thức sinh hoạt của chúng ta trong tu viện có hơi lạ mắt đối với cô. Xơ Mary Margaret, sau bữa điểm tâm, xơ vui lòng dẫn cô Lorna xuống bếp để khi cần cô có thể xuống đó dùng thêm. Cô cần dùng sữa tươi thường xuyên.

Tuy xơ Marlene nói giọng hoàn toàn Ăng Lê nhưng hầu hết các xơ khác đều nói tiếng Anh có âm sắc Đức. Nhiều lúc nói chuyện riêng với nhau, họ dùng thẳng tiếng Đức. Điều làm Lorna ngạc nhiên là họ rất hay cười và đôi khi còn trêu chọc nhau. Trước đây nàng định ninh các xơ trong tu viện phải khắc khổ lắm.

Trong bữa ăn, mỗi người ít nhất cũng một lần gọi chuyện với Lorna và kể nàng nghe về tu viện, về cách thức sinh hoạt ở đây và xưng tên của họ với nàng.

Cuộc sống ở tu viện vẫn diễn ra yên tĩnh, phẳng lặng.

Căn phòng của Lorna trông ra sân chính của tu viện phủ đầy tuyết. Đây là nơi các bà xơ đến để tìm cuộc sống thanh thản trong việc thờ Chúa và làm những công việc đơn giản: đan lát, làm nển và chăn nuôi. Cuộc sống của họ đạm bạc và thanh bình đến mức kỳ lạ. Trên nét mặt các xơ Lorna không hề thấy dấu vết của sự lo âu nào. Họ không hề quan tâm đến cuộc sống sao cho giàu, sung sướng hơn.

Quan sát kỹ, Lorna thấy rõ sự khác nhau lớn lao giữa cuộc sống của họ với cuộc sống của những người nàng quen biết tại thành phố Saint Paul, lúc nào cũng tất bật lo lắng.

Các xơ đối xử với Lorna rất tốt, dạy nàng những nghề phụ.

Tháng Mười Một đã chuyển sang tháng Mười Hai. Trong gian Hội trường rộng lớn, các xơ

dựng lên cảnh Chúa ra đời, với những pho tượng đức bà Maria thánh Joseph và Chúa Hài Đồng Jesus trong máng cỏ.

Gian hội trường là nơi Lorna thích đến nhất. Tại đây có một cây đàn piano cổ. Nàng thường ngồi vào đàn. Các xơ rất hay đến ngồi bên cạnh, lắng lẽ nghe tiếng đàn với vẻ tán thưởng.

Tháng Mười Hai đã chuyển sang tháng Giêng; Bụng Lorna đã to ra. Nàng khâu hai tấm áo rộng để mặc. Quần áo của nàng khác của các xơ. Họ mặc đen còn nàng dùng nâu. Nhưng nàng cũng may loại áo quần đơn giản, không kiểu cách.

Tháng Giêng đã chuyển sang tháng Hai.

Ngoài những lúc xuống hội trường đánh đàn, gặt gở các xơ, Lorna hay xuống chuồng bò, ngồi nhìn chúng. Tối tối, nàng ngồi trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng hay nhớ lại gian nhà kho cuối vườn biệt thự Rose Point, nơi nàng đã trải qua bao lúc hạnh phúc xem Jens đóng con thuyền Lorna D.

Lorna không viết thư cho Jens, bởi hàng tuần bà Levinia đều gửi thư cho nàng, căn dặn nàng đừng nghĩ đến chuyện gặp Jens Harken nữa, chấp nhận sinh con và cầu Chúa tha tội cho hành động nhơ nhuốc nàng đã làm, đồng thời cầu mong khi chuyện này qua đi sẽ không ai nhớ đến nó nữa.

Người duy nhất Lorna viết thư là bà Agnes. Trong những lá thư đó, nàng thổ lộ mọi ý nghĩ và đề nghị bác Agnes cho biết bác có nghe tin gì về Jens không?

Bác viết trả lời, nói rằng Jens vẫn ở nhà của Tim Iversen và xây một xưởng đóng tàu ngay gần đó. Bà còn cho cháu biết là nghe đâu Jens đang đóng một con thuyền nữa, không biết là đóng cho ai.

Lorna đọc đi đọc lại những lá thư của bà, mắt lơ đãng nhìn ra phong cảnh băng tuyết bên ngoài. Nàng thấy hiện lên khuôn mặt Jens trên tuyết trắng, nghe thấy giọng nói của chàng lẫn trong tiếng gió. Và nàng hình dung ra đứa con nàng sẽ sinh.

Và một ý nghĩ luôn ám ảnh khiến nàng không viết thư cho Jens.

Hay là mẹ mình có lý?

CHƯƠNG 15

Sau khi đưa con gái đi, không khí giữa hai vợ chồng ông bà chủ tòa nhà trên đại lộ Summit càng căng thẳng. Mấy đứa con hỏi đủ câu xung quanh việc chị Lorna của chúng đi học. Tại sao chị Lorna lại học trường đại học? Tại sao và tại sao. Mỗi lần bà Levinia gợi chuyện về tu viện với chồng, Ông Gideon đều cau mày tỏ ý không muốn nghe. Ông kêu ông đang bận.

Một buổi tối trước lễ giáng sinh vài ngày, bà Levinia ngồi trong phòng ngủ đợi chồng. Lúc ông trong phòng tắm bước ra, bà nói:

- Em có chuyện muốn bàn với anh.

- Về gì?

- Anh ngồi xuống đã - Bà Levinia nói.

Gideon nặng nề ngồi xuống ghế bên cạnh lò sưởi đang cháy rùng rục, tỏa ra hơi nóng.

- Em muốn bàn về con Lorna.

- Nó thế là yên ổn rồi. Em còn muốn gì nữa? Thôi muộn rồi, em lên giường đi. Anh cởi quần áo rồi lên sau.

Ông định đứng lên nhưng bà Levinia ngăn ông lại.

- Gửi nó vào tu viện là đúng. Nhưng em vẫn thấy áy náy thế nào ấy. Nhiều lúc em nghĩ, mình dẫu con ở tận đấy, nhưng thế nào rồi chẳng có người biết...

- Ôi, anh không muốn nghĩ chuyện đó nữa. Chúng ta đã bàn kỹ rồi, không còn cách nào khác.

Ông lại định đứng dậy, nhưng bà Levinia đã ấn chồng ngồi xuống:

- Anh không đau lòng ư? Con của nó là cháu của mình.

- Khổ lắm, chuyện ấy làm gì anh không biết. Nhưng thôi, thu xếp cho nó như thế là đủ rồi. Anh không muốn nghe nhắc đến nó nữa. Đau đầu lắm rồi, - Ông đứng dậy, bước ra lấy điếu xì gà.

Bà Levinia khẽ quát:

- Xin anh. Đừng đốt cái cửa nợ ấy nữa! Anh ngồi xuống và nghe em nói nốt. Em không thể không nói.

Gideon ngạc nhiên nhìn vợ. Ông thấy vẻ mặt bà hôm nay có gì rất khác. Ông đành bầm bụng, cầm điều thuốc chưa đốt, chậm chạp quay lại ngồi xuống ghế, mắt nhìn ngọn lửa trong lò sưởi.

- Anh thừa biết là rất ít khi em đòi hỏi anh điều gì. Nhưng hôm nay em phải yêu cầu anh một điều. Đứa con Lorna đúng là con hoang nhưng nó mang dòng máu của vợ chồng mình. Em không muốn một đứa cháu em lại phải sống ở tận đâu đâu, bị bỏ rơi cho người nào đó nuôi nấng, rất có thể bị đói khát. Rồi còn ốm đau nữa chứ.

Bà nhìn chồng suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Em suy nghĩ mãi về chuyện ấy và em đã nghĩ ra một cách để cháu ngoại mình vẫn được trông nom đầy đủ mà không ai biết. Và em muốn anh cho phép em thử hỏi chị Schmitt.

- Chị đầu bếp nhà mình?

- Đúng thế. Mấy năm nay, chị ấy nằng nặc đòi xin thôi việc, lấy cớ sau khi bố chết, bà mẹ sống cô đơn, rất cần người bên cạnh. Em nghĩ chị Schmitt là người chúng ta có thể tin cậy để giao đứa bé.

- Em tính nhờ Schmitt nuôi?

- Vâng, anh nghĩ sao?

Gideon bật đứng dậy.

- Không được!

- Em biết anh sẽ phải bỏ ra một khoản tiền...

- Không phải sẽ mà anh đã bỏ ra rồi, và không phải ít.

- Nhưng anh đâu có thiếu tiền? Gideon, em đề nghị anh làm việc này là cho em.

Bà im lặng nhìn chồng. Thấy Gideon đi đi lại lại rồi lặng lẽ ngồi xuống, thở một hơi rất dài, Levinia biết đã có thể lay chuyển được chồng bà. Bà nói tiếp:

- Ta bảo Schmitt trông nom đứa con của Lorna. Chị ta sẽ rời khỏi đây vài tháng trước khi con mình về. Ta lấy cớ cho chị ta về nhà chăm sóc bà mẹ, sẽ không ai nghi ngờ vì mọi người đều biết hoàn cảnh Schmitt, biết chị ta đã nhiều lần xin thôi việc, để về với bà mẹ. Để trả công chị ta chăm nom đứa trẻ, anh nhận chu cấp cho hai mẹ con chị ta đến hết đời.

Gideon suy tính rất lâu. Lát sau ông hỏi:

- Schmitt năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Năm mươi lăm.

- Già quá.

Gideon nêu lên trở ngại, nhưng như thế có nghĩa ông đã chịu lo cho đứa cháu tương lai.

- Hay anh có cách nào tốt hơn? - Levinia hỏi.

Gideon chống khuỷu tay lên đầu gối suy nghĩ, mắt nhìn xuống thảm trải sàn nhà, lắc đầu. Cuối cùng ông ngẩng đầu lên nhìn vợ:

- Hồi mùa hè năm ngoái em năn nỉ chị ta ở lại vậy mà bây giờ em lại cho chị ta đi?

- Đúng thế, - Levinia đơn giản đáp - Vì đây là chuyện cháu ngoại mình, Gideon! Em không nỡ đem nó đi biệt tăm làm con nuôi ai đó.

- Nhưng chuyện này em không cho con Lorna biết chứ?

- Tất nhiên. Sẽ không cho ai biết. Kể cả người trong nhà ta. Em đã tính rồi, ta sẽ yêu cầu Schmitt thề giữ tuyệt đối bí mật.

Hai vợ chồng lại im lặng một lúc lâu. Cuối cùng Gideon nói:

- Và Schmitt cũng không được cho đứa trẻ biết nó là con ai, cháu ai.

- Tất nhiên rồi. Em thu xếp cách này chỉ cốt để trong lòng đỡ áy náy thôi, còn vẫn giữ đúng ý định anh đề ra lúc trước "Không để ai biết chuyện Lorna sinh con đồng thời cũng không để đứa trẻ lớn lên biết nó là con cháu nhà mình."

- Vậy thì được, - Gideon thở phào đứng dậy - Nhưng Levinia này, anh còn muốn nói với em điều này...

Đột nhiên nét mặt ông đanh lại, độc ác. Levinia lo lắng nhìn chồng.

- Anh muốn giết thẳng khốn kiếp kia. Anh muốn giết chết cái thằng chó đẻ ấy!

Sau khi Lorna mất tăm, Jens tưởng như mình phát điên. Chàng thấy mình hoàn toàn bất lực đồng thời cũng rất lo cho người yêu. Họ đem nàng đi đâu? Liệu nàng có bình yên không? Liệu cái thai có làm sao không? Có lúc Jens thoáng nghĩ, hay họ giết chết Lorna, vùi xác ở đâu đó. Nhưng chàng thấy ngay ý nghĩ đó là vô lý. Điều chắc chắn là họ giam Lorna ở nơi nào đó. Liệu chàng còn được gặp nàng không? Hay cha mẹ nàng đã cấm con gái không bao giờ được gặp lại chàng nữa? Mà tại sao nàng không viết thư cho chàng?

Hàng trăm ngàn câu hỏi dần vật đầu óc Jens và không câu hỏi nào chàng tìm thấy được lời giải. Jens đến tòa biệt thự gia đình Barnett trên đại lộ Summit nhưng lần nào cũng bị đẩy ra. Chàng không biết hỏi ai. Tim Iversen thì tuần tiếp theo đã đi Bắc Âu và bây giờ Jens không có ai để tâm sự, hỏi ý kiến.

Jens không dám tâm sự với Ben, bởi không muốn lộ chuyện Lorna có thai với chàng. Ben rất có thể trong lúc vui miệng để lộ ra. Thời gian vẫn cứ trôi và nỗi tuyệt vọng đầy uất ức càng nung nấu tim gan chàng.

Ban ngày Jens ngơ ngác, đụng vào công việc gì cũng lại buông tay chán ngán. Ban đêm những giấc ngủ của chàng đầy mộng mị. Cuối cùng Jens nghĩ chỉ còn một cách để khởi phát điên là lao vào công việc. Chàng làm việc không ngừng tay. Sang tháng Hai, chàng bắt tay vào đóng một con thuyền khác do Iversen đặt, lấy tên là Manitou.

Trong tâm trạng rối bời như vậy, Jens không dám thổ lộ với anh của chàng. Trong những bức thư gửi đi New Jersey, chàng chỉ nói về công việc hoàn toàn không đã động đến Lorna.

Sau tháng Ba, Jens vẫn không nhận được tin tức gì về Lorna. Ngày nào chàng cũng đến bưu điện nhưng lần nào cũng về không. Từ hôm dọn đến nhà Tim Iversen, chàng đã đăng ký tên và địa chỉ ở bưu điện White Bear để nếu ai gửi đến tên chàng, mặc dù không có địa chỉ, họ cũng giữ lại đợi chàng đến nhận.

Sang tháng Tư, năm tháng sau khi Lorna bắt tắm, Jens đến bưu điện và người ta trao cho chàng một lá thư rất lạ. Chữ ghi tên chàng ngoài phong bì là nét chữ của một người nào đó chàng không quen biết. Ra khỏi bưu điện. Jens đứng ngay dưới mái hiên vắng vẻ, bóc lá thư.

_____ *Cậu Harken thân mến,*

Tôi nghĩ có bốn phận báo cho cậu biết nơi cô cháu gái của tôi đang sống. Chắc cậu thừa biết chuyện này là được người ta dấu rất kỹ và chỉ do một sự tình cờ mà tôi biết được. Cha mẹ Lorna Barnett đã đưa nó đến gửi ở tu viện Saint Cecilia ở ngoại vi thành phố Milwaukee, thuộc bang Wisconsin, nhờ các xơ ở đó trông nom.

Cậu cần hiểu rằng cha mẹ nó đã và vẫn tiếp tục gây cho con gái họ nhận thức rằng nó là kẻ có tội. Cậu hãy tính đến điều này nếu như cậu có ý định trách cứ nó.

Thân mến

Agnes

(Bác Lorna)_____

Cầm lá thư trong tay dưới ánh nắng nhẹ đầu xuân, Jens run lấy bầy. Chùng đọc lại lần nữa, rồi lần nữa. Tim chàng đập thành thịch. Tình yêu và sự gắn bó lại nổi dậy trong lòng chàng khiến chàng nghẹt thở. Đã năm tháng nay rồi, hôm nay Jens mới thấy trong lòng nhẹ nhõm đôi chút.

Chàng ngẩng lên trời nheo mắt thầm cảm ơn Chúa! Vậy là Chúa đã thương chàng dun dủi để một lá thư như thế này đến tay chàng. Thời tiết đã ấm và đã lâu lắm rồi, hôm nay Jens mới thấy quan tâm đến thời tiết, thấy trời đẹp lạ lùng.

Jens đọc lại mấy chữ "Tu viện Saint Cecilia... ngoại vi thành phố Milwaukee bang Wisconsin." Và một quyết định đã hình thành trong đầu óc chàng.

Mùa xuân đã về trên tu viện Saint Cecilia. Gió Bắc chuyển thành gió Tây - Bắc và tuyết đã tan trên núi đồi, chỉ còn đọng lại những khe sâu.

Một buổi chiều cuối tháng Tư? Lorna ngồi trong phòng thì xơ Marlene gõ cửa bước vào báo tin:

- Cô có khách đến thăm, cô Lorna.

- Có người đến thăm con ạ? - Lorna sửng sốt vì nàng yên trí nàng bị cấm không được tiếp ai bên ngoài tu viện - Xơ biết ai đấy không ạ?

- Ta không hỏi tên người đó. Nhưng là một người đàn ông.

- Đàn ông?

Lorna thầm nghĩ nếu vậy chỉ là cha Guttmann hoặc bác sĩ Enner thôi. Enner là ông bác sĩ thỉnh thoảng được tu viện mời đến khám sức khỏe cho Lorna.

- Ông ta đang đợi cô ở ngoài phòng tiếp khách.

Marlene ra rồi Lorna ngậy người ra suy nghĩ. Cha Guttmann đến có chuyện gì vậy. Sáng hôm nay cha đã đến tu viện vào giờ cầu kinh buổi sáng, nhưng có hỏi gì nàng đâu? Chẳng lẽ có tin tức gì mới của cha mẹ nàng ở Saint Paul? Còn bác sĩ Enner thì chắc chắn không phải rồi. Vì mỗi lần định mời bác sĩ, xơ Marlene đều báo nàng biết. Vậy là ai? Nếu là đàn ông thì chỉ có thể là cha nàng hoặc Jens. Nhưng chắc là ông Gideon rồi.

Nàng khép cửa đi xuống bậc thang, bụng thầm nghĩ, giá như là Jens nhỉ? Giá như chàng tìm ra được địa chỉ của mình.

Vừa đi nàng vừa sửa lại mái tóc và vuốt lại tấm váy rộng của người có thai.

Vừa tới phòng tiếp khách Lorna đã nhận ra Jens! Tim nàng đập rất mạnh. Jens đang ngồi trên ghế nhìn thấy nàng vội đứng dậy. Hôm nay chàng mặc bộ lễ phục màu đen và đeo cà vạt. Vì có xơ DePaul ngồi cạnh đó nên Jens không dám biểu lộ tình cảm với nàng. Lorna cũng vậy.

- Chào anh Jens! - Lorna khẽ nói, cố giữ điềm tĩnh.

- Chào em, Lorna - Jens nói giọng bình thản, nhưng Lorna thấy rõ mắt chàng sáng lên.

- Anh làm thế nào tìm được đến đây?

- Bác Agnes em viết thư báo cho anh biết.

- Anh đến đây bằng gì?

- Bằng tàu hỏa. Sao em không viết thư cho anh?

- Em... em không biết địa chỉ anh.

Thấy xơ DePaul ngồi đó quan sát, Lorna nói:

- Trong này hơi lạnh. Ta ra ngoài nắng đi.

Quả bên ngoài trời nắng rất đẹp. Họ ra và ngồi xuống chiếc ghế băng bằng gỗ ngoài vườn.

- Em không biết anh lo cho em biết bao hay sao? Anh tìm mọi cách dò hỏi xem cha mẹ em đưa em đi đâu mà không sao lần ra. Cha mẹ em giữ rất kín. Nhưng lẽ ra em nên viết thư báo anh biết!

- Anh tha lỗi cho em, Jens. Cha mẹ em làm kín lắm. Trước giờ ra ga mười lăm phút, em mới được báo để chuẩn bị hành lý. Mà cũng chưa biết đi đâu. Mãi khi ra đến tàu em mới biết.

Jens âu yếm nhìn nàng:

- Hình như em lớn lên đấy.

Lorna mỉm cười:

- Có lẽ thế.

- Em có khỏe không?

- Khỏe. Em ngủ rất nhiều.

- Mọi người ở đây chăm nom em đầy đủ chứ?

- Các xơ rất tốt. Có cả bác sĩ đến thăm sức khỏe cho em. Em ở đây cô đơn nhưng lại có rất nhiều thời gian để suy nghĩ.

- Em có nghĩ đến anh không?

- Tất nhiên là nghĩ đến anh, đến cả em và đến cái thai - Nàng nói nhanh thêm - Đến tội lỗi của

chúng nữa.

Nỗi uất giận trào lên trong lòng Jens và chàng nghĩ thì ra cha mẹ Lorna đã đầu độc nàng ghê gớm.

- Cha mẹ em nhét vào đầu óc em cái ý nghĩ ấy đấy. Chúng ta không có tội lỗi gì hết.
- Cha mẹ em làm thế này vì cho đấy là cách tốt nhất.
- Yêu nhau đâu phải là tội lỗi? Lorna ạ, khi thấy em biệt tăm anh đã tưởng phát điên.
- Hiện anh đang làm gì?
- Anh làm việc rất nhiều.
- Bác Agnes cho em biết là bác nghe tin anh bắt tay vào một con thuyền mới.
- Đúng thế, Do Tim Iversen tài trợ. Anh đóng con thuyền đó để Tim dự Hội đua thuyền buồm mùa hè này.
- Ôi, rất mừng cho anh - Nàng đặt hai tay lên bàn tay Jens - Anh sẽ thắng, Jens. Em tin là thuyền của anh sẽ về nhất.

Jens gật đầu.

- Hôm ấy anh đến định kể với em về chuyện đó nhưng cha mẹ em đưa em đi rồi. Anh định báo em biết Tim Iversen đồng ý cấp tiền cho anh để lập xưởng và anh quyết định đưa em đi tiến hành lễ cưới rồi ở đấy với anh...

Họ im lặng một lúc lâu. Lorna nói:

- Cha mẹ em muốn đem đứa con em sắp sinh cho người ta để làm con nuôi.
- Không được! - Jens vùng đứng lên, mặt chàng tái đi.
- Khẽ chứ, kéo xờ DePaul nghe thấy.
- Nhưng không đời nào anh chịu đem con anh cho người ta để làm con nuôi.
- Cha mẹ em bảo có rất nhiều cặp vợ chồng hiếm hoi xin nhà thờ cho họ những đứa con hoang...
- Không được! Nhưng tại sao em lại để cha mẹ em nhét cái ý nghĩ đó vào đầu em nhỉ?
- Nhưng chúng ta có cách nào khác đâu Jens?
- Sao không? Anh cưới em và con chúng ta sẽ sống với cha mẹ nó.

- Mẹ em đã cho em biết chúng ta sẽ phải trả giá đắt như thế nào nếu chúng ta làm thế. Mà không phải chỉ chúng ta, cả con chúng ta nữa, nó cũng phải trả giá.

- Vậy ra em giống hệt cha mẹ em. Anh tưởng em suy nghĩ khác họ, thì ra anh lầm. Em cũng tuân theo những luật lệ ngu xuẩn của xã hội đạo đức giả. Em cũng sợ dư luận và không dám sống theo tình cảm thực của em!

Lorna cũng cúi:

- Gần đây càng suy nghĩ em càng mới hiểu ra. Trước đây em chỉ nghĩ đến tình yêu, đến hạnh phúc mà không nhìn thấy hậu quả của nó.

- Em định nói thứ hậu quả gì vậy? Hậu quả là đứa con của hai chúng ta. Của em và của anh! Nghe em nói như vậy anh muốn ngay hôm nay đưa em đi khỏi đây, cưới em để em khỏi bị những lời lẽ thâm độc kia ảnh hưởng.

Lorna buồn rầu nhìn Jens, nói khẽ:

- Hành động của chúng vừa qua là tội lỗi, Jens.

- Còn đem con cho người khác thì không phải tội lỗi?

Nước mắt trào ra trong mắt Lorna và nàng quay đi, không dám nhìn người yêu. Mới hôm qua nàng còn thanh thản trong lòng, nàng không phải băn khoăn nghĩ ngợi gì nữa. Vậy mà hôm nay Jens đến làm nàng rối tung đầu óc. Sống bên cạnh các xơ Lorna đã học được thái độ nhẫn nhục, chịu đựng đối với mọi thứ và đã bao đêm nàng cầu nguyện Chúa để Người tha tội cho nàng cho Jens. Nàng đã xác định đem đứa con cho người khác nuôi là cách tốt nhất để cứu vãn danh dự cho cha mẹ nàng, các em nàng và danh dự của Jens nữa. Tất nhiên phải đem cho đứa con, nàng rất đau khổ, nhưng nàng đành cam chịu vì quyền lợi của người khác.

Jens nhìn nàng, mắt chàng vừa tràn ngập tình yêu vừa ánh lên nỗi căm giận.

- Em hãy đi với anh. Ngay bây giờ!

- Em không thể.

- Không thể hay không muốn? Các xơ đâu có quyền giữ em? Em có phải là người của họ đâu?

- Cha em đã trả cho họ một số tiền lớn để họ giữ em ở đây.

Jens không chịu nổi. Chàng vùng đứng dậy quát:

- Em cũng giống như ông ta!

Xơ DePaul ngồi trong nhà vẫn nhìn ra theo dõi, thấy vậy bà đứng lên. Lorna nhìn thấy, vội nói khẽ với Jens:

- Anh nên nhớ đây là tu viện.

Jens bèn hạ giọng Xơ DePaul lại ngồi xuống.

- Em lo cho dư luận nhiều hơn là đến đưa con của em!

- Em đã trả lời là em đồng ý đem nó cho người khác đâu?

- Em không được làm thế, Lorna! Anh thấy em đã rơi vào luận điệu của cha mẹ em rồi đấy: tránh xa cái thằng phụ việc dưới bếp đi! Nó là thằng không nhà không cửa, không tiền bạc, không có vị trí xã hội gì hết! Có đúng như vậy không?

- Jens! Em xin anh... Em đâu muốn thế. Nhưng em phải lo đến những người thân của em. Em không có quyền làm cho họ mang tiếng.

- Em lo cho họ, nhưng còn anh? Em không lo cho anh sao? Em muốn anh không biết em ở đâu, không biết con chúng ta ở đâu, để mặc em cho thằng đồ tể nào đó làm thịt, để mặc con cho người ta hành hạ? Không! Không được! Anh đến đây để van xin em lấy anh...

- Không được đâu, Jens. Em rất yêu anh nhưng không được.

- Lorna! Anh không thể tưởng tượng em lại bị họ đầu độc đến như vậy. Em bảo em yêu anh, nhưng anh van xin em lấy anh thì em không dám. Em để mặc cho bọn họ cướp đứa con của chúng ta, chia rẽ hai chúng ta...

- Jens, em rất đau khổ, nhưng em không có quyền làm khác, - Nàng thốn thức khóc.

Jens đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào mắt Lorna:

- Tôi nói trước nếu cô đem con cho người khác, tôi sẽ cắn hờn cô cho đến lúc tôi chết!

Lorna đau đớn nhìn Jens đi xa dần, ra cổ xe chàng thuê để đến đây. Xơ DePaul đã đứng dậy nhìn theo người khách bỏ đi không chào cả bà.

- Vĩnh biệt Jens - Lorna thì thầm, nước mắt đầm đìa. - Em vẫn yêu anh! Yêu anh suốt đời.

Ra khỏi tu viện, Jens thấy trời đất tối sầm

Chàng đau như vừa bị đâm trúng tim.

Chàng lo lắng cho Lorna, cho đứa con.

Chàng thấy mình rơi vào một tai họa, không có cách nào tránh thoát.

Lúc xe chạy đến gần Milwaukee, Jens đã phần nào trấn tĩnh được và chàng quyết định một điều: phải làm gì để chứng tỏ cho họ thấy chàng không phải là một thằng sai vặt dưới nhà bếp! Bằng mọi giá, chàng phải làm cho tất cả cái xã hội khốn kiếp kia giật mình, thấy họ đã sai! Chàng quyết bắt họ phải nhìn nhận chàng đúng với giá trị thật của chàng.

Trước khi ra ga lên tàu trở về thị trấn White Bear, Jens ghé vào bưu điện, đánh bức điện cho anh của chàng, Dawin.

"Anh đến ngay. Em rất cần anh. Xưởng đã sẵn sàng."

Mọi thứ lại trở về với hồ White Bear, thời tiết mùa xuân ấm dần. Mọi người lục tục dọn đến nhà nghỉ mùa hè của họ xung quanh hồ. Đường phố thị trấn lại đông vui. Khách sạn, quán ăn, cửa hàng đã mở lại.

Tim Iversen cũng từ Bắc Âu trở về. Câu lạc bộ thuyền buồm mở cửa. Mặt hồ lại tấp nập những cánh buồm chạy vun vút. Khắp mọi chỗ, khắp mọi người đều bàn tán về Hội đua thuyền buồm sẽ tổ chức vào giữa tháng Sáu. Cuộc sống lại sôi động y hệt lúc mùa hè năm ngoái.

Tim Iversen cho Jens biết ông Gideon vẫn bướng bỉnh nhất định không chịu bỏ tiền ra hoàn thành thuyền Lorna D. Do đấy con thuyền Manitou của ông có triển vọng vô cùng lớn. Thấy vậy Jens gấp rút hoàn thành con thuyền. Chàng làm không kể ngày đêm, không tiếc sức lực. Chàng dồn vào công việc toàn bộ nỗi uất hận đang thiêu đốt tim gan chàng.

Tim Iversen bây giờ chụp các giai đoạn của con thuyền Manitou cũng với niềm hăng say như ông chụp các giai đoạn của con thuyền Lorna D năm ngoái.

Vào một ngày giữa tháng Sáu, khi những cây tử đinh hương và mận nở hao khắp nơi, khắp thị trấn White Bear nhộn nhạo không khí háo hức. Tàu hỏa đến đây lại chạy nửa tiếng một chuyến như mọi mùa hè và Jens ra ga đón anh.

Jens hồi hộp đứng trên sân ga đợi. Đám hành khách tấp nập xuống. Rồi Jens nhìn thấy một phụ nữ dắt hai đứa trẻ trên toa bước xuống. Liền sau là Dawin, Jens mừng rỡ dang cả hai tay chạy đến. Hai anh em ôm chặt nhau sung sướng.

- Cho em ngắm anh một chút nào, Dawin!

Hai anh em tay vẫn nắm tay, ngửa người nhìn nhau.

- Cara lại đây! - Dawin gọi vợ.

- Chị Cara cũng đến à? - Jens ngạc nhiên.

Người phụ nữ lúc này ra khỏi toa tàu dắt hai đứa con trai chính là chị dâu chàng. Jens trù mếu hôn má người phụ nữ trẻ và nhắc bổng đứa trẻ lên:

- Tên cháu là gì, cháu của chú?

Cara đỡ lời con:

- Cháu tên là Roland, còn cháu kia là Jeffrey. Các con nhớ chú Jens chứ?

Jeffrey gật đầu, xấu hổ nép vào váy mẹ. Roland thì nép vào ống quần bố nó. Nhìn gia đình ông anh đầm ấm hạnh phúc, bỗng Jens thoáng tủi thân. Chàng cũng có một đứa con và lẽ ra lúc này cả ba người, vợ chồng và đứa con đều ra đây đón gia đình ông anh.

- Ôi, chị khác quá, Cara! Jens vui vẻ nói - Mập ra, khiến lúc này em ngờ ngợ mà không dám nhận. Còn cháu Roland thì lần chú qua nhà cháu, cháu chưa đẻ. Ôi, mới đây vậy mà đã bốn năm rồi. Nhưng thôi ta về nhà. Nhà nhỏ nhưng vẫn đủ chỗ cho tất cả mọi người. Chỉ mong chị Cara chịu khó một chút. Tại anh Dawin không bảo cho em biết chị và hai cháu đến cho nên em chưa kịp mua sắm dụng cụ cho một gia đình...

- Không sao! Không sao. - Cara vui vẻ nói - Vậy mà anh Dawin bảo chú chưa có nhà, sẽ phải ở khách sạn ít ngày rồi tìm thuê một chỗ nào cho mấy mẹ con tôi.

Vậy là từ hôm nay Jens đã có người để tâm sự. Tối hôm đó ăn xong. Cara và hai đứa trẻ đã lên giường hai anh em Dawin ra ngoài hiên bàn tính công việc.

Jens liếc nhìn vào trong nhà, nơi ba mẹ con đang ngủ. Chàng quay ra nói với anh:

- Anh hạnh phúc đấy Dawin!

- Cô bạn gái của chú đâu rồi, Jens? Cô ấy hiện ở đâu?

Khi Jens kể xong. Dawin im lặng một lúc lâu rồi mới điềm tĩnh nói:

- Chú định làm thế nào bây giờ?

- Còn làm gì được? Chờ và hy vọng cô ấy tỉnh trí lại.

- Và lấy chứ?

Không thấy Jens trả lời. Dawin lý lẽ:

- Lấy chú là điều hết sức khó khăn đối với cô ấy. Cô ấy thuộc tầng lớp cao. Dư luận sẽ chê cười cô ấy. Họ sẽ gọi đứa trẻ là "con hoang" và phỉ báng cô ấy tồi tệ hơn.

- Đúng là như thế. Nhưng nếu là Cara và anh thì dứt khoát Cara dám lấy. Anh thấy đấy chị ấy dám theo anh đến đây, trong khi nhà cửa chưa có, chưa có gì bảo đảm là xưởng của chúng mình trả được vốn vay. Khi yêu người ta dám như thế đấy.

- Chú bảo cha mẹ cô ấy sống ở bên kia hồ à?

Jens thở dài buồn bã nói:

- Em biết anh định bảo gì rồi. Nhưng ăn thua gì đâu.

Dawin nhìn Jens một lúc rồi nói:

- Lẽ ra chú nên đem cô ấy đi khỏi tu viện!

- Đúng thế! Nhưng bằng cách nào? Túm tóc lôi đi hay sao?

- Tôi không biết bằng cách nào. Nhưng nếu tôi vào trường hợp chú và cái thai kia trong bụng cô ấy thì tôi có cách đẩy cô ấy lên xe phóng đi, thoát khỏi cái tu viện kia.

Jens thở dài:

- Em biết. Nhưng cha mẹ cô ấy đã nhồi nhét vào đầu óc Lorna khiến cô ấy đâm tin là cô ấy có tội. Họ bảo con gái họ rằng cô ấy đã phạm một tội không thể tha thứ và nếu người ta biết thì tiếng xấu ấy không bao giờ rửa sạch. Và cô ấy đã tin. Bây giờ cô ấy hoàn toàn khác với cô gái mà em đã biết và đã yêu. Thậm chí đến giờ em đâm nghi ngờ, chắc gì cô ấy đã yêu mình nữa.

Dawin không biết trả lời ra sao, chỉ bóp cánh tay em với ý an ủi. Jens lại thở dài liếc nhìn vào giường nơi Cara nằm ngủ với hai đứa con trai. Chàng nghĩ giá người nằm đấy là Lorna và đứa trẻ kia là con của chàng. Jens nói:

- Năm vừa qua là năm đẹp nhất của cuộc đời em nhưng cũng là năm bất hạnh nhất. Em yêu cô ấy. Cái thai trong bụng cô ấy cũng là con của em. Vậy mà bây giờ em chẳng có gì nữa. Nhưng Dawin em vô cùng sung sướng có anh đến đây. Em cần đến anh không phải chỉ để cùng em đóng thuyền mà còn cần nhiều thứ khác nữa.

Mỗi ngày hai anh em làm việc mười tám tiếng đồng hồ. Jens bảo Dawin:

- Anh sẽ tham gia điều khiển con thuyền này với em.

- Họ có cho không?

- Con thuyền này là của Tim Iversen và ông ta lại là tay điều khiển thuyền buồm tồi tệ nhất trong câu lạc bộ. Nhưng điều khoản Hội đua cho phép ông ta chọn đội thủy thủ. Anh và em sẽ điều khiển con thuyền, rồi anh sẽ thấy.

Ngay hôm đầu tiên Tim Ivrrsen đã ghé vào gặp anh trai Jens mới đến. Cara bảo hôm nay nghĩ

việc sớm một chút để mời Tim Iversen cùng ăn bữa tối với gia đình. Trước khi bữa ăn kết thúc. Tim nghiêng đầu nhìn chàng trai Na Uy mới quen:

- Cậu điều khiển buồm được chứ?

Dawin cười, liếc nhìn Jens, nói:

- Chính tôi đã dạy chú Jens điều khiển thuyền buồm đấy.

Tim hỏi:

- Nếu vậy thì cậu tham gia đội thủy thủ trên thuyền này chứ?

- Sẵn sàng thôi thưa ông.

Tuy nhiên đội thủy thủ không thể chỉ có hai người, Jens nói:

- Cần tất cả sáu người, kể cả thuyền trưởng. Mà không phải chỉ điều khiển, còn phải giữ thăng bằng cho con thuyền nữa. Vì ta sẽ không dùng bao cát hay tảng chì.

- Sáu kia à? - Tim hỏi.

- Tôi nghĩ là ông sẽ làm một chân.

- Tôi? - Tim cười vang - Cậu không định đoạt giải sao?

- Ông yên tâm. Dưới quyền chỉ huy của tôi, ông sẽ thành thủy thủ ra trò.

Tim gật đầu:

- Nếu vậy thì còn gì bằng.

- Tốt lắm - Jens nói tiếp - Vậy là ta đã có ba. Tôi đề nghị lấy thêm Ben Jonson. Ben có một cậu bạn cũng rất hay, tên là Edward Stout. Còn người thứ sáu, tôi đã nhắm một chàng trai điều khiển buồm tuyệt vời, đó là Mitchell Armfield. Tôi tính mời cậu ta điều khiển buồm cái.

- Còn cậu làm thuyền trưởng Jens? - Tim nói.

- Đúng thế và nếu vậy chúng ta sẽ có một đội thủy thủ tuyệt vời, chắc chắn thắng. Vậy là lúc nào chúng ta gặp nhau cả sáu người đi - Tim Iversen vui vẻ nói.

Jens nói tiếp:

- Còn một điều nữa. Ông Tim Iversen, ông có đồng ý cho thuyền Manitou chạy thử vào ban đêm không?

- Tại sao phải ban đêm?

- Tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi không muốn cho ai nhìn thấy con thuyền Manitou của chúng ta chạy trên mặt nước trước ngày thi chính thức. Tôi muốn dành cho họ sự bất ngờ hoàn toàn.

- Nhưng cậu tin chắc nó về nhất chứ? - Tim hỏi.

- Chắc chắn. Tôi tin đến mức dám đánh cược về nó - Jens đứng dậy vào trong nhà, lúc ra cầm trong tay một thếp giấy bạc đặt mạnh lên bàn - Tôi nhờ ông một việc cuối cùng, thưa ông Tim Iversen. Tôi không phải Hội viên Câu lạc bộ nên không có quyền cá cược. Nhưng tôi lại muốn đặt toàn bộ số tiền của tôi đã dành dụm được, gần hai trăm đô la vào con thuyền Manitou. Ông đặt cược hộ tôi chứ, ông Tim?

Trong lúc ông Tim ngấm ngấm số tiền, Jens nói thêm:

- Tôi nghe thấy nhiều người vẫn tin thuyền Manitou của chúng ta sẽ nghiêng, lật và đắm. Cho nên chẳng ai đặt cá cược cho nó. Khi nó thắng chúng ta càng ăn to.

- Cậu dám đặt một ăn bốn không, Jens?

- Dám.

- Khá lắm. Tôi sẽ đặt thay cho cậu.

Jens đã ngập ngừng rất nhiều trước khi quyết định mời Mitchell Armfield tham gia đội thủy thủ thuyền Manitou, không phải vì khả năng cậu ta mà vì gia đình cậu ta là gia đình rất giàu.

Lúc đứng trước biệt thự Armfield, gõ cửa xong, Jens hồi hộp chờ. Chàng hy vọng mình sẽ thuyết phục được chàng trai thành thạo điều khiển buồm kia.

Một cô hầu đội mũ vải ra mở cửa. Sau khi nghe Jens nói lý do đến đây, cô mời chàng ngồi chờ trong phòng khách. Chưa đầy một phút sau, Mitchell đã chạy học tốc trên gác xuống.

- Ông là Harken? - Chàng trai tươi cười hỏi.

- Vâng, - Jens nắm bàn tay lực lưỡng chàng trai chìa ra.

- Tôi nhớ rồi. Ông đã từng làm cho ông Barnett.

- Vâng, đúng thế.

- Lorna hay nhắc đến ông. Bây giờ ông lại đã có xưởng đóng tàu của riêng ông.

- Đúng hơn là của hai anh em tôi. Chúng tôi sẽ điều khiển con thuyền Manitou của ông Tim Iversen, dự cuộc tranh giải sắp tới trong Hội đua thuyền buồm hàng năm do câu lạc bộ Minnetonka thách thức.

- Tôi có nói về con thuyền đó.

- Tôi đến hỏi xem cậu có thể tham gia đội thủy thủ của con thuyền đó cùng với chúng tôi được không?

Mitchell ngạc nhiên, lộ vẻ hớn hờ:

- Ông mời tôi?

- Tôi đã quan sát cậu điều khiển buồm nhiều lần và rất khâm phục tài của cậu. Nếu tôi không lầm thì cậu đã điều khiển thuyền buồm từ nhỏ.

- Lạy Chúa tôi! - Mitchell đưa hai tay lên vuốt tóc vui vẻ nói - Tôi sẵn sàng nhận lời.

- Tốt lắm. Vậy cậu sẽ điều khiển buồm cái.

- Còn gì bằng! - Mitchell phấn khởi reo lên.

- Còn một điều nữa. Tôi không muốn ai xem thuyền Manitou chạy trước khi nó xuất hiện trong giải.

- Tất nhiên rồi. Ta phải dành cho khán giả một sự bất ngờ hoàn toàn.

- Tối thứ sáu chúng ta chạy thử.

- Xong ngay! Tối thứ sáu!

Chiều thứ sáu, ngày thuyền Manitou hạ thủy, trước cuộc thi một tuần để lỡ cần chỉnh đốn gì thì vẫn còn thời gian, họ tụ tập ở xưởng đóng tàu Harken. Iversen mang máy ảnh đến chụp một loạt tấm.

Lúc thuyền Manitou được khiêng ra và hạ thủy, mọi người hò reo phấn khởi. Lúc thủy thủ lên chiếm lĩnh vị trí và ông Tim Iversen chui vào tấm vải đen để chụp, Cara nói với cậu con trai nhỏ:

- Bao giờ con lớn bằng ba, thậm chí nhiều tuổi hơn ba bây giờ, con có thể kể cho mọi người nghe là con đã chứng kiến hạ thủy con tàu đáy phẳng đầu tiên trong lịch sử thuyền buồm và con thuyền đầu tiên đó đã đẩy môn thể thao thuyền buồm sang một thời kỳ mới.

Jens lớn tiếng phân công:

- Dawin! Anh phụ trách cánh buồm tam giác. Ben! Cậu phụ trách buồm phụ. Edward! Cậu lo hai sườn. Mitchell! Cậu phụ trách buồm cái. Tim Iversen, ông phụ vào buồm tam giác. Bây giờ

mọi người chú ý nghe mệnh lệnh của tôi.

Mọi người vào vị trí. Jens đứng vào vị trí chỉ huy:

- Tất cả chú ý. Kéo buồm!

Buồm cái được kéo lên, căng phồng trong gió cùng một lúc với buồm tam giác và buồm phụ. Jens điều khiển tay lái và con thuyền ngóc hân mũi lên, bắt đầu lướt trên sóng. Cả năm thủy thủ nằm bò ra trên sàn con thuyền giữ sợi thừng và điều khiển theo mệnh lệnh của Jens.

Con thuyền chạy băng băng trong đêm tối.

Mọi người reo lên sung sướng.

Dawin hét lên:

- Lướt nhanh như gió.

- Êm như ru! - Edward đệm theo.

Jens điều khiển con thuyền vòng qua vùng Widwood. Lúc họ về đến nhà, trăng cũng vừa lên. Cuộc chạy thử đã thành công mỹ mãn mọi người đều phấn khởi. Khi rời khỏi con thuyền họ đều âu yếm chào nó như chào một bạn gái:

- Chào em nhé Manitou thân mến!

- Chào em yêu của tôi!

- Đừng quên tôi nhé!

Trong tâm trạng hồ hởi chia tay nhau, họ lần lượt vỗ vai chúc mừng Jens.

Hai anh em lên gác xếp để ngủ. Dawin nói:

- Thuyền chúng ta sẽ đè bẹp mọi thuyền khác.

- Em tin chắc điều đó từ lâu rồi - Jens nói - Chúng ta sẽ đoạt cúp và cùng với nó là khoản tiền thưởng không nhỏ.

Jens đã tự nhủ không nghĩ đến Lorna trong ngày thi đấu của Hội đua thuyền. Nhưng lúc bốn giờ sáng, thức giấc, trí nhớ chàng bỗng nhiên lại hoạt động mạnh. Từ hôm đến tu viện về, Jens tìm cách xóa dần hình ảnh Lorna trong trí óc. Nhưng không hiểu sao, sáng hôm nay hình ảnh nàng hiện lên rõ rệt đến thế, Jens lo với tâm trạng này chàng sẽ khó có thể tỉnh táo điều khiển con thuyền Manitou.

Bao câu hỏi dồn dập trong đầu Jens, Lorna đã sinh con chưa? Lúc này nàng ở đâu? Nếu nàng sinh con rồi thì liệu đứa trẻ có ở cùng với mẹ nó không, hay đã bị đem đi đâu rồi?

Để gạt những câu hỏi đau đầu đó, Jens tung chăn ra khỏi giường, quyết định trong mười hai tiếng đồng hồ sắp tới không để hình ảnh Lorna ám ảnh tâm trí mình nữa.

Lúc mặc vào người bộ đồng phục thuyền trưởng quần trắng, sơ mi xanh với bốn chữ in to tướng trên ngực, viết tắt tên Câu lạc bộ Thuyền buồm White Bear, Jens thấy tự hào. Chàng nghĩ đến lúc, sau đây một tiếng đồng hồ, sẽ chạm trán Gideon cũng mặc bộ đúng như thế này. Hôm nay ông ta trực tiếp làm thuyền trưởng vãn con thuyền năm ngoái của ông, thuyền Hung Bạo. Vậy là hôm nay tuy chưa được kết nạp làm hội viên. Jens vẫn mặc bộ đồng phục giá trị này.

Jens chải đầu rồi ghé vào chỗ Dawin:

- Hẹn gặp nhau ngoài thuyền. Chúc anh thành công.

Đúng một tiếng đồng hồ trước khi cuộc đua bắt đầu, Jens bước vào trụ sở Câu lạc bộ thuyền buồm để dự cuộc họp các thuyền trưởng nghe phổ biến nội quy cuộc đua. Tuy số thuyền trưởng đông nhưng mắt Jens chỉ nhìn vào ông Gideon Barnett. Ông ta đang nói chuyện với trọng tài cuộc đua, đầu đội chiếc mũ trắng của Chủ tịch câu lạc bộ.

Khi thấy Jens bước đến, Gideon ngừng nói. Ông ta bặm môi và bạnh cằm ra lạnh lùng nhìn chàng trai Na Uy. Không một cái gật đầu chào để xoa dịu mối thù giữa họ.

Trọng tài nói to:

- Thừa các bạn thuyền trưởng dự thi...

Các đấu thủ đều biết trước những lời trọng tài nói nhưng ông ta vẫn phải nói và họ vẫn phải nghe cho đúng quy định. Trọng tài nói xong, nhìn đồng hồ ra lệnh cho các thuyền trưởng chuẩn bị. Gideon quăng một cái nhìn căm giận về phía Jens rồi ra bến. Có vẻ ông đang thầm nghĩ "Mày mặc bộ đồng phục kia nhưng mày vẫn không bao giờ trở thành hội viên!"

Khán giả đã chiếm lĩnh vị trí ở trên bến. Cuộc đua hôm nay rất đông người xem. Phải đến trên hai trăm. Lúc Jens đi ngang qua khán đài, khá nhiều tiếng chầm chọc chàng:

- Liệu khoanh bánh mì ỉu của ông chạy thế nào, liệu có về bết không đấy?

- Ông nhờ ai giẫm lên điều xì gà ấy đấy? - Họ ám chỉ chàng miêu tả hình dáng con thuyền giống điều xì gà bị ai giẫm bẹp.

- Tốt nhất là về bếp rửa đĩa, anh bạn ạ, thuyền bè làm cái gì?

Jens đã ra thuyền. Toàn đội thủy thủ niềm nở chào chàng. Jens vui vẻ chúc mừng mọi người. Lúc đi bên cạnh Tim Iversen, chàng hỏi:

- Ông có đặt cá cược cho tôi đấy chứ, ông Tim?

- Có, cả hai trăm của cậu và thêm một trăm của tôi nữa.

- Bốn ăn một chứ?

- Năm ăn một.

Jens bước lên thuyền trong tâm trạng tin tưởng và thoải mái. Chàng liếc nhìn toàn đội. Mọi người đều đã vào vị trí.

Tiếng súng báo "chuẩn bị" nổ. Phát súng này báo năm phút nữa sẽ bắt đầu. Chàng lầm rầm đếm: Năm, bốn, ba... mắt nhìn sang Gideon Barnett trên thuyền Hung Bạo và những thuyền trưởng khác đều là hội viên Câu lạc bộ. Jens là thuyền trưởng duy nhất không phải hội viên.

- Hai - Một.

Phát súng xuất phát nổ.

Thuyền Manitou lao đi cùng lúc với hàng chục thuyền khác của hai câu lạc bộ nổi tiếng nhất bang Minnesota: White Bear và Minnetonka.

Trên bờ, tiếng xầm xì ngạc nhiên mỗi lúc một to, biến thành tiếng reo hò thán phục. Thuyền Manitou đã bỏ bứt lên, bỏ cách thuyền thứ hai rất xa.

Tiếng reo hò của đám khán giả cuồng nhiệt vang lên như sấm:

- Hoan hô! Hoan hô Manitou! Hoan hô Manitou!

Lúc thuyền của Jens băng qua vạch đích, tiếng reo hò biến thành một thứ như sóng biển. Áo lên rồi lại ào lên thành từng đợt. Đội thủy thủ tàu Manitou bước lên bờ, được đón tiếp như những anh hùng. Mọi người xô ra đón. Máy người chen lấn nhau ngã xuống nước. Đám phóng viên vây chặt lấy các thủy thủ, tranh nhau hỏi:

- Có phải ông đã từng đóng tàu thuyền ở New England không?

- Hội đua thuyền sang năm ông có dùng con thuyền này nữa không?

- Bao giờ ông đóng con thuyền của riêng ông?

- Có phải ông chưa là hội viên của câu lạc bộ này không?

- ...

Jens đáp:

- Xin tha lỗi, tôi đang rất đói và ông Iversen lại mời toàn đội thủy thủ chúng tôi ăn tối.

Trên đường vào quán ăn của Câu lạc bộ, Jens vẫn còn bị đám phóng viên xúm xít chụp ảnh và

hỏi đủ thứ. Chàng là trung tâm chú ý của tất cả mọi người. Chân bước mà Jens cảm thấy trong chàng có một cánh buồm đang căng gió! Người ta đều muốn nhìn mặt Jens, sờ vào người chàng, đẩy lưng chàng, coi chàng là người anh hùng của họ.

Đột nhiên Jens thoáng thấy cặp mắt Levinia Barnett nhìn chàng. Bà đứng lẫn trong đám người đông đúc.

Và bỗng nhiên Jens thấy bao hứng khởi tan biến.

Levinia đứng giữa đám người thân và bè bạn của bà. Mắt bà nhìn Jens chăm chăm, vừa uất ức vừa khinh bỉ. Bà nhìn Jens chùng vài giây rồi quay ngoắt đi.

Jens chợt nghĩ giá Lorna có mặt ở đây, giá hai người đã cưới nhau, giá con của họ cũng có ở đây và con thuyền giết giải hôm nay là con thuyền Lorna D... Nếu được như thế và chàng cùng ông Gideon ngồi trên một con thuyền trong một đội thủy thủ... Lorna thì bế con, đứng trên bờ, mẹ nàng đứng bên cạnh tươi cười nhìn chồng và con rể... Ôi, nếu như vậy thì hôm nay hạnh phúc của chàng sẽ được nhân lên gấp ngàn vạn lần.

Nhưng Lorna lại bị người ta phỉ nhổ. Con chàng bị họ đem đi mất. Gideon và Levinia nhìn chàng bằng con mắt lạnh như băng. Còn con thuyền Lorna D thì lúc này vẫn cất xó trong nhà...

Jens cúi đầu lặng lẽ đi đến chỗ nhận tiền thắng trong việc cá cược rồi vào ăn tối cùng với Tim Iversen và đội thủy thủ.

CHƯƠNG 16

Sau ngày Hội đua thuyền hai ngày, Lorna nhận được thư của bà Agnes, báo tin về chiến thắng oai hùng của Jens.

"Cậu ta băng lên trước mọi thuyền khác như cơn gió lốc, làm tất cả mọi người há hốc miệng kinh hoàng. Nhìn con thuyền của Jens chạy băng băng, các thuyền khác tưởng như thuyền họ nhích lên trong bùn trong khi thuyền của Jens lướt trên thủy ngân."

Thuyền của Jens đến đích chặng trong khi các thuyền khác mới ỉ ạch đi được nửa quãng đường tới đó. Thuyền Jens quay lại chặng về thì còn mỗi một mình. Lúc thuyền Jens băng qua đích, tiếng reo hò vang lên đến mức người bên kia hồ chắc cũng phải nghe thấy."

Trong lúc con thuyền về thứ hai đến đích thì cậu Jens của cháu đã buộc xong con thuyền vào bến, đang ngồi trong nhà ăn của Câu lạc bộ ăn bữa tối với ông Tim Iversen cùng toàn đội thủy thủ của cậu ta, xung quanh họ đám phóng viên báo chí vây chặt phỏng vấn và lấy tin..."

"Vậy là chàng đã đạt được mục đích" Lorna thầm nghĩ, lúc nàng ngồi trong phòng của tu viện, lá thư nằm trong tay. Nàng buồn rười rượi nhìn qua làn nước mắt ra những ngọn đồi xanh mướt xa xa, hình dung ra sông hồ mênh mông và những cánh buồm trắng băng băng.

Ôi, giá có đôi cánh để mình băng đến đó, để mình nhìn thấy con thuyền của chàng đánh bại tất cả các con thuyền khác, để thấy con thuyền thon nhỏ và bệch phân biệt hẳn với mọi thuyền khác!

Lorna quay mắt nhìn lá thư.

"Cha cháu, do vị trí Chủ tịch Câu lạc bộ đáng ra phải trao cúp cho Jens, nhưng không hiểu sao bệnh đau dạ dày của ông bỗng tái phát và cha cháu đành ủy nhiệm ông phó chủ tịch làm thay."

Vậy là lòng tự ái của cha nàng đã bị tổn thương. Không hiểu sao lúc này Lorna ít quan tâm đến bệnh tật của cha hơn là chiến thắng oai hùng của Jens.

Giá nàng được có mặt ở đó, Lorna đã có công là người đầu tiên tạo con đường cho Jens và chính nhờ nàng mà chàng được giao vẽ thiết kế cũng như thi công con thuyền Lorna D. Nàng đã ngồi xem chàng làm việc, nghe tâm sự mơ ước của chàng, đã yêu chàng. Lẽ ra nàng phải có mặt ở đó lúc chàng đạt được ước mơ và dành được vinh quang.

Nhưng Lorna bị giam trong cái tu viện xám xịt này cùng với đứa con trong bụng.

Bên ngoài mùa hạ đang xanh rờn trên các ngọn đồi, trong các khu rừng. Lorna lơ đãng sờ bụng của nàng. Đứa con... con của Jens. Mấy tháng gần đây nó đập mạnh và nàng thấy rõ sự tồn tại có thực của nó. Nó hích đầu gối và cùi tay vào thành bụng nàng. Nhiều lúc đột nhiên Lorna bật cười vô cớ. Nàng luôn sờ tay lên bụng, mong đến ngày được bế nó trên tay và hôn nó.

Lorna không biết chắc chắn mà chỉ mơ hồ phỏng đoán, chưa chắc nàng đã được hôn nó cũng như hôn cha nó nữa.

Bác Agnes đã gọi chàng là "cậu Jens của cháu". Chàng không còn là của nàng mặc dù nàng rất khao khát được như thế. Lúc này bỗng nhiên Lorna ao ước Jens không kém gì nàng ao ước chàng trong thời gian đầu tiên hai người ân ái. Từ mấy tháng nay Lorna giữ mối tình đó trong lòng như giữ một tảng đá màu xám. Nhất là từ hôm Jens giận dữ bỏ đi, tảng đá ấy càng nặng thêm rất nhiều.

Đem con cho người khác ư? Không, không thể để như thế được. Jens nói đúng nếu nàng cho đi đứa con, kết quả của tình yêu, thì đấy là một việc khiến chàng căm hờn nàng đến hết đời. Đúng vậy, Lorna nghĩ, đấy là hành động không thể tha thứ. Ôi, làm sao bây giờ? Làm thế nào để giữ được con và lấy được Jens, người nàng vô cùng yêu quý. Nhưng như thế có nghĩa là nàng sẽ phải từ bỏ gia đình, từ bỏ cha mẹ, từ bỏ mọi thân thích, bạn bè.... Việc ấy quá khó.

Nhưng nhiều lúc Lorna vẫn mơ hồ ân hận. Lẽ ra hôm đó nàng nên bỏ tu viện đi theo Jens. Nàng nhớ lại giọng van vỉ nài xin của chàng. Và cuối cùng là cơn giận dữ khủng khiếp lúc nàng thoái thác không đi theo chàng.

Ba ngày sau, Lorna trở dạ. Đang ngủ, chợt một cơn đau làm nàng choàng thức giấc. Lát sau cơn đau bụng dịu đi và nàng dò dẫm nhìn lên vầng trăng đang chiếu sáng ngoài cửa sổ, giữa trời đêm. Cơn đau đã dịu. Lorna đứng dậy ra cửa sổ, tì tay lên bậc cửa. Nàng chờ một cơn đau thứ hai kéo đến. Khoảng một tiếng sau, cơn thứ hai kéo đến thật. Vậy là đúng rồi. Cơn đau thứ hai dịu xuống. Lorna vội chạy ra ngoài nhờ xơ ngủ phòng bên cạnh báo cho xơ Marlene biết.

Liền sau đó xơ Marlene chạy vào:

- Con đau đẻ phải không?

- Vàng, hình như thế, thưa xơ.

- Con thức giấc từ bao lâu rồi?

- Khoảng một tiếng.

- Vậy thì bắt đầu thôi. Con đừng lo. Ta đi trình với mẹ Nhất. Khi nào cha Guttmann đến dự buổi cầu kinh năm rưỡi, ta sẽ trình cha và cha sẽ báo ông bác sĩ đến. Mẹ con cũng đề nghị khi nào con trở dạ thì đánh điện cho bà biết.

- Thưa xơ, con muốn xin xơ một việc.

- Việc gì, Lorna?

- Mẹ con có nói với ai ở đây về chuyện đem đứa con của con đi đâu không, thưa xơ?

- Có đấy, phu nhân Barnett có nói với mẹ Nhất.

- Nhưng con không muốn đem con đi đâu hết. Con đã quyết định giữ nó để nuôi lấy.

Lúc đến đây xơ Marlene có đem theo nhon đèn bão. Dưới ánh sáng ngọn đèn ấy, xơ bước đến trườ mền sờ má Lorna, như ban phước.

- Chúa đã có cách an bài của Người và không phải bao giờ Chúa cũng dành cho các con của Người sự dễ dàng. Ta hiểu hoàn cảnh khó khăn của con lúc này. Và ta cũng nghĩ rằng không nên bứt đứa con ra khỏi mẹ nó. Ta tin rằng Chúa tán thành và ban phước cho con, khi thấy con quyết định điều đó.

Xơ Marlene đã ra, Lorna ngồi lại trong phòng một mình chờ đợi. Trời bên ngoài rạng sáng. Những cơn đau vẫn tiếp tục và khoảng cách lâu dần. Đến ba giờ chiều thì bụng Lorna đau dữ dội. Bác sĩ Enner đến, khám cho nàng xong, nói vẫn còn phải đợi thêm một quãng thời gian nữa.

- Là bao lâu thưa bác sĩ, - Lorna hỏi, miệng méo xệch vì lại một cơn đau nữa kéo đến.

- Để con so bao giờ cũng đau nhiều và đau lâu hơn con dạ.

Cơn đau mỗi lúc một dữ dội và gần nhau hơn. Hai tiếng đồng hồ sau Lorna nằm kiệt sức trên giường, mặt nhợt nhạt, mồ hôi ướt đầm. Nàng tin đã sắp đến lúc. Nàng thoáng nghĩ đến Jens, lúc này chàng ở đâu và có biết nàng sắp sinh đứa con của chàng không?

Xơ Marlene vẫn ngồi bên cạnh nàng thì thầm:

- Con nằm nghỉ đi Lorna.

Khi thấy nàng đau quá mặt nhăn nhó, xơ dịu dàng bảo:

- Con hãy nghĩ đến những kỷ niệm nào thật vui đi. Nghĩ đến phong cảnh nơi nào con yêu nhất.

Lorna nghĩ đến mặt hồ White Bear, những con sóng xanh biếc và những cánh buồm trắng bay lượn. Nghĩ đến hình ảnh Jens đứng trước mũi con thuyền, làn tóc vàng bay theo gió. Lúc cơn đau lui, Lorna mở mắt, thấy bà Levinia đang cúi xuống nhìn con gái.

- Mẹ đấy ạ?

- Mẹ đây, Lorna.

Lorna mỉm cười yếu đuối.

- Sao mẹ đến được nhanh thế?

- Con đừng nghĩ ngợi gì hết. Nghỉ đi.

- Hình như con sốt.

- Không sao. Các xơ sẽ trông nom con. Bác sĩ bảo chưa đến lúc đâu. Con nghỉ đi. Mẹ ra ngoài ngồi chờ.

Lúc mẹ nàng đi rồi, Lorna quay sang xơ Marlene nói khẽ:

- Không ngờ mẹ con đến nhanh thế.

Bác sĩ buộc một vòng dây da vào chân giường, lồng bàn chân nàng vào đó, báo cho nàng biết đã sắp đến lúc.

Lorna nhìn thấy các bà xơ đã xắn ống tay áo lên đến khuỷu tay và lấy ghim băng cài mũ mấn che kín hai tai, chắc để khỏi nghe thấy tiếng nàng la hét. Mười lăm phút sau, toàn thân Lorna căng lên, bụng dưới nàng đau dữ dội. Nàng phải ngھn đầu khỏi gối và căng các cơ bắp. Nàng gào lên để quên đi phần nào cơn đau đang như xé thân thể nàng:

- Jens, Jens, Jeeeeeeenss!

Nàng oặt người, nhưng may hai bàn chân đã được buộc vào chân giường. Cơn đau đến tột đỉnh và bỗng nhiên nàng thấy cơn đau dịu xuống và nàng nghe thấy một tiếng phụ nữ reo lên:

- Nó đây rồi! Con trai!

Lorna cảm thấy thứ gì đó nặng và ướt đề lên bụng. Bốn góc trần khế chao đảo và nước mắt trào ra ướt hai vành tai nàng. Hai bàn tay nàng đưa xuống dưới và người nào đó đỡ gáy nàng trong lúc nàng nhìn thấy đứa trẻ đỏ hỏn, co quắp chân tay.

- Ôi, nhìn kìa... thằng bé xinh quá...

- Đúng là một phép lạ của Chúa! - Xơ Marlene dịu dàng nói khẽ vào tai Lorna trước lúc nàng ngã đầu lên gối - Bây giờ con nghỉ đi. Con xứng đáng được nghỉ ngơi.

Lát sau, khi đã cắt dây rốn và lấy nhau thai ra, Lorna nghe thấy tiếng khóc đầu tiên của con nàng. Xơ Marlene đặt vào tay nàng, đứa trẻ quấn kín trong tả chỉ để hở khuôn mặt nhỏ xíu.

- Ôi, xơ...

Nước mắt Lorna lại trào ra lúc nàng nhìn thấy đứa trẻ nhăn nhúm vừa mới lọt lòng mẹ.

- Ôi, con tôi, con bé bỏng yêu quý của mẹ. Tôi chưa kịp nghĩ tên gì đặt cho nó đây.

Lorna hôn nhẹ trên trán đứa con bé xíu và thấy nó cựa quậy bên trong tấm tả quấn chặt.

- Mẹ đặt tên con là gì bây giờ? - Nàng ngẩng đầu lên nhìn xơ Marlene và thì thầm, cảm nàng run run - Ôi, xơ... lẽ ra cha nó phải có mặt ở đây.

Xơ Marlene chỉ mỉm cười, vén lên lọn tóc rủ trên lông mày nàng.

- Xơ biết không con muốn lấy anh ấy nhưng cha mẹ con không chịu gả.

Lorna cảm thấy hình như đuôi mắt của xơ Marlene sáng lên một chút, nhưng xơ vẫn điềm tĩnh. Thái độ bình thản trước mọi thứ trên thế gian vẫn không thay đổi.

- Nhưng con sẽ lấy anh ấy, - Lorna thì thầm - Con sẽ làm theo trái tim con và con sẽ sống với Jens. Anh ấy sẽ sống với hai mẹ con con.

- Mẹ con muốn xem mặt đứa bé không?

- Ta không biết. Nhưng bà Barnett muốn gặp con - Xơ Marlene đỡ đứa trẻ trên tay Lorna - Con đành để ta bế nó vì ta còn phải tắm cho nó. Mà con cũng phải rửa ráy đấy.

Lorna rửa ráy xong, mặc vào người bộ áo quần trắng và vừa nằm xuống giường thì bà Barnett vào. Đứa con mới sinh của nàng đã được xơ Marlene bế đi tắm, trong phòng lại vắng lặng như mọi khi. Tuy bà Levinia nhẹ nhàng khép cửa, nhưng cũng không vương gì vì Lorna vẫn thức đợi bà.

- Mẹ đã nhìn thấy cháu chưa? - Nàng hỏi.

Levinia quay lại ngạc nhiên thấy con gái vẫn tỉnh táo.

- Con thấy trong người ra sao, Lorna thân yêu của mẹ?

- Mẹ đã nhìn thấy cháu chưa?

- Chưa.

- Sao lại thế? Mẹ là bà của nó kia mà?

- Không bao giờ. Không phải theo cái nghĩa con hiểu đâu.

- Sao vậy? Nó là máu của máu mẹ, thịt của thịt mẹ, nó là giọt máu của con, con không chịu đem nó cho ai đâu.

- Lorna, cha mẹ đã bàn chuyện này kỹ lắm rồi.

- Không. Không được. Cha mẹ muốn gì thì cũng phải xem con muốn thế nào đã chứ. Lạy Chúa! Jens đã đến đây. Anh ấy đến đây để gặp con...

- Mẹ không muốn nhắc đến nó.

- Con sẽ lấy anh ấy, mẹ ạ.

- Con không thấy à? Cha mẹ đã nuôi con khôn lớn, vậy mà nó dám đến, đe dọa, sinh sự với cha mẹ. Vậy mà bây giờ con còn nghĩ đến chuyện lấy nó sao?

- Con sẽ lấy anh ấy! - Lorna cương quyết nói.

Mặt bà Levinia đỏ lên vì uất giận. Bà sắp quát lên, nhưng bà ghìm được. Bà bình thản nói:

- Cha mẹ sẽ xem thêm về việc này, - Bà nói và bước ra, bỏ mặc con gái nằm lại một mình.

Đứng trước cửa phòng giấy của bà Nhất, bà Levinia dừng lại một chút, tạo vẻ mặt cần thiết. Bà hít và thở hai lần dài, lấy hai tay xoa lại khuôn mặt rồi sửa tấm mạng rủ trên vành mũ. Lúc gõ cửa rồi bước vào, tim bà đập rất mạnh, nhưng bà giấu được sự xúc động ấy.

- Chào bà Nhất, - bà Levinia bình thản nói, lúc đi vào phía trong.

- Chào phu nhân Barnett. Rất hân hạnh được gặp lại phu nhân. Mời bà ngồi.

Bà Nhất đã gần tám mươi tuổi, béo phì hai cằm và có một cái mũi kiểu Đức rất to. Bà đeo kính gọng rất mảnh, như dính chặt vào tóc mai. Bàn tay mũm mĩm của bà nắm chặt chiếc bút máy.

- Xin bà cứ ngồi, - bà Levinia nói, ngồi xuống ghế bọc da trước mặt bà Nhất.

Bà Levinia mở ví, lấy ra tấm ngân phiếu mười ngàn đô la, để chi cho tu viện Saint Cecilia. Bà đặt tấm ngân phiếu lên bàn, trước mặt bà Nhất.

- Kính thưa bà, hai vợ chồng tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ chu đáo của bà và các xơ ở đây cho con

gái chúng tôi trong mấy tháng qua. Xin bà nhận cho món quà nhỏ này để tỏ lòng biết ơn của chúng tôi. Chúng tôi vô cùng cảm ơn bà đã tạo điều kiện để con gái tôi được sống thanh thản và chữa lành vết thương lòng sau chuyện bất hạnh kia.

Mẹ Nhất nhìn tấm ngân phiếu rồi dùng ngón tay múp míp nâng lên đọc hàng chữ trên đó.

- Cầu Chúa ban phước lành cho hai ông bà. Ông bà quá hào hiệp.

- Cầu Chúa ban phước cả cho bà, thưa bà Nhất kính mến. Chúng tôi cũng xin báo cho bà biết chúng tôi đã may mắn tìm được một gia đình chịu nhận đứa bé để nuôi nấng.

Bà Nhất ngạc nhiên và nhìn khách.

- Sao lại thế? Chúng tôi cũng có nhiều gia đình sẵn sàng nhận nuôi đứa trẻ.

- Vâng, tôi biết. Nhưng thưa bà Nhất kính mến, chúng tôi đã thu xếp xong chuyện này và xin phép bà hôm nay cho tôi đem đứa trẻ đi.

- Ngay hôm nay? Sao bà vội thế?

- Càng sớm càng tốt, bà tán thành chứ ạ, thưa bà Nhất kính mến? Chúng tôi muốn đưa đứa trẻ đi trước khi mẹ nó gần bó với nó. Tôi có đem theo chị vú, hiện đang chờ tôi ở khách sạn ngoài thành phố Milwaukee, cho nên bà yên tâm về đứa trẻ.

- Thưa bà Barnett, xin bà tha lỗi, nhưng xớ Marlene có cho tôi biết con gái bà chưa quyết định có đồng ý để người khác nuôi con cô ấy không?

Bà Levinia nhìn thẳng vào mắt bà Nhất, vẻ nghiêm khắc:

- Một đứa con gái vào tuổi nó, trong tình trạng như nó không thể quyết định điều gì quan trọng được. Bà tán thành với tôi chứ ạ, thưa bà Nhất kính mến? - Bà Levinia liếc nhìn tấm ngân phiếu để nhắc bà Nhất nhớ đến "hành vi hào hiệp" kia - Tôi biết số tiền chúng tôi cúng tu viện là để xây một trại trẻ vô thừa nhận. Chúng tôi hoàn toàn không muốn con của con gái tôi bị đưa vào đó.

Bà Nhất đứng lên:

- Bà để tôi lên xem các xớ có chuẩn bị chu đáo cho đứa trẻ để đưa nó đi chưa!

Bà nói và bước ra ngoài.

- Thưa mẹ Nhất, xin mẹ đừng làm thế!

Xớ Marlene trợn cặp mắt đỏ ngầu nhìn thượng cấp.

- Xơ Marlene, con phải tuân theo bề trên của con.

- Nhưng Lorna bảo cô ấy muốn tự nuôi con và sẽ cưới bố của đứa trẻ. Chính là người đàn ông trẻ tuổi hôm trước đã đến đây thăm cô ấy.

- Ta đã quyết định rồi. Bà ngoại nó sẽ đem nó đi.

- Nếu vậy thì không phải con làm việc ấy. Mẹ sai xơ khác.

- Con dám trái lệnh của ta sao, xơ Marlene?

- Con rất tiếc, thưa Mẹ Bề trên, nhưng con thấy đó là tội lỗi lớn nhất trước Chúa!

- Câm.

Xơ Marlene vội vã ngậm miệng và căm giận nhìn bề trên.

- Trao đứa trẻ đây cho ta!

Xơ Marlene cúi gằm xuống, đáp:

- Kính thưa bề trên, con không thể làm theo lệnh của mẹ!

- Vậy hả? Xơ ra ngoài kia! Ta sẽ nói chuyện với xơ sau!

Một mình trong phòng riêng, nơi chỉ có chiếc giường một và cây thánh giá treo trên bức tường trắng toát, xơ Marlene vô cùng đau khổ. Năm mươi bảy tuổi xơ cũng sinh một đứa con ngoài giá thú. Đứa con cũng bị cướp đi giống như đứa con của Lorna bây giờ và bản thân xơ bị cha mẹ đưa vào tu viện, sống cho đến ngày hôm nay, hoàn toàn tách biệt cuộc sống bên ngoài.

Hoàn cảnh của Lorna gợi lên trong lòng xơ những vết thương lòng chưa lành dù từ đó đã mấy chục năm trôi qua.

Xơ nằm úp mặt xuống sàn, dang hai tay như đức Chúa lúc bị hành hình trên cây thánh giá. Xơ nước mắt đầm đìa, lầm rầm cầu Chúa tha tội. Đúng lúc đó một tiếng thét rung chuyển tòa tu viện. Xơ Marlene nhận ra tiếng thét của Lorna.

- Khô...ô...ô...nggg!

Rồi tiếng chân chạy rầm rầm, tiếng khóc nức nở. Lorna chạy vào các phòng tìm con.

- Con tôi đâu? Con tôi đâu? Các người đem con tôi đi đâu?

Rồi tiếng đập cửa, tiếng gào thét, tiếng chân chạy rầm rầm.

Tiếng bà Nhất quát:

- Giữ nó lại!

Nhưng hình như không có xơ nào chịu giữ, bởi xơ Marlene nghe thấy tiếng chân Lorna chạy đến gần phòng bà. Cửa phòng bật mở, Lorna đầu tóc rũ rượi, nước mắt đầm đìa, áo quần xốc xếch, đi chân đất chạy vào, đứng lại trước xơ Marlene quát:

- Con tôi đâu? Các người là một bọn khốn kiếp! Tu hành gì các người! Đồ độc ác!

Nàng đá vào hông xơ Marlene rồi quỳ xuống, nắm chặt cả hai tay dấm lên hồi lên lưng xơ.

- Quân khốn kiếp! Quân đạo đức giả! Trả con lại cho tôi!

Xơ vội ngồi dậy túm hai tay cô gái:

- Dừng lại!

Lorna vẫn cố giằng tay ra miệng hét:

- Các người sẽ bị hành hình dưới địa ngục! Quân độc ác! Trả con tôi đây!

- Lorna cô dừng lại kéo đau cô bây giờ!

- Các người để mẹ tôi đem con tôi đi! Các người là những kẻ độc! Các người có tội lớn!

- Cô dừng lại đi, Lorna! Nghe tôi!

Xơ Marlene đã ôm chặt cô gái tội nghiệp. Hai người cùng quỳ trên sàn nhà.

Lorna vẫn nức nở:

- Tại sao các người làm vậy? Tại sao?

- Cô hãy về phòng nghỉ ngơi, kéo huyết chảy ra kia!

- Tôi không cần biết. Tôi không cần sống làm gì nữa!

- Dừng nói thế Lorna thân yêu! Cô phải sống và cô sẽ sống. Thôi, bây giờ cô để ta đưa về phòng.

Xơ Marlene cố nâng Lorna dậy nhưng nàng đã mềm nhũn, mặt nhợt nhạt, hai mắt lơ lơ nhìn xơ Marlene, miệng thì thào:

- Hãy nói với Jens... - Giọng nàng rất yếu - Nói với anh ấy...

Đầu nàng mềm oặt và gục lên cánh tay xơ Marlene.

- Xơ Denova, xơ Mary Margaret! Có ai ngoài ấy vào đây ngay, giúp tôi một tay! - Xơ Marlene hốt hoảng gọi to.

Một phút sau mới có hai xơ hé cửa ngó vào:

- Cô gái này bất tỉnh! Hai xơ giúp tôi khiêng cô ta về phòng.

- Lúc nãy cô ấy đẩy ngã Mẹ Nhất ngoài hành lang - Xơ Denova thì thào thương xót.

- Tôi đã bảo cô ấy bị ngất mà! Cùng tôi đưa cô ta về phòng ngay!

Hai xơ mới đến ngập ngừng một chút rồi bước vào làm theo lệnh xơ bề trên Marlene.

Lorna tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài trời sáng chói chang. Đột nhiên nàng thấy đau ở chỗ kín và nàng sực nhớ: "Mình đã sinh con và con mình đã bị họ cướp đi!"

Nước mắt nàng giàn giụa. Nàng nhắm mắt quay mặt vào tường, đầu nhúc như búa bổ.

Lorna cảm thấy ai đụng vào giường nàng. Nàng quay mặt ra mở mắt. Xơ Marlene đang chống tay lên thành giường, cúi xuống nhìn nàng. Trên mặt bà hai vết xung tím to bằng quả dâu.

- Lorna thân mến! Con đã tỉnh rồi! May quá!

- Con thiếp đi trong bao lâu, thưa xơ?

- Tối hôm qua. Đến bây giờ là gần trọn một ngày một đêm.

Lorna thấy cộm dưới háng và lúc cựa chân nàng thấy rất đau.

- Đau quá! Con làm sao vậy, thưa xơ?

- Lúc sinh con, con bị rách, lẽ ra con phải nằm nghỉ nhưng con lại vùng dậy nên vết rách toác rộng. Hôm qua ta đã lo con ra huyết nhiều có thể nguy hiểm đến tính mệnh. Nhưng may, thể này là yên tâm rồi. Con phải nằm yên để vết thương chóng lành.

Lorna kéo tấm chăn lên che ngực:

- Xơ Marlene! Hôm qua con đá và đấm xơ. Con xin lỗi xơ.

Xơ mỉm cười trù mến:

- Ta tha lỗi cho con rồi.

Lorna nhắm mắt. Con nàng đã bị đem đi. Jens không có ở đây. Thân thể nàng đau đớn. Lorna không còn thấy cuộc sống có ý nghĩa gì nữa.

Xơ Marlene vẫn nhẫn nại ngồi bên cạnh Lorna, sẵn sàng làm bất cứ thứ gì nàng cần.

Đột nhiên Lorna òa khóc. Nàng thấy bàn tay xơ Marlene đặt lên bàn tay nàng.

Nắm chặt.

Nắm chặt.

Và nắm chặt thêm nữa.

Lorna nắm bàn lấy bàn tay đó, nghẹn ngào:

- Con sẽ làm gì bây giờ, thưa xơ? - Và nàng rống lên tuyệt vọng: Con sẽ làm gì bây giờ.....ờ?

- Con phải sống vì con sẽ đạt được hạnh phúc, Lorna thân yêu của ta - Xơ Marlene dịu dàng nói.

Mười một ngày sau đó Lorna rời tu viện Saint Cecilia, mặc vào người một trong ba bộ váy bà Levinia để lại cho con gái. Bà Nhất của tu viện trao nàng chiếc phong bì đựng vé tàu hỏa và một ít tiền để nàng thuê xe ngựa về thành phố Milwaukee và ăn uống dọc đường.

Trong phong bì có cả lá thư của bà Levinia gửi cho con.

Lorna con,

Steffen sẽ đợi con ở ga Saint Paul để chở con về phố Summit hoặc đến biệt thự Rose Point, nơi nào con muốn trong hai nơi đó. Cả gia đình ta hiện đang ở Rose Point cũng như mọi mùa hè khác.

Yêu con.

Mẹ

Trên đường trở về, Lorna trong tâm trạng sầu não. Nàng không quan tâm gì đến xung quanh và hai bên đường. Sức khỏe nàng đã trở lại khiến chuyến đi không làm nàng đau đớn gì. Thỉnh thoảng, chỉ khi tàu dừng lại đột ngột nàng mới thấy hơi đau một chút.

Lorna gần như chỉ ngồi nguyên một chỗ trên khắp chặng đường tàu hỏa. Tiền để ăn đường nàng không đụng đến, bởi đến giờ ăn nàng không buồn đứng dậy sang toa ăn. Lúc tàu đến ga Saint Paul, nhân viên hỏa xa phải đến nhắc nàng là đã đến nơi.

Steffen đợi nàng ở cửa ga, ngả mũ chào nàng theo đúng phép.

- Cô đã về thừa cô chủ.

- Cám ơn anh, Steffen, - Nàng hững hờ đáp rồi đứng ngây ra như thể nàng không biết làm gì bây giờ.

- Cô học hành bình thường chứ? Chặng đường Chicago về đây có vất vả lắm không, thưa cô chủ?

Lorna thoát đầu ngơ ngác, phải lát sau mới hiểu cha mẹ nàng đã nói dối mọi người là nàng đi học đại học ở Chicago.

- Không. Không hoàn toàn không mệt gì.

Lúc Steffen đỡ nàng lên xe và xách va li cho nàng, anh ta hỏi:

- Cô chủ đi đâu bây giờ?

Lorna nghĩ một lát rồi đáp hờ hững:

- Tôi không biết.

Steffen đang ngồi trên ghế xà ích, ngoái đầu lại sau nhìn nàng ngạc nhiên:

- Cả nhà ta hiện ở ngoài vùng hồ White Bear. Cô chủ muốn tôi chở cô chủ đến đó không?

- Có lẽ thế... à, không!... - Nàng thấy nước mắt lại trào ra. Ôi, tôi chẳng biết.

- Tôi nghĩ nên đưa cô ra vùng hồ, đến biệt thự Rose Point. Các em cô chủ và cả hai bà bác cô chủ cũng đang ở ngoài đó.

Lát sau Lorna như giật mình đáp:

- Hai bà bác... ừ, phải rồi, bác chở tôi ra vùng hồ.

Lorna đến nhà vào buổi chiều muộn, lúc mọi người đang chơi bóng chày. Daphne chơi ngoài sân với một số bạn bè của cô bé. Bà Levinia ngồi tiếp chuyện với bà Whiting bên chiếc bàn có che dù. Bà Henrietta ngồi vẽ lên quạt, còn bác Agnes thêu, chốc chốc nhìn lên.

Theron chơi với bạn cuối vườn.

Mọi thứ y hệt mọi khi.

Không có gì thay đổi.

Bà Henrietta phát hiện ra cháu đầu tiên, bà giờ quặt lên vậy:

- Lorna! Chào cháu! - Rồi bà quay ra báo cho mọi người. - Kìa, Lorna đã về!

Mọi người chạy ra đón nàng. Cả những người đang chơi bóng cũng quăng chày chạy ra. Bà Levinia hôn má con. Bác Henrietta cũng hôn vào trán cháu gái. Bà Whiting đứng đằng sau mỉm cười với nàng. Bác Agnes ôm cháu gái lâu nhất.

Daphne reo lên:

- Chị Lorna! Chị được đi tận Chicago! Chị mua cái áo mới kia ở đấy phải không?

Lorna nhìn xuống tấm áo liền váy nàng mặc áo vào người nhưng không để ý đến nó chút nào.

- Ừ.

Nàng không có cả hào hứng nói với em là nàng mua bộ váy áo này ra sao nữa.

- Ôi, Lorna! Chị sướng thế?

Cậu bé Theron nói:

- Ôi, Lạ Chúa! Em tưởng chị không về nhà nữa.

Cậu đã lớn lên phải đến năm phân kể từ lúc nàng rời khỏi nhà. Bạn bè của các em nàng đều niềm nở chào đón Lorna.

Bà Levinia nói:

- Có chanh ướp lạnh đấy, con uống đi.

Lorna hỏi:

- Jenny đâu?

Daphne đáp:

- Chị ấy đi bơi thuyền với anh Taylor.

Ra là cũng có chuyện mới!

Nàng từ chối mọi lời mời, cũng không ra chơi bóng chày với Daphne, không ra vườn sau nhà với Theron, không uống nước chanh ướp lạnh với bà Levinia, không ngồi lại với hai bác. Lorna lấy cớ đi đường xa mệt, xin được vào nhà nghỉ ngơi đôi chút.

Nàng vào nhà và mở cửa sổ ra cho thoáng, trên bàn có bó hoa tươi mới hái kèm theo một mảnh giấy xanh nhạt viết mấy chữ:

"Mừng cháu trở về, cháu yêu quý. Cả nhà rất nhớ cháu."

Lorna đặt mảnh giấy xuống, bỏ mũ đặt lên thành cửa sổ. Nàng ngồi bên cửa sổ nhìn ra hồ, tự hỏi lúc này Jens đang ở đâu, làm cách nào gặp chàng để nói chàng biết con họ ra sao?. Bên dưới tiếng các cô gái cười đùa vọng lên và nàng nghĩ, các em còn trẻ, lúc này sống vô tư lự, mọi thứ xung quanh đều đẹp, nhưng chẳng bao lâu nữa, lớn lên như chị, các em sẽ thấy thực tế nghiệt ngã của cuộc đời.

Ông Gideon về nhà bằng chuyến tàu sáu giờ nhưng cũng không đến gặp con gái. Jenny bơi thuyền về, chạy thẳng lên phòng Lorna, ôm chị khoe, cô và Taylor đã yêu nhau và hỏi xem Lorna có phản đối gì không?

Bà Levinia đến đập cửa phòng nàng báo tin:

- Ăn tối vào tám giờ đấy con ạ.

Lorna phải vất vả lắm mới giữ được vẻ mặt bình thản nhất là khi gặp cha. Ông nhạt nhẽo hôn má con gái và hỏi thăm chuyện học hành của nàng để bà Henrietta đứng gần đấy khỏi nghi ngờ.

Buổi tối khi mọi người đã tản về các phòng, Lorna thoáng thấy cha và mẹ trong phòng khách nhỏ. Nàng lặng lẽ bước vào, đứng lại bên cạnh cửa sổ, chuẩn bị nói. Mẹ nàng ngồi bên cạnh cửa ra hiên, nhìn ra hồ. Cha nàng ngồi đọc báo, tờ báo che mặt ông.

Lorna bắt đầu câu chuyện bằng câu nói:

- Nếu cha mẹ không muốn cho các em con nghe thấy thì xin cha mẹ đóng cửa lại.

Gideon và Levinia giật bắn người như thể họ vừa bị trúng tên. Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi ông Gideon đứng lên đóng cửa ra hiên và ngồi xuống cạnh vợ. Lorna ngạc nhiên, có vẻ cha mẹ nàng đều biết trước sẽ có cuộc nói chuyện hôm nay. Nàng sức nhớ mọi khi, vào những buổi tối nóng bức thế này, hai cha mẹ nàng thường ngồi ngoài sân trời.

- Con nghĩ nên nói chuyện với cha mẹ điều con nghĩ về chuyện cha mẹ đã đánh cắp con của con.

Levinia nói.

- Cha mẹ không đánh cắp con của con. Cha mẹ chỉ thu xếp đem nó cho người ta làm con nuôi thôi.

- Ai? Cha mẹ đem cho ai? Cha mẹ đem nó đi không hề báo cho con biết.

- Lorna, con phải hiểu. Báo cho con biết để làm gì? Bởi cha mẹ không thể để con đem đứa trẻ về đây, đúng thế không?

Lorna nói giọng điềm tĩnh:

- Con muốn nói với cha mẹ rằng, sau chuyện đó, con hoàn toàn không còn tình cảm gì với cha mẹ nữa. Hiện con còn sống ở đây vì con chưa có chỗ nào để đi. Nhưng con sẽ lấy bất cứ người đàn ông nào cha mẹ muốn, chỉ cốt để mau thoát khỏi cái nhà này. Con hy vọng cha mẹ đều rất vui vẻ về hậu quả của việc cha mẹ đã làm.

Điềm tĩnh giống như xơ Marlene, Lorna bước ra khỏi phòng.

Nhưng Lorna biến thành khác hẳn khi bác Agnes lên vào phòng nàng lúc mười một giờ đêm. Hai bác cháu ôm ghì nhau và cố ghìm lại niềm xúc động đang làm trái tim của cả hai đập dồn dập.

- Con trai, bác ạ, - Lorna thì thầm - Cha mẹ cháu đã đánh cắp nó đi không cho cháu biết. Chính cháu cũng chưa nhìn rõ mặt nó, bởi khi nó tắm xong là cháu đã không được gặp nó nữa rồi. Thậm chí cháu cũng chưa biết tóc nó màu gì.

- Ôi, Lorna! Cháu tội nghiệp của bác!

Trong lúc Lorna gục đầu lên ngực bà bác khóc thổn thức, bà hỏi:

- Jens đã biết chưa?

- Chưa ạ, thưa bác. Bác có gặp anh ấy không ạ?

- Không, nhưng bác hỏi ông Tim Iversen được biết xưởng cậu ta đang phát đạt. Từ ngày con thuyền Manitou do cậu ấy đóng đoạt giải trong hội đua thuyền buồm, ai cũng muốn đặt cậu ấy đóng cho. À, cháu có biết xưởng đóng tàu của Harken ở đâu không?

- Có, thưa bác. Cháu đã dành bao nhiêu tuần lễ để cố hình dung xem xưởng của anh ấy nằm ở chỗ nào.

Hôm sau Lorna mặc bộ váy và áo sọc xanh nàng đã mặc hôm đầu tiên hai người gặp gỡ ở nhà ông Tim Iversen. Nàng trang điểm cẩn thận, đứng soi gương một lúc, thấy nét mặt mình không còn vui tươi hồn nhiên như ngày xưa. Nàng lấy chiếc thuyền buồm nhỏ, không cần xin phép bởi nàng biết ông Gideon không còn dám bảo ấy là môn thể thao không phụ nữ nữa, sau khi nàng đã học được của Mitchell cách thức điều khiển thuyền buồm.

Vả lại giá như Lorna có điều khiển tồi và con thuyền bị đắm và nàng chết đuối cũng không sao vì lúc này nàng nghĩ chết đuối còn hơn bị Jens căm thù.

Lorna không khó khăn gì tìm được xưởng đóng tàu của Jens Harken. Ngay khi vào đến vùng Bắc nàng đã nhìn thấy xưởng. Càng đến gần Lorna càng thấy xưởng rất lớn, một mái nhà rất to và những máy móc bên trong.

Lorna đã định giữ thái độ điềm tĩnh giống như xơ Marlene, nhưng khi thấy con thuyền Manitou của Tim Iversen buộc bên cầu tàu và thấy nhà xưởng với cửa sổ phòng trên gác mở, cổng bên ngoài to lớn, đồ sộ trong ánh nắng buổi trưa hè, Lorna lại thấy không ghìm được niềm xúc động. Kèm theo đó là nỗi khao khát được sống tại đây với Jens, trong cái xưởng đã bao lâu là niềm mơ ước của hai người. Nàng hình dung con nàng lon ton giữa những tấm ván và máy móc kia, Jens dắt tay con trai và một ngày kia cũng tại đây, chàng sẽ dạy cho con nghề đóng tàu.

Lorna buộc thuyền, đi dọc theo cầu tàu, bên cạnh con thuyền Manitou. Nàng ngắm con thuyền và xúc động thấy nó rất giống con thuyền Lorna D. Lên đến bờ nàng ngẩng đầu nhìn và giật mình nhìn thấy trên sợi giây phơi một số quần áo trẻ con.

- Lạy Chúa, vậy là anh ấy đã kiếm được cô khác rồi!

Lorna sững lại như trời trồng! Nàng chăm chăm nhìn vào những quần áo trẻ con đó, lát sau bình tĩnh trở lại nàng nhận định: Jens đã cưới một phụ nữ góa chồng.

Lorna cố lấy hết nghị lực bước tiếp, hướng về phía có tiếng đánh giấy ráp và tiếng búa gõ. Đến cổng xưởng, nàng đứng lại. Nhà mái cao, rộng như nhà thờ. Bên trong gỗ chất ngồn ngang, thoáng thoáng đưa ra mùi gỗ bạch đàn thơm phức.

Ba người đang làm việc trong đó, ánh sáng rọi vào qua những ô cửa sổ rộng. Nàng nhận thấy có Jens, Ben Jonson và một người lạ. Họ đang đóng một con thuyền mới. Người lạ nhìn thấy Lorna trước, bèn ngừng tay đánh giấy ráp.

Ông ta đứng lên, chào:

- Chào!

- Chào! - Nàng đáp.

Jens và Ben Jonson cùng ngừng tay, đứng dậy.

- Cô hỏi việc gì đấy, thưa cô? - Người lạ hỏi.

Lorna đang đưa mắt tìm Jens. Ben cất tiếng:

- Chào cô Barnett.

Jens không nói gì. Chàng nhìn nàng vài giây đồng hồ rồi quay đi, cúi xuống đánh giấy ráp tiếp. Trên gác bay xuống mùi thức ăn đang nấu và tiếng trẻ con bi bô.

Người lạ hỏi:

- Cô là Lorna? - Anh ta bước đến gần nàng, chìa tay - Tôi là Dawin, anh của Jens.

- Ôi, anh Dawin, - Nàng thở phào nhẹ nhõm - Tôi chưa biết anh đến đây. Rất sung sướng được gặp anh.

- Chắc cô đến tìm Jens?

Jens vẫn đánh giấy ráp làm như không biết.

- Vâng, vâng... Tôi định.

Dawin đưa mắt hết nhìn Jens lại nhìn Lorna.

- Hình như Cara đã nấu xong, tôi xin nghỉ tay lên ăn trước. Thế nào Ben, cậu cũng lên ăn với tôi chứ?

Ben đặt búa xuống, xoa tay:

- Tất nhiên rồi.

Dawin nói với Lorna:

- Tôi có được nghe kể nhiều về cô Lorna. Tôi đoán vợ tôi, Cara rất muốn được gặp cô trước khi cô rời khỏi xưởng chúng tôi. Nếu cô có thời giờ, mời cô lên kia uống tách trà với vợ tôi.

Lorna nhoẻn miệng cười rất tươi với Dawin, nhưng trong lòng nàng rất bối rối.

- Anh rất tốt, thưa anh Dawin - Nàng nói và nghĩ, nếu không xảy ra chuyện rắc rối thì đây là anh chồng nàng.

- Ta lên thôi Ben - Dawin nói và cả hai người bước lên gác.

Còn lại Lorna và Jens. Nàng đứng chờ Jens có chịu nhận ra nàng hay không? Chàng vẫn tiếp tục đánh giấy ráp, quay lưng về phía nàng. Cảnh tượng đó làm cổ họng Lorna nghẹn lại. Nàng bước đến và dừng lại cách Jens chừng năm bước chân.

- Chào Jens, - Nàng nói giọng hơi trách.

Không thấy gì.

Nách áo lao động của Jens ướt đẫm. Dây đeo quần của chàng dính đầy mùn cưa.

- Anh không chào em ư?

Không thấy gì.

Lorna đứng như cô nữ sinh đọc bài đọc thuộc lòng, hai chân thẳng, hai tay chấp, trong lòng đau đớn thấy Jens không quay lại và nói năng với nàng.

- Xưởng lớn quá. Vậy là anh đã có được thứ anh vẫn mơ ước. Cả chuyện anh Dawin đến làm việc với anh. Rồi Ben nữa. Em tin rằng anh rất vui.

- Vâng, tôi rất vui, - Jens nói giọng chua chát.

Lorna nuốt để thông cổ họng, cô bắt chuyện thêm lần nữa:

- Em nghe tin anh đoạt giải nhất trong Hội đua thuyền.

Jens đứng thẳng người, quay mặt lại, lấy tờ giấy ráp phủi mặt cửa dính trên đùi.

- Tôi đang bận Lorna. Cô cần gì không?

- Ôi, Jens... - Nàng nói khẽ, giọng gần như khóc. - Anh đừng... - Mắt nàng đã ướt - Bởi em không nghĩ rằng em lại có thể... Ôi, Lạy Chúa... mấy tuần lễ vừa qua thật khủng khiếp.

Nàng nhắm mắt định để nước mắt không trào ra thêm. Rồi nàng mở mắt nói rất khẽ:

- Em đã sinh con rồi. Con trai, anh ạ.

Lorna thấy Jens ngừng tay lắng nghe. Nàng nói tiếp:

- Em chỉ nhìn thấy con một lần, thì người ta đã đem nó đi mất. Cha mẹ em đem nó đi không hề hỏi em và họ đem nó cho người ta.

Trên gác có tiếng trẻ bi bô và tiếng chuyển ghế.

Jens nói:

- Tôi không tin. Chính cô đem cho nó đi.

- Không phải, Jens! Không phải! - Mặt Lorna đau đớn. - Mẹ em đến đấy và lúc mẹ em về, bà đem con mình đi. Các bà xơ ở đó chỉ biết đưa trẻ không còn ở đó, bị đem đi đâu thì họ không biết.

- Cô tưởng tôi tin cô à? Không đâu, tôi không tin!

Jens giận đến nổi mặt chàng méo xệch và chàng dướn người lên như định đánh Lorna.

- Tôi biết chứ. Hôm tôi đến thăm cô ở đấy tôi thấy cô đã thay đổi cách suy nghĩ. Cô bị nhồi nhét những cách nhìn độc ác của mẹ cô. Chính cô nói, nếu đem con cô về nhà thì sẽ nhơ nhuốc cho cả gia đình cô mà cô thì không nỡ làm gia đình cô mang tiếng! Bây giờ cô đem cho con đi để không ai biết cô có con! Không ai biết cô chữa hoang!

Jens uất hận dần giọng nói tiếp:

- Cô nghe tôi nói đây! Cái ngày bất hạnh nhất trong cuộc đời tôi là cái ngày tôi gặp cô. Tôi oán hận cái ngày đó. Nó chỉ đem lại cho tôi toàn đau khổ, không một chút sung sướng nào. Cái ngày đó tôi đã bị con gái ông chủ mê hoặc. Cô đã gạt chuyện tôi, quanh quẩn bên chỗ tôi làm việc, đòi tôi hôn. Lén vào phòng ngủ tôi, khiến tôi mê mệt. Nhưng bây giờ tôi tỉnh rồi. Tôi hết mê rồi. Xin mời cô đi đi! Cô hãy để tôi yên!

Lorna choáng váng. Nàng loạng choạng và ngã vào một đồng gỗ. Nàng lồm cồm đứng dậy, xoa chỗ đau, ghen ngào nhìn Jens. Chàng đã quay lưng, cúi xuống, tiếp tục đánh giấy ráp và lần này cử chỉ của chàng đầy uất hận.

Không biết làm thế nào khác, nước mắt đã tuôn chảy ròng ròng trên mặt, Lorna chỉ nói một câu cuối cùng rồi chạy ra ngoài:

- Anh lầm rồi!

Lorna đi khỏi, Jens ngừng tay, đứng thẳng lên. Chàng lắng nghe tiếng chân nàng chạy lên cầu tàu, nhìn theo dáng bé nhỏ của nàng xa dần. Chàng ngồi phịch xuống tấm ván, ôm đầu, khóc nức nở.

CHƯƠNG 17

Mùa hè năm nay đau khổ biết bao cho cả hai người, mỗi người ở một bên hồ? Lorna không thiết sống nữa. Nàng vật vờ qua ngày như cái bóng. Đi đến nơi nào người ta bảo đi. Ăn những thứ người ta bảo ăn. Đêm đêm, nàng thức hàng mấy tiếng đồng hồ, không ngủ được, ngồi nhìn bóng trăng bên ngoài rọi vào qua khung cửa sổ. Hoặc viết không biết bao nhiêu trang vào cuốn nhật ký, làm gần một trăm bài thơ u uất. Nàng từ chối mọi lời mời và không đến bất cứ nhà ai.

Chỉ mỗi một hoạt động đem lại cho nàng đôi chút thanh thản.

Đó là bơi thuyền.

Nàng không hỏi xin và cũng không bị trách mắng bao giờ về chuyện nàng sử dụng con thuyền buồm nhỏ. Ông Gideon đã quen với việc thấy con thuyền đó của ông suốt ngày chạy ngoài hồ. Những người sống chung quanh hồ quen nhìn thấy Lorna điều khiển con thuyền từ lúc tờ mờ sáng, khi mặt hồ phủ làn sương đêm trời lạnh gió. Họ quen nhìn thấy nàng bơi thuyền cả giữa buổi trưa nắng như đổ lửa. Và buổi tối khi mặt trời đã lặn và trên mặt hồ không còn ai.

Bà Levinia nói:

- Đạo này con gầy như que củi và đen như bồ hóng. Con nên tránh bớt ánh mặt trời buổi trưa.

Theron nói:

- Chị không cho ai đi cùng bao giờ! Hay chị cho em đi theo với chị, chỉ một lần thôi.

Jenny nói:

- Hồi này chị xanh xao quá, hay tại anh Taylor? Nếu chị còn thích anh ấy thì chị hãy bảo em.

Ông Gideon nói:

- Không thằng con trai nào chịu lấy thứ con gái như cô. Họ cho rằng cô là đồng tính, vì thấy cô bơi thuyền cả sáng, trưa chiều.

Bà Agnes nói:

- Cháu đừng nghe họ. Hồi ông đại úy Dearsley chết, bác cũng làm y như cháu bây giờ.

Lorna tìm được nguồn an ủi ở bác Agnes. Bác biết rõ mọi chi tiết trong nỗi đau khổ của nàng. Và ngồi với bác nàng cảm thấy vết thương trong tim dịu đi một phần. Hai bác cháu thường dạo

chơi trên bờ hồ, hoặc ngồi ngoài vườn đọc tác phẩm của John Milton và William Blake. Những hôm trời mưa, hai bác cháu ra ngồi lâu hóng mát ngoài vườn, uống trà đọc thơ.

Thế là mùa hạ trôi qua.

Jens thường nhìn thấy Lorna trên chiếc thuyền buồm nhỏ. Chàng hay đứng ở cửa xưởng đóng tàu, bần thần nhìn Lorna, tự hỏi không biết con trai mình hiện ở đâu và trông mặt mũi nó thế nào. Tên nó là gì và ai chăm sóc nó lúc này? Chàng thầm nghĩ các con chàng sau này sẽ không biết được chúng có người anh đang sống ở nơi nào đó trên thế giới. Con trai chàng và của Lorna Barnett.

Tim Iversen bảo chàng:

- Chắc cậu muốn xem những thứ này.

Và ông đưa Jens những bức ảnh chụp Lorna và chàng, ghi lại mùa hè thơ mộng khi Jens đóng con thuyền Lorna D. Jens nhét những tấm ảnh đó vào lẫn quần áo trong vali, đặt dưới gầm giường. Nhiều lúc đêm khuya, gối đầu trên tay, Jens muốn lấy những tấm ảnh ấy ra xem, nhưng kỷ niệm xưa quá đau xót và chàng lại thôi, cố nghĩ sang chuyện khác để gạt hình ảnh Lorna ra khỏi tâm trí.

Con thuyền Manitou vẫn buộc bên cầu tàu, thu hút rất nhiều người đến xem. Gần như ngày nào cũng có người đến. Nhiều người muốn xem nó chạy trên hồ, cho nên Jens và Dawin phải lập một đội thủy thủ riêng và vạch ra một lộ trình của nó trên hồ White Bear phục vụ khách.

Những lúc điều khiển con thuyền đi ngang qua biệt thự mùa hè Rose Point của gia đình Barnett, Jens thường nhìn vào. Chàng thấy những bóng áo dài thiếu nữ, thanh niên nam nữ con nhà giàu chơi bóng chày ngoài vườn. Nhưng không lần nào chàng nhìn thấy Lorna. Nhìn thấy nàng chỉ là ngoài hồ, trên con thuyền nhỏ của họ.

Hoạt động của xưởng đóng tàu Harken phát đạt rất nhanh. Danh tiếng Harken lan xa. Xưởng đóng tàu ở New Jersey và Nam Carolina, hai xưởng đóng tàu nổi tiếng Hoa Kỳ viết thư mời Jens đến làm chuyên gia thiết kế cho họ với số lương rất cao.

Một hôm Tim Iversen đến báo Jens:

- Tôi vừa nghe tin Gideon Barnett đang hoàn chỉnh nốt con thuyền Lorna D để chuẩn bị cho Hội Đua thuyền sang năm, hy vọng sẽ thắng được Câu lạc bộ Minnetonka.

Đúng thế, ông Gideon đã thuê một người địa phương làm nốt con thuyền Lorna D. Khi công việc hoàn tất, ông đến gặp Lorna, bảo con gái:

- Cha sắp hạ thủy con thuyền Lorna D. Con có thích điều khiển con thuyền đó trong thời gian đầu không?

- Không, con cảm ơn.

- Nhưng trước đây con vẫn năn nỉ cha cho con điều khiển thuyền buồm kia mà? Suốt mùa hè này con đã điều khiển con thuyền nhỏ, tại sao con không thích điều khiển con thuyền lớn Lorna D?

- Bây giờ cha nói thì đã quá muộn.

Ông Gideon cau mày:

- Lorna! Bao giờ con mới chịu bỏ kiểu sống xa cách? Bao giờ con mới chịu hòa nhập vào với mọi người?

- Con không biết, thưa cha.

Ông Gideon muốn thét lên rằng ông và bà Levinia đã phát ốm lên vì nhìn thấy con gái họ về mặt lúc nào cũng như kẻ khổ hạnh và như không nhìn thấy cha mẹ. Nhưng ông không dám thét. Tội lỗi của ông đã bịt miệng ông lại. Ông quay đi, bỏ mặc con gái với bộ mặt sầu não của nàng.

Tất yếu phải có sự chạm trán giữa hai con thuyền. Sự việc xảy ra vào cuối tháng Chín, khi Jens và đội thủy thủ của chàng cho con thuyền Manitou chạy chơi trên hồ. Hôm đó, trời u ám những đám mây đen kéo che phủ bầu trời.

Hai con thuyền gặp nhau ở khoảng hồ giữa mũi đất và bán đảo. Con thuyền Manitou chạy theo hướng Nam, con thuyền Lorna D chạy theo hướng Bắc. Khi hai con thuyền gần nhau. Tim Iversen đưa tay chào nhưng Gideon không đáp lại, chỉ giương mắt nhìn, Jens cũng giương mắt nhìn tương tự như vậy.

Nếu như là hai chiến hạm, chắc chắn họ đã nổ đại bác vào nhau. Nhưng không có đại bác nên họ chỉ phóng vào nhau luồng mắt tóe lửa. Và một điều đã chắc chắn, lần sau hai con thuyền này gặp nhau, họ sẽ đi cùng một hướng.

Cuối tháng Mười, gia đình Barnett đóng cửa biệt thự mùa hè Rose Point để dọn về thành phố Saint Paul sống mùa đông. Trước khi rời đây, Lorna đứng rất lâu chỗ mũi bán đảo, nhìn về phía Bắc, hướng theo xưởng đóng tàu Harken. Nàng mặc áo pantô khoanh hai tay, làn tóc xòa rủ xuống trán. Gió thổi tạt vạt áo pantô dính chặt vào đùi nàng.

Lorna buồn rầu nghĩ đến con và hình dung lúc này con nàng đã bốn tháng tuổi, đang cười với một người nào khác, không phải mẹ nó.

- Tạm biệt Jens! Em thiếu anh biết chừng nào.

Nàng nói và nước mắt trào ra.

Mùa đông, cuộc sống ở biệt thự Barnett trên đại lộ Summit vẫn giống mọi mùa đông khác. Các em nàng hàng ngày đi học. Bà Levinia suốt ngày đi dự hết hội họp này tiệc tùng kia, chiêu đãi họ, khi thì để quyên tiền cho Hội Từ Thiện, khi thì mừng sinh nhật bà bạn nào đó. Lần nào bà cũng rủ con gái, nhưng Lorna đều thoái thác, mặc dù nàng vẫn đến thư viện mượn sách về đọc.

Trong số khách đến thăm gia đình nàng, có một người đàn ông độc thân ba mươi mốt tuổi ở bang Washington. Ông ta để ý đến nàng ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên. Tên ông ta là Arnstadt. Ông ta kinh doanh trong ngành cung cấp nguyên vật liệu cho các công ty hỏa xa và rất giàu. Ông ta hy vọng nàng chấp thuận bởi ông nghe nói nàng sẵn sàng lấy bất cứ người cầu hôn nào để sớm thoát ra khỏi cái nhà này.

Thì ra không phải. Lần đầu tiên ông ta cầm tay Lorna trong phòng đọc sách, nàng đã rút tay lại, kêu toáng lên, nước mắt đầm đìa xin lỗi và bỏ chạy về phòng riêng. Nàng không thể chịu nổi ai đụng vào nàng ngoài Jens Harken...

Dịp lễ Giáng sinh Phoebe đến thăm bạn, cài trên đầu một chiếc trâm đính hôn của một người tên là Slatterleigh, một ngôi sao đang mọc trên bầu trời của hãng Armfield. Đầu tháng Giêng có tin về một cuộc hôn nhân sắp tới: Cuối cùng Taylor đã cầu hôn với Jenny Barnett và đám cưới dự định tổ chức vào mùa hè tới.

Bà Levinia hớn hở lao vào chuẩn bị cho sự kiện lớn đầu tiên trong vai trò "bà mẹ" của bà. Xung quanh Lorna, cuộc sống nở hoa, trong khi nàng vẫn dăm chiêu, sầu não, chưa lành được vết thương trong tim.

Một ngày cuối tháng Hai, lúc ở thư viện về, nàng thấy bác Agnes chạy ra đón cháu.

- Cháu lên gác ngay! - Bà già độc thân thì thầm.

- Chuyện gì thế ạ?

Bà Agnes đưa ngón tay lên chặn môi, ý ngăn không được đòi bà nói gì thêm, rồi kéo tay Lorna lên gác, không kịp để nàng cởi áo pantô bên ngoài. Vào đến phòng ngủ của Agnes, bà già đóng chặt cửa lại, quay sang nhìn Lorna. Đôi mắt bà sáng rực lên như hai viên ngọc xa phía:

- Có lẽ bác đã khám phá ra nó rồi.

- Ai ạ?

- Con của cháu.

Lorna buông bàn tay đang nắm khăn quàng.

- Ôi, bác Agnes... - Nàng thì thầm. Niềm hy vọng làm nàng lạnh người.

- Cháu lại đây!

Bà Agnes cầm tay Lorna, dắt nàng đến bàn giấy bằng gỗ hồng tâm của bà kê ở quãng giữa hai cửa sổ. Bà nhắc một tờ giấy đưa Lorna.

- Theo bác nghĩ thì đúng là thằng bé ở với bác Schmitt nhà mình tại một nơi nào đó suốt thời gian qua.

Lorna cầm đọc:

"Hulduh Schmitt, 850, đại lộ Hamburg, thành phố Minneapolis. Bang Minnesota."

Nàng ngẩng đầu lên:

- Nhưng tại sao con cháu lại rơi vào tay bác Schmitt?

- Bác không biết. Nhưng bác nghĩ cha mẹ cháu còn đôi chút lương tâm nên không nỡ đem con của cháu cho người lạ và đã thuyết phục hoặc đưa tiền để bác đầu bếp nhà mình Schmitt nuôi đứa trẻ.

- Nhưng làm sao bác biết? Căn cứ vào đâu bác đoán là bác Schmitt nuôi con của cháu?

- Từ ngày cha mẹ cháu đem thằng bé đi, bác đã tìm cách lọt vào phòng cha cháu lục ngăn bàn giấy của ông ấy, xem ông ấy có gửi tiền trợ cấp thường xuyên cho ai không. Và hôm nay bác nhận thấy cha cháu gửi tiền rất đều đặn cho Schmitt. Bác nghĩ mãi, tại sao cha cháu lại tốt với bác ta như vậy? Và số tiền khá lớn, chắc cha cháu phải nhờ Schmitt giúp một việc nào đó. Bác phán đoán, chắc là chính xác, đúng là cha mẹ cháu thuê Schmitt để bác ta nuôi thằng bé.

Tim Lorna đập mạnh đến nỗi nàng thấy đau. Nàng mặc áo pantô vào người, nắm chặt cánh tay bà Agnes.

- Bác tin là bác hoàn toàn đúng chứ ạ?

- Bác tin, nhưng cháu nghĩ sao?

- Rất có thể. Rất có thể.

Lorna đi đi lại lại suy nghĩ. Nàng phẩn khởi nói:

- Mẹ cháu đến đó và con cháu biến mất. Và đúng thời gian cháu đi vắng thì bác Schmitt thôi việc ở đây. Có sự trùng hợp đấy, bác ạ.

- Chà, bà Levinia tính toán giỏi đấy. Nếu đúng như bác cháu ta đoán thì mẹ cháu quá khôn ngoan. Mẹ cháu thuê tiền bác Schmitt nhờ bác ta nuôi thẳng bé thì không ai nghi ngờ gì hết. Bởi bác đầu bếp lâu nay nằng nặc xin thôi việc để về nhà phụng dưỡng bà mẹ già đang cô đơn sau khi ông cụ qua đời.

- Ôi, cháu phải tìm đến đó ngay! - Lorna giật mẩu giấy trong tay bác. - Nếu đúng như vậy thì cháu biết lấy gì đủ để đền ơn bác đây, bác Agnes?

Hôm sau, lấy có ra thư viện mượn sách, Lorna lên xe buýt. Sau hai lần chuyển xe, nàng đến thành phố Minneapolis. Nàng đi đến một nơi tên là Ridley Court, hỏi thăm một hiệu bán sôcôla, rồi một bác tài xế xe tải, cuối cùng nàng tìm ra ngôi nhà 850. Số nhà được viết bằng gạch non. Ngôi nhà trông rất nhỏ. Nàng bước vào sân, một con chó bị xích sủa vang.

Lorna gõ cửa, tim đập mạnh. Ôi, nếu bác Agnes đoán trúng thì chỉ vài phút nữa, nàng sẽ được gặp con!

Cửa mở và nàng nhận ra ngay bác đầu bếp cũ của gia đình nàng. Nhìn thấy Lorna bác sửng người.

- Cô chủ! Chào cô!

- Chào bác Schmitt.

Bác ta vẫn mặc áo trắng giống như ngày nào làm cho gia đình nàng, chỉ có điều tấm áo không còn được trắng như ngày trước. Bác ta bị bất ngờ đứng lặng đi, không nhúc nhích.

- Tôi vào được không? - Lorna hỏi.

Bác Schmitt ngấm nghĩ một lát rồi không thể làm thế nào khác đành nói:

- Tất nhiên. Mời cô chủ vào. Tôi biết rồi cũng sẽ đến lúc cô chủ tìm được ra và đến đây. Cô vào nữa đi.

Lorna đi sâu vào ngôi nhà hẹp, dài và tối tăm. Nàng đến một phòng tiếp khách nhỏ luộm thuộm. Tiếng một bà già bên trong bằng tiếng Đức vọng ra.

- Mẹ tôi! - Bác Schmitt nói.

Lorna nhìn vào phòng tiếp khách rồi quay sang bác Schmitt:

- Con tôi có ở đây không? - Nàng hỏi đơn giản.

- Nhưng làm sao cô chủ biết nó ở đây?

- Bác Agnes đoán.

- Ông bà chủ bắt tôi phải thề giữ bí mật.

- Tôi hiểu. Con tôi đâu?

Schmitt nghĩ đến số trợ cấp lớn hàng tháng, ông bà Barnett gửi cho bác ta. Bác ngập ngừng một chút rồi nói:

- Nó trong bếp. Cô chủ đi lối này.

Gian bếp sạch sẽ một cách gần như một cách tuyệt đối, với đồ gỗ rất cổ, phủ đăng ten. Nhà có hai tầng: tầng dưới gồm hai phòng tiếp khách nhỏ và gian bếp rộng. Trong bếp, một bà già tóc bạc trắng ngồi ghế xích đu đang rung rung chiếc tất đan lấy trước mặt một đứa trẻ tóc vàng rất kháu.

Đứa trẻ ngồi trên một kiểu như võng, thõng hai bàn chân xinh xinh xuống chạm sàn nhà. Tay nó với thứ đồ chơi mà bà cụ lắc trước mặt. Lorna vào, nhìn thấy năm ngón tay xinh xinh của đứa trẻ nắm chặt con búp bê bằng đáng điệu khéo léo khó tưởng tượng nổi với một đứa trẻ tám tháng tuổi.

Thấy người lạ vào, thằng bé quên bẵng thứ đồ chơi cầm trên tay, quay khuôn mặt trắng nõn ra phía cửa. Lorna thấy một mớ tóc vàng nhạt mềm mại, cặp mắt xanh biếc như bầu trời phương Bắc buổi tối, khuôn mặt trái soan, một cái miệng xinh xắn ngậy thơ như khuôn mặt thiên thần.

Đứa trẻ đẹp trai đến mức làm Lorna thấy xung quanh mờ hết cả. Nàng bước đến gần như đến gần một vị thiên sứ.

- Tên nó là gì?

- Daniel.

- Daniel... - Nàng thì thầm, vẫn bước đến bên đứa bé.

- Chúng tôi gọi nó là Danny.

Mắt vẫn không rời khuôn mặt khôi ngô xinh đẹp của đứa trẻ. Lorna từ từ quỳ gối trước chiếc võng, giọng run run nói:

- Chào bé Danny!

Nó nhìn nàng không chớp mắt, mi mỏng, trắng nõn. Nó rất giống Jens và rất ít giống nàng.

Lorna dướn người nhắc đứa trẻ ra khỏi võng. Nó vẫn chăm chú nhìn nàng, tay không rời con búp bê.

- Ôi, con xinh đẹp của mẹ... - Nàng ôm nó vào lòng, hôn lên thái dương nó - Ôi, vậy là mẹ đã tìm được con.

Bà già hỏi nàng nửa bằng tiếng Anh nửa bằng tiếng Đức:

- Cô là Mutter nó à?

Lorna gật đầu.

- Ôi, con tôi kháu quá! Cháu nó khỏe không?

- Khỏe. Chẳng đau ốm bao giờ. Chỉ có hôm vừa rồi hơi ỉm đầu vì mọc răng.

Đúng lúc đó thằng bé nhe răng cười và nàng nhìn thấy hai chiếc răng sữa mới nhú.

Bà cụ nói:

- Nó lạnh lắm.

- Thật ạ? - Nàng hỏi.

- Nó nói chữ "nóng" rất sôi. Con nói đi Danny, "nóng"!

Thằng bé nhìn bà cụ, nhắc lại:

- Noóng, - Và nó trở vào bếp lò.

Lorna bật cười.

- Ôi, con tôi. Con yêu quý của mẹ! Mẹ không ngờ lại được ôm con vào lòng thế này, - Nàng ghì chặt con vào ngực.

Schmitt vội nói:

- Cô chủ cởi áo pantô kéo cháu nó dớt dải ra đây.

- Không sao, - Nàng nói.

Schmitt nói:

- Mẹ tôi và tôi sắp dùng cà phê. Có bánh mì mới nướng. Mời cô cùng uống với mẹ con tôi được không?

- Sẵn sàng.

Schmitt bày thìa nửa lên bàn. Bác ta xin lỗi là không trái khăn bàn vì đứa trẻ có thể kéo khăn làm đổ vỡ hết đĩa sứ trên đó. Ba người ngồi ăn, Lorna đặt con trai ngồi bên cạnh, bẻ những mẩu bánh mì rất nhỏ bón cho nó. Chốc chốc nàng không nhịn được lại ôm đứa trẻ vào lòng rồi lại đặt xuống để nó ăn tiếp.

Bác Schmitt hỏi:

- Bây giờ đã tìm được con, cô chủ định làm thế nào?

Lorna đặt tách cà phê xuống bàn, nhìn thẳng vào mắt bác đầu bếp cũ của gia đình nàng.

- Cô chủ định đem nó đi? - Schmitt lại hỏi.

- Đúng thế. Tôi rất tiếc bác Schmitt.

- Nhưng thằng bé đang mến chúng tôi.

- Tôi thấy chứ, - Lorna nói - Nhưng đây là con tôi. Người ta đã đem nó đi dẫu tôi.

Schmitt ngạc nhiên:

- Cô không biết? Tôi tưởng cô chủ không muốn nuôi nó.

- Nhân lúc tôi vừa sinh xong, còn đang nghỉ ngơi thì mẹ tôi đem nó đi. Mẹ tôi làm thế là không đúng, bác công nhận không, bác Schmitt?

- Vậy thì ông bà chủ đã nói với tôi không đúng. Ông bà chủ bảo cô không muốn nuôi nó.

- Đâu phải thế, - Lorna thấy cổ họng nghẹn lại - Nó là con tôi! Nhưng tôi còn phải tìm một nơi nào đó để nuôi nó... Tôi cần bàn với cha nó.

- Cô chủ tha lỗi, xin cho tôi được hỏi, có phải cha nó là cậu Jens Harken, phải không?

Lorna buồn rầu nói:

- Đúng. Tôi rất yêu Jens nhưng cha mẹ tôi không chịu cho tôi lấy anh ấy, - Nàng cay đắng nói - Gia đình anh ấy không có biệt thự mùa hè trên hồ, bác hiểu rồi chứ?

Bác Schmitt thở dài:

- Ôi, sự đời. Tội nghiệp cô chủ.

Lorna nói:

- Tôi chưa thể đem thằng bé đi hôm nay, - Nàng đặt tay lên bàn tay bác đầu bếp già - Thu xếp

xong nơi ăn chốn ở cho con tôi, tôi sẽ đến đón nó...

Lorna nhìn hai bà già, thông cảm nếu nàng không để bé Danny ở đây, hai bà già tội nghiệp kia sẽ không được cha mẹ nàng chu cấp hàng tháng nữa. Nàng nói thêm:

- Khi nào tôi đem nó đi... cụ và bác... liệu có thiếu thốn lắm không?

- Tôi có dành dụm được ít tiền, tạm đủ sống, - Bác Schmitt nói.

Đã muộn. Nàng phải về. Lorna đứng dậy.

- Tôi phải đi.

Nàng nói rồi nhắc bổng bé Danny, hôn vào trán con, nói:

- Chào con yêu quý. Mẹ sẽ trở lại.

Trong lúc chào con, nàng thoáng rùng mình nghĩ nàng sẽ phải đến gặp cha nó! Ôi, sao nàng ngại đến xưởng đóng tàu gặp Jens Harken đến thế.

CHƯƠNG 18

Hôm sau, mới sáng ra trời đã lạnh và trở gió. Khi chọn quần áo để đi đến vùng hồ White Bear gặp Jens, Lorna lựa thứ không khác nhiều so với bộ đồ nàng mặc trong mấy lần đến gặp chàng, cũng màu xanh lam nhạt. Mặc lại bộ đồ thời con gái, Lorna cảm thấy không thích hợp nữa. Tuổi thiếu nữ hồn nhiên, thơ ngây đã qua rồi. Bây giờ nàng đã là người mẹ, từng trải, từng hiểu biết.

Đến gặp Jens hôm nay, Lorna quyết định sẽ là người phụ nữ đấu tranh để giành hạnh phúc. Và cuộc gặp gỡ với Jens sắp tới sẽ quyết định tương lai cuộc đời nàng.

Ngồi trên tàu, nhìn ra phong cảnh bên ngoài xám xịt, ảm đạm. Lorna thấy nàng không có quyền đầu hàng! Nàng đã tìm được con và bây giờ nàng cần có cha nó. Nàng không có quyền tự ái vật tình trạng hiểu lầm nhau giữa Jens và nàng kéo dài.

Lorna mừng rỡ trước cuộc gặp sẽ diễn ra thế nào. Mình sẽ nói gì? Đây là điều quan trọng nhất! Hình ảnh của đứa con hiện lên trong óc nàng với làn tóc vàng mềm mại, cặp mắt xanh biếc, làn da nõn nà, những nét tinh tế trên khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên khiến Lorna càng thấy phải kiên quyết đấu tranh đến cùng.

Nàng không được quyền để con nàng không có cha!

Xuống ga Gấu Trắng, Lorna thuê xe ngựa để đến bờ phía Bắc hồ, khu vực Dellwood. Kéo cổ áo lên và chụp mũ xuống, Lorna vẫn thấy tuyết phả vào mặt nàng lạnh buốt. Từ xa nàng thấy xưởng đóng tàu của Jens, bây giờ đã to lớn, với dòng chữ sơn trắng trên cổng vào:

XUỞNG ĐÓNG TÀU HARKEN

Bên cổng lớn có một cửa vào nhỏ hơn, để chữ "cứ vào".

- Đến nơi rồi thưa cô! - Bác xà ích nói.

- Bác chờ tôi nhé, - Nàng nói.

- Vâng, để tôi buộc con ngựa này rồi tôi sẽ vào.

Từ ngày quen Jens, đã bao nhiêu lần Lorna hồi hộp đứng trước một cánh cửa! Đầu tiên là cánh cửa vào nhà bếp ở biệt thự Rose Point của cha mẹ nàng, rồi đến cánh cửa vào nhà kho ở cuối vườn, nơi dùng làm xưởng để Jens đóng con thuyền Lorna D. Tiếp đến là cánh cửa phòng ngủ của Jens trên tầng áp mái, nơi nàng bao nhiêu đêm lén vào ân ái với chàng. Rồi cũng chính cánh cửa này nàng vào mùa hè vừa qua, báo tin chàng biết nàng đã sinh con trai và con nàng

đã bị đánh cắp đem đi mất. Cuối cùng là cánh cửa nhà bà cụ mẹ bác đầu bếp Schmitt hôm qua nàng bước vào, trong lòng hồi hộp sắp được gặp con.

Giờ đây Lorna lại đứng trước một cánh cửa, cũng với nỗi hồi hộp và sợ hãi. Nàng cảm thấy cuộc gặp sắp tới sẽ quyết định tương lai cuộc đời nàng. Liệu nàng có đánh tan được những nghi ngờ đang ám ảnh Jens không?

Lorna hít một hơi dài như để lấy thêm nghị lực rồi đẩy cánh cửa bước vào. Một mùi quen thuộc khiến nàng nhớ lại bao kỷ niệm: mùi gỗ tươi, mùi gỗ được hơi nóng bằng hơi nước để uốn cong...

Lorna nhìn thấy một con thuyền đã làm gần xong và một con thuyền mới khởi công. Tiếng ai đó huýt sáo một điệu nhạc quen thuộc. Tiếng người trò chuyện vui vẻ. Nàng nhìn thấy sáu người đang vây quanh con thuyền sắp hoàn thành. Một người nhìn thấy nàng nói:

- Jens! Có người tìm anh kìa!

Jens đang uốn cong một tấm ván gỗ cùng với Dawin. Chàng ngoái đầu, thấy Lorna đứng phía ngoài, gần cửa.

Một nét ngạc nhiên khó chịu lướt trên mặt chàng và liền sau đó Jens lấy lại được vẻ mặt thản nhiên.

- Cậu làm thay mình một lát, Iver! - Jens nói rồi buông tấm ván đứng lên.

Jens mặc áo dạ đỏ mùa đông, ống tay rộng. Vẫn chiếc quần lao động giống mọi khi. Tóc chàng để dài hơn lần trước nàng gặp, được chàng vắt ra sau tai. Nhìn chàng, Lorna thấy con nàng giống cha như lột. Jens bước ra, đứng lại trước mặt Lorna.

- Chào anh, Jens!

- Chào cô, Lorna! - Jens lạnh lùng đáp, tháo găng tay ướt ra, mắt nhìn nàng rất nhanh rồi quay xuống nhìn bao tay.

- Lẽ ra em không đến, nhưng có việc rất quan trọng.

- Việc gì? - Giọng nói của Jens lộ rõ mối hằn học.

- Em muốn nói chuyện riêng với anh, được không?

- Cô đến đây định nói gì thì nói luôn đi.

- Thôi được. Em đã tìm thấy con.

Jens thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng lại giữ vẻ mặt lạnh lùng ngay:

- Thì sao?

- Thì sao? Anh nghe tin ấy mà chỉ nói như vậy?

- Cô bảo tôi phải nói thế nào?

Cửa ra ngoài mở, bác xà ích bước vào, rồi khép cửa lại.

- Chào! - Bác ta nói.

- Chào! - Jens đáp. - Trong kia có cà phê và bánh đấy, mời bác vào.

Bác xà ích cởi khăn quàng trên cổ, đi vào phía trong. Jens quay sang Lorna.

- Ta vào kia, - Chàng ra lệnh rồi dẫn Lorna vào phòng giấy.

Đó là một căn phòng nhỏ, trên bàn là những tờ giấy vẽ các bản sơ đồ thiết kế. Jens đóng cửa lại, quay sang phía Lorna.

- Cô đã tìm được con. Tốt lắm. Vậy cô muốn tôi phải nói gì nữa?

- Ít nhất anh cũng hỏi xem con ra sao, sức khỏe thế nào, có sướng khổ gì không?

- Chà! Cô lại lên lớp tôi là phải quan tâm đến nó trong khi chính cô tổng nó đi!

- Không phải em. Cha mẹ em đánh cắp nó đi cho bác Schmitt nuôi...

- Bác đầu bếp Hulduh Schmitt? - Jens hơi ngạc nhiên.

- Đúng hơn là thuê bác ta nuôi, bởi cha mẹ em hàng tháng gửi tiền cho bác ấy.

- Vậy cô muốn tôi làm gì bây giờ? Đến nhà bác Schmitt và bắt cóc nó về cho cô chẳng? Hay vào thành phố Saint Paul dẫn cho cha cô một trận? Tôi đã làm thế một lần và đã bị họ dẫn lại cho một mẻ, cô nhớ chứ?

- Em không đòi anh làm gì cả. Em chỉ nghĩ... - Jens ngắt lời giọng căm uất.

- Cô nghĩ tôi sẽ van nài cô cưới tôi rồi đem con về nuôi, dấu tất cả mọi người, dấu tầng lớp thượng lưu quen biết của gia đình cô chứ gì?

Lorna thấy mặt nóng bừng, nàng định ngăn lại nhưng Jens vẫn tiếp tục nói, giọng căm thù:

- Thôi được, vậy cô nghe lời tôi nói đây, cô Lorna Barnett! Tôi không cần ai phải hạ cố lấy tôi. Nếu tôi lấy vợ, tôi cần một phụ nữ chấp nhận tôi vô điều kiện. Chấp nhận tôi đúng như tôi hiện giờ. Tôi không thuộc tầng lớp thượng lưu nhưng cũng không phải tầng lớp hạ lưu. Hôm tôi đến tu viện tìm gặp cô, tôi đã dâng cô tương lai của tôi, một tương lai đàng hoàng, không có gì khiến cô phải xấu hổ với ai. Tôi tưởng cô sẽ bên vực tôi, kiên quyết với cha mẹ cô, đấu tranh dành quyền lợi chính đáng của cô mà cũng là của tôi, quyền lợi chính đáng của hai chúng ta.

Nhưng không, cô lại cụp đuôi, rên rỉ, nem nép trước cha mẹ cô. Cô lại sợ dư luận phỉ báng cô về tội có thai với tôi. Thôi được. Cô đã từ chối lấy tôi thì bây giờ tôi cũng từ chối lấy cô.

- Ôi, anh tưởng đơn giản như vậy sao? Anh tưởng em sung sướng lắm sao? Anh có cái đầu quá to và tự ái quá lớn. Mới thế anh đã cho rằng anh bị xúc phạm! Anh thử sống với những cha mẹ như cha mẹ em xem! Anh thử xoay chuyển họ xem! Anh thử yêu một người không thích hợp và cuối cùng...

- Không thích hợp! Cô nói đúng. Tôi là người không thích hợp với cô.

- Đúng thế. Anh là người không thích hợp! Lorna không ghìm được nữa hét lên. - Và cuối cùng có thai với anh ta! Anh thử suốt ngày này qua ngày khác, nghe bên tai rằng anh đã làm chuyện nhơ nhuốc cho gia đình, cho người thân xem! Anh thử vào sống trong tu viện với những bà sơ đã thoát ly sự đời để thờ phụng Chúa và ngày đêm cầu nguyện Chúa tha tội cho mình xem! Anh thử có hai đứa em gái và thử ngày này sang ngày khác nhận được thư của mẹ anh nói rằng nếu chuyện nhơ nhuốc kia lộ ra thì sẽ làm hỏng tương lai cuộc đời của chúng xem! Chúng sẽ không tìm được tấm chồng nào hãnh hoi nữa. Anh thử đứng vào địa vị của em anh sẽ thấy. Chẳng lẽ cái đầu Na Uy thông minh của anh không sao hiểu rằng một cô gái trong hoàn cảnh như em không dễ dàng gì? Thử đứng vào địa vị em, Harken! Em yêu cầu anh! Và em chỉ yêu cầu có thể thôi!

Càng nói Lorna càng thấy nàng run lên.

Jens dí hai ngón tay vào khoảng dưới mũi nàng:

- Đã hai lần tôi năn nỉ cô lấy tôi! Hai lần! Nhưng cả hai lần đó cô trả lời tôi ra sao, cô nhớ chứ?

Lorna gạt hai ngón tay ấy ra:

- Em đã nói những điều mà hoàn cảnh lúc đó buộc em phải nói.

- Cô từ chối bởi cô thấy nhục nhã phải lấy tôi. Bởi cô khinh tôi là kẻ không xứng đáng với gia đình cô!

- Không phải! - Lorna hét lên - Em nói thế chỉ vì em sợ. Em bị người ta dọa. Em quá sợ!

- Tôi cũng vậy! Tôi sợ! - Jens đập tay vào ngực, chỗ trái tim - Chỉ mỗi cái này luôn lên tiếng bênh cô! Tôi chỉ có cái này làm tôi tha thứ cho cô phần nào.

- Ôi, sao anh nhiều tự ái đến thế, Jens? Em đã tìm thấy con chúng mình. Tên nó là Danny! Em tìm thấy bé Danny! Em đã nói với bác Schmitt là em sẽ quay lại đón con đi. Và em nhất định sẽ đón nó về với em, bất kể có anh hay không. Em sẽ nuôi nó và làm việc đó một mình, không cần đến ai hết.

- Khó đấy, nhất là với một cô gái luôn sợ cha sợ mẹ như cô! Một cô gái xưa nay vẫn nấp dưới bóng cha mẹ! Bây giờ cô nói cô tự nuôi con lấy, nhưng đến lúc đó cô sẽ lại tuân theo gậy chỉ huy của cha cô cho mà xem: vì danh dự gia đình Barnett, vì tương lai các em gái, vì đủ thứ và

cuối cùng cô lại không dám nữa!

Lorna bước ra cửa, rặng nghiêng lại. Nàng nói:

- Tôi thấy tôi đã sai lầm mà đến đây!

- Sai lầm của cô là cái lần cô không chịu đáp tàu đến gặp tôi và tiến hành lễ cưới, rồi lần thứ hai là hôm ở tu viện cô không bỏ đấy đi cùng tôi về đây.

Lorna quàng khăn lên cổ, lạnh lùng nói:

- Em cảm thấy choáng váng vì hôm nay mới phát hiện ra là em chẳng hiểu gì về anh hết. Đúng hơn là em chỉ hiểu được một mặt của bản chất anh. Kể ra chỉ riêng một mặt thôi thì chưa nên lấy. Hôm nay em nhận ra anh, anh giống cha em nhiều hơn anh tưởng, và kiểu đàn ông như thế em hoàn toàn không muốn lấy làm chồng.

Nàng bước ra, đóng sập cửa lại.

Jens đứng lặng đi vài giây đồng hồ rồi ngồi phịch xuống ghế nệm. Chàng dăm dăm nhìn vào hình trang trí bằng gỗ cắt trên tường rồi ôm đầu. Đột nhiên Jens ngẩng đầu, vùng dậy, bước nhanh ra cửa sổ nhìn theo bóng Lorna đang bước lên xe ngựa.

Jens quay vào, dấm mạnh tay xuống bàn đến tóe máu:

- Đồ chó đẻ!

Và chàng nhếch mép cười nhìn vào bàn tay rớm máu.

Ba tuần liền Jens suy nghĩ căng thẳng. Cuối cùng tình phụ tử đã thắng.

Bác Schmitt ra mở cửa. Jens thấy bác ta không khác một ly nào so với ngày cùng làm việc với chàng dưới bếp nhà Barnett.

- Tôi biết thế nào cậu cũng đến mà.

- Lâu lắm rồi không gặp bác, bác Schmitt.

- Cậu vào đi. Tôi không nghĩ là lại giữ bí mật được lâu chuyện thằng bé.

Jens theo bác Schmitt vào bếp và thấy bác đánh thức đứa trẻ đang ngủ giấc buổi trưa. Vừa nhìn thấy Danny lần đầu, Jens đã trào lên một nỗi xúc động không ngờ. Chàng thấy mọi vật

xung quanh bùng sáng, như thể nắng bên ngoài rọi vào tất cả gian phòng này. Jens đỡ đứa trẻ trong tay bác Schmitt, nâng nó lên cao, hôn nó. Khi thằng bé khóc, chàng dỗ nó. Bởi đang ngủ bị đánh thức, nó tấm tức. Jens ôm con, hôn vào trán nó lần nữa rồi ru nó như phụ nữ ru con.

Jens ở lại suốt buổi chiều, dùng bữa nhẹ với gia đình và chơi với con.

Bác Schmitt nói:

- Chắc mẹ nó cho cậu biết nó ở đây?
- Vâng.
- Tôi tưởng cậu đến sớm hơn thế này kia đấy.
- Tôi nghĩ không biết có nên đến hay không. Bây giờ thì tôi không muốn xa thằng bé nữa.
- Cô ấy cũng nói như vậy lúc ra về.

Jens không đáp, chỉ chăm chú nhìn cặp má sệ và nhéo của bác đầu bếp già. Schmitt nói thêm:

- Tuần nào cô ấy cũng đến thăm con vào ngày thứ năm.
- Tôi đã lo cô ấy đem con đi rồi. Hôm ấy cô ấy bảo với tôi là sắp đem nó đi.
- Cô ấy muốn nhưng hai mẹ con sống sao nổi. Không có người đàn ông nào tài trợ thì làm sao sống được? Theo tôi, đấy là việc của cậu. Cậu phải cưới cô ấy thôi, Jens Harken.
- Không được, bác ạ. Lorna là con ông chủ trong khi tôi hồi đầu chỉ là thằng giúp việc dưới bếp của ông ta.

Schmitt gật đầu nhưng nét mặt không tin.

- Thằng bé dễ thương quá. Tôi mê nó vô cùng. Tôi công nhận tiền của ông bà chủ gửi đều đặn cho tôi làm cuộc sống của tôi dễ chịu hơn, nhưng tôi cũng đủ lương tri để hiểu rằng không cho bé Danny được sống với bố mẹ nó là một tội lớn.

Thứ năm sau, bác Schmitt bảo Lorna:

- Cậu ấy có đến đây.

Lorna không nói gì nhưng vẻ mặt khinh bỉ.

Bác Schmitt nói thêm:

- Cậu ta để lại ít tiền dưới tách cà phê. Tôi có bảo cậu ta rằng cha cô đã chi cho tôi rất rộng rãi

nhưng cậu ta vẫn cứ để lại. Tôi nghĩ cô nên cầm lấy hộ tôi.

- Không. Anh ấy đưa cho bác kia mà.

- Tôi đã nhận tiền của cha cô, tôi không thể nhận thêm của người khác, như thế là không đúng đắn. Đây, cô cầm hộ cho...

Bác ta giúi vào tay Lorna.

- Cô cầm lấy.

Lorna giận dữ nhìn mấy tờ giấy bạc trong tay bác Schmitt. Con giận trào lên cổ họng nàng. Gã Na Uy này đúng là đồ ngu ngốc! Anh ta dám nhét số tiền này vào vấn đề chỉ dính dáng đến nàng. Nhưng nói vậy thôi, đấy cũng là đồng tiền chân thành.

Nàng quay đi, nhưng bác Schmitt vẫn nhét vào túi nàng.

- Anh ấy đến đây hôm nào?

- Thứ ba.

- Có bảo sẽ trở lại không?

- Cậu ta bảo thứ Ba này lại đến.

Thứ Ba sau, Jens đến. Bác Schmitt nói:

- Tôi đã trả lại tiền của cậu cho cô ấy.

- Đấy là tiền tôi đưa để dùng cho đứa bé, - Jens nói.

- Thật à? Tôi không biết. Nhưng cô Lorna cầm mất rồi.

Lần này Jens lại đặt mấy tờ giấy bạc nữa, nhiều hơn lần trước dưới tách cà phê.

Suốt nửa sau mùa đông năm ấy, hai người đến đây đều đặn. Một vào thứ Ba, một vào thứ Năm. Bác Schmitt thấy thương tình cả hai, họ không sao hàn gắn được mâu thuẫn để về chung sống thành đôi vợ chồng.

Sang tháng Tư, Lorna vẫn tiếp tục tổ chức một ngăn cho thuê sách ở thư viện nàng vẫn đến mượn, bằng tiền của Jens mà nàng không biết dùng làm gì.

Sang tháng Năm, dân giàu có lại lục tục kéo đến nhà nghỉ của họ trong vùng hồ White Bear. Hôm trước ngày gia đình Barnett chuyển đến biệt thự mùa hè Rose Point, thấy con đường sẽ xa thêm nhiều dặm, Lorna quyết định đến thăm con một lần cuối cùng.

Lorna đã quen đến đây và mỗi lần đến nàng không cần gõ cửa, đi thẳng vào trong, chỉ chào một câu:

- Chào cả nhà!

Lần này khi đi qua phòng khách bên ngoài, Lorna nghe thấy tiếng máy giặt đang chạy, nàng nghĩ chắc Schmitt đang giặt, nàng có gọi cũng không nghe thấy.

Lorna bước thẳng xuống bếp, thấy Jens đang bế con, trong lúc bác Schmitt giặt quần áo.

Tim nàng đập mạnh. Nàng bước đến:

- Ôi, - Nàng đỏ mặt nói - Em không biết anh đến.

- Tôi tưởng thứ Năm cô mới đến?

- Đúng thế, nhưng gia đình em ngày mai dọn vào hồ White Bear, sợ đường xa quá em không đến đây được nhiều, cho nên hôm nay tranh thủ.

Im lặng, Jens hình như cũng đỏ mặt. Lorna nhìn Jens bế con và càng thấy hai cha con giống nhau quá. Cũng tóc vàng. Cũng mắt xanh, cùng cái miệng nhỏ, cũng những nét như thế trên khuôn mặt.

Đứa trẻ nhìn thấy mẹ reo lên mừng rỡ:

- Mẹ! Mẹ!

Nó vội vã tụt khỏi tay cha, chìa tay về phía mẹ. Nàng đặt xác xuống sàn, tươi cười chạy lại đỡ con trên tay cha nó.

- Ôi, con tôi! Con yêu quý của mẹ...

Nàng hôn lên hai má nó rồi ôm con quay tròn, không biết đến ai nữa. Hai bà con bà chủ nhà nhìn nàng. Schmitt nói:

- Bé nhớ mẹ ghê lắm. Suốt từ lúc cô về thứ Năm tuần trước đến giờ, lúc nào cũng gọi mẹ.

- Con nói "Mẹ" đi nào.

- Mẹ! - Đứa trẻ nhắc lại.

- Mẹ có quà cho con đây! Xem này! - Nàng ngồi xuống bàn bếp, đặt Danny trên đùi, lấy trong xác ra một gói. Nàng cởi dây buộc. Đứa trẻ chồm lên nắm vào giấy bọc và dây buộc.

- Khoan, ngồi yên để mẹ cời đã.

Nhưng đứa bé háo hức quá vẫn cứ túm lấy gói quà. Lorna lúng túng, Jens bước đến cứu:

- Để tôi bế con cho cô dễ làm.

Lúc Jens nhắc đứa trẻ ra khỏi đùi Lorna, nàng ngẩng đầu lên và bốn mắt gặp nhau. Một luồng điện chạy qua cơ thể nàng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Lorna kịp nhận thấy Jens vừa cạo râu nhẵn nhụi. Nàng thấy cả cặp mắt xanh biếc, cái miệng nhỏ tinh tế của chàng. Lần đầu tiên hai người cùng chia sẻ sự chăm sóc đứa con.

Trong khi đó bác Schmitt vẫn quay cần máy giặt nghe lạch xạch đều đặn.

Jens dịu dàng nói:

- Cô mở ra, - Rồi chàng nói với con trai: - Xem mẹ đem quà gì đến cho con kìa.

Nghe thấy Jens gọi mình là "Mẹ", Lorna run bàn tay và đỏ gò má. Cuối cùng nàng đã cời được dây buộc, và lấy ra một con gấu trắng tinh có hai mắt đen bóng làm bằng hai chiếc khay.

Bé Danny hớn hờ chồm đến đòi chơi. Jens bèn trả con cho Lorna. Đứa bé ngấm nghĩa con gấu bằng vải trắng tinh, reo lên:

- Bup! Duh!

Nó ôm con gấu, trong lúc cả cha mẹ nó đều nhìn nó.

- Em mua con gấu bằng số tiền của anh đấy, - Lorna nói, mắt cúi xuống - Anh không phản đối chứ?

- Tất nhiên là không?

- Trước đây em chưa mua thứ quà gì cho con.

- Tôi cũng vậy.

Lorna rất muốn nhìn Jens nhưng lại sợ. Mặt nàng vẫn ửng đỏ. Hai người chăm chú nhìn vào đứa con, trong lúc bác Schmitt vẫn quay đều đều máy giặt.

Bây giờ Lorna mới sực nhớ:

- Bác để tôi quay đỡ bác một lúc, Schmitt.

- Không, cô chơi với con đi, mặc tôi. Sắp xong rồi.

- Sao bác lại thế? Bác giặt quần áo trẻ con chứ gì. Để tôi làm cho. Ít nhất thì việc đó tôi cũng có

thể làm được cho nó.

Lorna đưa đứa trẻ cho Jens, bỏ mũ, chạy ra chỗ máy giặt. Bác Schmitt bung chậu đến. Lát sau quần áo đã giặt xong. Lorna hỏi:

- Tôi đem phơi nhé.

- Ấy, để tôi! Cô mặc quần áo đẹp thế kia. Mà ướt hết cả rồi kia kìa.

Lorna nhìn xuống váy:

- Hơi một chút không sao! Tôi muốn phơi quần áo cho bé Danny.

- Nếu vậy cũng được. Cô phơi đi. Cặp kẹp quần áo ở cuối tủ kia kìa.

Lorna ôm chậu quần áo, tránh cặp mắt của Jens đang nhìn nàng, chạy ra sân sau. Trời đang nắng đẹp. Bầu trời không một gợn mây. Ra ngoài này Lorna mới cảm thấy thoải mái và thở được nhẹ nhõm. Cuộc gặp hôm nay đúng là ngẫu nhiên, không hề bên nào có dụng ý. Ba người, lẽ ra thành một gia đình, nhưng mỗi người mỗi nơi!

Lorna đặt chậu quần áo xuống, lấy chiếc áo trẻ con xinh xắn. Từ thửa nhỏ, chưa bao giờ nàng phơi quần áo lên dây. Ở nhà nàng, đây là công việc của đầy tớ. Nhưng nàng đã nhìn thấy họ làm và bây giờ nàng cố nhớ lại để làm cho chu đáo. Lorna cảm thấy dễ chịu. Gió thổi tung bay làn tóc nàng và trong tay nàng là quần áo của con nàng.

Lorna phơi đến cái áo thứ ba thì Jens bước ra sân sau. Thấy chàng đến gần, nàng bèn quay lưng lại, cúi xuống lấy chiếc quần nhỏ xíu của Danny. Lúc Lorna ngẩng đầu lên, nàng thấy chàng đứng ngay bên cạnh, đưa tay nắm sợi dây phơi.

Lorna giữ chiếc quần và phơi lên dây.

Một lúc sau, Jens lên tiếng:

- Tuần nào em cũng đến đây à?

- Bác Schmitt kể cho anh nghe rồi còn gì.

- Tôi thường đến vào thứ Ba, nhưng thứ Ba này tôi lại phải đến Duluth...

Lorna im lặng Jens nói tiếp:

- Một người ở đó đặt đóng một chiếc thuyền.

Lorna vẫn im lặng.

Lorna phơi thêm một chiếc quần trẻ con nữa lên dây. Jens làm như không nhìn nàng. Cuối cùng chàng bỏ trò giả vờ ấy, nhìn thẳng vào hình dáng nghiêng của Lorna, lúc này đang giơ cao

hai tay để kẹp một chiếc cặp vào dây phơi. Cặp vú nàng to hơn lúc chưa sinh con. Cặp môi và miệng nàng trông đẹp hơn hồi chàng mới quen nàng, trông đầm thắm hơn nhiều.

Jens nhìn Lorna và thấy bây giờ nàng mới thật là đàn bà, không còn là cô gái nông nổi, có phần gốc gác thừa nào. Gió thổi tung tóc nàng và một số lọn tóc rủ xuống cằm. Một chiếc áo trẻ con chạm vào đầu và nàng nghiêng đầu tránh để bước qua. Jens nghĩ đến đứa con đang ở trong bếp với Schmitt. Đứa con của hai người.

- Chưa bao giờ anh thấy một đứa trẻ xinh xắn, kháu khỉnh như đứa bé này.
- Nó càng lớn càng giống anh.
- Giống thế nào?
- Cũng sẽ cứng đầu như anh!
- Người Na Uy là như thế, - Jens cau mày, không biết đối đáp ra sao. Cuối cùng chàng nói: - Lorna... Đúng là quái quỷ!
- Quái quỷ sao? Hay anh không bằng lòng thấy em đem đi số tiền anh đưa bác Schmitt?
- Không phải chuyện ấy!
- Vậy chuyện gì mà bảo em quái quỷ?
- Chịu! Ở nhà có biết em đến đây thăm con không?
- Không. Họ tưởng em đến thư viện mượn sách.
- Thấy không? Cô vẫn chưa dám công khai mọi thứ với họ. Cô vẫn bị áp đảo. Cô vẫn bị động với gia đình cô.
- Vậy anh bảo em phải làm thế nào?
- Không bảo gì cả, - Jens nói rồi đi về phía nhà, - Không gì cả.

Lorna đá chiếc chậu sang bên cạnh, đuổi theo Jens.

- Quái quỷ là anh ấy, Jens Harken! - Nàng túm cổ áo Jens giữ lại, - Anh đừng có quay lưng lại với em!

Jens ngạc nhiên quay đầu lại. Lorna đang đứng chống tay lên sườn, mắt quắc lên nhìn chàng. Nhưng đồng thời Jens cũng thấy cặp mắt nâu của nàng long lanh nước mắt. Chưa bao giờ chàng thấy Lorna đẹp như lúc này.

- Anh hỏi gì thì hỏi đi! - Nàng quát - Hỏi đi, gã đàn ông Na Uy cứng đầu kia!

Nhưng Jens không hỏi gì. Cô ta còn chưa cần đến mình hơn cần đến bố mẹ cô ta thì mình hỏi cô ta làm gì? Có thể cô ta vẫn yêu mình, mà rõ ràng là như thế, chỉ qua thái độ của cô ta mình biết. Nhưng yêu mà coi bố mẹ hơn người yêu thì thứ con gái như thế mình không cần.

- Bao giờ cô chống lại cha mẹ cô. Khi đó tôi mới nói.

- Em không thể như thế. Nguyên nuôi em với thằng Danny anh cũng chưa đủ sức kia mà.

- Nếu vậy thì cô cứ hòa thuận với cha mẹ cô.

- Không đời nào.

- Thế thì chịu rồi. Chúng ta bị kẹt rồi.

- Anh yêu tôi! Anh đừng chối rằng anh không yêu tôi!

- Vấn đề không phải ở chỗ đó, mà ở chỗ cô có yêu tôi hay không?

- Lại còn không? Anh không thấy à? Chính tôi chủ động trước. Chính tôi vào bếp tìm anh! Chính tôi xuống nhà kho gặp anh! Chính tôi chủ động lên tầng ba chui vào phòng anh!

- Đó là trước khi cô có thai. Từ ngày cô có thai, cô giấu tất cả mọi người, cô giấu tôi với tất cả những người cô quen biết. Đến nay cô vẫn còn cố giấu. Tôi làm sao tin được là bây giờ cô vẫn yêu tôi?

- Anh không thấy sao? Đến thăm con mà tôi cũng phải lén lút chỉ vì tôi không có chồng.

- Đến nay cô vẫn chưa biết cô phải làm gì hay sao?

- Ngoài việc đứng đây và làm như một con ngốc! Không đâu!... Tôi không biết! Tôi không biết tôi phải làm gì bây giờ.

Jens không nhịn được cười. Tình thế họ lúc này thật nực cười nhưng trông Lorna mới đẹp làm sao: nàng đứng trên mặt đất bần thủ, tóc tung bay theo gió và hai gò má đỏ rực. Ôi, lạy Chúa, sao mình không thể tiến thêm ba bước, ôm lấy tấm thân tuyệt vời kia, hôn lên đôi môi đầy quyến rũ kia và nói: "Ta hãy đem bé Danny về và cùng chung sống với nhau!"

Nhưng nếu mình làm thế thì rồi sẽ ra sao? Lại phải đối trá, lại phải dấu diếm ư? Chắc chắn cô ta sẽ yêu cầu mình tuyên bố với mọi người rằng đây là con nuôi.

Không Jens thậm nghĩ, một là cô ta công khai với tất cả mọi người về tình yêu giữa hai đứa, về chuyện đã ngủ với nhau mặc dù chưa kịp cưới. Hai là thôi quên cô ta đi!

Nhưng Jens vẫn đứng đó, nhả răng ra cười. Bởi Lorna đẹp quá. Trông cô hấp dẫn quá, ngon lành quá. Cô lại vừa thú nhận yêu chàng và tự xỉ vả cô ta rằng cô ta đã ngốc! Cô ta vẫn mê mình.

- Anh cười gì?

- Cười cô!

- Vậy thì thôi đi!

- Câu ấy cô nói chứ không phải tôi. Nếu như cô thấy cô là con ngốc thì đúng đấy.

Giận quá, Lorna ném một cái cặp quần áo vào trán Jens. Cái cặp rơi xuống đất.

- Ái - Jens kêu lên, quay lại nhìn Lorna - Tại sao cô ném tôi? - Chàng xoa trán.

- Bây giờ thì cha mẹ tôi có bảo tôi lấy anh, tôi cũng không lấy nữa.

Jens quay vào nhà, nhưng đi được một bước chàng đứng lại, thả tay xuống:

- Cả tôi và cô đều biết chuyện đó không đời nào xảy ra, cho nên quan hệ giữa chúng ta vẫn trở lại như trước khi gặp nhau ở đây! - Jens đi tiếp và khi đến gần cửa vào nhà, chàng dừng lại nói thêm: - Tôi khuyên cô là cứ đến đây vào thứ Năm như cũ.

Lorna giận quá ném một cái cặp quần áo nữa. Chiếc cặp ném trượt, sượt qua vai Jens, rơi xuống đất trước mặt chàng, Jens quay phắt lại, hai người quắc mắt nhìn nhau căm thù.

- Hãy người lớn hơn Lorna! - Jens nói rồi bình thản đi vào nhà, bỏ mặc Lorna đứng trơ một mình trên sân.

Khi cánh cửa vào bếp đã đóng lại, Lorna không ghìm được nữa. Nước mắt nàng trào ra xối xả. Nàng dùng ống tay quạt nước mắt, trở lại phơi nốt chiếc áo trẻ con cuối cùng trong chậu. Lúc này toàn thân nàng rung lên trong cơn khóc tủi thân. Nàng cầm chiếc áo trẻ con ướt trong tay, không đủ sức phơi lên dây nữa. Nàng ngồi xuống, ôm hai đầu gối khóc nức nở...

CHƯƠNG CUỐI

Sau cuộc gặp với Jens ở nhà bác Schmitt, Lorna đau khổ đến cùng cực. Mỗi lần nhớ đến cảnh tượng nàng, Jens và bé Danny hôm đó, cảnh tượng của một gia đình đầm ấm, Lorna lại thấy trái tim tan nát. Nàng hình dung, cuộc sống của nàng sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu nếu Jens không "cứng đầu" đến như thế. Nàng xót xa mừng tượng Jens, nàng và bé Danny cùng sống trong xưởng đóng tàu, trên căn gác nhỏ. Nàng sẽ tắm rửa cho bé Danny, phơi quần áo bé lên dây. Nàng sẽ nấu ăn cho Jens và buổi tối nàng sẽ ngủ cùng giường với chàng...

Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó nàng lại khóc nức nở.

Lần sau đấy, Lorna đến thăm con, Jens không có ở đó. Đột nhiên Lorna cảm thấy thiếu thứ gì và nàng rất buồn. Ngày tháng của nàng cứ trôi đi, nhạt nhẽo và trống vắng.

Một hôm nàng vào hiệu tạp hóa ở vùng hồ White Bear, gặp Mitchell Armfield.

- Lorna!

Nghe thấy tiếng gọi Lorna quay lại, nhìn thấy cậu ta ngay đằng sau. Nàng mỉm cười nói:

- Mitchell! Lạ Chúa tôi, đúng là cậu không đấy?

Mitchell cao lớn hơn rất nhiều so với hai năm về trước. Cao, nước da rám nắng, trông đã là người lớn, không còn là cậu thiếu niên nhút nhát ngày nào.

Mitchell cười, chìa tay:

- Chứ còn gì nữa?

- Thế đâu rồi cậu bé gầy còm cứ luôn đòi dạy tôi điều khiển buồm?

- Tôi vẫn bơi thuyền buồm. Còn chị thì sao rồi?

- Cũng vẫn bơi thuyền nhưng chỉ bơi một mình con thuyền nhỏ.

- Tôi vẫn nhìn thấy chị trên mặt hồ. Hình như chị chẳng chịu đi đến đâu, đúng không?

- Đúng thế. Tôi...

Lorna ngừng lại giữa chừng. Mitchell đợi nghe nhưng không thấy Lorna nói nốt, bèn nói:

- Mỗi lần bọn tôi bơi thuyền dưới trăng hoặc tụ tập ngoài lầu bát giác ngoài công việc để hòa nhạc, ai cũng hỏi: sao không thấy Lorna đâu. Nhất là chị Phoebe! Chị ấy lúc nào cũng nhắc đến chị.

Lorna ngẩng nhìn cậu trai, hỏi:

- Phoebe ra sao?

- Chị ấy yên ổn nhưng rất nhớ chị.

- Tôi cũng nhớ Phoebe. Ngày trước hai đứa lúc nào cũng kè kè bên nhau.

Mitchell chăm chú nhìn Lorna rồi dè dặt hỏi:

- Tôi muốn hỏi thật chị một câu, được không?

- Tất nhiên là được.

- Chị làm trái tim Phoebe tan nát đấy. Từ ngày chị đi học ở Chicago, chị không viết lá thư nào cho chị Phoebe, cũng không nhắn hỏi gì chị ấy. Chị Phoebe nghi là đã làm điều gì chị giận, nhưng không biết đã làm gì. Có đúng là chị giận chị Phoebe không?

- Không phải đâu, - Lorna vội vã trả lời. Nàng đặt tay lên ống tay áo Mitchell - Phoebe vẫn là người bạn thân nhất của tôi.

- Thật không?

Lorna chỉ mỉm cười nhìn Mitchell. Cậu ta hỏi thêm:

- Chị Phoebe đang rất mong gặp chị, nhất là từ ngày chị ấy đính hôn và bây giờ đang bận tíu tít chuẩn bị lễ cưới. Chị Phoebe bảo ngày trước hai chị có chuyện gì cũng nói với nhau, vậy mà bây giờ Lorna giận, không nhìn mặt chị ấy nữa. Nếu không phải chị giận thì sao hai chị không gặp nhau? Tôi biết chị Phoebe rất mong như thế.

- Tôi sẽ đến gặp Phoebe, - Lorna nói khẽ.

Câu nói rõ ràng là chân thật, Mitchell nhìn vào cặp mắt nâu rất đẹp nhưng u uất của Lorna. Cậu chìa tay vui vẻ nói:

- May quá hôm nay tình cờ gặp chị. Tôi có thể kể chuyện này với chị Phoebe tôi chứ?

- Tất nhiên, mà tôi còn nhờ cậu chuyển lời tôi chào Phoebe nữa. Bảo tôi vẫn yêu Phoebe như ngày xưa, không khác gì hết.

Mitchell chào rồi đi.

Mấy câu của Mitchell ám ảnh Lorna suốt cả ngày hôm sau. Đêm hôm đó nàng không ngủ được, dậy ngồi bên cửa sổ trông ra ngoài trời đêm, thử phân tích tại sao nàng lại "bỏ rơi" Phoebe. Đúng là ngốc nghếch, đi bỏ mất cái thú của một tình bạn chân thành, thân thiết đến như tình bạn giữa nàng và Phoebe.

Và không chỉ là cái thú. Chính thời gian vừa qua là lúc Lorna bối rối nhất, đau khổ nhất, cần có bạn thân để tâm sự nhất thì nàng lại quên bằng mất Phoebe! Nếu cần hỏi ý kiến thì còn hỏi ai hơn là hỏi Phoebe, người bạn thân thiết nhất của nàng từ thuở nhỏ. Và tin cậy nhất! Phoebe đã bao giờ phản bội nàng đâu? Và nàng cũng vậy.

Vậy cái gì? Cái gì đã khiến nàng nghi ngại gặp Phoebe? Lorna tìm ra chỉ là sự xấu hổ! Đúng vậy, chỉ là từ cái hôm mẹ nàng bảo chuyện nàng có thai ngoài giá thú là chuyện nhơ nhuốc. Nếu mọi người biết, họ sẽ khinh bỉ nàng, gọi nàng bằng những danh từ nhục nhã nhất. Mọi người sẽ ghê tởm nàng và coi nàng là đứa hư hỏng, đứa bỏ đi!

Nhưng Phoebe đâu phải là mọi người? Liệu Phoebe có khinh bỉ Lorna, có ghê tởm nàng không? Chắc chắn không. Hiểu rõ Phoebe, Lorna tin chắc chắn Phoebe không khinh mình. Thì ra chính nàng, chính Lorna đã tự khinh bỉ mình, tự ghê tởm mình mà không biết. Nàng đã tự ý cắt đứt tình bạn với Phoebe mà không giải thích tại sao.

Hôm sau Lorna thức dậy hai mắt nặng trĩu vì mất ngủ. Tuy nhiên trong lòng nàng lại có niềm vui.

Nàng đã quyết định đến gặp Phoebe. Nàng vội vã bước ra khỏi giường. Cần gặp ngay bạn, càng sớm càng tốt.

Vì mong gặp bạn sớm, nàng thoải thác bữa điểm tâm, loay hoay lựa quần áo, đắp bông thấm nước lạnh lên mắt để khỏi thâm quầng, chải đầu theo kiểu "tổ chim", trang điểm rồi đi. Mười giờ sáng, nàng đã gõ cửa biệt thự của gia đình Armfield.

Phoebe bước xuống thang gác, do được cô hầu bảo, thấy Lorna đứng đó, chân cô suýt khụy xuống. Phoebe bị bất ngờ hoàn toàn. Lorna nước mắt đầm đìa, đi loạng choạng tới. Phoebe vội chạy xuống chân cầu thang đỡ bạn, trong khi bản thân cô xúc động cũng không kém.

- Lorna có đúng là bạn đấy không?

- Phoebe thân yêu. Mình lại đến với bạn đây.

Họ ôm nhau cho đỡ nhớ. Cuối cùng Phoebe buông bạn:

- Mitchell khoe là gặp bạn ngoài phố và bảo bạn sẽ đến chơi, nhưng mình chưa tin.

Đôi bạn vừa ôm nhau vừa lên cầu thang. Họ vào phòng Phoebe. Căn phòng vẫn như xưa, không có gì thay đổi. Phong cảnh bên ngoài cửa sổ vẫn tuyệt vời. Vẫn chiếc giường ấy, nơi Lorna đã bao nhiêu lần nằm trên đó tâm sự đủ thứ chuyện với bạn.

- Lại được vào chỗ này thích thật! - Lorna reo lên sung sướng.

Nàng bước ra cửa sổ, nhìn ra ngoài một lúc rồi quay lại nhìn vào căn phòng.

- Mình không nhớ lần cuối cùng vào đây là bao giờ?

- Từ mùa hè năm kia.

- Ừ, phải rồi. Mùa hè năm kia, qua mùa hè năm ngoái và bây giờ là mùa hè năm nay. Vậy mà đã hai năm rồi. Hồi ấy mình lần đầu tiên gặp Jens. Từ đó bao nhiêu chuyện xảy ra.

- Bạn kể mình nghe chứ?

- Mình sẽ kể hết.

- Ngồi xuống đây - Phoebe xếp gối thành chõng cao ở đầu giường rồi ngồi xuống chân giường.

Cả hai bỏ giày, co chân lên nệm, nhìn vào mặt nhau.

Lorna mỉm cười nói:

- Bạn kể trước đi. Mình cảm thấy câu chuyện của bạn vui hơn câu chuyện của mình.

- Được thôi. Anh ấy đẹp trai, hiền lành, sôi nổi và chăm chỉ làm ghê gớm. Hôm đầu tiên gặp anh ấy mình cảm thấy như gan ruột của mình bị quấn vào một cái ống nào đó và mỗi khi mình cử động, thậm chí nuốt nước bọt mình cũng thấy đau.

Lorna bật cười.

- Anh Slatterleigh ấy à?

- Tên anh là Dennis.

- Vậy là cậu gặp được người cậu yêu thật sự.

- Đúng thế. Mình yêu đến nổi, mỗi lần anh ấy chào mình để về mình thấy như mình lịm đi, chết giấc.

- Ôi, mình mừng cho bạn, Phoebe. Bao giờ cưới?

- Chưa đâu. Tuần lễ cuối của tháng Sáu kia! Mình muốn mời bạn làm phù dâu, nhưng mình

ngần ngại chưa dám hỏi. Lâu nay hình như bạn tránh mặt mình và mình đâm suy nghĩ, hay có chuyện gì làm bạn giận mình. Nhưng không có chuyện gì chứ?

- Chuyện làm mình giận bạn thì không?
- Vậy thì có chuyện gì?
- Mình bị rơi vào một hoàn cảnh hết sức phức tạp.
- Hoàn cảnh gì?

Mặt Lorna đột nhiên sầm sẫm. Nàng đưa mắt nhìn đi tận đâu xa lắc.

- Nhiều lúc mình nghĩ, bạn khó có thể hình dung nổi và bạn cũng khó có thể hiểu được mình. Nhưng sau khi gặp Mitchell, mình suy nghĩ phân tích thì thấy mình lầm. Bạn hiểu mình quá rõ, đúng thế không Phoebe? Hai chúng mình đã tâm sự với nhau tất cả mọi chuyện thầm kín nhất.

- Chắc là bạn gặp khó khăn trong chuyện với Jens Harken chứ gì?
- Tất nhiên. Lúc chúng mình yêu nhau, anh ấy đang đóng con thuyền Lorna D, chính mình đã rủ bạn đến xem lúc nó còn đang dở dang, bạn nhớ chứ?
- Nhớ. Và xưởng nằm ở cuối khu vườn biệt thự Rose Point. Nhưng rồi sau thế nào?
- Mình có thai với Jens.

Phoebe không hề tỏ ra ngạc nhiên hay hoảng hốt. Cô chỉ thở một hơi dài rồi đưa cả hai tay ra để Lorna nắm.

- Mình đã sinh một đứa con. Con trai.
- Vậy ra không phải bạn đi học ở Chicago?
- Không. Mình vào sống trong một tu viện gần thành phố Milwaukee bên cạnh các bà xơ...

Lorna kể lại câu chuyện không dấu một chi tiết nào. Khi kể đến đoạn nàng gặp Jens tại nhà bác Schmitt, lúc nàng đến thăm con, Lorna run rẩy, nước mắt nàng ứa ra, giọng nghẹn ngào. Nàng kết thúc câu chuyện kể với bạn:

- Thế đấy, và anh ấy bỏ mặc mình đứng trơ trọi giữa sân.

Phoebe hỏi:

- Lúc bạn bảo anh ấy rằng bây giờ dù hai bác cho có bạn lấy Jens đi nữa, bạn cũng không lấy nữa, là bạn nói thật hay tức quá thì nói thế thôi?
- Tức quá thì nói thế thôi, - Lorna nói rất khế. - Uất quá ý nào chợt xuất hiện trong đầu là

mình phát ngay, đã kịp suy nghĩ gì đâu? Còn thật ra điều mình ao ước nhất là lấy anh ấy.

Phoebe nhìn bạn rất lâu. Cô nói:

- Mình còn nhớ bạn đã nói với mình một câu, lâu lắm rồi, vào mùa hè năm ấy, khi bạn mới quen Jens. Bạn có nhớ hôm hai chúng mình ngồi ngoài vườn nhà bạn và bạn thú nhận với mình rằng bạn yêu Jens không? Hôm ấy tâm trạng bạn rất tự tin, rất thanh thản lúc bạn nói với mình điều ấy. Sau đó bạn nói một câu mà mình không bao giờ quên. Bạn bảo: cứ có anh ấy bên cạnh là bạn thấy cuộc sống bỗng trở nên có ý nghĩa và nếu Jens bỏ rơi bạn thì coi đây là Tháng Mười Một của trái tim bạn.[6]

- Mình nói vậy ư?

- Đúng thế. Chính miệng bạn nói và lúc đó mình phải nói là mặt bạn sao đẹp đến thế. Lúc đó mình đã nghĩ rằng bạn tất sẽ tìm được cách để chung sống với Jens. Tất bạn phải lấy anh ấy. Từ hôm đó mình đinh ninh trong bụng là như thế.

- Ôi, Phoebe, mình ao ước được lấy Jens biết chừng nào.

- Vậy thì bạn phải tiến hành cách nào đi chứ.

- Cách nào? Mình làm gì được? Jens ở bên kia hồ. Mình ở bên này hồ. Cha mẹ mình thì không hề thay đổi lập trường một ly nào hết.

- Tất nhiên họ không thay đổi, điều ấy dễ hiểu thôi. Và nếu bạn đợi cho đến lúc cha mẹ bạn thay đổi thì có mà hết đời. Jens có lý khi anh ấy bảo nếu bạn thực sự yêu, bạn sẽ đủ sức cưỡng lại cha mẹ. Giá mình ở địa vị bạn, mình dám cưỡng lại cha mẹ lắm.

- Cưỡng lại cha mẹ?

- Nếu vì người mình yêu thì là chuyện hoàn toàn cần thiết.

- Nhưng Phoebe ạ, Jens còn bảo...

- Thôi được rồi, Jens bảo thế này, bạn bảo thế kia, rồi Jens lại bảo thế nọ, và cuối cùng cả hai nổi khùng lên với nhau, mỗi người trưng cái bướng của mình ra, chẳng ai chịu nghe ai. Nhưng sự thật là sự thật rành rành ra đó: là bạn yêu Jens và Jens yêu bạn. Hai người có đứa con và đều muốn cùng nhau chăm sóc nó. Khốn nỗi chỉ cần cha mẹ bạn đe dọa, nào tai tiếng, nào nhor nuốc là bạn đã vội hốt hoảng. Lẽ ra bạn phải bảo cha mẹ bạn là bạn không sợ tai tiếng thì bạn lại bảo Jens...

- Mình không bảo gì Jens hết, Phoebe.

- Không bảo nhưng cũng như bảo. Vậy là bạn cần cha mẹ hơn cần Jens. Đúng vậy không?

- Không. Không phải thế.

- Ôi, Lorna, đừng cố bào chữa! Đừng cố lẩn tránh sự thật nữa. Bạn phải lắng nghe Jens nói, phải thấy được là anh ấy nói đúng. Nếu bạn tiếp tục che giấu sự thật, che giấu con bạn, che giấu tình yêu của bạn với Jens tức là bạn vẫn nghĩ rằng Jens không đủ xứng đáng với tiêu chuẩn của gia đình bạn. Còn nếu yêu Jens thì bạn hãy tỏ rõ điều ấy ra. Dem bé Danny về nhà, đến gặp hai bác, nói thẳng: "Một là cha mẹ chấp nhận cháu ngoại, chấp nhận chồng con, hai là con bỏ nhà vĩnh viễn không bao giờ trở lại".

- Đã một lần mình đã nói với cha mẹ mình như thế.

- Nhưng chỉ nói mà không làm. Lời nói của bạn có khác gì cái đập tay vào không khí? Bạn vẫn sống ở nhà với bố mẹ chứ gì? Bạn cũng chưa đưa tối hậu thư với hai bác, đúng chưa nào? Nếu mình là bạn thì mình đưa ra tối hậu thư, nếu cha mẹ không chịu thế này thì con sẽ làm thế kia.

Càng nói Phoebe càng sôi nổi. Cô đứng dậy, hoa tay múa chân.

- Mình sẽ làm thế nào, bạn biết không? Mình sẽ bế con ra chỗ đông người, chỗ nào...

- Ra công khai?

- Chứ còn gì? Ra công khai, chỗ nào đông người nhất, chẳng hạn giữa khán đài ngày Hội đua thuyền.

- Giữa Hội đua thuyền?

- Mình sẽ đứng ra chỗ mọi người đều nhìn thấy, bế con trên tay, trở cho nó xem con thuyền, của bố nó.

- Ai lại thế?

Phoebe coi như không nghe thấy Lorna phản đối, vẫn tiếp tục dòng suy nghĩ:

- Mình sẽ nói to cho mọi người nghe thấy: "Con nhìn thấy bố đang bơi thuyền không? Con nhìn thấy con thuyền bố đóng không? Bố con là nhà đóng tàu giỏi nhất nước Mỹ và mẹ ra đứng ở đây để mọi người đều thấy mẹ đã lựa chọn ai làm người mẹ cùng chung sống..."

Im lặng. Ý kiến đề xuất của Phoebe quá táo bạo! Lorna hỏi rất khẽ:

- Nếu bạn ở địa vị mình, bạn dám làm thế?

- Mình không biết. Đây là mình cứ phóng ra một ý như thế, trong lúc tìm biện pháp gợi ý cho bạn.

- Nhưng bạn có dám làm thế không? - Lorna còn băn khoăn. Nàng nhìn thẳng vào mắt Phoebe và hai người nhìn nhau không chớp. Cuối cùng Phoebe hỏi nhỏ:

- Nhưng Lorna! Bạn có dám làm như thế không? Bạn bế bé Danny...

- Trong lúc cha mình ngồi trên con thuyền Lorna D...

- Bác gái thì đứng trên khán đài xem cuộc đua diễn ra trên hồ.

- Và Jens điều khiển thuyền... không biết năm nay anh ấy dự thi bằng con thuyền nào? - Lorna đã bị cuốn theo gợi ý của bạn.

- Thuyền Manitou.

- Manitou? - Lorna im lặng một lát - Dùng con thuyền ấy liệu Jens có đoạt giải được không? Bởi mình nghe nói dự giải năm nay còn trên một chục thuyền buồm được đóng theo mẫu đáy phẳng của Jens?

- Mình nghe ông Tim Iversen kể thì Jens đã thực hiện một số cải tiến trên con thuyền Manitou. Mà mọi người đều biết không ai am hiểu kỹ thuật đóng tàu bằng Jens.

Lorna gật đầu tán thành:

- Nếu vậy thì Jens sẽ chiến thắng!

Lorna ngả lưng lên gối, mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ.

- Jens đang đòi mình phải cưỡng lại cha mẹ mình. Nếu mình làm theo cách bạn gợi ý thì sẽ là một đòn quyết liệt, đúng không?

Phoebe ngồi nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt bạn:

- Bạn đã quyết định làm như thế rồi à?

Lorna tránh cặp mắt bạn:

- Chưa. Mình phải suy nghĩ đã.

- Đúng bạn phải suy nghĩ thêm thật.

Lorna lo lắng:

- Nếu làm mạnh như vậy, mình sẽ phải hứng chịu sự căm giận của cha mẹ. Mình không thể ở nhà thêm được nữa. Mà Jens thì chưa chịu cưới mình...

Phoebe cũng ngả lưng lên gối. Đôi bạn im lặng một lúc lâu suy nghĩ. Cuối cùng Lorna nói khẽ:

- Nếu làm thế... mình cần có một người đứng bên cạnh để thêm sức mạnh. Phoebe, bạn có dám đứng cạnh mình lúc đó không?

- Tại sao không? - Phoebe nắm tay Lorna nói. - Mình thì có gì mà không dám?

Chỉ còn một tuần rưỡi nữa là đến ngày Hội thi thuyền buồm. Lorna ngày đêm suy nghĩ về điều Phoebe gợi ý.

Nghĩ đến lúc Jens, nàng và bé Danny đoàn tụ, cùng chung sống Lorna rất phấn khởi. Nhưng khi nghĩ đến lúc bị cha mẹ hắt hủi, dư luận xầm xì, và nàng sẽ suốt đời phải chịu đựng những cặp mắt khinh bỉ của mọi người, nàng lại nhụt chí.

Lần đến nhà bác Schmitt sau đó, Lorna đem theo một bộ quần áo thủy thủ xinh xinh, kẻ sọc xanh nước biển và trắng. Lúc trải bộ quần áo trẻ con đó lên bàn, nàng lúng túng nói:

- Bác Schmitt, lần sau tôi đến đây, bác vui lòng mặc sẵn bộ này cho cháu Danny. Tôi sẽ đến vào thứ Bảy, sớm hơn mọi khi và tôi sẽ đem cháu đi.

- Vậy là nó không ở với tôi nữa?

Lorna đặt bàn tay lên bàn tay bác đầu bếp già:

- Tôi rất lấy làm tiếc, bác Schmitt. Tôi biết bác rất quý bé Danny và nó không ở với bác nữa bác sẽ buồn và nhớ.

- Vậy là cô quyết định không đưa nó đến đây nữa?

- Không. Chỉ trừ trường hợp đặc biệt... Nhưng tôi hy vọng sẽ không xảy ra trường hợp đặc biệt ấy. Tôi tin rằng...

- Cô và Jens sẽ làm lành được với nhau?

- Đúng thế. Dù sao, đến lúc này tôi vẫn còn nghi ngại. Tính Jens cương quyết lắm và ương ngạnh. Không biết anh ấy có chịu không?

- Tôi rất mong cô hạnh phúc, cô Lorna. Coi như cô đã có gia đình vậy mà ba người, mỗi người một nơi là vô lý. Cô đem bé Danny đi, tôi rất nhớ. Tôi đã quen có nó bên cạnh. Và tôi cũng thiết thòi đôi chút, nhưng tôi không thể để gia đình cô ba người ba chốn như thế này mãi được. Thế nào cũng đến lúc...

- Tôi sẽ cố xoay trở ít tiền gửi thêm cho bác.

- Ôi, chuyện ấy cô không cần băn khoăn. Tôi đã nói rồi, tôi có dành dụm được một khoản...

Lorna ngắt lời:

- Tạm đủ sống chứ gì? Tôi hiểu. Nhưng về phía tôi cũng xin hứa sẽ cố gắng...

Sáng thứ Bảy, mặt trời chưa mọc, Jens đã thức dậy. Uống cà phê xong, chàng ra ngoài bến, thở hít làn không khí buổi sớm. Con thuyền Manitou vẫn bập bênh trên sóng hồ.

Jens lên thuyền kiểm tra mọi thứ: buồm, dây dợ. Những lúc như thế này Jens hay nhớ đến cha chàng ngày xưa. Cụ cũng luôn kiểm tra mọi thứ trên con thuyền sắp sửa rời bến như thế này. Jens bắt gặp cách ngồi xồm của chàng rất giống cha chàng lúc sinh thời. Chàng lẩm bẩm, cầu linh hồn cha phù hộ cho chàng.

- Hôm nay là ngày quan trọng trong cuộc đời con. Cha hãy phù hộ cho con.

Phương đông đã ló ra những tia sáng đỏ và vàng rực rỡ. Mặt trời sắp mọc. Điềm báo hiệu một ngày trời đẹp.

- Chú dậy sớm thế Jens! - Tiếng Dawin sau lưng.

Jens ngoái đầu lại. Dawin đứng cầm tách cà phê. Đúng lúc đó mặt trời mọc và những tia nắng đầu tiên rơi vào tóc Dawin khiến cho những sợi tóc trông như mạ vàng óng ánh. Dawin cười nhìn cậu em thân thiết:

- Không ngủ được hay sao?

- Vâng, - Jens mỉm cười đáp.

- Tôi hiểu. Chính tôi cũng không ngủ được mấy. Nửa đêm choàng thức giấc và thế là suy nghĩ miên man cho đến sáng.

Sau một lúc im lặng, Jens hỏi:

- Anh có nghĩ đến cha không?

- Có.

- Em ước gì cha có mặt hôm nay ở đây.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Cha đã dạy giáo dục anh em mình rất tốt, anh công nhận không?

- Công nhận.

- Cha đã giáo dục anh em mình tự tin. Hôm nay dù thắng hay bại chúng ta vẫn không để mất đi lòng tự tin...

- Hôm nay chú cần thắng lắm phải không, Jens?

- Đúng. Anh không cần thắng sao, Dawin?

- Cần chứ, nhưng không đến mức như chú. Chú đương đầu với Gideon Barnett và phải đoạt bằng được con gái ông ta. Đúng vậy không? Nhưng chú nghĩ thế nào, liệu Gideon Barnett có khả năng thắng chú không?

- Có chứ. Bởi con thuyền Lorna D chính tay em thiết kế. Nó có thể chạy nhanh khủng khiếp. Cả con thuyền Ngôi sao phương bắc nữa. Nhưng một số cải tiến em thực hiện trên con thuyền Manitou chắc sẽ làm cho hai con thuyền kia không theo kịp.

- Còn một số thuyền khác cũng được họ thiết kế theo phát minh của chú?

- Nhưng em sợ nhất vẫn là con Lorna D.

Dawin vỗ vai người em:

- Lúc này ta chẳng nên mất thời giờ vào chuyện ấy. Ta lên nhà, giục Cara cho ăn điểm tâm kéo muện.

Tim Iversen là người đến đầu tiên. Ông ta ngắm nghía con thuyền:

- Tôi có cảm tưởng đây là cô gái xinh đẹp. Cậu chăm chút cô ta suốt mấy tuần qua. Sờ mó mãi khiến cô ta hôm nay hứng tình cao độ, đúng không nào? Lát nữa vào cuộc thi, cô ta sẽ chạy vùn vụt, khó thuyền nào theo kịp. Cậu lại may cho cô ta bộ quần áo mới nữa, đúng không?

Quả thật Jens đã sơn lại con thuyền. Tim Iversen nhìn Jens, nói tiếp:

- Thế nào, sau cuộc thi hôm nay, tôi có thể đem nó về nhà được chứ? Cậu lấy có sữa sang giữ nó lại đây mãi rồi. Tôi e để nó ở đây rồi cậu mê nó không thiết lấy vợ nữa đấy!

Đội thủy thủ lục tục kéo đến. Cara đưa hai con chị lên thuyền Manitou để đến Câu lạc bộ White Bear, đứng trên khán đài xem cuộc thi.

Khi thuyền Manitou tiến đến gần bến, tiếng reo hò nổi lên vang động. Jens nhìn thấy con thuyền Lorna D đậu ở đó và Gideon Barnett đứng trên thuyền đã nghe thấy tiếng hò reo, đang ngẩng đầu lên nhìn. Thấy thuyền Manitou ông cau mặt lại cúi xuống chỉ huy các thủy thủ tiếp tục chuẩn bị những thứ cần thiết cuối cùng.

Thuyền Manitou cập bến. Cara dắt con lên bờ. Jens xem đồng hồ. Còn mười lăm phút nữa sẽ đến giờ họp các thuyền trưởng đấu thủ để nghe ban tổ chức giải thông báo. Jens nhìn lên khán đài và bãi cỏ bên dưới, nơi khán giả đã đứng đông nghịt. Những phụ nữ mặc áo váy đủ màu, đội những chiếc mũ đủ các kiểu. Trẻ con chạy đi chạy lại. Những đứa trẻ nhỏ hơn một tay nắm váy mẹ một tay cầm kem ăn.

Jens nhìn ra chỗ gia đình Barnett. Chàng thấy bà Levinia đứng cùng với hai bà già độc thân, hai em gái của Lorna và cậu em trai nàng đang nhìn bằng ống nhòm. Họ đứng giữa một đám người chắc là cổ động viên cho thuyền Lorna D. Jens không thấy có Lorna đứng đó. Chắc nàng cố tình tránh mặt!

Một nỗi thất vọng bùng lên trong lòng và Jens vội vã dẹp nó đi, bằng cách quay sang làm những công việc cụ thể.

Tiếng loa mời các đấu thủ thuyền trưởng vào hội trường nghe phổ biến về thể lệ cuộc thi. Jens bước lên bờ sau khi dặn dò các thủy thủ. Lúc đi ngang qua đám thành viên gia đình Barnett, chàng cảm thấy họ đều chăm chú nhìn chàng. Jens vẫn nhìn thẳng phía trước và không ngó sang hai bên.

Đến gần cửa vào Câu lạc bộ, đột nhiên chàng nhác thấy một hình dáng quen thuộc. Một màu sắc, một đường nét hay thứ gì đó khiến chàng quay đầu nhìn.

Lorna! Nàng đang đứng đó.

Cùng với...

Lạy Chúa! Lorna bế bé Danny! Hai mẹ con ra xem Hội thi thuyền buồm! Lorna dám bế con ra đây, cho tất cả mọi người nhìn thấy!

Jens đứng sững lại kinh ngạc. Chàng tiến về phía hai mẹ con. Đầu óc chàng choáng váng. Niềm vui đột ngột bùng lên khiến Jens như say rượu. Chàng hoa mắt và hai chân như muốn khụy xuống. Jens phải đứng lại để trấn tĩnh.

Con trai chàng và người yêu của chàng đứng kia, chỉ cách chàng mười bước chân, đang nhìn chàng! Lorna mặc váy màu hoa anh đào, bé Danny mặc bộ thủy thủ xinh xinh, có cả mũ thủy thủ với hai dải mũ màu xanh nước biển!

Lorna trở Jens, nói gì với con. Chàng đọc được qua cặp môi nàng mấp máy:

- Cha kìa!

Bé Danny toét miệng cười nhìn cha.

Rồi nó reo lên:

- Cha! - Và đòi tụt xuống đất để chạy đến với Jens.

Tim chàng đập rộn rã. Chàng có cảm tưởng trái tim chàng đang hát. Chưa bao giờ Jens khao khát chạy đến với ai như lúc này. Nhưng không được. Chàng phải vào kia dự cuộc họp các đấu thủ thuyền trưởng. Vào đó trễ có cơ nguy không được dự thi và mất khả năng đoạt giải.

Jens thấy tiếng chân ai đang bước đằng sau đột nhiên đứng lại. Chàng ngoái đầu nhìn, thấy Gideon Barnett chăm chăm nhìn con gái và cháu ngoại. Tiếng rầm rì lan khắp đám người và Jens thấy mặt ông tái đi như cánh buồm đã bạc màu. Jens cảm thấy lời xầm xì đã đến tai bà Levinia. Bây giờ đám khán giả xao động. Họ nhìn Lorna và Jens cảm thấy họ đang nhăm tính thời gian ngược lại.

Đúng lúc đó, một cô gái trẻ chạy về phía Lorna, miệng cười rất tươi:

- Ôi, Lorna! Bạn đi đâu mà bấy lâu nay không thấy mặt? Mình đang mong gặp bạn quá!

Jens nhận ra Phoebe Armfield. Cô lách người qua đám khán giả để chạy đến trước mặt Lorna. Cô ta reo to:

- Ôi, cả bé Danny nữa này!

Khán giả chắc không ai kịp thắc mắc tại sao cô gái kia đã biết tên đứa trẻ, cô gặp nó từ hồi nào. Phoebe hôn má đứa trẻ rồi má mẹ nó. Lorna miễn cưỡng phải rời mắt khỏi Jens, trong lúc chàng quay gót đi nhanh về phía Câu lạc bộ thuyền buồm White Bear. Cách mười bước phía sau, Gideon Barnett cũng đi theo vào.

Trong hội trường, một người đàn ông mặc quần trắng, bludông xanh nước biển, thắt cà vạt trắng đứng trên bục trịnh trọng nói:

- Các bạn thuyền trưởng thân mến! Ban giám khảo Hội đua thuyền năm nay thân ái chào mừng các bạn. Chặng đường hôm nay theo hình một tam giác. Đã có treo cờ hiệu từng chỗ ngoặt. Chúng ta sẽ có mười phút chuẩn bị sau phát súng tập kết, năm phút sẵn sàng sau phát súng chuẩn bị và phát súng thứ ba là xuất phát! Bất cứ đấu thủ nào xuất phát sớm hơn phát súng thứ ba đều coi là vi phạm thể lệ và không được tính xét giải...

Trong lúc chủ tịch Hội Đồng giám khảo nói, Jens cảm thấy Gideon Barnett đứng sau lưng đang chăm chú nhìn chàng. Số đấu thủ dự cuộc đua hạng A hôm nay là mười người. Năm của câu lạc bộ White Bear, và năm của câu lạc bộ Minnetonka, đơn vị đứng ra thách đấu.

- Chúc các bạn đạt kết quả cao! Xin mời các đấu thủ thuyền trưởng ra thuyền, - ông chủ tịch Hội đồng giám khảo kết thúc bài diễn văn khai mạc.

Các đấu thủ tản ra, chúc nhau thành công. Jens quay lại, thấy Gideon Barnett đã đang đi ra.

Đến cửa Câu lạc bộ, lập tức Jens đưa mắt về phía Lorna. Nên đến gặp nàng hay đi thẳng ra thuyền? Jens lưỡng lự không biết nên làm theo cách nào. Lorna muốn mình thế nào? Chàng thấy một số thiếu nữ trạc tuổi Lorna đang xúm quanh nàng. Jens nhận ra một vài khuôn mặt

quen quen. Rồi chàng nhận ra người đang bế con chàng là một trong hai bác của Lorna.

Thấy Jens đứng lại lúng túng, không biết nên đến gặp nàng hay ra thuyền, nơi các thủy thủ của chàng đang mong, Lorna bèn đi nhanh đến bỏ lại bạn bè ở đó nhìn theo nàng.

Jens đứng ngây người ra như thảng đần. Lorna đã gần chàng đến nỗi gấu váy nàng bay phần phật chạm vào mắt cá chân chàng. Nàng cầm bàn tay chai sạn của Jens và chàng thấy bàn tay nàng quá mềm mại. Lorna nói:

- Chúc anh thành công!

Jens nắm chặt bàn tay Lorna, tim như muốn vỡ tung.

- Anh sẽ cố gắng, vì em, vì bé Danny, - Jens nói.

Rồi chàng quay gót, hấp tấp chạy ra thuyền, tim vẫn đập thình thình.

Ra đến thuyền, Jens thấy ngay các thủy thủ của chàng trên thuyền Manitou đều đã nhìn thấy hết. Họ đã rõ tấn kịch tình cảm của người thuyền trưởng. Họ đều mỉm cười thân mến với chàng. Chỉ riêng Dawin hỏi:

- Thuyền trưởng! Cái ống này đặt dưới buồm chứ?

Khi Jens đã về vị trí chỉ huy, các thủy thủ nhìn thuyền trưởng và đều hiểu rằng, chàng đã chiến thắng trong cuộc đua còn quan trọng hơn cuộc đua thuyền hôm nay:

- Giương buồm cái! Giương buồm tam giác! Giương buồm phụ! Tiếng Jens dong dạc ra lệnh - Chuẩn bị xuất phát!

Mệnh lệnh của chàng được thi hành ngay và phát súng thứ ba đã nổ, thuyền Manitou băng đi cùng với chín thuyền buồm khác, trong đó có chiếc Lorna D và chiếc Ngôi Sao Phương Bắc.

Cuộc đua năm nay không đơn giản. Ngoài thuyền Manitou, còn hai thuyền nữa cũng do chàng thiết kế: Lorna D và Ngôi Sao Phương Bắc. Chưa kể tất cả các thuyền khác dự thi đều đóng theo mẫu thiết kế của chàng, nhưng khó địch nổi với ba thuyền kể trên.

Jens quên sạch mọi thứ, đầu óc chỉ còn tập trung vào con thuyền đang băng băng trên sóng. Mắt nhìn thẳng về phía trước, tai lắng nghe từng tiếng động nhỏ trên thuyền, tiếng gió thổi vào từng cánh buồm, tiếng dây cọ vào các trục, tiếng nước rào rào dưới gập thuyền. Miệng chàng liên tiếp quát ra lệnh cho các thủy thủ.

Nhưng lần đua này Jens cảm thấy có một điều đặc biệt bên trong chàng. Lòng chàng phơi phơi và nhẹ nhõm làm sao! Chàng không còn nghĩ đến bất cứ thứ gì khác ngoài con thuyền chàng đang điều khiển. Không nghĩ đến bộ mặt của bà Levinia lúc chàng túm áo bà. Không nghĩ đến Lorna và bé Danny. Không nghĩ đến ông Gideon Barnett mà lúc này chắc đang cay cú quyết vượt bằng được con thuyền của tên đầy tớ khốn kiếp đã dám quyến rũ con gái ông.

Mà con thuyền Lorna D đáng sợ thật. Đã mấy lần nó đuổi kịp con thuyền Manitou, thậm chí lúc vòng quanh bán đảo, nó còn vượt lên trước Manitou nửa thân thuyền.

Tiếng reo hò vang động:

- Hoan hô Manitou! Hoan hô Manitou!

Thuyền của Jens về đích trước tiên. Thuyền Lorna D chỉ về sau chàng có hai thân thuyền. Hú vía! Còn thuyền Ngôi Sao Phương Bắc thì bị Lorna D bỏ xa hẳn cả chục mét. Jens thầm tự khen mình là đã sáng suốt tiến hành mấy cái tiến thêm cho thuyền Manitou trong thời gian vừa qua. Nếu cứ để nguyên như cũ chưa chắc nó đã về nhất như hôm nay.

Vừa vượt qua vạch đích, Jens đã đưa mắt tìm tấm áo màu hoa anh đào. Không chút khó khăn chàng nhận ra Lorna trong đám đông khán giả. Nàng đứng trong nắng tay bế bé Danny, tay kia vẫy khăn về phía Jens. Phoebe đứng bên cạnh bạn.

Ôi, nụ cười trên môi Lorna, nụ cười chào đón kia còn giá trị hơn mọi phần thưởng đặt trên chiếc bàn phủ khăn trắng kê dưới bóng cây du đang chờ các thuyền trưởng đoạt giải. Hơn tất cả những tiếng reo hò ca ngợi của đám người hâm mộ cuồng nhiệt kéo ra sát bờ nước để đón tiếp thủy thủ của con thuyền chiến thắng Manitou. Hơn cả đám phóng viên nhà báo, phóng viên nhiếp ảnh đang xúm xít chạy theo chàng.

Chỉ Lorna và lời nhắn gửi của nàng qua việc nàng bế con đến đây là giá trị cao hơn hết.

Lúc đưa thuyền vào bến, Jens ra những mệnh lệnh cuối cùng: hạ buồm, cuộn dây thừng... mắt vẫn không rời Lorna. Cả lúc đám người hâm mộ, đám phóng viên ùa lên thuyền bắt tay chúc mừng các thủy thủ và đưa ra đủ loại câu hỏi, miệng trả lời, Jens vẫn liếc về phía nàng.

- Thưa ông Harken...

- Ông Harken, cho tôi hỏi...

- Xin lỗi thưa các ông... - Jens nói bước lên bờ. - Tôi đang rất cần gặp một người trước.

Jens nhìn thẳng về phía tấm khăn của Lorna đang vẫy và đi tới. Chàng không nhìn thấy ai khác, không nghe thấy gì ngoài tiếng tim mình đang đập rộn rã.

Chàng đã đến trước mặt nàng. Hàng trăm cặp mắt nhìn họ. Hai cánh tay vạm vỡ của chàng ôm chặt Lorna, chỗ bên trên khuỷu tay nàng. Họ nhìn thẳng vào mắt nhau sung sướng.

- Jens! - Lorna nói - Vậy là anh đã đạt được.

- Anh đã đạt được, - Chàng nhắc lại, áp môi vào môi nàng.

- Cha! - Bé Danny vỗ vào má Jens.

- Ôi, ai thế này? Bé Danny! Hôn cha đi nào!

Bé Danny trở ra ngoài hồ:

- Xuyền...

Lorna mỉm cười "dịch" cho con:

- Bé đòi bơi thuyền.

- Tất nhiên rồi. Lớn lên con sẽ bơi thuyền như cha. Ngay bây giờ cha sẽ đóng cho con một thuyền buồm nhỏ để để con biết bơi là cha cho con lên thuyền và dạy con các điều khiển ngay.

Bé Danny đã rời mắt khỏi con thuyền, quay sang cha. Jens hôn vào cái miệng xinh xắn của con trai.

- Ôi, sao có được ngày hôm nay tuyệt vời thế này! - Chàng nói đưa bàn tay to bè ôm đầu con.

Lorna nói:

- Anh có nhớ Phoebe không?

Đúng lúc Phoebe vừa bắt tay và chúc mừng Jens xong thì có tiếng người nói rất to:

- Ôi, hai cô gái đẹp quá! Còn cô thứ ba nào cho tôi không?

Họ quay ra và thấy Dawin cười toác miệng. Anh đến cùng với Cara và hai con trai.

- Đấy thôi! Anh còn định kiếm cô nào nữa, hả anh Viking tóc vàng kia? - Cara nói rồi hôn chồng.

Chị hôn má em chồng. Jens nói với Lorna:

- Đây là Cara, chị dâu anh. Còn đây là Lorna...

Lorna mỉm cười gật đầu và Cara hôn vào má nàng. Jens đỡ bé Danny trên tay Lorna. Hai đứa con trai của Dawin, một bố dắt, một bầu váy mẹ. Một tiếng phụ nữ nói rất to:

- Cho tôi gặp đấu thủ đoạt giải một chút!

Cả tốp nhìn ra. Jens nhận ra bà Agnes. Bà lách đám người vây quanh gia đình Harken, đến cầm

tay Jens, nhìn vào mặt chàng.

- Tôi không lầm đâu. Quả là chàng trai này giống hệt ông đại úy Dearsley ngày xưa. Tôi biết hôm nay là ngày sung sướng nhất của cậu, nhưng tôi xin nói, hôm nay cũng là ngày sung sướng nhất của tôi.

Hai em gái Lorna, Jenny và Daphne, rụt rè bước đến gần. Cả Theron. Cậu ta mê ngay bé Danny. Cậu ta hỏi chị:

- Chị Lorna! Nó là cháu em phải không? Nó phải gọi em là gì, chị?

Lorna mỉm cười:

- Là cậu!

- Tên nó là gì?

- Danny.

- Hi, Danny! Có đi chơi với cậu Theron không? Cậu sẽ cho nhìn ống nhòm.

Bé Danny tụt khỏi tay cha, bước lảo đảo đến với Theron...

Sau này nhân dân thành phố Saint Paul còn truyền tụng mãi những chi tiết về sự kiện này: Gia đình Barnett đã đón tiếp Jens ra sao? Con thuyền Manitou của chàng đã hai lần đoạt giải lớn của Hội đua thuyền thế nào? Và chuyện ông Gideon năm trước bướng bỉnh không chịu trao cúp cho Jens Harken, năm nay đã phải chịu trao cho chàng...

... Dàn nhạc đã ngừng tiếng. Thủy thủ các thuyền dự thi vây quanh đông đủ. Bóng cây du to phủ xuống chiếc cúp duy nhất chễm trệ trên tấm khăn trải bàn trắng tinh.

Vị chủ tịch Câu lạc bộ thuyền buồm White Bear nhấc lên, đặt vào tay Jens Harken.

- Xin chúc mừng, Harken - Gideon nói và chìa tay.

Jens nắm bàn tay đó:

- Cảm ơn ngài.

Hai đối thủ nắm tay nhau lâu hơn thường lệ một chút. Mặt Gideon lạnh lùng. Mặt Harken không còn chút gì nổi mừng vui chiến thắng. Người kia là ông ngoại của con chàng. Những nét

trên thân thể ông cũng như những đặc điểm trong tính nết ông sẽ di truyền qua giọt máu con cháu ông và con chàng cùng cháu chắt chàng sẽ thừa hưởng phần nào những nét ấy. Jens bỗng thấy nổi oán giận trong lòng giảm đi rất nhiều.

Họ đã buông tay nhau.

- Thừa Ngài Chủ Tịch, tôi muốn trao cúp này cho Câu lạc bộ...

Gideon hơi bối rối, nhưng trấn tĩnh được ngay.

- Câu lạc bộ xin chấp thuận. Đây là cử chỉ hào hiệp của ông.

- Nhưng tôi đề nghị được giữ nó trong đêm nay.

- Tất nhiên rồi.

Jens quay lưng lại, giơ cao chiếc cúp quý giá cho mọi người ngắm nghía. Tiếng vỗ tay nổ ran. Jens thấy Lorna đang đợi chàng... Bà Levinia đang đứng cách xa một quãng hình như lúng túng chưa biết nên tỏ thái độ thế nào... Jens còn cảm thấy nổi giận của ông Gideon Barnett đã vơi đi một nửa.

Đã lâu lắm rồi họ mới nói với nhau những câu lịch sự. Họ phải làm thế một phần cũng vì trước mặt đám đông. Nhưng một ngày kia họ sẽ tiếp tục nói với nhau bằng thái độ tôn trọng ấy cả khi không có ai chứng kiến. Cần phải có thời gian, đúng thế, cần phải có thời gian...

Rời khỏi tấm dù che trên bàn tặng phẩm. Jens gạt hai ông bà Barnett ra khỏi trí óc mà nghĩ về con gái họ. Nhưng lúc này họ vẫn chưa được tự do. Mọi người xúm đến sờ vào chiếc cúp. Tim Iversen yêu cầu Jens cầm cúp chụp ảnh. Đám phóng viên lại quấy rầy chàng thêm một lúc lâu nữa.

Trong tất cả những lúc ấy, Jens mắt vẫn không rời Lorna. Bé Danny đã ngủ, gục đầu lên vai mẹ. Lorna áp má vào làn tóc vàng của con trai, mắt chăm chú nhìn Jens.

- Thế là đã quá nhiều rồi, xin các vị cho tôi được nghỉ ngơi đôi chút, - Jens nói với đám khán giả hâm mộ và phóng viên. Rồi chàng bước đến chỗ các thành viên trong đội thủy thủ của chàng.

Jens chào tạm biệt từng người, chân thành cảm ơn họ. Cuối cùng chàng bước đến bên Dawin, nói khẽ:

- Tối nay em không về.

- Không được. Cara và tôi đã chuẩn bị...

- Những thứ ấy để sau. Cô gái em yêu vẫn chưa trả lời sẽ lấy em. Em cần hỏi cô ấy cho dứt khoát.

- Cũng được, - Dawin mỉm cười thông cảm.

Bây giờ Jens mới quay sang Lorna.

Nàng vẫn đợi Jens. Nước dãi đứa trẻ nhỏ xuống áo màu hoa anh đào tạo thành một vết sẫm trên vai nàng. Gió hồ thổi tung tóc nàng, không còn thành "tổ chim" nữa. Hai năm qua đã biến nàng thành niềm vui sống lớn nhất của Jens.

- Ta đi đi! Để anh bế con cho, được không?

Lorna mỉm cười, nhắc đầu bé Danny lên trao cho Jens. Đứa trẻ mở mắt rồi nhắm vào ngay, ngả đầu lên vai cha. Lorna đỡ chiếc cúp.

- Em để bọc quần áo của con ở gốc cây ngoài kia.

Jens theo nàng ra lấy bọc quần áo rồi họ đi dọc theo con đường trái sỏi ven hồ. Jens một tay ôm con, một tay đặt lên vai Lorna.

- Ta đi đâu? - Nàng hỏi.

- Đến đâu không có ai.

- Nhưng là đâu?

Jens gọi xe ngựa, đỡ Lorna lên rồi trèo lên theo, nói:

- Khách sạn Leip, - Chàng quay sang Lorna: - Được không?

Nàng trả lời bằng mắt trước rồi mới bằng miệng:

- Được.

Nàng đặt chiếc cúp quý giá xuống sàn xe, giữa hai đôi chân họ. Jens đặt con nằm xuống đùi. Chàng nâng bàn tay Lorna âu yếm đặt lên môi.

- Ôi, Lạy Chúa anh không thể ngờ em lại ra xem!

Jens thì thầm nói, trong lúc tiếng vó ngựa gõ đều đặn trên mặt đường. Chàng thấy Lorna đưa khăn拭 miệng và quay mặt đi. Jens đưa hai bàn tay ôm mặt nàng quay về phía mình.

- Em khóc à? Thời để em khóc đã qua rồi.

Lorna cố mỉm cười qua làn nước mắt:

- Em hiểu chứ...

Họ im lặng một lúc lâu. Gió hồ thổi vào xe. Họ ngửi thấy mùi hồ. Tiếng chó sủa đâu đó vọng đến.

- Cha em đã bắt tay anh! - Jens nói.

- Có, em nhìn thấy.

- Cha còn chúc mừng anh. Tất nhiên chưa phải ngay, nhưng anh tin mỗi bất hòa sẽ được hàn gắn. Bởi bây giờ đã khác...

- Cha xem chừng đã thấy ân hận về thái độ ương ngạnh lúc trước.

- Anh cũng đoán vậy.

- Bé Danny cũng có vai trò trong chuyện đó.

- Có thể, - Hai người cùng nhìn xuống đứa con.

Im lặng. Lát sau Jens hỏi:

- Từ lúc đó cha em có nói gì với em chưa?

- Chưa.

- Mẹ?

- Cũng chưa nói gì.

Jens nắm bàn tay Lorna đặt lên ngực chàng.

- Điều làm cha mẹ em bức chưa phải chuyện em ra xem mà thái độ những người khác trong gia đình đối với em. Hai em gái em, cậu Theron, rồi bác Agnes... Rõ ràng họ đều yêu bé Danny, đúng không?

- Đúng.

Vào khách sạn Leip, Jens bảo nhân viên trực quầy:

- Cho tôi hai phòng.

- Hai? - Nhân viên ngạc nhiên, nhìn đứa bé đang ngủ trên vai Jens.

- Đúng thế, - Jens đáp.

Chàng cầm bút ghi vào sổ đăng ký thuê phòng tên người thuê rồi đưa bút cho Lorna. Nàng ghi: Lorna và Danny Barnett.

Rồi ký tên.

Nhân viên lấy hai chiếc chìa khóa treo trên bảng, dẫn họ lên phòng. Lorna bế bé Danny vào phòng thứ nhất, Jens vào phòng thứ hai. Liền sau đó chàng không gõ cửa, sang phòng Lorna. Nàng đã đặt bé lên giường, đang cởi bớt quần áo cho bé.

- Khoan đã, - Jens thì thầm. - Đừng làm con thức giấc.

Lorna thẳng người lên, quay nhìn Jens. Chàng đặt chìa khóa phòng lên mặt tủ rồi bước tới, đứng lại trước mặt Lorna. Chàng trêu mếu ôm đầu nàng, hai ngón tay cọ nhẹ lên má nàng, Lorna hé môi thở gấp. Nàng thì thào:

- Jens...

Jens áp đầu nàng vào ngực chàng, sau đó ngửa mặt Lorna. Họ hôn nhau, cái hôn bao lâu mong đợi. Hai môi áp chặt nhau, rồi đến hai ngực, sau đến hai đùi. Bây giờ thân thể họ áp chặt vào nhau. Hai bàn tay nàng ôm sườn chàng, thọc tay vào tóc chàng.

Hai cái miệng ngấu nghiến nhau cho thỏa nỗi khao khát bấy lâu nay. Thân thể họ quấn chặt nhau cố áp vào nhau càng nhiều càng tốt. Cuối cùng Jens rời miệng, hai bàn tay vẫn ôm mặt Lorna. Chàng nhìn vào mắt nàng, nói vào miệng nàng:

- Em sẽ lấy anh chứ?

- Vâng.

- Bao giờ ta tổ chức cưới?

- Ngay bây giờ. Ngày mai. Càng sớm càng tốt.

Jens nhắm mắt ôm chặt nàng:

- Anh yêu em quá Lorna.

- Em cũng vậy. Em rất khổ tâm đã làm anh phiền lòng. Xa anh em cũng khổ lắm chứ.

Lorna hôn lên tóc chàng, trán chàng, má chàng và lại lên miệng chàng. Nàng thì thầm:

- Xa anh, nhiều lúc em không muốn sống nữa. Nhất là cái hôm gặp anh ở nhà bác Schmitt. Hôm đó sao anh phũ phàng thế? Về đến nhà em đã nghĩ, chẳng muốn sống làm gì.

- Chuyện đó ta sẽ kể lại sau. Em lại đây.

Jens kéo Lorna đến ghế. Chàng ngồi xuống, đặt nàng ngồi lên đùi chàng. Hai cặp môi lại áp vào nhau. Chàng đưa tay gỡ những trâm cài tóc nàng, nhưng lúng túng vì một tay vẫn đỡ dưới lưng nàng. Lorna bèn đưa tay rút bốn chiếc trâm vút xuống sàn, lắc đầu cho tóc xỏa ra rồi cúi xuống hôn chàng như hôn một quả đào nàng vừa mới bóc lớp vỏ nháp mỏng bên ngoài.

Lúc đang hôn, Jens đưa tay ra sau lưng, cởi khuy áo và lại lúng túng.

- Em ngồi lên đi để anh với tay.

Lorna đứng lên, áp váy vào đùi Jens, tỳ khuỷu tay lên vai chàng, thọc ngón tay vào tóc chàng. Trong lúc Jens cởi khuy áo Lorna thì nàng âu yếm tẽ cặp môi mềm mại của chàng, cặp môi đã bao nhiêu lần hôn nàng trong những ngày lén lút gặp nhau vào mùa hè không bao giờ quên được ấy.

Lưng áo nàng đã mở ra. Jens nói:

- Đưa cao tay lên.

Lorna giơ cao hai tay và Jens luồn tấm áo liền váy màu hoa đào qua đầu nàng, làm tóc nàng rối bù. Khi tấm váy đã nằm dưới sàn. Lorna thì thào:

- Áo của anh.

Lorna cũng lại luồn áo qua đầu chàng, quăng xuống chỗ áo váy của nàng. Họ không cần nệm nhồi lông làm gì. Lúc này họ chỉ cần có nhau là đủ.

Họ vuốt ve, hôn lên da thịt nhau, thì thầm những lời âu yếm, hứa hẹn với nhau.

- Anh sẽ không bao giờ để em đi xa anh.

- Em cũng sẽ không đi.

- Và lần sinh đứa thứ hai, anh sẽ ở bên em.

- Đứa thứ hai, thứ ba...

- Ôi, Lorna! Anh yêu em biết chừng nào.

- Jens thân yêu! Anh thân yêu nhất của em. Em cũng yêu anh vô cùng. Em sẽ yêu anh cho đến lúc em chết và ngày nào em cũng chứng tỏ cho anh thấy em yêu anh.

- Biết đâu hôm nay em thụ thai, - Chàng nói.

- Nghĩa là bé Danny sẽ có em trai.

- Hay em gái.

- Gái cũng tốt.

- Nhất là nó giống em.

- Jens, - Lorna nhắm mắt - Ôi, Jens...

Nàng mở mắt và Jens biết đến lúc này không phải lúc nói chuyện. Bây giờ là lúc cả hai chia xẻ niềm đam mê, niềm hạnh phúc diệu kỳ. Họ cần tích lũy để còn phải tiêu tốn vào những lúc con cái đau ốm, những lúc quá bận rộn công việc không dành cho nhau được nhiều sự chăm sóc. Bởi họ đã tự nguyện chung sống bên nhau cả lúc vui lúc buồn, khi thuận buồm xuôi gió, lúc khó khăn vất vả, cho đến khi cái chết chia lìa họ. Bởi họ biết sợi dây tình ái có bền chắc đến mấy cũng không thể thắt chặt họ lúc đó. Sau những gian nan, hạnh phúc càng lớn lao và họ càng biết cách giữ gìn hạnh phúc đó.

Trong trạng thái bình bình, đam mê sau đó, Jens nằm lên nàng và Lorna hồ hững quàng hai cánh tay ôm chàng. Chàng mơ tưởng về tương lai họ sẽ mãi mãi bên nhau, lúc vui cũng như lúc buồn, bởi chàng hiểu tình yêu chân thành chính là phải như thế. Jens lăn xuống nằm bên cạnh, gác một chân lên người nàng, gạt những sợi tóc trên mặt nàng, âu yếm vuốt ve má nàng.

Jens thì thào:

- Chúng ta mãi mãi yêu nhau.

Lorna mỉm cười:

- Em cũng nghĩ thế.

- Và chúng ta sẽ gặp gay go với cha mẹ em đấy.

- Nếu như không hòa hợp được thì...

Jens đặt ngón tay lên môi Lorna, ngăn nàng:

- Sẽ hòa hợp được.

- Nhưng nếu không, chúng ta vẫn hạnh phúc.

- Trước đây anh đòi em phải cưỡng lại cha mẹ và em đã làm như thế. Nhưng bây giờ anh thấy điều anh đòi chưa chắc đã đúng. Cha mẹ anh đã mất. Cha mẹ em là cha mẹ duy nhất của chúng ta. Dù cha mẹ em thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải yêu quý và phải tạo nên được sự hòa hợp, đầm ấm. Anh hứa sẽ làm mọi cách để cha mẹ em không giận chúng ta nữa. Anh làm chuyện đó không phải vì anh, mà vì em, vì con, vì các con chúng ta sau này.

- Jens, - Nàng ôm chàng ghì chặt chàng trong vòng tay.

- Anh là người tốt đến thế, tại sao cha mẹ em không thấy nhỉ?

Họ lại âu yếm và quấn quýt nhau trên tấm nệm bằng những áo quần của họ trải. Đột nhiên một tiếng thét phía trên. Bé Danny choàng thức giấc, hoảng hốt thấy đang ở chỗ lạ lẫm.

- Con, - Jens thì thầm.

Bé Danny òa khóc.

- Danny con! Con yêu quý của mẹ! Mẹ đây, mẹ đây!

Tiếng khóc nhỏ dần và bé Danny sắp lặn ra khỏi giường. Lorna vội đỡ, đặt con nằm cạnh, ôm ấp, nựng con:

- Mẹ đây! Mẹ đây mà...

Bé Danny nín khóc, mở cặp mắt vẫn còn ngái ngủ, vẫn còn long lanh vài giọt nước mắt.

- Con bé bỏng của mẹ. Con tưởng con ngủ một mình chứ gì? Có cả cha mẹ đang ở bên con đây này.

Jens hôn lên bàn chân con nói:

- Ôi, con của cha! Xin lỗi, nhưng bố mẹ lúc này đang mãi kiếm em cho con.

Lorna vội đập nhẹ vào cánh tay Jens:

- Jens!

Jens trợn mắt, làm vẻ ngây thơ:

- Thì anh nói không đúng à?

Lorna bật cười bảo con:

- Con đừng nghe tất cả các câu cha con nói. Nhiều lúc cha nói những thứ con chẳng nên nghe.

Jens ôm tấm thân trần của Lorna:

- Thật không? Thế ai khơi mào trước? Em hay anh? Chính em quyến rũ anh trước. Chính em không chịu để anh yên. Rồi hôm nay ai bế con đến xem Hội thi bơi thuyền? Ai đặt con ngủ trên giường để con thức dậy và thấy cha mẹ làm cái trò gì dưới sàn.

Lorna ngượng ngừng cười:

- Thấy em thế anh sướng quá còn gì?

Jens cười đáp lại:

- Điều ấy thì anh công nhận.

Họ tận hưởng niềm hạnh phúc trong một lúc rồi mỗi người quàng một tay ôm đứa con, hôn

hít nó.

HẾT

[1] Trị giá đồng đô la lúc đó bằng khoảng 10 đô la bây giờ

[2] Thành phố lớn, thủ phủ của bang Minnesota

[3] Thời đó chụp ảnh phải đốt lửa

[4] Tổ tiên dân tộc Thụy Điển, Na Uy

[5] Tiếng Hy Lạp có nghĩa "Tìm ra rồi" hoặc "Thành công rồi"

[6] Ý nói trái tim tan nát

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>